

BOZUK
MASAL
PRENSESİ

YAĞMUR
AYDEMİR

VE MASAL KİTABI BÜYÜLÜ İŞİLTİLER SAÇARAK KAPANDI,
PRENS VE PRENSES SONSUZA DEK MUTLU YAŞADILAR...

Peki ya diğerleri? Pamuk Prenses gidince mesela,
yas tuttu mu cüceler? Külkedisi, Prens'ine kavuştu, evet...

Peki ya üvey kardeşler, erişebildiler mi mutluluğa?

Hiç merak ettiniz mi ötekileri,
masalın bir kenara atılmış veya
önemsiz sayılan o karakterleri?

Cevabınız evetse eğer... Yaklaşın, birkaç adım
daha atın bana doğru. Yaklaşın ki tanışabilelim sizinle.

Yeterince yakınsanız eğer, sarı saçları göz kamaştıran,
gülüşüyle ışık saçan o kızı görmüşsünüzdür. Hani etrafında
onlarca erkek olan, kızların kem gözlerle baktığı o kızı diyo-
rum. Gördünüz, değil mi? Hah, şimdi başınızı biraz eğin,
biraz daha sağa...

Kabarık saçları göğe ulaşmış, iki adımında bir yere kapakla-
nan, hamile kadınların "Çocuğum buna benzemesin," diyerek
başlarını çevirdiği, yüzüne güneş doğmayan o kızı fark ettiniz
mi? Dünya ruhuna, pantolonları üstüne dar gelen kız; Irmak
Şahin ya da daha herkesin bildiği ismiyle "Ece'nin kankası".

İşte o benim. Külkedisi'nin balkabağı, Pamuk Prenses'in
elmasıyım. Ben spot ışıklarından öte, yıldızlara sığınan kızım.

Yan rollere mahkûm kız, işte ben buyum.

Ve bu da... benim masalım.

www.epsilonyayinevi.com

KDV'den
muafır.

BOZUK MASAL PRENSESİ

Düzenleme
Ny.özlem

Bozuk Masal Prensesi

Yağmur Aydemir

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Tuna Sena Kara

Kapak ve Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Ekim 2024

ISBN: 978-625-414-611-4

© Yağmur Aydemir, 2024

Bu eserin tüm hakları saklıdır, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1

34295 Küçükçekmece/İstanbul

Tel: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

YAĞMUR AYDEMİR

BOZUK
MASAL
PRENSESİ

©psilon®

Bir varmış, bir yokmuş... Zamanın birinde güzelliğiyle herkesi büyüleyen, zarafeti dillere destan bir kız yokmuş. Yani varmış, varmış elbette ama o kız ben değilmişim. Bu benim masalım olduğuna göre, şimdilik o aşırı güzel kızı bir kenara bırakalım.

Güzelliğiyle büyülemekten ziyade, tipiyle besmele çektiren bir kız varmış bu masalda. İnsanlar onu görünce ibret alır, imana gelirmiş, o derece çirkinmiş bu kız. Hava kararmadan çirkinliği belli olmasın diye dışarı çıkmaz, insan içine çıkmak için belediyeden izin almış.

“Bu ne biçim masal?” demeyin hemen, lütfen. Bu masalda parıldayan prensesin elbisesi değil de balkabağının kalbidir belki? Işıltılı bir taç takılmadıkça prenses olunamaz mı yani?

Günlerden bir gün, hayat tüm sıradanlığıyla akıp giderken dört beceriksiz şövalye çıkagelmişler kızımızın karşısına. Amaçları çok başkaymış ama... Masal bu ya, denk gelmişler bizim pasaklı kıza. Büyülü değnekler çalmışlar yıldızlardan birlikte. Yıldızlarla süslü bir baloda, yıldızlardan parlak yapmak için bizim balkabağını...

Yıldızlara yolculukta, hayallerini de almışlar yanlarına. Şövalye olarak çıktıkları yolculuktan, peri anneler olarak dönmüşler balkabağı uğruna. Işıltılı taşlar verememişler ona belki ama... Yıldız tozları serpmişler üzerine, kendi masalını kendi yazsın diye düşleyerek...

Balkabağı mutlu sonlar mı yazmış kendine, yoksa kaderinin içinde kayıp mı olmuş bilmezmiş kimse. Bilen tek kişiden dinleyin masalın tamamını diye, ufak bir tebessüm ve büyümlü kalemlerle yazıldı bu hikaye...

Ben hayatın spot ışıklarından kaçıp yıldızlara sığınan, her düşen yağmur damlasına düşlerini kazıyan tatsız balkabağı. Ben bedeni otuz altı beden elbiselere, ruhuysa bedenine dar gelen kız. Ayağı o camdan ayakkabıya büyük gelen üvey kardeş, cadının aynasına sıkışıp kalmış cin belki... Ben Irmak Şahin, daha bilindik adıyla “Ece’nin kankası”. Ve bu da... Benim masalım.

* * *

“Masal!”

“Uyku!”

“Ma-sal!”

İç çekerek kalkmaya yeltendiğim koltuğuma yeniden sindim. Erdi asla vazgeçmiyordu, istediğı daima olmak zorundaydı. Zamane çocukları çok şımarık yetişiyordu ya da yalnızca Ece’nin kardeşi olmanın yan etkisiydi bu.

“Sen kaşındın velet. Başlıyorum,” dedim sinsice gülümseyerek. Kimsesi olmayan yaşlı bir kadın ruhu taşıyordum. Bu da demek oluyordu ki biri bana bir şey anlatma fırsatı verince, susmak bilmezdim.

Yatağında yorganına sarılmış bir şekilde beni dinlediğini görünce Erdi’nin, başladım masal olmaya asla yaklaşamayacak, olsa olsa hiçbir işe yaramadığı için yıllarca raflarda bekleyen kişisel gelişim kitaplarına konu olabilecek hayatımı anlatmaya.

“Bir varmış bir yokmuş... Develerin *twerk*, pirelerin *slime* yaptığı zamanın birinde, mutlu bir çiftin küçük bir kızları olmuş. Çift, kızlarının şerefine *baby shower* düzenlemiş ve-”

Erdi yatağında doğrularak, “Ne saçmalıyorsun Irmak Abla? Develer tellal, pireler berber olacak! Ve kızlarının şerefine balo düzenlemek zorundalar!” diye karşı çıktı bana.

“Çok biliyorsun sen, sünepe. Günümüzde geçen bir masal bu! Dinle yoksa Kur’an”ı yırtan kızın hikayesini anlatırım, öyle uyursun!”

Tehdidim işe yaramış olacak ki, Erdi hemen yorganı boyuna kadar çekip kocaman olmuş mavi gözlerini dikti yüzüme. Tekrar arkama yaslanıp, bir daha bölünmemeyi umarak devam ettim masalıma(!).

“Çift bebekleri için bir *baby shower* düzenlemiş. Ve tüm Olimposluları da davet etmişler partiye. Eros’tan kızları için aşk, Athena’dan zeka; kimde ne varsa ondan onu isteyecelermiş işte. Ancak annenin içine bir kurt düşmüş. “Afrodit yollusu ya kocamı elimden alırsa?” diye düşünmüş. Bunun önüne geçmenin tek yolu, Afrodit’i partiye hiç davet etmemekmiş. Hem Eros kızlarına aşkı bahşettiğinde güzelliğe ne gerek kalırmış ki? Bu plan kafasına yattığında, Afrodit’e yollanacak davetiyeyi yırtıp atmış.

Bir iki gün geçip *baby shower* günü geldiğinde, tüm Olimposlular bebeğe teker teker ellerinde ne varsa vermişler. Eros aşkı üflerken minik bebeğe, Afrodit tüm güzelliğiyle eve teşrif etmiş. ‘Zeus yer bildirimi attı! Bensiz parti mi yapıyorsunuz?’ diye haykırmış. E, bu dönemde kimin nerede olduğunu bilmek sadece tanrılara özgü bir şey değilmiş.

Herkes korkuyla sinerken oldukları yere, bebek beşiğinde gülümseyerek Afrodit’e bakıyormuş. Afrodit kendinden emin adımlarla beşiğin önüne geldiğinde, anne hemen önüne geçmiş ve ‘Bebeğimden uzak dur zilli!!’ demiş. Oldukça cesur bir annemiş, eh biraz da cazgır. Afrodit partiye davet

edilmediği yetmezmiş gibi bir de saygısızlık görünce iyice ıldırımış.

‘Madem bu bebek için yapılan partiye davet edilmedim, o zaman bu bebeği lanetliyorum!’ diye bağırmış intikam duygusuyla. ‘Yakın zamanda doğan bir kız çocuğu daha var. Bu kızın güzelliğini alıp ona vereceğim! O bebek büyüyünce bir sürü erkeği kendine âşık edecek, bu bebekse evde kalacak!’

Herkesin ağzı açık kalmış, bu çok acımasızca bir cezaymış. Fısıltıların dolduğu odada, Tanrıların Tanrısı Zeus ayağa kalkıp, ‘Her lanet bir şekilde bozulabilmelidir!’ diye kükremiş. Afrodit düşünmüş, Zeus haklıymış. Bir çeşit kanunmuş bu onlar için. İyice düşünüp taşındıktan sonra, lanetin tek çaresini açıklamak üzere-”

“Aşk!” diye bağırarak heyecanla ellerini ırtptı Erdi. “Laneti aşk bozabilir!” Aklınca bu masalda, gerçek masallara en yakın şeyi yakalamış ve sonuca ulaşmıştı. Bilmiyordu ki bu masalda o tatlı klişelere hiç yer yoktu.

“Ne aşkı be? Bölme masalımı vallahi sünnetinde pipili pilav yaptırır, yediririm sana!”

Erdi yorganı tamamen başına çekerek sessizliğe büründüğünde bu defa cidden korktuğunu anladım. Zafer kazanmanın sevinciyle gülümseyerek devam ettim.

“Afrodit düşünmüş ve ‘Bu lanetin tek kurtuluşu... estetik cerrahi!’ diye bağırmış. Anne, Afrodit’i kenara çekerek, ‘İtiraz ediyorum. Aşk olmalıydı kurtuluş! Her lanette öyle olur! Hem Eros aşk büyüsünü yaptı bile kızıma!’ demiş. Afrodit gülmüş. Bu aptal kadın güzelliğin olmadığı yerde aşkın olabileceğini mi sanıyormuş? ‘Güzel olamadığı için kızın yalnızca platonik âşık olabilecek! Bu dünyada çirkin bir kıza aşk besleyecek tek bir kalp dahi yok!’ demiş ve ortadan kaybol-

muş. Herkesin gözleri, Afrodite'in sözlerini yalanlaması için Eros'a döndüğünde, Eros üzüntüyle başını sallamış. 'Aşk, güzelliğe beslenen hayranlığa verilen isim oldu çıktı. Ok fâlan hikaye. Karşıdaki güzel değilse attığım ok geri sekiyor vallahi, demiş.

Gel zaman git zaman kız büyümüş. Saçları kabarık, gözleri bozuk, dişi eğri, yürüyüşü yamuk bir kız olup çıkmış. Ne yediyse yaramış, su içse löp löp et olmuş. Hal böyleyken ne bir arkadaşı ne sevgilisi varmış.

Liseye başlama zamanı geldiğinde, babasının işi için yeni bir şehre taşınmışlar. Aksaklıklar yüzünden liseye başlaması yılbaşı çekilişlerinin yapıldığı zamana denk gelmiş. . Ne kadar istemese de kuraya onun da adı yazılmış. Yazılmış yazılmasına da... Kimse ona hediye almak istemiyormuş.

Kurada ismi kime çıksa sınıfta bir curcuna kopuyor ve kuranın yeniden yapılması isteniyormuş. Sonunda kız dayanamayıp tuvalete koşmuş. Ardından da çantasını alıp terk etmiş sınıfı. Yılbaşı günü gelip çattığında, ne kadar gitmek istemese de mecburen gitmiş okula. Amacı sırasına gömülüp kimse onunla uğraşmadan eve dönebilmekmiş. Herkes hediyesini verirken birbirine, kız karşısında bir çocuğun varlığını hissetmiş. Kitabından kafasını korkarak kaldırmış. Karşısındaki çocuk ergen bıyıklı, cılız ve, utançtan olsa gerek, yanakları kıpkırmızı olmuş bir çocukmuş. Kızın sırasına ahşap bir kutu koyup kekeleyerek, 'H-Hediye... Sana aldım, diyebilmiş. Kız yalnızca karşısındaki yumuşak, kahverengi gözlere bakabiliyormuş. Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilememiş. Çocuk birkaç saniye daha öylece durup, koşarak çıkmış sınıftan."

Hatırladığım anıyla gülümserken, gözlerimin dolmuş ol-

maması için dua ediyordum. Onunla olan tek anım buydu. Hayatımda yaşadığım en güzel an buydu.

“İrmak, gelsene odaya! Ya bırak şu bacaksızı artık, uyu-
yalım!”

Ne zaman geldiğini anlayamadığım Ece kapıda dikiliyordu. Yerimden sıçrayarak bir şey duymamış olmasını diledim. O benim Mete’ye âşık olduğumu bilmiyordu. Bilseydi onu bana âşık etmeye çalışırdı ki Mete gibi birini bana mahkum etmek istemezdim. O yüzden susuyordum zaten. Böylelikle canı yanan tek kişi ben oluyordum. En kolayı buydu.

“Masala sonra devam ederiz Komutan. Şimdi gidip ablanı uyutayım,” diyerek ayaklandım. Erdi’ye Komutan diyor-
dum çünkü zamanında, “Erdi, komutan oldu,” gibi iğrenç bir espri yapma gafletine düşmüştüm. O gün bugündür devam ediyorduk işte.

Erdi yorganı kafasından sıyrarak seslendi.

“Peki kutuda ne varmış?”

“Kutunun kapağında bir ayna varmış. Kız kutuyu açınca direkt aynayla karşılaşmış. İçinde de bir not varmış ve notta, ‘Boşver sen o GDO’lu domatesleri! Sınıfın en güzel kızı hemen karşında!’ yazıyormuş. Elbette kız sonradan notu yazanın çocuğun bir arkadaşı olduğunu öğrenmiş. Kutuyu alan da hediyenin ayna olması fikrini veren de çocuğun arkadaşlarıymış.”

Erdi yatakta oturur pozisyona gelip Ece’nin beni çekiştir-
mesine aldırmayarak devam etti.

“Sonra n’olmuş?”

“Kız âşık olmuş. Çocuk hiç bilmemiş. Bir daha hiç konuşmamışlar.”

“Hediyeyi alanlar çocuğun arkadaşları olduğuna göre,

kız çocuğu sadece görünüşü için sevmiş yarı... Afrodit haklı çıkmış!”

“Hayır,” dedim gülümseyerek. “Her ne kadar hediyeı arkadaşları almış olsa da sınıfta daima yeniden kura çekilmesini isteyen o çocukmuş. Sınıf arkadaşlarının kızla dalga geçeceklerini biliyormuő. O yüzden kız ona ya da üç yakın arkadaşından birine çıkana kadar kuranın yeniden yapılmasına neden olmuş. Hep itiraz etmiş; ta ki kız kendisine çıkana kadar. Yani kızın kahramanı aslında oymuő!”

Erdi őaşkıncı bakarken bana, Ece “Ay başlayacağım masalınıza! Uyumaya gidiyorum ben!” diyerek çıktı odadan. Tam peşine takılmıőken “Son bir şey, Irmak Abla,” dedi Erdi.

“Ben çok masal dinledim. En az yirmi tane olmuştur dinlediğim masallar. Biliyorum yani masalları, onu demek istiyorum. Kız bence hiç üzülmessin lanet kalkmadı diye. Hiçbir masalın sonu böyle bitmez ki! Bu sona hiç benzemiyor. Dinlediğim hiçbir masal böyle bitmedi. Bu da demektir ki Prenses daha masalın ortasında. İstediği kadar mutlu sonlar yazabilir kendine. Yani Irmak Abla... Kız üzülmessin, olur mu?”

Erdi sekiz yaşında bir çocuk için fazla mı zekiydi yoksa ben kendimi ele verecek kadar aptal mıydım diye düşünürken, gülümseyerek yattı tekrar.

“İyi uykular, Irmak Abla.”

Iőıęını kapatıp karanlıkta Ece’nin odasına doğru koştum. On yedi yaşında olmama rağmen hâlâ karanlıkta birileri beni kovalıyormuő hissinden kurtulamamıőtım. Çilek ve şeker kokulu odaya vardığımda rahat bir nefes aldım. Bu koku, Ece Ketı’nın “pofuduk” ve “minnoş” dünyasının bir parçasıydı.

Çilekler, őekerler ve diğer pembe olan her şey sanki bir-

leşmiş de onu meydana getirmiş gibiydi. O *Powerpuff Girls*'ün tarifinde yer alan malzemelerden yapılmıştı, bense başlı başına yanlışlıkla katılan o X maddesiydim. O hafif esintileri ve uçuşan kiraz çiçekleriyle bir nisan akşamıydı, bense en ağır kışseverleri bile kendinden nefret ettiren, yüz kızartan rüzgarlarıyla bir aralık gecesi... O toz pembe *Stanley* termosunu elinde dünya kupası gibi taşıyan *influencer* fotoğrafıydı, bense annesi tarafından yanağı zorla güle dayattırılarak çekilmiş ve aile *Whatsapp* gruplarında dolanan o fotoğraftım. O bir-

“Ne hayal ediyorum biliyor musun Irmak?”

Ece'nin sorusuyla birlikte dikkatimi ona verdim. Düşüncelerimin bölünmesi bir bakıma iyi olmuştu, en yakın arkadaşım hakkında saçma sapan düşüncelere boğulmak kendimi ona ihanet ediyor gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Yeni gelen çocuğa gerçekten âşık olmak istiyorum; Görkem,” dedi Ece, hayal ve umutla dolu bir sesle. “Çok yakışıklıymış ve çok zenginmiş! Tıpkı bir prens gibi! Hem kimseyi de beğenmiyormuş. Onun tarafından beğenilmek ne demek, hayal etsene!”

Görkem ismi, okulumuzda dolanan yeni efsanenin adıydı. Dil sınıfının listesi bir hafta önce güncellenmişti ve listeye yeni eklenen isim Görkem Bilmemneydi. Okul müdürümüzün kuzeni Çağla çocuğun dosyasına ulaştığını iddia ediyor, çocuğun fena yakışıklı ve Bilmemne Tesisleri'nin sahibinin oğlu olduğunu öne sürüyordu. Böylelikle çocuğun gizemi artmıştı ve artık o bir efsaneydi. Bir hafta okula gelmeyişi de bu gizemi arttırmıştı. Daha şimdiden görebiliyordum Görkem Bilmemne ve Ece'nin iyi bir çift olarak sene boyunca okulda boy göstereceğini.

Ben cevap veremedim, Ece'nin telefonu titremeye başladı ve hızla yatağından zıplayarak telefonu açtı. Bugün çok tuhaf davranıyordu. Normalde onlarda kaldığımda bana yatağını vermezdi mesela. Ya da hiçbir zaman bir telefon alınca bu kadar heyecanla açmazdı. Bir gariplik vardı sanki.

“Aa, Çağla sen misin? Ne, çekmiyor mu? Dur balkon kapısını açayım.”

Bağırarak ve bana bakarak konuşuyordu. Amacını sorgulayarak baksam da ses çıkarmadım. Görkem hakkında dedikodu aldığını varsayıyordum.

“Hâlâ mı çekmiyor? Dur mutfağa gideyim ben. Oradan çeker kesin,” dedi ve odadan çıktı. Ben de yatağa zıplayıp götümü devirip uyumaya geçtim. Hiç uğraşamayacaktım Ece'yle falan. Ket'i ailesi garipliğine yeterince maruz kalmıştım zaten.

Tam uyumak için gözlüklerimi çıkarıyordum ki telefonum bıraktığım çekmecenin üstünde titredi. Genelde Ece'yleyken hiç bildirim almazdım çünkü bana mesaj atan tek kişi oydu. Belki kızcağız tuvalette mahsur kalmıştır da peçete istiyordur diye iyice yerleştiğim yorganın altından çıkıp telefonumu elime aldım. Gelen mesaj Ece'den değil, platonik olarak yıllardır âşık olduğum ve varlığımdan haberi olmadığına emin olduğum Mete'dendi. Numarasını ikinci el ilan sitesine koyduğu motor tekeri ilanı ile yıllar önce bulmuş ve kaydetmiştim. İlk kez profil resminin nasıl olduğunu görüyordum, numaramı kaydetmişti.

“Müsaitsen bana uğrayabilir misin? Tanıyamadıysan eğer ben Mete, karşıdaki apartmanda üç numarada oturuyorum.”

İki satır mesaj beni endişeden öldürmeye yetmişti. Ona âşık olduğumu mu öğrenmişti? “Bir kendine bak bir bana!”

demek için mi beni çağırıyordu? Derdi neydi bu çocuğun? Gecenin bir vakti bana mesaj atmıştı. Mete bana yazmıştı! Ne yapacağımı bilemez halde kalakaldım. Üstümdeki pijamalara dolu dolu gözlerle baksam da Ece'nin kıyafetlerinden ödünç almayı aklımdan bile geçiremezdim. Karnımdaki kat kat yağları bir cropla göstermek istemiyorsam tabii. Saçımı ellerimle düzeltip yataktan indim. Şaşkınlığımı üstümden atana kadar bir süre aynada kendime baktım. O eve gidecektim.

Mete'nin kapısının önüne geldiğimde, kapının zaten açık olduğunu gördüm. Mete'me biri saldırmıştı da son çare olarak beni mi aramıştı yoksa? Güçlü kuvvetli görünüşüm ona güven vermiş olabilirdi. Babam hep Kırkpınar güreşçilerini anımsattığımı söylerdi. Sonunda aldığım genetik miras bir işe yarıyordu!

Cevval bir tavırla içeri daldım. Salon olduğunu düşündüğüm yere girdiğim anda ışıklar açıldı. Güllerin ortasında, karşımda Mete duruyordu ve her yer peluş hayvanlarla doluydu. Burası sanki birine evlilik teklifi edilecekmiş gibi hazırlanmıştı. Közcü, dirsek üstü ağzı açık aslan portresi dövmesi kaplı bir abinin protez tırnakçı sevgilisine edeceği bir evlilik teklifi gibi... Yoksa o protez tırnakçı ben miydim?

Mete şaşkınlık dolu gözlerle yüzüme bakıyordu. Tanışmıyor olmamıza rağmen bu saatte çağırdığı an gelmiştim, şaşırmaması normaldi sanırım. Eminim ben de en az onun kadar şaşkın görünüyordum.. Dudaklarını araladı ve o mühim sorunun geldiğini anladım.

“Buyur bacım, kime bakmıştın?”

“Af buyur?”

“Kime bakmıştın diyorum bacım. Yanlış geldin herhalde?”

Telefonumu ona doğru uzatıp attığı mesajı gösterdim.

“Mesaj atıp beni buraya çağırdın ya?”

Mete fal taşı gibi açılmış gözleriyle ekranımdaki mesaja bakıyorken, onu nasıl kaydettiğimi görmesin diye hızla telefonu kendime çektim. O sırada biri aramıza girerek Mete’nin dikkatini üzerine çekti.

“Ya sana yazıklar olsun Mete! Ece de Ece, Ece de Ece başımı yedin kaç senedir! Şimdi gelmiş başka kıza mı açılıyorsun?”

“Ya bi’ dur oğlum manyak mısın nesin! Öyle değil!”

“Ece’den sonra bu kız mı yani? Ece ipse bu halat lan, Ece hamsiyse bu çupra, Ece zurna dürümse bu pizza... Ondan buna nasıl geçtin?”

Bu sesi tanıyordum. Arka Sokaklar izlerken hırsız rolünde gördüğünüz adamı daha önceki bölümlerde tecavüzcü rolüyle izlediğinizi fark edersiniz ya, öyle bir tanışmışlık hissiydi bu. Söylediklerine aldırmadan varlıklarını yeni fark ettiğim odadaki diğer kişilerde gezdirdim gözlerimi.

Mete karşımda, ayakta duruyordu. Yanında Erhan, karşısında Alper ve arkasındaki koltukta Onur vardı. Mete sayesinde üç senede *stalk* yeteneklerim tavan yaptığından hiçbiriyle konuşmasam da az çok tanıyordum arkadaşlarını.

Erhan en uzunlarıydı, aralarında sadece onun sevgilisi vardı. Kumral, yeşil gözlüydü. Yakışıklı biriydi ve sevgilisi olmadan önce okulda çapkınlığıyla tanınıyordu. Alper ince bir çocuktur. Mavi gözleri, siyaha çalan saçları ve çokça dikkat çeken dövmeleleri, piercingleri vardı. Okulda müzik grubundaydı ve gitar, bateri; ne bulsa çalışıyordu. Onur’sa...

Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Kızlara daima soğuk davranıyordu ve onu genelde kantinde görüyordum. Sarışındı ve bence aralarında en yakışıklıları Onur'du.

Onlar kendi aralarında tartışmaya devam ederken nefesimin kokup kokmadığını kendi kendime kontrol edip idare eder olduğuna kanaat getirince, sorduğuma çok pişman olacağım, belki de hayatımdaki en kötü cevabı alacağım o soruyu sordum.

“Neler olduğunu biri bana açıklayabilir mi?”

Mete şaşkınca bana bakarken Alper onu kenara iterek öne çıkıttı.

“Bacım yanlış anlama ama buraya gelmesi gereken kişi sen değildin.” Derin bir nefes aldı ve salonun sonuna kadar ilerleyip elinde bir sandalyeyle döndü. Sandalyeye ters bir şekilde oturup umursamaz bakışlarla beni baştan aşağıya süzdü.

“Bilmiyorum nesi oluyorsun ancak bizim amacımız seni değil, Ece'yi buraya getirmektir.”

“Anlayamadım?”

“Şöyle ki, bu gördüğün,” bir eliyle Mete'yi gösteriyordu, “senin o yürüyen fondötenden hoşlanıyor. Hatta hoşlanmak az kalır, senelerdir böyle hayranı gibi bir şey. Biz de düşündük ki hazır ailesi de evde yokken karşı komşusu Ece'yle bir şansını deneyebilir.” Gözleriyle başının arkasını işaret ederek, “Ayıcık mayıcık ortam hazırladık. Açılacaktı kıza. Ece'yle çocukluktan tanışık oldukları için mesaj atınca sorgulamadan gelir diye düşünmüştük,” diye tamamladı açıklamayı. “Ama senin niye geldiğini anlayamadım. Her numaradan gelen davete koşa koşa gidiyor musun böyle?”

Ne diyeceğimi bilemediğim için bocaladım. Gözlerimi ha-

lıya kenetlemiş, istemsizce nefesimi tutmuştum. Ağlıyordum galiba. Hissettiğim hayal kırıklığının tarifi yoktu. Mete de herkes gibiydi işte. O da Ece'den gözlerini alamamıştı ki yanındaki beni fark etsin!

Erdi söylediklerinde haklıydı, masalım bir saat öncesine kadar henüz bitmemişti. Mete'nin Ece'yi sevdiğini öğrenmem bu masalın son cümlesi olmuştu. Bu kadar kötü sona sahip masallar var mıydı, ondan da emin değildim gerçi. Keşke güzel olsaydım, diye düşündüm. Güzel olsam böyle olmazdı. Güzel olsam sevmeye değer olurdu belki de.

“Konumuz bu mu şimdi? Okuldan arkadaşlarım durduk yere çağırınca acil bir durum var sanıp geldim, ne olmuş yani?!”

Üzüntümü sinirimin arkasına kamufle etmek istiyordum. O yüzden bağırarak işe yarardı.

“İrmak'tı, değil mi? Lütfen ağlama ve sakin ol, kötü bir amacımız yok. Sana zarar da vermeyeceğiz.”

Bu sefer konuşan Mete'ydı. Korkudan ağlıyorum sanıyordu, nereden bilebilirdi zaten benim ona olan hislerimi.

Oturduğum koltuktan kalkarak, gözlerimi elimin tersiyle kuruladım. Çıkış kapısını bulma umuduyla yürürken, odanın dekorunun “Kalp ve daha çok kalp, bir de gül” temalı olduğunu fark ettim. Uçan kalpli balonlar, yerlerde gül yaprakları... Kusturacak seviyede nargileci çift romantizmi... Ece bunlardan hoşlanmazdı ki!

“Ece güllerden nefret eder. Ve kalp sembolünü de kendi deyimiyle ‘varoş’ bulur. Ayrıca,” dedim köşede duran büyük ayıcığı işaret ederken. “Ayıcıklarla arası da pek iyi değildir.”

Çelik büyük kapıyı gördüğümde, rahatça ağlayabileceğim bir yer bulma umuduyla adımlarımı hızlandırdım. Bir el koluma yapışana kadar en azından, bu umuda sahiptim.

Kolumdaki el Mete'nindi. Gözleri mutlulukla parlıyor, yeni bir oyuncak alınmış çocuk sevinci taşıyordu.

“Sen Ece’yi tanıyorsun!” dedi neredeyse ağlayacak kadar mutlu olduğunu belli eden bir ses tonuyla. “Bana onun ne sevdiğini söyleyebilirsin! Onu nasıl etkileyeceğimi anlamamda yardımcı olabilirsin!”

Ona ilk kez sinirleniyordum. “Esra Perol muyum ben be?! Senin romantizm saçmalıklarına ayıracak vaktim yok benim!” diye bağırdım. Elimde değildi, nasıl kaldırabilirdim böyle bir şeyi? Konuşma hayalini üç senedir kurduğum insana bağırarak, çoktan pişman olduğum bir şeydi. Ama istediği şey, her ne kadar önünde sonunda kabul edeceğimi bilsem de hemen kabullenebileceğim bir şey değildi.

Kolumu bırakıp utançla kızardı. “Özür dilerim ben... Saçmaladığımın farkındayım. Sadece... Sadece bir an için Ece’ye ulaşacağım bir yol bulduğumu sanmıştım.”

Sokakları koşa koşa geçince bir gece için de olsa özgür hissediyordunuz. Normalde içen adamlar vardır korkusuyla asla inemeyeceğim sahile inivermiştim hırsıyla. Özgürce ağlayabileceğim hiçbir yer yoktu çünkü. Sahilde biraz olsun yalnız kalmayı umuyordum ki uzun bir siluet yanımda belirdi. “Oturabilir miyim?” dedi derin ve pürüzsüz bir ses. Belalı biri olmamasını umarak başımla onayladığımda, bankın bana en uzak köşesine oturup iyi miyim diye sormasıyla patır patır dökülmem bir oldu.

“Böyle işte,” dedim, neredeyse hayatımı özet geçtiğim yabancıya. Mete’den, Ece’den, çirkinliğimden ve çirkin olmasam nasıl da sevebileceğimden bahsedip durmuştum. Başka seçeneğim yoktu zaten. Bir daha anlatacak birini bulama-

yacak, yine kendi içime atacaktım. Ece'ye anlatamazdım, anneme veya bir başkasına da. Mete'den hoşlandığımı bilen tek bir kişi bile yoktu çünkü.

Sigarasını vakumlar gibi içine çekmesi tuhaf gelmişti. Parmaklarıyla tutmasa sigara boğazına kaçacak gibiydi. Ben de kullanmıyordum ama en azından sigaranın böyle içilmediğini bilecek kadar görmüştüm içenleri. Özendiğinden içmeye çalışıyordu anlaşılan. “Şimdi ne yapacaksın peki?” dedi. Kısık ve derinden gelen bir sesle konuşuyordu.

“Sevdiğim çocuğun sevdiği kıza ulaşmasına yardımcı olacağım.”

Bir süre sessiz kaldık. Belki umursamamıştı, belki kararımı gözden geçirmem için sessiz kalmıştı. Ona bakınca umursamadığını anladım ama umursasın istiyordum. Sanki dünyada açlıklar, savaşlar veya cinayetler yokmuş da en büyük dert bendeymiş gibi hissediyordum. Hayatımda yaptığım en büyük fedakarlık ve ilk acımdı bu benim. Anlattığım tek kişi umursamak zorundaydı.

“Sen olsan ne yapardın?”

“Ben vazgeçmezdim. Arkadaşını çocuğa ayarlayıp aradan çekilmek yerine, çocukla birlikte zaman geçireceğin bir plan yap. Seni tanımasına olanak verirsen, sadece tipi için hoşlandığı kıızı silip atabilirsin,” dedi. Gözlerimi kocaman açarak ona baktığımı fark edince, tiksindir gibi baktı bana.

“Öyle bakmaya devam edersen kalkar giderim. Fikir falan da vermem sana. Dön önüne o yüzden.”

Hemen dediğini yapıp önüme döndüğümde, aynı yaşlarda olabileceğimizi düşündüm. Karanlıktan tam seçemiyordum ama genç duruyordu. En fazla yirmi olabilirdi tahminimce.

“Yap diye demiyorum ama ben olsam gider ve şey derdim...” Bir süre düşündü ve ardından parmağını şıklattı. “Ben de birinden hoşlanıyorum derdim. Benim için imkansız olan birini söyledim ona. Asla benimle olamayacak birini. Sen onu bana âşık edersen, ben de Ece’yi sana âşık ederim derdim. Hem birlikte vakit geçirirdik ve beni tanırdı hem de beni kendi beğenisine göre daha güzel yapmaya çalışırdı. Yani farkında olmadan hayalindeki kızı yaratmış olurdu.”

Birkaç saniye öylece durduktan sonra işaret parmağımla beyninin olduğu yere dokundum. “Sen... Sen bir dahisin!” diye haykırdım. Sesimden rahatsız olmuş olacak ki, yüzünü buruşturup kafasını aksim yöne çevirdi. Ben de ona inat daha çok bağırdım.

“Sen bir dahisin! Benim için imkansız olan biri de var! Harika olacak bu plan!”

İç çekerek elini beni susturmak istermiş gibi salladı.

“İltifattan çok huzura ihtiyacım var, lütfen sessiz olurmusun?”

Onu duymazdan gelip heyecanla anlatmaya devam ettim.

“Okula yeni bir çocuk geldi. Çocuğun adı Görkem ve kimseyi kolay kolay beğenmiyormuş! Çok yakışıklıymış ve çok zenginmiş. Bilmemne Tesis’i’nin sahibin oğluymuş. Bana bakmasına imkan yok!” dedim. Mete’nin benden umut beklerken ne kadar mutlu olduğunu şimdi anlayabiliyordum. Bu umut, içinizde renkli konfetiler patlamasına neden oluyordu. İçinizde birden çiçekler açıyordu; umudunuz var olduğu sürece solmamak üzere.

Mete’yle gerçekten zaman geçirirsem beni sevebilirdi. “Çirkin ama çok iyi bir kız,” diye düşünmesine de, “Önemli olan iç güzellik,” diye beni teselli etmesine de razıyım. Beni sevmesi yeterliydi.

Tanımadığım çocuk ayağa kalkınca, üzerini silkeleyip cebinden bir kart çıkardı. Ne yaptığını anlamak için kısık gözlerle onu izliyordum.

“Sana bir anlaşma öneriyorum. Ben seni istediğin görüntüye kavuşturacağım, sen de ileride senden isteyeceğim bir iyiliği yapacaksın.”

Bugünkü sayamadığım şoklarıma biri daha eklenmişti. Ayağa kalkınca sokak lambasının ışığı çarpmıştı çocuğun yüzüne. O kadar... O kadar güzeldi ki! Bir anlığına nefesimi tuttum ona bakarken. Yolda yanınızdan geçse ikinci kez döneceğiniz, sosyal medyada istek atsa “Kesin sahte hesap,” diye düşüneceğiniz bir güzellikten bahsediyordum.

“Bu kartı al,” dedi eğilerek avucuma bir kart sıkıştırırken. Yüzü yüzümle aynı hizadaydı. Ben hâlâ onu incelemekle yetiniyor, dediklerini duyuyor ama algılamıyordum.

“Görkem Bilmemne değil. Görkem Üstün. Yarın bu karttaki adrese gel, saat ikide. Geç kalma.”

Ardından hızlı adımlarla uzaklaştı. Gözden kaybolduğunda sokak lambasının ışığında karta bakmayı akıl edemedim. Kartta yazan şeyin de beni yarım saat kadar şok edeceğini bilmiyordum.

*Üstün Güzellik Merkezi
Güzellik Uzmanı Görkem Üstün*

Aklımda ihtimaller ve düşüncelerle bir süre daha orada oyalanıp evimin yolunu tuttum. Metelerin evi Ecelerin hemen karşısı diye üstüme mont falan almadan çıkmıştım. Bu halde yapılabilecek en iyi şeyin ne olduğunu düşündüm. Ecelerin evine dönsem, aklıma hiçbir açıklama gelmiyordu

gecenin körü evden neden böyle çıkıp geri geldiğime dair. Sokakta kalsam... Her hafta yeni bir tecavüz haberinin manşet olduğunu göz önüne alıp buna cesaret edemezdim. En sonunda evime gitmeye karar vermiştim. Üçüncü kattaki dairemizin önüne oturdum ve üşüteceğimi bile bile yeniden daldım zihnime.

Aşk ya da aşk bize fazla iddialı geldiğinden kullandığımız hoşlanma kavramı, sevmek... Bunlar ne anlama geliyordu? Realist olan kişilerin söylediği gibi bir bedeni beğenip ona kafamızdaki karakteri mi yüklüyorduk; yoksa romantiklerin savunduğu gibi ruh ikizimizi bulup ona mı tutuluyorduk? Her yaşta aşk olur muydu, en azından aşkın var olduğu bir yaş var mıydı? Hepsinden öte, en merak ettiğim soru... Ben Mete'ye gerçekten âşık olmuş muydum?

Elimi kalbimin üzerine koyup, "Acıyor," diye söylendim. Bize yanlış öğretilen şeylerin başını, duyguların kalple ilgili olduğu bilgisi çekiyordu. "Acıyor işte! Sanki öküz oturmuş gibi buraya, bir ağırlık var. Böyle tüm papatyalarımı koparmışlar da patates ekmişler gibi gönül bağırma. Kesin aşk bu, aşk."

Aşk, ilk okuduğu kitaptaki Ali ve Ayşe'yi shipleyerek başlamış ve bu yaşına kadar her kitapta kendine hayali aşıklar yaratmış bir romantik olan bana göre, ruh ikizimizi bulup ona tutunma çabasıydı. En azından birkaç saate kadar öyleydi. Birkaç saat önce fark etmiştim ki, aşk bir ruhu seçip onu beden filtresinden geçirerek konduruyordu kalbimize.

Benim sorunum buydu işte. Ben şişko ruhumla birlikte, Mete'nin beden filtresinden asla geçemeyecektim. Orada sıkışıp kalmış, debelendikçe kendi canımı yakıyordum. Oysa

Ece öyle değildi. Otuz altı beden fiziğiyle Mete'nin kalbine nazik bir iniş yapmıştı. Ve öğrendiğim kadarıyla senelerdir de orada büyüyor, büyüyor ve büyüyordu.

Bu fikir kalbimdeki öküzün iyice yerine yerleşmesine, ağırlığını daha fazla hissettirmesine neden oldu. Mete, Ece'yi seviyordu. Benim hayalini kurduğum şeye Ece hiçbir çaba sarf etmeden sahip olmuştu işte. Mete'yi görmek için hiçbir sabah yediyi yedi gece cama yapışmamıştı Ece, o saatte ekmek almaya gittiğini bile bilmiyordu. Yağmurda ıslanıp hasta olmasın diye açtığı modifiyeli Tofaş *Instagram* hesabından Mete'ye dikkat etmesi için hiçbir zaman mesaj atmamıştı. Ece hiçbir zaman onun yanındaki insanları şanslı saymamıştı zihninde. Bir kez yanından geçti diye haftalarca mutlu olmamış, coğrafya dersinde de olsa ismini söyledi diye sevinç çılgınlıkları atmamıştı. Ece hiçbir zaman Mete'ye âşık olmamış, onun farkına varmamıştı. Ama Mete ona âşıktı. “Bu haksızlık! Seni ben hak ettim, o hiçbir şey yapmadı!” diye haykırmak istiyordum Mete'nin karşısına geçip, “Seni ben sevdim. Senin için ben çabaladım!”

Lakin sevmek pek de mantığa ayak uydurmuyordu zannımca. Duygu merkezleri beyinde olsa da her hissi kalbimizle bu yüzden bağdaştırmıştı büyükler. Kalp aptal bir organdı. Nedenine, nasılına bakmıyordu.

Kapının önünde geçirdiğim saatlerin ardından, annemin uyandığını içeriden gelen takırtılardan anladım ve içeri girmek üzere ayağa kalktım. Bunları biriyle konuşmadan asla rahatlayamazdım. Sorun, konuşacak birini bulmaktaydı ama öncelikli sorunum şiş gözlerim ve pijamalarımın nasıl eve gireceğimdi.

Derin bir nefes alıp annemin duyabileceği ama babamı

uyandırmayacak bir sertlikte tıkladım kapıyı. Annemin şıpı-
dık terliklerinin sesi gitgide yaklaştı ve sonunda çelik kapı,
annemin şaşkın bakışını gözler önüne serer biçimde açıldı.
Kadın donakalmıştı, bense her yerim “Başıma ne belalar gel-
di!” diye haykırırken, gülümsemeye çalışıyordum.

“Merhaba anneciğim. Özledin mi beni?”

“Bundan sonra Ece mece yok, bitti! Yalvarsan yakarsan
yine yollamam bir yere!”

Okul için hazırlanırken iç çamaşırımı, annem bir yerimi
görmesin diye dolabın kapağı ardına gizlenerek giymeyi ba-
şarınca, koşarak annemin ağzını kapadım elimle.

“Annelerin en çıtırı, kız yalvarırım sessiz ol! Babam du-
yarsa döner bıçağıyla kovalar beni, biliyorsun. Anlattım ya
Ecelerin bir suçu yok diye. Koşuya diye çıktım bir saat önce,
sabah da rahatsız etmeyeyim insanları diye direkt eve gel-
dim. Vallahi gelmedi başıma bir şey. Böyle görüldüğüme
bakma, bünyem alışkın değil, ondan böyleyim. Biliyorsun
hareket alanım fırınla ev arasındaki mesafeyle sınırlı,” de-
dim tıslamaya benzeyen gülüşümden yaparken. Hepsini tek
nefeste söylemek bile yormuştu beni, cidden koşuya çıksam
ölür kalırdım herhalde.

Annem elini, yavaşça elimin üstüne koyup yorgun bi-
çimde gülümsedi. Bu gülümseyiş ardından gelecek “Sen
zaten güzelsin,” tesellisinin habercisi gibiydi. Ben tam geri
çekilerek annemin tesellisini bloklayacakken, bir anda anne
reflekslerini kullanarak kollarının arasına aldı beni. Dün
yaşanılanların ardından birine sarılmak, bu kişi hiçbir şeyi
anlatamayacağım annem dahi olsa, tüm sahte gülümsemele-
rimi yerle bir etmişti.

“Benim güzel kızım, yapma böyle şeyler bir daha. Genç kız olduğun için anlıyorum kendini beğenmemeni ama sen sağlıksız değilsin ki! Sağlıksız olmadığın sürece kilo vermek zorunda da değilsin. Olduğun gibi zaten çok güzelsin, herkes öyle. Güzellik yalnızca zayıf olmakla falan olmaz.”

İç çekerek annemi yavaşça ittim. Yüzümdeki ifadeyi toparlayarak gülümsemeye çalıştım yeniden.

“Ben babasının bile ‘Tosunum!’ diye seslendiği bir kızım anne. Zayıf değilim, güzel hiç değilim. Ama üzülme, ben kabullendim artık. Saçma bir hevesle koştum işte. Bir daha olmaz.”

Annem kilo vermeme değil, kendimi kilo vermek zorunda hissetmeme karşıydı. Amacı, beni kendine güveni tam olan, bedeniyle ve kendiyle barışık biri haline getirmektir ama ne yazık ki hoşlandığım çocuk otuz altı beden olan en iyi arkadaşşıma aşıkken istediği kişi olabilmem imkansızdı.

Annem odadan çıkınca Ece’yi arayıp eşyalarımı buraya getirmesini istedim. Okul çantam, formam, montum; kısacası her şeyim onlarda kalmıştı.

Ece’ye anneme söylediğim yalanı söyleyip eşyalarımı okula gitmeden bize getirmesini istedim. Konuşmayı elimden geldiğince kısa tutmaya çalıştım çünkü içimde bir yerlerde, saçma da olsa, Ece’ye kızıyordum. “O olmasaydı belki Mete beni de severdi.” gibi acınası bir düşünceye kapılmıştım. Kendimi hem ihanete uğramış hem de en iyi arkadaşşıma ihanet etmiş gibi hissediyordum. Yatağıma oturup o gelene kadar mutsuzluğumun ortaya çıkmasına izin verdim.

Geldiğinde elimden geldiğince iletişime kapalı kaldım. Amacım konuşmamayı başarmaktı ve şaşırdığım şey bunu başarmış olmaktı. Ece normalde beni sıkboğaz eder, söyle-

diğim koşu yalanını ortaya çıkarır sanıyordum. Şaşırtıcı biçimde ağzını açmamıştı.

İkimiz de eşit ağırlık okuyorduk, sıra arkadaşydık. Meteler ise sayısal sınıfında oldukları için on birinci sınıftan beri ayrı okuyorduk. Bu en azından okulda onu görmek zorunda kalmayacağım demekti. Normalde elimden geleni yapardım oysa zıttı için. Hayat cidden garipti.

Üçüncü teneffüste, göğsümü rahatsız eden batma hissine neyin neden olduğunu bulabilmek amacıyla kızlar tuvaletine koştum. Üç derstir rahatsızlıktan, batma hissinden kıvranıyordum resmen. Kadınların korkulu rüyası olan sutyen demiri olsa gerekti bu acının sebebi. Bir kabine girip kapıyı aniden açan biri beni sapık sanmasın diye dayandım kapının arkasına. Elim sutyenime gittiği an, orada bir fazlalık sezdim. Bir kağıt vardı ve batan da oydu. Kağıda bakınca dün geceki çocuğun bana verdiği kartvizit olduğunu gördüm. Pijamamın cebi yok diye babaanne usulü sutyenime sokuşturduğum ve ardından unuttuğum kartvizit... Üstün Güzellik Merkezi.

Benim dün gece dert yanıp tavsiye aldığım çocukla, okulumuza kaydolup gelmeyen ve efsaneleşen çocuk aynı kişi, Görkem Üstün müydü cidden? Bu nasıl mümkün oluyordu, gerçek hayatta bu kadar büyük tesadüfler olur muydu ki?

Kız *Whatsapp* grubumuzda medyaya girip bir hafta öncesinde atılan ama benim bakma gereği duymadığım fotoğrafı açtım. Masmavi gözleri ve fazlasıyla keskin yüz hatlarıyla Görkem Üstün karşımdaydı işte. Dün gece karanlıkta göz rengini görememiş olsam da onun Görkem olduğuna emin oldum. Çene kemikleri öylesine çıkıktı ki fark etmemek olanaksızdı.

O üzüntülü ve ağlamaklı halde fark edemediğim gerçeği o an fark ettim. Görkem Üstün tarafından bir teklif almıştım! Beni istediğim kişiye dönüştürebilecek imkan onda vardı ve bana bu imkanı kullanma fırsatı tanımıştı!

İçimdeki bastırılmaz umutla internette Üstün Güzellik Merkezi'ni arattım. Görsellerde çok güzel bir kadın ve Görkem'in boy boy fotoğrafları vardı. Ödül törenleri, açılışlar, modellerle olan fotoğraflar... Dünyaca ünlü model Barbara Lima'yla dahi fotoğrafları olduğunu görünce, ağzım bir karış açık biçimde görsellerden çıkıp bilgi aramaya geçtim.

Bir sürü modelin orayı önerdiğine dair haberleri ve ünlü kuaförlerin orada çalıştığına dair bilgileri hızla geçip istediğim bilgiyi aramaya devam ettim. Benim için önemli olan şey modellerin listesi değil, fiyatlardı.

Zilin çalmasıyla interneti kapatıp sınıfıma geçecekken, "Paramız yetmeyince evi sattık!" başlıklı bir haber gözüme takıldı. Geç kalmak uğruna haberi okudum. Haber kısaca bir kadının Üstün Güzellik Merkezi'ne başvurmasını ve gereken ücreti karşılayamayınca evlerini acil satışa koymalarından bahsediyordu. Umudum içimden çıkıp kendini tuvalet deliğine atarak intihar ederken, içimden binlerce kez Görkem'e sövdüm. Dolarla ödeme alan bir yerde her şeyimi değiştirmeyi teklif etmişti bana aklına yandığım. O kadar param olsa zaten değişmeye uğraşmaz, ünlüler gibi anılarımı falan sildirirdim. Yapılacak en mantıklı şey, dün gece için teşekkür ettikten sonra teklifi reddetmekti. Hiçbir değişim olmadan, acınası hayatıma devam ederdim.

Gerginlikle geçen derslerin ardından kimseye görünmeden koşa koşa çıktım okuldan. Üst sokağın başından minibüse atladığım gibi Üstün Güzellik Merkezi'ndeydim.

Bizim mahalledeki Azize Abla haricinde hiçbir kuaför görmeyen ben, minik bir sarayı andıran güzellik merkezinin karşısında Kylie Banner'ın estetsiksiz halini ilk kez görmüş gibi kalakaldım; öyle bir şaşkınlık ve şok içerisindeydim. Bina filmlerde gördüğümüz İngiliz tipi köşklere benziyordu. Hani olurdu ya, onlarca odası olduğu için ev dışında çekim yapmaya gerek bile duyulmayan diziler, işte o dizilerdeki evdi burası. Şehir merkezinin göbeğinde, kocaman bahçesi ve eski zamanlardan kalma görüntüsüyle şehre meydan okur gibiydi. Hemen yanından yükselen gökdelenler ve az ilerideki alışveriş merkezi düşüncemi kanıtlar nitelikteydi.

“Vay be... Burayı gezmek bile insana on kilo birden verir!” diye söylendim kendi kendime. Ama elbette ben vermezdim, o ayrı konuydu. Daima yürüyeceğim her yolu hesaba katar ve yanıma yolluk alırdım.

Arkamdan bir el uzanıp açık kalan ağzımı eliyle kapatırken, “O zaman beni uğraştırma ve gezerek on kilo ver sen,” dedi. Şok ve korkuyla arkamı döndüğümde, elindeki salyalarımı yüzünü buruşturarak bakan ama buruşuk yüzüyle bile dünya tatlısı bir şeye dönüşen Görkem’le göz göze geldim. Elini bana doğru uzatmış, ağlamakla iğrenmek arasındaki yüz ifadesiyle gözlerini bana dikmişti.

“Ne?” dedim sırf eline salya bulaştığı için bu kadar içinin kalkmasına anlam veremezken, “Ben mi dedim gel elini ağzıma sok diye? Bakma bana öyle, benim suçum değil.”

Hiçbir tepki vermeyerek elini bana uzatmaya devam etti. Bakışlarındaki çaresizlik bir yana, yolun ortasında hiç hareket etmeden durması da endişelendirmişti beni.

“Görkem?” dedim azıcık daha yaklaşıırken. “Yaklaştığımız zaman karşı kenar sabit kaldığından ve taban kısal-

dığından hipotenüs de doğal olarak kısalıyor. Bu durum hipotenüsü daha dik hale getirdiğinden kafamı daha çok kaldırmak zorunda kalıyorum. Boynum en sonunda tutulacak böyle giderse.”

Olur olmadık yerlerde YKS çalışmaya başlamayı acilen bir kenara bırakmalıyım, diye düşündüm. Rüyamda çözdüğüm testler yetmezmiş gibi, şimdi de çocukla aramda dik üçgen çizmiş ve Pisagor bağıntısı uygulamıştım. Gerçi üçgen çizilmeyecek gibi de değildi ki. Mübarekte bir boy vardı, omzuna bile erişemiyordum. Hal böyle olunca bakışmamız için hipotenüs şarttı.

Bana hâlâ gözlerinde iğrenmeyle baktığını fark edince derin bir of çekerek, elini tutup gömleğimin eteğine silmeye çalıştım. “Oldu mu? Mutlu musun?” dedim elimle elini daha çok temizlemeye çalışırken. Ani bir hareketle elini çekti ve güneşe doğru tutarak incelemeye başladı. “Beş dakika içinde elimi dezenfekte edersem, inan, daha iyi olacağım,” diye söylenerek koca binaya doğru yürümeye başladı. Bir süre nefret eden bakışlarla arkasından baktım. Ne garip birine denk geldim diye düşünürken, buraya niçin geldiğimi hatırladım ve hemen ona doğru koşmaya başladım.

İki üç adım da olsa, beni nefes nefese bırakan mesafeyi aşınca, bir şeyler mırıldandığını duydum. Bana mı diyor yoksa kendi kendine mi konuşuyor diye düşünmeden, biraz daha yaklaşıp dinlemeye başladım.

“Ha?”

Varlığımı yeni fark etmiş gibi kafasını eğerek süzdü beni. Göz bebekleri sanki kitap okuyormuşçasına üzerimde geziyordu. Birkaç saniyelik bakışın ardından önüne döndü ve tepkimi yok sayarak konuşmaya başladı.

“Çok işimiz var seninle. On metrelik yolda tıkağın, kondisyonun pert. Ne kadar terlediğine bakarsak yağ oranının da yüksek.”

Gözlerimi yere indirmişken bana bakmadan “Vücut sıvılarını benden uzak tut. Salyaların ve gözyaşların yani, akamazlarsa sevinirim,” dedi.

Ağzımı kapayıp kocaman gülümsedim. “Bunu zaten biliyorum ben, neden duydum diye ağlayayım ki?” dedim. Bu sırada çoktan güzellik merkezinin bahçe kapısını geçmiş, ana kapıya gelmiştik. Görkem’in dobra oluşu kulağa hakaret ediyormuş gibi geliyordu başta ama düşününce yalnızca gördüklerini söylemişti.

Kapıyı çok yakışıklı, aşırı yakışıklı iki genç açtı. Hemen hemen benim yaşlarımda duruyorlardı ve ikizlerdi. Üstlerinde takım elbise vardı ve neden bir kapıyı ikisi açmışlardı anlayamamıştım.

“Güvenlikçilik oyununa devam mı hala?” diye sordu Görkem kapıdan girerken. Gülümsemişti ve ben bir insanın gülümserken bu kadar güzel olabileceğini bilmediğimden, öylece onu izledim. Yanağında oluşan uzunlamasına çizgiler, gözlerinin kısılması... Zaten birine âşık olmasam, Görkem’i gördüğüm an kendimden geçerdim herhalde.

Beni ve İkizleri karşı karşıya getirerek, “Bunlar kardeşlerim,” dedi bana. Ardından bakışları onlara döndü ve, “Bu da size bahsettiğim Kùlkedisi. Şimdilik siz ilgilenin, elimi tuz ruhuna basıp geliyorum,” diyerek altın ve krem tonlarının hakim olduğu koridorda ilerlemeye başladı.

O hızla ilerlerken, bir kolu hâlâ yana doğru açıktı, ben şükran dolu gözlerle bu çocukları dünyaya kazandıran anneyi arıyordum etrafta. Bu nasıl bir çalışmaydı, bu ne mü-

kemmel gendi böyle! Hitler'in mükemmel insan projesini bu kadın gerçekleştirmişti resmen. Üç oğlu da birbirinden yakışıklıydı. Aslında düşününce iki tanesi birbirine eşitti ama illa tanıyınca birini daha çok sevecek ve onu daha yakışıklı bulacaktım. Yani araya büyük eşittir koymamda bir sakınca yoktu.

“Dur tahmin edeyim. Sevmediği biriyle tokalaştı yolda ve o yüzden tüm yolu elini kendinden uzak tutmaya çalışarak geldi, doğru mu?” diye sordu biri. Sorunun bana yönelik olduğunu anladığımda, gülümseyerek başımı hayır anlamında salladım.

“Bu binaya ağzım açık bakıyordum ve o da açık ağzımı kapatırken...” Eline salya bulaştırdığımı anlatmak pek de cazip gelmemişti o an. “Aman, her neyse.”

“Çok komikti, değil mi? Eminim bir süre ağlamakla seni öldürmek arasında gidip gelmiştir,” dedi ilk konuşan. “Bu arada ben Cem, bu da Can. Görkem on üç ayla ağabeyimiz oluyor.”

Acilen annelerini bulup bu işin sırrını öğrenmem gerekti, her kadının harcı değildi sonuçta böyle müthiş çocuklar yapmak, diye düşündüm. Tamam Görkem birazcık tuhaftı ama öyle tipi varken pantolon üstüne don giyse tuhaf karşılanacağını sanmıyordum. Nitekim *Superman* örneği bu durumun kanıtıydı.

“Ben de Irmak,” dedim ve hakkımda başka söylenebilecek bir şey olmadığından sustum.

“İstersen sana burayı gezdireyim ben?”

Amacım Görkem'in teklifini kibarca reddetmek olduğundan gezmek istemedim ama yine de çok merak etmiştim. İnternette Görkem hakkında başarılı bir kuaför olduğu yazı-

yordu. Annesinin güzellik merkezi içerisinde başarılı bir şekilde kariyer inşa ediyordu. Ama benimle ya ıt birinin çim-diden kendine profesyonel kariyer yapmasını garipsemi tim.

“Görkem kaç ya ında ki? Yani böyle adı olan bir yerde çalışabilmek için fazla tecrübesiz değil mi o?”

“On ya ından beri annemle çalışıyor diye hatırlıyorum, çekirdekten yeti me yani.”

O konuşmasını henüz bitirmi ti ki, “Yetene imden   p-hen varsa internette adımı aratabilirsin,” dedi biri. Görkem kollarını g  s nde birle tirmi , duvara dayanmı tı. Yıllardır hem okuyup hem mesleğini yapan biri olduğundan, saygı dolu bakışlarla baktım ona.

“Hadi gel de halledelim  u konuyu,” deyip bir odaya girdi ben onu kıskanç bakışlarla süzerken. Çocuklara el sallayıp ko ar adım arkasından girdim. Hemen  u konu kapansın ve odamda bu olayların  okunu ya ayayım istiyordum.

 ok a kitabın olduğu, k     k, arşiv odası gibi bir yerdi bu oda. K  ede ikili, hemen kapının yanındaysa tekli koltuk vardı. Görkem tekli koltu a oturdu undan, ben de k  edeki ikili koltu a oturdum.

“S z m  kesmeden dinle. İyi geçinmemiz için, kendimi şöyle bir  zet ge ece im. İyi dinle ve ge irece imiz bu zamanın kolay olması için beni birazcık tanımaya  alı , tamam mı?”

Başımı hayır anlamında sallarken, “Ben aslında şey diyecektim,” dedim. Koltukta geriye yaslanırken, bir ka ını kaldırarak ne diyece imi dinlemeye başladı.

“Benim babam kasap.”

“Ee?”

“Ve Adanalı.”

“Yani?”

Kaşlarımı çatarak, koltukta biraz daha öne eğildim.

“Anlamıyor musun? Babam kasap ve Adanalı. Hem Adanalı olup hem kasap olan biri, kızının bakım merkezine gidebilmesi için on binlerce lira harcayabilir mi sence?”

Nefesini seslice vererek, o da benim gibi koltukta öne doğru eğildi. Hafif bir öksürükle boğazını temizleyip devam etti sözlerine.

“Okulda dil sınıfındayım ama üniversitede gastronomi okuyacağım. Lise beni zorlamasın, zaten üniversite sınavından gastronomi okuyacak puanı alırım diye böyle bir seçim yaptım. Hobilerime gelirsek, genel anlamda hobilerimi; temizlik yapmak, yemek yapmak, kitap okumak şeklinde üç ana başlık altında toplayabilirim. Fobilerimse dağınıklığa maruz kalmak, pislik, pis şeylerin üzerime bulaşması, laf dinlemeyen insanlarla muhatap olmak zorunda kalmak, düzenimin değiştirilmesi ve işime çok karışılmasıdır. Ha, bir de hobilerime ek olarak spor var ama o hobiden çok, yaşam tarzım gibi bir şey. Futbol oynuyorum.

Müziğin her türüsünü severim, ahenge sahip her şey de müzik anlayışım içinde yer alıyor.

Son olarak... İnsanlar tarafından anlaşılmamaktan da hoşlanmam. Aptal insanlar beni deli ediyor. Örneğin dün gece bir iyilik karşılığında ona sunduğum teklifi, para istiyormuşum bahanesiyle reddetmeye kalkışan bir kız var. Delirmeme saniyeler kaldı.”

Gülümseyerek sırf ondan uzaklaşmak için yaslanabildiğim kadar geriye yaslandım. Gözlerimde hem korku hem de saygı vardı ona karşı. Temizlik yapmak gibi bir hobisi olan biriyle karşı karşıyaydım, resmen çocuk mükemmel kelimesinin sözlük karşılığıydı. Hem yakışıklı, hem yetenekli hem

de hamarat... Cidden kontrol edecektim TDK'yi, mükemmel kelimesinin tanımında adı yazıyor mu diye.

“Şöyle ki, isteyeceğin iyilik de çok korkutuyor beni. Binbir Gece'yi izlemedin mi sen? Orada da adam kadına bir iyilik yaptı, karşılığında neler istedi! Bunun bir sürü örneği var her yerde. Ben sırf güzel olmak adına masumiyetimden olamam,” dedim ve çocuğun karşısında ilk kez mantıklı bir şey söyledim diye mutlu oldum. Haksız da değildim, bilmediğim bir iyiliği yapacağıma dair söz veremezdim.

Bana bir süre dümdüz bakıp, “Ay, götüm!” dedi. Gözlerim kocaman olurken, “Sanki Barbara Lima haspam, havalara bak sen!” diye devam etti. O havalı, kötü çocuk bir anda mahalle kavgası yapan teyzelere dönmüştü önümde. Hayret içindeydim.

“Ya ne havası...” diyecek gibi oldum ama ayağa kalkıp yüzünü birkaç santim kalacak şekilde karşıma getirdiğinde sustum. Başparmağıyla çenemi kaldırıp göz göze gelmemizi sağladı.

“Bak, Irmak... Kaç dizi izlediysen, kaç kitap demeye utandığım ama o kulvarda anılan şeyleri okuduysan unut, tamam mı? Aramızda asla öyle şeyler olmayacak. Sakın birbirimize âşık olacağımızı, efendime söyleyeyim, romantik şeyleri falan düşünme yoksa beynini önce 150 derecede pişirir, sonra kıvrımlarını kremayla doldurup üzerine de vişne koyarak üçüncü sınıf bir sunumla servis ederim. Yeterince açık oldu mu?”

Nefesim kokar ve o yüzden katleder beni diye nefes dahi alamıyorken, başımı usul usul salladım.

“Güzel,” dedi. “Şimdi gidip dediklerimi aynen Mete'ye söyleyeceksin ve bu oyun başlayacak. Şimdilik ilk aşamamız, ilk sihirli dokunuş... Hazır mısın?”

Yüzü hâlâ yüzümün hizasında, birkaç santim ötemdeydi. Ona bu kadar yakından bakmak, isteyeceği iyiliğin kötü bir şey olacağı düşüncesini silip atmıştı beynimden. Maddi durumum, yapabileceklerim ve yapamayacaklarım açıkça ortadaydı. Ne isteyebilirdi ki benden zaten?

“Hazırım,” dedim. “Her ne olacaksa olsun, platonik aşkım sonlanacaksa hazırım.”

Bu sırada, Metelerin evi

Hani şu ortasında peynir olan, karmakarışık labirent bulmacalarını bilir misiniz? Bir fare labirentin en uç noktasında resmedilir ve amaç o labirentte açık bir yol bulup zavallı fareyi peynirine ulaştırmaktır. Onlarca yolun hepsi çıkmazdadır ve fareyi kapana kısırmaktan başka bir işe yaramaz; biri hariç. Durumumuzu özetlemek gerekirse; Ece peynirdi, ben fareydim ve Irmak doğru olan tek yoldu. Hal böyle olunca, fare olarak ben, Irmak’ı takip etmek zorundaydım.

Dün gecedен beri beynim düşüncelerden allak bullak olmuştu. Irmak, Ece’ye ondan hoşlandığımı anlatmış mıydı?

Anlatmadığını varsayarsak eğer, acaba bana yardım etmeyi düşünür müydü? Oldukça iyi bir kıza benziyordu. Ece’yi ondan daha iyi tanıyan biri de olamazdı. Beni tamamen Ece’nin istediği kişiye dönüştürebilirse, ben de onun için her şeyi yapardım.

Düşünmek bir işime yaramaktan çok canımı sıktığı için derin bir nefes alıp oturduğum yerden fırladım. “Hadi kalkın! Benim kafamı dağıtmaya ihtiyacım var. Gidip bir şeyler içelim, açılırız hem,” dedim. İçkiye pek dayanıklı olmadığımızdan, dizilerdeki havalı aşk acısı sahnelerini yaşayamı-

yorduk pek. Zaten aşk hayatımız fazlasıyla durgundu, öyle acılardan acılara sürüklenmiyorduk. İçmeye diye ne zaman evden çıksak *ice tea* falan içer, onunla avunurduk genelde. Nitekim bugün de öyle olacaktı.

Erhan yere uzanmış Onur'a sırtını çığnetiyordu. Koltuktaki yastıklardan birini ona fırlattığımda cevap verme nezaketinde bulundu beyefendi. Değil dışarı çıkmak, kalkmayı bile düşünmediğini oldukça belli eder bir şekilde, "Oğlum elini yüzünü yıka açılırsın işte, kaldırma beni hiç," dedi. Sabahtan beri dertleşmeye yer aradığımdan, "Açılamıyorum oğlum, sorun o zaten!" diye bağırdım. Her şey onların suçuymuştu. Ece'yi ikna etmiş olsalar, şimdiye çoktan açılmış olurdum. Bir de dalga geçer gibi "açıl" diyorlardı hala.

"Ah bir açılısam, bir açılabilsem... Barbara Lima'yı Metin Kara'ya yar eden Mevlâ'm elbet Ece'ye kavuşturur beni."

Banyoda tıraş olmaya çalışan Alper, sesimi duyup bir hışımla yanımıza koştu. Sakalı çıkmamasına rağmen, çıksın diye her gün düzenli olarak tıraş olurdu. Biraz karışık bir durumdu ama bir iki kez denk gelince alışıyordunuz.

Elindeki köpüklü tıraş bıçağını beni hedef alır gibi yapıp yan tarafımdaki kanepeye fırlattı. Ağzında, yüzünde kalan köpüklere aldırmadan abartılı el kol hareketleriyle konuşmaya başladı.

"Psikolojimi bozdun, hayat sevincimi söktün attın. Ulan bir insan nasıl her cümleyi evirip çevirip Ece'ye açılamamaya getirebilir? Hayır anlamıyorum ne var o kızda? Kız *Gratis*'e başvurursa fondöten olarak işe başlar. Emniyete falan yolu düşse kaçak kat çıkmaktan içeri alırlar kızı. Neyine âşık oldun kardeşim sen o kızın? Kız resmen şirk koşuyor Allah'a ya! Kendi kendine yeni yüz yapmış makyaj malzemelerinden! Daha ne diye peşindesin sen bu kızın?"

Tam sustu derken, eliyle yellenir gibi yapıp devam etti. “Anaokulunda herkes ‘Annemi istiyorum!’ diye ağlardı, sen ‘Ece’yi istiyorum!” diye ağlardın. Yazmayı öğrenince öğretmen ‘Tarihteki önemli bir kişiye mektup yazın, diye ödev vermişti, hatırlıyor musun? Herkes Atatürk’e mektup yazmıştı, sen yine Ece’ye yazmıştın. Ulan yetmezmiş gibi, bir de ‘Ata’m izindeyiz!’ sözünü, ‘Ece’m izindeyim!’ diye çevirmiştin! Gerçi hakkını vermek lazım, senelerdir gölge gibi izindesin kızın. Sözünün hakkını verdin. Ama ciddi anlamıyorum; Yetişkin bir yılan bile günde ortalama on saat sürünüyor, sen nasıl başardın lan on sekiz sene aralıksız sürünmeyi?”

Kalktığım yere tekrar çöküp başımı ellerimin arasına aldım ve Alper’i tebrik edercesine izledim.

“Bir an *rap* yapıyorsun sandım, helal olsun,” dedim somurtarak. “Ayrıca köpüklü tıraş bıçağını atma şuralara, geberesice! Annemler yok diye ben temizliyorum bıraktığın pisliği!”

Tamam, haksız değildi. Tüm çocukluğum, gençliğim Ece’nin peşinde geçmişti. Herkesin misket biriktirdiği yaşta, ben onun yırtıp attığı defter yapraklarını falan biriktirirdim. Ergenliğe girdiğimiz ve herkesin kendini pornoya vurduğu yaşta, ben onun için günlük falan tutar, bir gün ona verebilmeyi umardım. Şimdi de herkes üniversite sınavına çalışırken ben ona nasıl açılacağıma çalışıyordum. Ne yazık ki elimde olan bir şey değildi bu. Ece dışındaki kimseye bir şey hissedemiyordum. O hariç diğer herkesin güzelliği bir nesne güzelliğinden farksızdı. Barbara Lima mesela, güzel kadındı. Ama benim için güzelliği bir resmin güzelliğiyle eşdeğerdi. Derinliği olan tek güzellik Ece’ninkiydi ve öyle de kalacak gibi duruyordu.

Alper tıslaya tıslaya tıraş bıçağını almaya gelirken, birden zil sesi yükseldi odanın bir yerlerinden. Monotonun da monotonu olan hayatımızın en büyük aksiyonu, Alper'in telefonu çaldığında yaşanıyordu. Cimri kelimesi Alper'i tanımlamak için icat edildiğinden, ilk telefonunu aldığından beri biri arayınca açamazsa kendi aramak zorunda kalır diye daima açardı telefonunu çalar çalmaz. Oldu da yetişemezse mi çalan telefona? Ömrünüzün en büyük cümbüşünü görürdünüz.

“Bas, bas, bas!” diye bağırarak koşmaya başladı evin içinde her zamanki gibi. “Nerede ulan bu telefon?!”

Sanki zorunlulukmuş gibi biz de daima aynı telaşla telefonunu arardık Alper'in. Huyunu bildiğim için, yanlışlıkla düşer de camı kırılır diye daima kanepedeki yastıkların altına koyardı, bir dakika içinde telefonu bulup açtım. Allah korusun elimdeyken kapatsa arayan kişi, saatlerce küs kalırdı benimle. Parasını harcatacak bir şey yaptığımızda, ona ihanet ettiğimizi öne sürüyor ve bizimle küsüyordu.

Odanın köşesinden koşarcasına gelip aldı elimden telefonu. Karşıdaki kişinin sesini duyunca hemen camın önüne tünedi. Ne zaman önemli biri arasa böyle sinsi sinsi bizden uzakta konuşurdu. Birkaç dakika konuştuktan sonra dans etmeye benzer hareketlerle bize doğru yürümeye başladı. Erhan ve Onur korkan küçük çocuklar gibi arkama geçip yalandan titrediler.

“Dans mı bu şimdi? Gözlerimi kanattın!” dedi Erhan. Onur dün gecedan beri her yerde olan küçük ayıcıklardan birini Alper'e atmakla yetindi. Alper'in dans edişi öyle bir şeydi ki, düğününe gelip oynamasın diye düğün yapmayacaktım asla.

Taş çatlasa yedi sekiz metrelik mesafe, o dans ederken kilometreler gibi gelmişti bize. Sonunda yanıma gelince yüzümü avuçlarının arasına alıp sulu bir şekilde öptü beni, onu durdurumama fırsat vermeden. Hayatımın en kötü günlerinden biri değilmiş gibi bir de onun tarafından öpülünce ölümle burun buruna gelmiş gibi hissettim kendimi.

Önce Alper'i koltuğa doğru fırlatıp ardından arkamda "Bir daha, bir daha!" diye tezahürat yapan Erhan'la Onur'u savurdum çevremden. Onur'la Alper'den daha kalıplıydım, onları dövmek kolaydı o yüzden. Erhan hepimizin toplamından bile büyük duruyordu ama sevgilisi Deniz kıskandığı için spora falan gidemiyordu. Nitekim aramızda en güçlü olan bu sıralar bendim, hepsini yere sermeye karar verdim bu düşünceyle.

Tam Onur'la Erhan'ın üstüne üstadın 619 atlayışını yapacakken, Alper'in yattığı yerden oynamaya devam ettiğini fark ettim. Misket oynamak gibi bir şey yapıyordu ama misketten çok 'bir şey' gibiydi yaptığı. Kanat çırpmaya benzer dalgalanan kol hareketleri ve yattığı yerden sağa sola sallanan beli...

"Canına mı susadın oğlum sen?" dedim parmaklarımı tek tek çatırdatarak. "Ben hava kırk dereceyken para harcamamak için susamayan insanım. Ne demek canıma susamak?" diyerek kahkaha attı oynamaya devam ederken. Kendi cimriliğiyle sık sık dalga geçmezdi. Korkutmuştu bu durum beni.

"İyi misin lan?" dedim ciddiyetle. O an aklıma geldi önemli olduğunu varsaydığım bir telefon aldığı.

Kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirip "Mükemmelim! Kalkın da biraz gezip *Instagram*'a düşman çatlatmalık fotoğraf atalım!"

Kaşlarımı çatıp şüphe dolu bakışlarla Erhanlara döndüm. Erhan bilmiyorum anlamında dudak büzerken, Onur Alper'in başucuna çökmüştü.

Serçe parmağını Alper'in yanağına sokup çıkardı birkaç kez. Ardından bir doktor edasıyla bize döndü.

"Beleş para bulunmasına bağlı stres bozukluğu," dedi ciddi bir ses tonuyla.

"İnanamıyorum!" diye bağırarak göğsüme sarıldı Erhan. Yalandan hıçkırıyor, arada bir kirpiklerini dakikada yüz kez kırparak bana bakıyordu.

"Y-yaşayacak mı?"

"Maalesef. Öldürecek kadar ciddi bir hastalık değil ne yazık ki. Hastada yakın zamanda geçici hafıza kayıpları başlayacak. Mesela sizi tanımayacak falan, bunlar hepsi beleş para sendromundan kaynaklanıyor. Ne zaman ki para biter, hafızası yerine gelir. En iyisi kendi haline bırakmak."

Hepimiz ciddiyetle başlarımızı durumu kabullenircesine salladıktan sonra, küçük oyunumuzun bittiğinde hemfikir olduk. Erhan'ın kafasını göğsümden itip Alper'e döndüm yeniden. Kendi kendine oynamaya devam ediyordu, cidden endişelenmiştim.

"N'oldu lan? Oğlum korkutma bizi, konuşsana!" diyerek dümsükledim omzunu. Elbette görüntü kirliliğini saymazsak oynaması kötü bir şey değildi ama Alper genelde çok üzülmediği zamanlar belli etmemek için normalden daha neşeli davranırdı. Annesi öldüğü zaman mesela, biz her zamanki gibi mahallede oynarken elinde dondurmalarla gelmiş, kahkahalar atarak akşama kadar bizimle oynamıştı. Bize ilk kez bir şey ısmarlamış, ilk kez beceremediği için nefret ettiği futbolu tüm gün oynamıştı. Annesine dair hiçbir şey de söylememiş-

ti. Akşam olduğuunda, hepimizin annesi yemek için bizi eve çağırdığı zaman durgunlaşmıştı birden. Erhan da Onur da gittiğinde, “Sen gitmiyor musun?” diye sormuştum. Omuz silkip boş kaleye top atmaya devam etmişti. Aldırmayıp eve geldiğimde, annem anlatmıştı olan biteni. Annesi ölmüştü sabah, cenazesi yarın kalkacaktı. “Bundan sonra Alper arkadaşın değil, kardeşin,” demişti annem. Koşarak top oynadığımız yere gittiğimde, Alper’i ağlarken bulmuştum. Sürüklemek pahasına olsa da bize getirmeyi başardım o akşam. Yemeği birlikte yedik, gece birlikte uyuduk. O günden sonraki tüm akşam yemeklerini de birlikte yedik. Babası annesinin ölümünden sonra Alper’i bir anlamda terk etti. Üç dört ayda bir gelir, bir miktar para bırakıp giderdi. Alper genelde bizde kalıyordu, benimkinin yanında onun da bir odası vardı. Arada da kendi evine gider, gelmek istemediğini söylerdi. Annesini özlediği zaman onun yatağında uyuduğunu hepimiz biliyorduk.

Hatırladığım anılarla, iim birazcık daha kararmıştı. Birkaç kez daha dürttüm omzunu.

“Oğlum konuşsana lan! Bak çok fena döverim, aklın şaşar!”

Nihayet bana baktığında gerdan kırmak diye tabir edilen o hareketi yaptı, olmayan memelerini sallıyordu karşımda.

“Bilmem kaç senelik Ece belasıyla uğraşmaktan kurtuluyoruz oğlum!” dedi son kelimeyi gereksizce uzatarak. Duyduğum şeyle donakalmıştım. Ece’den kurtulmak mı?

Bir an kalbim durur gibi oldu. Yer sanki ayağımın altından çekildi ve daha önce hiç bayılmamama rağmen bayılmış gibi hissettim. Öne doğru hızla atılıp boğazına yapıştım Alper’in.

“Ne diyorsun lan sen? Ne demek bu şimdi? Ece’ye bir şey mi olmuş?”

Sesim iyice kesilirken “Ölmüş mü lan?” dedim geveler gibi. Tüm bu olay bir dakika içinde olmuştu ama çoktan tüm hayatımı gözümün önünde görmüştüm. Alper’in boğazını bırakınca yapacağım ilk şey kendimi atmak falan olacaktı. Ecesiz bir hayat kabustan beterdi.

Alper’in yüzünde anlık bir şok görünce, düşüncemin saçmalığını fark ettim. Ece, Allah korusun, ölse Alper neden dans edecekti ki? Tamam, sevmiyordu Ece’yi ama dans da etmezdi. Hem böyle tak diye de söylemezdi ölmüş olsa. Salak bir gülümsemeyle yavaşça kalktım Alper’in yanından. Çok kötü bakıyordu bana. Aramızda en cılız oydu ama gazabından korkuyordum açıkçası.

“Şaka yaptım aşkım, bakma bana öyle,” dedim adım adım gerilerken. Yakasını düzeltirken bana sertçe bakmayı sürdürdü.

“Biri ölünce oynayacak kadar acımasız olarak görüyorsun beni diye kızsam mı, Ece’yle birlikte olmayı küçücük bir olasılık olarak aklına getirmeyip direkt kızın öldüğünü düşünecek kadar çaresiz olduğuna acısam mı bilemiyorum. Üçüncü bir seçenek yapıp kolunu kanadını kırabilirim gerçi.”

Alper daima karmaşık cümleler kurardı. Ya da benim beynim biraz yavaş işlediğinden bana öyle geliyordu. Ama bugün ne dediğini cidden anlayamamıştım. Ece’yle birlikte olma ihtimali mi demişti o?

“Ne? Ece, ben, birlikte olmak? Ne diyorsun oğlum çabuk söylesene!” dedim hemen ayakucuna çömerek. Beynim GTA 5 yüklenen ekran kartı düşük bilgisayar gibi hırılıyordu resmen. Durmadan “Ece, ben, birliktelik” kelimeleri dönü-

yordu beynimde. Daha fazla uzatmak istemediği belliydi. Normalde ballandıra ballandıra anlatırdı ama bana cidden kızmıştı sanırım.

“İrmak aradı,” dedi hızla. “Bizimle buluşmak istiyormuş. Galiba belalımızdan kurtuluyoruz.”

Buluşmak için sözleştiğimiz esnaf lokantasının önüne geldiğimizde -bir kız neden esnaf lokantasında buluşmak isterdi anlayamamıştım- saat çoktan buluşma saati olan altıyı geçmişti. Daha önce de değindiğim gibi, Alper cimriydi. Öyle bir cimrilikti ki bu, Einstein Alper’i tanısa ünlü sözünü “İki şey sonsuzdur; evren ve cimrilik. İlkinden o kadar emin değilim,” olarak değıştirirdi. İşte Alper’in bu sonsuz cimriliği, ben ödemeyi kabul etmeme rağmen taksiye binmemize izin vermemişti. “Akbili basınca tüm araçlar senin olur,” demiş ve bizi otobüsle gelmeye mecbur kılmıştı.

“Kız eğer yardım etmek için aradıysa bile, eminim bir saat bekleyince vazgeçmiştir,” dedi Erhan biz dükkana girmek üzereyken. Haklı olduğunu düşündüğümden, ters ters Alper’e bakıp sinirle içeri daldım. Fazlasıyla heyecanlıydım, Ece’yle birlikte olmaya hem en yakın hem en uzak olduğum andı. İrmak, Ece’den uzak durmamı söylemek için de gelebilirdi, bana yardım etmek için de. İkincisi olduğunu umuyordum.

İçeri adımımı attığım an, uzay zaman bükülmesi yaşadığımı, ne bileyim, farklı bir boyuta geçtiğimi falan düşündüm. Esnaf lokantası denilince akıllarda beliren o ucuz yemek, arka planda Türkçe Pop, masalarda amcalar tiplemesinden oldukça uzak bir yerdeydik. Beyaz nakışlı örtüleri olan masalar vardı her yerde. Köşede T-Rap dinleyen bünyeme antitoksin etkisi yapan klasik müziğin yayıldığı bir müzik kutusu duruyordu.

Üstünde garson olmak için fazlasıyla şık olan bir takımla, benim yaşlarımda, yakışıklı bir çocuk yanıma gelip “Hoş geldiniz!” dedi. Sesi fazlasıyla coşkuluymuştu ve zaten yakışıklı olan yüzünde onu daha da yakışıklı yapan bir gülümseme vardı.

“H-hoş bulduk,” diyebilirdim kekeleyerek. “Buralarda bir esnaf lokantası olacaktı? Yanlış geldik sanırım biz.”

Çocuk bizi bir yandan boş bir masaya yönlendirirken, bir yandan da açıklamaya koyuldu.

“Doğru geldiniz efendim. Kusurumuza bakmayın, burayı daha yeni satın aldığımızdan etrafa tabela falan koyamadık. Bulmakta zorlanmışsınız, belli.”

Duyduklarıma pek inanmadığımdan teyit etmek için gözlerimi Alper’e çevirdim. Ne zaman yeni bir mekana giresek, dekorlara falan bakar, hesabın ne kadar gireceğini hesaplardı. Daima da nokta atışı yapardı, uzmanlık alanıydı bu onun. Çevreyi iyice bir süzüp meraklı gözlerimizi ona çevirdiğimizi fark edip bize döndü.

“Kenarda plaklar var, avize desen türbe gibi. Garsonların takımları en az yirmi beş bin liralık falan. Buranın esnaf lokantası olabilmesi için Bill Gates, ne bileyim, Elon Musk falan esnaf olmalı. Hemen kalkmazsak masada sadece cüzdanları değil böbrekleri bırakırız,” dedi başımızda dikilen garsona sırtarak bakmaya devam ederken.

Hepimiz tuhaf bakışlarla birbirimizi süzerken Onur masaya dekor amaçlı konmuş yapraklardan birini ağzına attı, yetişkin bir bukalemun çevikliğiyle. Ona olan bakışımı görünce de, “Ne var? Acıktım,” diyerek omuz silktili. Acıktığınca gazete yediğini bile görmüştüm, şaşırmak benim hatamdı. Buraya Irmak için gelmiştik ama hiçbirimizin aklında Irmak yoktu açıkçası. Cüzdanlar şu anki önceliğimizdi.

Herkes cüzdanını kontrol ediyorken, yan masalarda da bizden hallice amcalar olduğunu fark ettim. Rönesans tablosu gibi bir görüntüydü. Bizim evin köşesindeki fırının sahibi Hamdi Abi, önünde kocaman porsiyon ıstakozla oturuyordu. Yan taraftaki masada manavımız vardı, elindekinin cidden şarap kadehi olmamasını umuyordum. Burada ne olduğunu cidden çözmemiz lazımdı.

Cebimdeki elli lirayı masa altından mali işler müdürümüz Alper'e uzattığımda, nazik ve sevecen tavırlarla aldı parayı elimden. Paraya gösterdiği sevgiyi hiçbir kıza göstermez, tüm sevgililerinden özel günler gelmeden önce ayrılırdı. Bugüne kadar kimseye hediye almamıştı mesela.

Fark etmiştim ki, ilişki sabıkamız bitik haldeydi. Alper bir ilişkiye yalnızca senenin belirli dönemlerinde girerdi. Yılbaşı ve sevgililer gününün ardından, doğum günü en uzak olan kız kimse onunla sevgili olur ve tüm bu dönemi sıfır zararlar kapatmaya dikkat ederdi. Özellikle kendi doğum gününde sevgilisinin olmasına özen gösteriyordu.

Onur ise, o yakışıklı sıfatına zıt giden bir karaktere sahipti. Çok yakışıklı bir çocuktur. Nereye gitsek ortamdaki tüm kızlar onu süzerdi. Genelde Alper, Onur'la gezmezdi o yüzden, çıtayı yükseltiyor diye. Benimle gezmeyi tercih ediyordu, nedendi anlamamıştım.

Gelin görün ki, Onur bizim bile midemizin zor kaldırdığı derecede iğrençti. Var olan her şeyi yiyebilme potansiyeline sahipti. Mottosu da, "Allah boşuna yaratmamış ya, yiyeyim diye yaratmış," idi. Dolayısıyla bir kızla ilk buluşmadan öteye gidebildiği olmamıştı. Zaten ilk buluşmaya bile çıkmıyordu kimseyle, tuhaf bir kız seçme şekli vardı. Sadece bunda değil, her şeyde tuhaftı aslında.

Erhan'a gelirse eğer, hanımcılık müessesesinin güzide bir üyesiydi. Sevgilisi Deniz izin vermese yaşamazdı bile. Halı sahada oyunu durdurup cevap verirdi kıza, o derece vahimdi durumu. Bindiği otobüsün plakasından içtiği suyun pH değerine kadar her şeyi Deniz'e bildiriyordu. Yani onun da pek normal olduğu söylenemezdi.

Bense... Beni biliyorsunuz işte. Ya Ece ya hiç dediğimden ve Ece bayağı imkansız olduğundan, hiçle kalakalmıştım. On sekiz senedir hiç sevgilim olmamıştı. Sevgiliyi geçin, sevg falan bile olmamıştı. S'si yoktu bende onun. Ve biz bu halimizle kalkmış, bir tanrıça misali parıldayan sevdiceğim Ece'yi bana âşık edebileceğimizi düşünmüştük. Galiba tek eksiğimiz aşk hayatı değildi, IQ da tartışmamız gereken bir konuydu.

Bir sandalye çekilme sesi duyduğumda, Irmak'ın garsonun yardımıyla tam karşıma oturduğunu gördüm. Birden fazlasıyla heyecanlanmıştım. Sanki YKS'nin açıklandığı sayfa karşımdaydı ve tıklamak üzereydim; öyle bir heyecandı.

Kibarca gülümseyip elini tokalaşmak için uzattı en başta oturan Erhan'a doğru.

“Dün düzgünce tanışamadık, Irmak ben.”

Kızı bize çağırdığımız gecenin ardından en azından yüzüme bir tokat beklediğimden bu tepki fazlasıyla şaşırtmıştı beni. Hepimizle tek tek tokalaştıktan sonra, hâlâ yanımızda dikilen garsona döndü.

“Can, bana iki porsiyon iskender, bol kaymaklı künefe ve diyet kola getirir misin lütfen? Yanına köz patlıcan da getir, iyi gider iskenderle.”

Biz şaşkın şaşkın onu izlerken, “Çocuklara da aynısından getir. Teşekkürler şimdiden,” dedi gülümseyerek. Yakı-

şıklı garson elindeki deftere not aldıktan sonra uzaklaşınca, hepimizin parmakları söz almak ister gibi havadaydı.

Alper garsonun ardından, “İskenderler iki değil, bir porsiyon olsun!” diye bağırdı alelacele. Irmak’ın ona tuhaf tuhaf baktığını görünce, “Ne? Varlık düşmanı mısın kızım sen, iki porsiyon iskender ne demek? Ev bark ne varsa satmak zorunda kalacağız bir yemek için, farkında mısın?” dedi.

Irmak elini beline koyup, “Bir bildiğim var ki söylüyorum, azarlama beni!” diye çemkirdi. Normalde Alper tartışmaya devam ederdi ama geri adım atmayı tercih edip konuyu değiştirdi.

“Garsona Can dedin, nereden tanıyorsun onu? Ve neden burada buluşmak istedin?”

Cevap vermek yerine, hepimize sorularımızı sormamızı söyledi Irmak.

Erhan, “İsimlerimizi nereden biliyorsun?” dedi.

Ben, “Bizi buraya neden çağırdın? Bana yardım edecek misin?” diye sıralarım ardı ardına. Çok sabırsızlanmışım.

“Benim sorum yok. Sadece müthiş bir menü seçtiğin için tebrik ederim seni.”

Onur, her zamanki Onur’du. Biri elinde silahla ona yemek ısmarlasa, silahı yok sayar dünyanın en müthiş insanı ilan ederdi karşısındakini. Irmak adımızı nereden biliyor-muş, bizi neden çağırmış hiçbiri umurunda olmazdı.

Irmak saçını geriye doğru atıp, “Hah, her zamanki müt-hişliğim!” diyerek göz kırptı Onur’a. Ardından bana döndü.

“İlk olarak senin sorularınla başlayalım. Evet, sana yardım edeceğim. Buraya yardım etme şartlarımı açıklamak için çağırdım sizi.” Ben heyecanla dinlerken, masadaki sudan bir yudum alıp devam etti.

“Aynı senin Ece’den hoşlanman gibi, benim de hoşlandığım biri var. Eğer mezuniyet balosuna kadar beni onun hoşlanabileceği birine dönüştürürsen, ben de baloya Ece’yle gitmeni sağlarım.” Kalbim ağzımda atıyor derler ya, tam öyle bir andı. Ben tam evlenme teklifi almış gibi “Evet, evet, evet! Binlerce kez evet!” diye bağıracaktım ki, Irmak Alper’e döndü.

“Garsonu tanıyorum. Bizim okulda, on birinci sınıf öğrencisi. Sağ çaprazında da ikizi duruyor, o da Cem. Sizi buraya çağırdım çünkü burası anlaşmamızın başlangıç noktası olabilecek kadar özel bir yer. Erhan’ın sorusuna da cevap verip size benimkini anlatayım, neden burası olduğunu daha iyi anlarsınız.”

Bir sır verecekmiş gibi öne eğildi.

“İsimlerinizi Alper’in Instagram hesabından öğrendim. Alper’i de zaten okulda tanımayan yok, müzik grubunda ya, onu zaten tanıyordum. Cevabını aldığını varsayıyorum, şimdi size anlaşmada bahsi geçen hoşlandığım kişiyi ve neden burası olduğunu anlatayım.

Hoşlandığım kişi, tam bir sanat eseri. Zeka, zarafet ve yetenek tek bir bedende buluşmuş, o ortaya çıkmış. Harika bir karakteri var. Mükemmelliğini mütevazılığına borçlu kesinlikle.”

Nedense söylediği şeye kendi de inanmıyor, ezberlemiş de söylüyor gibi görünüyordu. Çok merak etmiştim kimden bahsettiğini.

“Bizim okula daha yeni kaydoldu. Adı,” dedi ve eliyle bize de yaklaşmamızı söyleyen bir hareket yaptı. “Adı Görkem. Görkem Üstün. O gördüğünüz garsonlar var ya, onun kardeşleri. Ve burası onun lokantası.”

Doğru anlamış mıyım diye tekrar ettim söylediklerini.

“Bizim yaşımızda ve hobi olarak lokanta mı işletiyor?”

Başını sağa sola sallayarak, “Hayır, işletmiyor. Üniversitede gastronomi okumak istiyor, ileride büyük bir restoran zinciri açacakmış. Hani şu bir öğün yemeğin ev taksiti kadar olduğu yerler var ya, öyle bir yer işte. Onun için basından uzak bir yerde lokanta açmış ki kendini işin içinde geliştirebilsin,” dedi.

“Ve sen bunların hepsini biliyorsun, çünkü?”

“Çünkü... *Stalk!*” diyerek gülümsedi. Başımı aşağı yukarı sallayarak tebrik ediyorum anlamında bir iki sessiz alkış yolladım ona. Kızların *stalk* yeteneği cidden takdire şayandı.

“O zaman,” dedim gülümseyerek ve elimi anlaşılmayı resmileştirmek için ona uzattım, “anlaş-”

Elimize vuran bir el lafımı tamamlamama engel oldu. Alper “Aptal mısın?” der gibi bana bakıyordu. Irmak’a dönüp gülümsedikten sonra beni masadan çekip kaldırdı. Lokantanın en boş duran köşesi gibi görüldüğünden cam kenarına kadar sürükledi beni peşinden.

Elinden kurtulduğumda sinirle tısladım. “Ya kafayı mı yedin? Niye izin vermiyorsun kızla anlaşmama?”

Kafama bir fiske vurup havalı havalı yaslandı cama.

“Kıza ne için söz verdiğinin farkında mısın sen? Bahsettiği kişi Görkem lan! Çocuk hiçbir kızla ilgilenmiyormuş diye eşcinsel diyenler var. Herifi gördün mü sen? O çocuğun bu kıza âşık olması, senin Ece’yle selamlaşma ihtimalinden bile düşük!”

Anlamadığımı belli eder biçimde kaşlarımı çattığımda, on kat koruyucu ekran birden taktığı telefonunu çıkardı cebinden. Bir dakika kadar sonra, ekranı bana çevirdi. Şarjı

bitmesin diye parlaklığı hep en az seviyede kullanırdı. Bir şekilde kendini karanlıkta görmeye adapte ettiğinden o hariç hiçbirimiz göremiyorduk ekranı böyle.

Telefonu elime alıp parlaklığı arttırdığımda, ekranda birden mavi gözler belirdi. Gözleri algılamamın ardından, yavaş yavaş yüzün geri kalanını idrak edebilmeye başladım. Kemikli bir yüz, Angelina Koli dudakları ve düzgün bir burun. Ece'nin erkek hali gibiydi karşımdaki yüz, özene bezene yaratılanlardandı.

“Bu bizim okulda mı?” dedim inanamayarak. “Oğlum bu erkekse biz niye varız lan?”

Saçını savurarak alttan bir bakış attı bana. “Kendi adına konuş kardeşim. Benden yakışıklı olsa bile özel tekniklerimle ezer geçerim onu. Ve evet bizim okulda ama daha teşrif etmedi beyimiz. Okula gelince görürsün.”

Daha fazla konuşmaya gerek yoktu, Alper haklıydı. Ece'yi bir kez daha kazanamadan kaybetmiştim ama Irmak'a söz vermek yalnızca onu üzmeye yarardı. Derin bir nefes alıp masaya geri döndüğümde, ikiz garsonlar siparişlerimizi masaya koymakla meşguldü.

Adama bak, kardeşleri bile mükemmel, diye düşündüm. Anneleri *Best Model* yarışmasıyla anlaşmalı mı çalışıyordu, ne yapıyordu merak ettim o an.

Garsonlar iskenderleri yerleştirdikten sonra, üzgün bakışlarımı Irmak'a diktim.

“Irmak,” dedim iç çekerek. “Ece'yle aramı yapmanı öyle çok istiyorum ki, bu isteğim ete kemiğe bürünse Everest'ten bile büyük olur. O derece çok istiyorum işte. Ama şimdi Görkem'i gördüm de... Teklifini kabul etmek sadece seni oyalamak olur.”

Irmak'ın yüz ifadesi hiç değişmemişti, sanki bu duruma hazırlıklı gibiydi. Tam ağzını açacaktı ki, Onur lafa girdi.

“Niye öyle diyorsun oğlum? Irmak'a bir alıcı gözüyle baksana, gayet güzel bir kız.”

Ece'ye giden tek yolu böyle kolayca kapatmak hata olacağından Onur'un dediğini yapmaya karar verdim. Zaten çok kararsız biri olduğumdan bana önerilen her şeyi denerdim, bu da es geçemeyeceğim bir öneriydi.

Kaşlarımı çatıp elimi çenemin altına koyarak izlemeye başladım Irmak'ı. Onur'un söylediklerine utanmış olacak ki, yediği iskender boğazında kaldığından birkaç kez öksürüp su içti. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, bana döndüğünde ona baktığımı görünce direkt gözlerini kaçırdı benden. Bu hali gülümsememe neden oldu, sevimliydi.

Ona süzdüğümde, çekingen kahverengi gözler görüyordum. Kabarık ve kontrol edilemez gibi duran saçları vardı ama bir şekilde ona yakışıyordu. Daha yumuşak bir görüntü katıyordu ona, daha sevimli duruyordu. Kaşları biraz kalın gibiydi, kirpikleri uzundu. Bence yapması gereken ilk şey gözlüklerini çıkarmaktı çünkü yüzünü çok sevimli hale getiren gözleri vardı.

Bir kıza nasıl alıcı gözüyle bakılır pek bilmediğimden, sadece yüzünü incelemekle yetiniyordum. Ama bu bile Onur'un haklı olduğunu düşünmeme yetti. Gözlüğü çıkarmak, saçına şekil vermek ve kaşlarını almak bile Irmak'ı ilgi çekici bir kız yapmaya yeterdi. Görkem için birazcık daha çabalamamız gerekecekti, o kadar.

“Onur haklı aslında,” dedim gülümseyerek. Yeniden umutlanmıştım, Irmak beni Ece'ye ulaştıracaktı!

Irmak kocaman olmuş gözlerini dikti üzerime.

“Nasıl haklı? Yani... Güzel miyim?”

Başımı kendimden emin biçimde aşağı yukarı salladım.

“Zaten bence her insan güzel, önemli olan bunu gösterebilmek. Ve ben bunu nasıl yapacağımızı biliyorum.”

Masaya doğru eğildim, başta Irmak’ın yaptığı gibi.

“Alper’i tanımlamak gerekirse, cimri ve ikon derdim. Modadan, alışverişten anlar. Hangi kıyafet seni nasıl gösterir, bu tarz şeyleri bilir hep. Yani senin için biçilmiş stilist. Birlikte alışveriş yaparsınız, tarz yaparsınız. Her şeyin en ucuzunu da bulur, maddi olarak da zorlanmamış olursun. Makyaj nasıl yapılır, malzemeler nelerdir falan bunları da biliyor. Çok sevgilisi olduğundan uzman gibi bir şey. Sen pek makyaj yapıyor gibi görünmüyorsun, o bakımdan yardımcı olur.”

Alper boğazını temizleyip yalandan gülümsedi.

“Bir amatöre yakışan laflar, Meteciğim. Sende bir amatörün gözleri var. Irmak’ta şu an; *primer* baz, fondöten, *setting powder*, *bronzer*, *highlighter*, allık, far bazı, kapatıcı, mas-kara ve *lip gloss* var. Birileri bilinçli olarak yok gibi görünen makyaj yapmış ama elbette bir profesyonelden kaçmaz.”

Ağzımız bir karış açık onu izledikten sonra Irmak’a döndük. Onları hangi sırayla süreceğini ezberlemek bile büyük marifetti, içimden salon dolusu alkış yolladım ona.

“Neyse,” dedim konuyu dağıtmamak için. Zaten Irmak utanmakla şaşkınlık arasında bir yerde olduğundan konuyu uzatmanın anlamı yoktu. “Onur da mesela, çok yer. Deli gibi yemek yer. O yüzden o senin diyetisyenin olacak.”

Irmak anlamamış olacak ki, “Ne alakası var çok yemekle diyetisyenliğin?” diye karşı çıktı. “Mesela bu iskenderi yemememi söyleyebilmesi lazım birinin.”

“Haklısın, Onur söyleyemez. Onur yiyebileceğin bir iskender bırakmaz ortalıkta.”

Irmak ne dediğimi anlamaya çalışırcasına iskenderinin olması gerektiği tabağa baktığında, yalnızca beyaz porselenle karşılaştı. Hemen yanında oturan Onur’a döndüğündeyse yüzündeki hayal kırıklığı gitgide büyüdü.

Hepimiz aynı anda kahkahayı bastık, bu hali elinden şeker alınan çocuk gibiydi. Ama bizimle takılacaksa buna alışmalıydı, Onur yemeğini bitirmeden yemeğinizi bitirmezseniz bir daha bitirme şansınız olmazdı.

“Al,” dedim önümdeki iskenderi onun önüne iterken. “Kıyamadım ama bu sadece bu seferlik, aklında bulunsun. Bir dahakine vermem.”

Şaşkınca gülümseyip utandı yine biraz. Bir iskender için bu kadar mutlu olunduğunu görmemiştim daha önce, gözleri parlıyordu. İskenderi iyice önüne çekip elini uzatan Onur’a vurdu bir tane. Bu hallerine gülümsedim yeniden. Sanki senelerdir bizimle takılıyormuş gibi hissetmiştim. Zaten hep kız kardeş istediğimden, Irmak’a birazcık daha ısındım. Grubumuzun bir parçası olmuş gibiydi şimdiden.

“Erhan da sevgilisinden önce buraların en çapkın insanıydı. Sana nasıl flört edeceğini öğretir.”

Irmak başını aşağı yukarı sallamakla yetindi, ağzını iskenderle doldurduğundan. Erhan’sa cümlem biter bitmez telefonunu eline aldı, Deniz’den bu konuyla ilgili izin isteyeceğine adım gibi emindim.

Alper sandalyesinde biraz öne gelip, “Son olarak Mete’nin görevini açıklıyorum,” dedi. Yapılacak başka bir şey kalmadığını düşündüğümünden kendime bir görev bulamamıştım ben. Merakla onu dinliyordum.

“Mate de senin ders partnerin olur, bir nevi akma Görkem. Yani ben seni giydireceğim, Onur zayıflatacak, Erhan öğretecek ve sen bunların hepsini Mate’de deneyeceksin. Görkem’den önce pratik yapmak gibi düşün.”

Azıcık utansam da düşününce bu görev dağılımı çok mantıklıydı. Ben Ece’den başka kimseden etkilenmezdim, o yüzden Irmak güzel sözleri bana söyleyebilir, flört etmeyi deneyebilirdi. Hem benim için de iyi olurdu, Ece’nin karşısına hdk gibi çıkmamış olurum.

şaşkınlıkla atalındaki iskenderle kalakalan Irmak’ın omzuna koydum elimi. Aramızda masa varken zor oluyordu ama samimiyetimi göstermek için iyi olur diye düşünmüştüm.

“Yanlış anlama Irmak, sana asla öyle hisler beslemem ben. Korkmana gerek yok. Ece hariç hiç kimseden etkilenmem. Rahat olabilirsin benimle. Bence bu olabilecek en iyi görev dağılımı, yani Görkem’i sana ayarlayabilmek için. Yine de rahatsız olursan benim görevim kısmını çıkarabiliriz.”

Sertçe yutkunup omzunu elimden uzaklaştırdı. Bir anlık duraksamadan sonra gülümsedi kocaman. İçten bir gülüş müydü yoksa sahte miydi zememiştim. Gerçi neden sahte olsundu ki?

“Benim için hiç sorun yok, çok iyi düşündünüz bence bu planı. Zaten işe yaramayan bir şeyse devam etmeyiz. Eh, ekleyeceğiniz bir şey var mı?”

Bizimkilere tek tek bakıp Irmak’a döndüm. Kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu. Hayır anlamında başımı salladığımda, elini uzattı bana doğru.

“O zaman anlaştık.”

“Anlaştık.”

Üçüncü sınıfı hatırlıyor musunuz? Testlerin üç şıklı, matematiğin yalnızca toplamadan ibaret olduğu olduğu zamanlardı hani? Bilim dersleri fizik, kimya, biyoloji diye ayrılmadan evvel, hatta üçüne birden fen bilgisi dememizin de evvelinde, hayat bilgisi diye bir dersimiz vardı. Yanlış hatırlamıyorsam bir hayat bilgisi dersinde öğretmenimiz “İnsanları hayvanlardan ayıran en önemli özellik düşünmektir,” demişti. Ben de ona, sınıftaki erkeklerin benimle alay etmesinden dolayı “Düşüncesizlik de erkekleri bizden ayıran en önemli özelliktir,” diye karşılık vermiş ve sınıftaki kızlardan büyük bir alkış almıştım.

Seneler sonra, şimdi düşünüyordum da erkekler cidden bizden daha düşüncesizdi. Mete gözümün içine baka baka bana kardeşim deyip duruyordu, bir bacım deyip böğrüne basmadığı kalmıştı beni. Dokunsalar ağlayacak gibi olmuştum ve biri bile fark etmemişti. Gerçi bu durum işime geliyordu, kimse anlamıyordu Mete’den hoşlandığımı. Yine de masada bir kız olsun, halimden anlayıp kardeşlik konusunu kapatsın isterdim tabii.

Duygu durumum fazlasıyla karıştığından ve yorgunluktan dolayı bir an önce kalkıp gitmek istiyordum. Ama içimdeki âşık kız Irmak, yıllardır Mete’yle geçireceğim saatlerin hayalini kurduğundan yerimden kalkamadım. Mete’yle olduğumu hatırladığımda içimde susturulamaz bir neşe baş gösteriyordu. Oturduğum yerden gizli gizli Mete’yi süzüyor, uzun zamandır ilk defa bu kadar eğlendiğimi hatırlıyordum. Hem bana iskenderini bile vermişti, boru mu bu? Bugün iskenderini veren, yarın kalbini de verirdi elbet. Görkem’e bu planı yaptığı için yüzlerce teşekkür borçluydum.

“Ee,” dedi Alper kollarını göğsünde birleştirirken. “Ne yani, Görkem denilen herifin sırrı bu restoran mı?”

Diyet kolamı Onur’dan uzak tutmaya çalışarak hızla içerken başımı onaylarcasına salladım. Her yerde okuduğumuz, izlediğimiz zengin, kötü çocuklardan sonra bu sır beni hayal kırıklığına uğratmadı desem yalan olurdu.

Alper derince iç çekip başını umutsuzlukla salladı.

“Ya ciddi den delireceğim! Ne vizyonsuz herifler var ya! Allah bir yerden verip bir yerden alıyor herhalde. Adam yakışıklı, zengin ama gel gör ki vizyonsuz, misyonsuz, sünepenin teki. O kadar paran var, git bir bar al, ne bileyim, striptiz kulübü al. Bir insanın küçük, kirli sırrı nasıl muhallebi çırp-mak olabilir ya, söyler misiniz bana?”

Ben çaktırmadan Mete’ye bakacağım diye neredeyse şaşılacakken, Alper’i dinliyormuş gibi yalandan başımı salladım. Bırakın Görkem hakkındaki yorumunu, evrenin varoluş sırrını açıklasa da dinleyemezdim şu an kimseyi. Mete dudaklarının arasındaki pipetle oynarken, ilk kez ‘helalim’ modundan çıkıp on iki yaşındaki kızların K-Pop idollerine baktığı gibi bakmıştım Mete’ye. Her an ergenliğimin ilk sapık hayallerine dalabilirdim.

“Tövbe estağfurullah,” dedi içimdeki babaanne yanımda. “Kendine gel Irmak, sen Adanalısın.”

Beynim geceleri gizli gizli okuyup kimseye bahsetmediğim kötü hikayeleri gün yüzüne çıkarırken, hepsinin başrolünü Mete yapmıştım bile. Yine de içimdeki babaanne savaştırmaktan vazgeçmiyordu. “Bir pipete tav olacak kız mısın sen? Çocukla ilk yemeğinde sapıttın, bir de yüz verse ikinci buluşmaya karnı burnunda mı gideceksin?” diye çemkirdi yine. Bir insanın neden babaannesinin ses tonunda bir iç sesi

olurdu ki? İç ses konusunda bile havalı değildim. Küçükken ilk öğrendiğim şey büyüklere saygı olduğundan, babaanne-me karşı çıkmadan yenilgiyi kabullendim.

Gözlerimi Mete'den çekmemi sağlayabilecek tek şey yemek olduğundan, künefemi yemek üzere aldım çatalımı bıçağımı. Ama o da ne, künefemin olması gereken yerde şerbeti vardı yalnızca! Beynim kabul etmek istemese de yü-reğimin kaldıramayacağı acı gerçek; en mantıklı açıklama Onur'du. Elimdeki bıçakla, sakın bir biçimde döndüm ona. Dibinde şerbet kalmış tabağı benim önümden alıp bir güzel yalamasını izlerken, KFC yiyen insanları izleyen bir tavuk gibi hissediyordum.

Tabağı yüzünden indirdikten sonra varlığını unuttuğum diyet kolamı fondip yapıp bir güzel de geçirdi. Elimdeki bı-çağı karnına saplayıp künefemi çıkarmak isteyen beynime engel olan tek şey şokla kasılan bedenimdi. Bu çocuk yarım saat içinde iki iskender, iki künefeyi nasıl yok etmişti? Her zaman böyle yiyorsa nasıl başarıyordu böyle incecik kalma-yı? Ben bir yemeği çiğneyip yutmadan tükürsem yine kilo alıyordum, çocuk ütü masası gibi dümdüzdü.

“İrmak, bırak o elindeki bıçağı! Onur buna degecek biri olsa on yıl önce doğum günü pastamı daha kesmeden ye-diğinde ben yapardım zaten! Sakinleş, o künefeyi yeseydin büyüyecek göbeğini düşün!”

Erhan, Rıza Babavari bir tavırla elini elimdeki yemek bı-çağına doğru uzatınca, kolumu geri çekerek bıçağımı alma-sını önledim.

“Bu gece,” dedim yalandan sesimi titreterek. “Bu gece diyetten önceki son gecemdi!”

Alper abartılı bir şok olma ifadesiyle “Ölmeyi hak et-

miş,” gibi homurtular çıkarırken Onur bizi takmamıştı bile. Elindeki kürdanla dişini karıştırıp bulduklarını yerken, Erhan’a trip atıyordu.

“On yıl önceki olay, hâlâ unutmamışsın! Zaten el kadar bir şeydi pasta. Çok lezzetli de değildi. Kin gütmeye değer mi güzel kardeşim?”

“Oğlum doğum gününde mum üfleyemedi lan çocuk! Kanma sen bunun masumu oynamasına, Irmak. Küçükken ne zaman hasta olsak iyileşemezdik bile bunun yüzünden.”

Mete de olaya dahil olunca künefeyi unuttum gitti. “Neden ki?” dedim ses tonumu en sevimli haline getirip.

“Neden olacak, tüm şurupları su gibi içiyordu midesiz herif! Özellikle o tadı güzel ateş düşürücü vardı ya, dibini yalıyordu şurubun, dibini! Annesi çok korktu zehirlenecek diye. Tabii o zamanlar midesizliğinin ilk yılları olduğundan alışkın değildik. Hastanede dekor meyveleri kemirdiğini görünce anladık normal olmadığını.”

Onur tanıştığım en obur insan olmaya adaydı. Tek aday kendisi olduğundan da direkt birincilik tahtına kurulmuştu. Kürdanını biraz daha kemirip masaya bıraktı. Yeşil montunu giyip kalkmaya hazırlanırken, “Bir pastanın üç şurubun lafını yapın kardeşinize. Ben de dost değil, kardeşiz diye dolanıyorum ortalıkta bir de. Yakında lokmalarımı da sayarsınız siz,” diye söylenmeyi de ihmal etmedi.

“Matematğim o kadar iyi olsa her sınavdan tek haneli sonuç alır mıyım lan?” dedi Erhan. Hepsinin montlarını giydiğini fark edince ben de masada yenilecek bir şey kalmış mı diye son bir göz atıp toparlanmaya başladım. Görkem, çıkışta kesinlikle benim yanıma tek gel ve durum değerlendirmesi yapalım, demişti. O nedenle bir bahaneyle çocukları yollamalıydım önden.

“Şey, ben hesabı öderim. Siz gidin,” diyerek gülümsedim. Zaten Görkem benden para almazdı diye ümit ediyordum, durum kritiği yapabilmek için iyi bir bahaneydi.

Alper’e sen kalkmıyor musun diye dönecektim ki, ne sandalyede ne de çevrede olmadığını gördüm.

“Alper hesap ödemedi önce genelde buharlaşır ortamdan. Çoktan eve varmıştır bile,” dedi Mete. “Onun yerine ben veririm. Hatta ben ısmarlayayım bugün.”

Ne bahane uydursam diye düşünüyordum ki, Erhan anlayışlı biçimde birkaç kez sırtıma vurarak Mete’nin koluna girip onu çekiştirmeye başladı.

“Oğlum halden anla biraz! Kız yavuklusunu görmek istiyor işte. Hazır bahanesi varken o ödesin.”

Ben ağzım bir karış açık kendi çapımda inkar etmeye çalışırken, Erhan bir eliyle de Onur’u kapşonundan çekiştiriyordu.

“Yarın öderiz biz sana Irmak, iyi akşamlar!”

Görkem’in planı düşündüğümünden daha tuhaflaştırıyordu işleri. Mete başkasına âşık olduğumu düşündüğü için benden hoşlanması daha zor olmaz mıydı? Gerçi sabah sormuştum bunu Görkem’e. Kıskançlığın ve rekabetin Mete’nin ilgisini canlı tutacağını söylemişti. Yine de endişelenmiyorum değilim. Hem ben utangaç biriydim, nöbetçiyken Metelerin sınıf defterini almaya bile utanırdım. Şimdi onun karşısında Görkem’e aşıkmiş gibi konuşuyordum... Utanç verici.

Mete sürüklenerek de olsa kapıdan çıkınca hızla mutfağa yöneldim. Kapıyı açtığım anda, kafasında aşçı bonesi ve elinde kocaman kasap bıçağıyla et parçalayan Görkem’i görmem bir oldu.

“Bismillahirrahmanirrahim!” dedim anın şaşkınlığıyla. “Yakışıklı bir çocuğun et keserken bu kadar korkunç olaca-

ğını tahmin edemezdin! *Biscolata* erkekleri gibi görünmen gerekmez miydi?”

Babam kasap olduğundan et parçalama olayına fazla fazla tanık olmuştum ama hiç bu kadar psikopat bir görüntü görmemiştim. Beyaz önlüğü kan içindeydi ve mutfağa girdiğimde yüzünde ruhsuz bir ifade vardı. Yine de söylediğim şeylerden sonra anlık bir ifade geldi yüzüne.

Gözlerini etten kaldırıp bana baktı. Bariz biçimde yutkunup “Yakışıklı mıyım ben?” diye sordu. Yüzünde gördüğüm şaşkınlık mıydı? Yüzünde çok ebleh bir ifade vardı. Yoksa o... Utanmış mıydı?

Bir kez daha yüksek sesle “Bismillahirrahmanirrahim!” dedim. Bu gece babaanne yanımda beni ele geçirdiğinden şaşırınca besmele çekmeye başlamıştım. “Ya bir de şaşırdın mı yakışıklı dememe? Samimiyetsiz şey! Bir de yüz­süz yüz­süz utanıyor ya! Sanki hakkında çarşaf çarşaf övgü yazıları yazılan benim!”

Sabah fazlasıyla korkutucu görünen çocuğun yüzünde ilk kez insani bir ifade gördüğümünden biraz fazla çıkmıştım herhalde ama hak etmişti. Dün gece büyük bir şok yaşamıştım, sabahında Görkem sanki yıllardır arkadaşmışız gibi ona güvenmemi istemiş ve beni kendi ustalık şaheseri ilan etmişti. Bugün acelem olduğundan bana üstünkörü bir makyaj yapıp buraya postalamıştı ama o makyaj sırasında bile gözüme işkence gibi görünen planının temelleri atmıştı. Her gün altı buçukta kalkıp koşmak gibi rutinler içeren bir planı bu. Mete için değeri elbette ama insan ürkmüyor değildi.

Bakışlarındaki o şaşkın ve masum ifade anında yok olup yerini ruhsuz ama hafif sinirli ifadeye bıraktığında, elindeki bıçağın hedefi olmam diye umdum içimden.

“Saatin kaç olduğunun farkında mısın? Sana en geç sekizde kalk masadan demedim mi ben?”

O söyleyene kadar insanlığın saat isimli bir icadı zamanı ölçmek için kullandıklarını unutmuştum. Başımdan aşağı kaynar su dökülmüş gibi hissederken babamın mesleğini bir kez daha hatırlamıştım.

Telefonumu cebimden hızla çıkarıp kilidini açtığımda saatin on bire yaklaştığını gördüm. Ekranda ilgimi çeken tek şey ne yazık ki saat değildi; yirmi sekiz cevapsız arama da göz kırpiyordu bana oradan.

“Görkem öldüm ben,” dedim ağlamanın kıyısındaki sesimle. “Gerçekten öldüm, bak öylesine demiyorum. Ciddi ciddi öldüm!”

Görkem sanki dediklerimi umursamıyormuş gibiydi. Elindeki bıçağı düşmanın boğazına saplar gibi sert biçimde ete batırdı.

“O gereksizler genç bir kızı gecenin on birinde tek başına dönsün diye bıraktılar yani? Şanslısın ki karşında bir centilmen duruyor.”

Kana bulanmış beyaz önlüğü çıkarıp kenara bıraktı. Ortılığı kan revan içinde bırakıp çıkmak onun gibi titiz biri için çok zor olsa gerek ki sessiz biçimde “Geri geleceğim,” diye mırıldandığını duydum.

“Görkem gelmene gerek yok cidden. Belki yolda biri gasp falan eder de babamlar endişelenip bana kızmaktan vazgeçerler.”

Görkem bana yine geri zekalı olduğumu düşünür gibi bakınca “Gidelim mi?” diye sordum cici cici.

Konuşmadan bir süre yürüdük. Sonra pek beklemediğim bir şey oldu, sessizliği o bozdu.

“Sana zarif görün, erkekler kendilerinde koruma içgüdü-sü oluşturan kızlardan hoşlanır genelde, dememiş miydim? İki porsiyon iskender söylemek sence seni ne kadar zarif gös-termiştir?”

“E ama yanına diyet kola söyledim!” diye karşı çıktım. “Hem iskender yiyen kız zarif değildir, diye bi’ kural mı var?”

“Yok tabii canım. Ece de her ilk buluşmasında iki porsiyon iskender yedikten sonra yanında diyet kola içerek zarif görünür değil mi?” dedi. Haysiyetsiz, zayıf noktamdan vurmuştu.

“Ay zaten yiyemedim ki doğru düzgün! Onur yedi her şeyi.” Sinirle yumruğumu sıkarken aklıma Mete’nin kendi iskenderini bana verdiği geldi. Sinirim bir köpük gibi uçup giderken bir çizgi filmde olsak gözlerimden kalp fışkıracak bir ruh haline girdim.

“Gerçi Mete kendi iskenderini verdi bana.” Gülümsemekten gözlerim o kadar kısılmıştı ki resmen göremiyordum. Aşkımızın temeli bir iskenderle de olsa atılmıştı bence.

Görkem yürümeyi bırakıp durduğunda ben de durdum.

“Sana iskenderini mi verdi? Hani bu çocuk Ece’ye aşıktı? Ne diye yeni tanıştığı bir kıza iskenderini veriyor?”

Ece kısmını duyunca yeniden kaşlarım çatıldı. Twerk yapan Rihanna’dan uzun hava söyleyen Hakkı Bulut’a hızla geçiş yapan ruh halime ayak uydurmakta zorlanıyordum.

“Ne diye bunu kötü bir şey olarak söylüyorsun ki? Amacımız onun bana âşık olması değil mi?” dedim. Yüz ifadesini görebilmek için yine başımı yüz seksen derecelik açıyla kaldırdım. Boynum tutulacaktı bu gidişle.

“Kötü bir şey olarak demedim. Sandığımızdan hızlı hal-lolacak bu iş herhalde.”

Sözleriyle tavrı hiç uyuşmuyordu. Gayet neşeden uzak bir şekilde söylemişti bunu. Yine de söyleyiş şekline değil de söylediğine odaklandım.

“Ay, ciddi misin? Cidden hızlı şekilde sever mi sence beni?”

Cevap olarak omuz silkip yürümeye devam etti. Bu çocuk cidden tuhaftı. Sırf iki porsiyon iskender söyledim diye mi böyle davranıyordu acaba? Koşar adım yürüyüp yeniden yetiştim ona.

“Herkesi iki porsiyon iskender söyledim diye mi böyle sin? Ah, doğru! Paranı ödemeyi de unuttum!”

Çantamdan cüzdanımı almaya çalışırken o durmadı bile. “Evet Irmak, bilmem kaç bin liralık bakım yapacağım sana ücretsiz biçimde ama birkaç iskenderin parasını isteyeceğim, öyle mi?”

Haksız sayılmazdı ama böyle sömürmüş gibi oluyordum çocuğu. Zaten benden isteyeceği iyiliği düşündükçe olduğum yerde kıvranıyordum, bir de beleş iskenderler de girerse listeye iyice büyük bir şey isterdi.

“Bugün ilk günüm olduğundan her şey bedavaydı zaten,” diye eklediğinde bu seferlik ödememeye ikna oldum. Mahalle esnafının önündeki ıstakozlar şimdi anlam kazanmıştı işte.

“Ha bu arada, Mete’nin iskenderini sen yedin değil mi?” dedi. Sesinde şüphe ve hafif bir suçluluk var gibiydi.

“Yarısını Onur yedi sayılır.”

“Yani yarısını yedin? Miden nasıl?”

Kaşlarımı bir kez daha çattım. Ne diye böyle tuhaf sorular soruyordu ki? Yüzümdeki ifadeyi görünce zoraki biçimde gülümseyerek masum masum başını kaşıdı. Zoraki de

olsa Görkem'in gülümsemesi insanın yutkunmasını zorunlu kılacak bir şeydi. Çok güzel gülümsüyordu ve nereden olduğunu bilmesem de bu gülümseme bana tanıdık geliyordu.

“Şey, Türk mutfağında henüz o kadar profesyonel değilim de, acısını fazla kaçırmış olabilirim Mete'nin iskenderinin.”

“Sadece Mete'nin iskenderinin mi acısını fazla kaçırdın?” dedim şaşırarak. Herhalde lüks bir yer olduğundan diğerk yerler gibi ortak sos falan değıl tabağıa özel sos hazırlıyorlardı. “Valla hiç fark etmedim acı falan. Adanalı olduğumdandır belki de. Muhteşemdi!”

Rahatladığını belli eder şekilde derince nefes verdi.

“Mete'nin iskenderini hazırlarken *wasabi* kabı elimden düşüverdi. Ben de israf olmasın diye yeni tabak hazırladım.”

Wasabi, Japon mutfağında kullanılan çok acı bir baharatı diye biliyordum. İskender'e *wasabi* katıldığını ilk kez duyuyordum. Görkem uluslararası düzeyde yeni tatlar elde etmeye uğraşıyordu herhalde.

Evimin önüne geldiğimizde içimden son dualarımı edip psikolog olan annemin babamı sakinleştirmiş olmasını umuyordum. Gerçi okuldan sonra nereye gittiğimi bile söylememiştim kimseye. Eminim annem de en az babam kadar sinirliydi.

Tanımadıkları bir erkekle bu saatte eve gelmek onların sinirini bir miktar ykseltebileceğinden Görkem'i yollamak için ona döndüm ama o da ne? Görkem çoktan apartmanın kapısından girmişti bile.

Tamam, Görkem yurt dışı görmüş hatta oralarda yaşamış biriydi. Medeniyet nedir bilirdi, iyiydi. Ama babama bir

günde tanıyıp evine gittiğimi, sonra da gecenin on birine kadar onun gözetiminde olduğumu açıklayamazdım.

“Görkem beni bekle!” diye peşinden koşarken, “Şahin Ailesi” yazılı kapının önünde zile basmak üzereyken durdurdum onu. Apartmanda bu saatte yüksek sesle konuşamayacağımdan zıplayıp ensesinden yakalayarak aşağı çektim.

“Babam seni görürse işler kontrolümden çıkabilir! Lütfen git,” diye fısıldadım kulağına. Tüm şansımı bugün Mete’yle yemek yerken harcamış olacağım ki evimizin kapısı açıldı. Ve tüm umutlarıma rağmen kapıyı açan annem değil, babamdı.

“Baba bak görüldüğü gibi değil! Cidden biz sadece-”

Bedenimi bir siper gibi kullanarak babamla Görkem’in arasına girmeye çalışırken, babam sert olmayan biçimde beni kenara itti.

“Görkem!” dedi neşeli bir sesle. Beynim error verirken babamın Görkem’i nereden tanıdığını ve tanıdıysa bile neden görünce neşelendiğini merak ediyordum.

“Merhaba Tamer Abi. Ne tuhaf bir karşılaşma!” diyerek gülümsedi Görkem. Kısa bir kucaklamadan sonra babam varlığımı yeni fark etmiş gibi bana döndü.

“Ah salak kafam! Tahmin etmeliydim Irmak’ın seninle olduğunu. Bizim kızın seninkini görünce gözü dönmüştür kesin.”

Gözlerim faltaşı gibi açılırken babamın ‘seninkini’ derken neyi kast ettiğini düşünüyordum. Yoksa...

“Aynen. Daha fazlası için yalvarıyordu, zorla durdurduk.” diye karşılık verdi Görkem.

Utançtan bayılacaktım, ne diyordu bunlar? Babam nasıl böyle konuşabilirdi? Görkem ne saçmalıyordu?

“Baba yanlış anladın-” diye araya girmeye çalıştım ama dinlemiyorlardı beni. Babam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle evin içine doğru anneme seslendi.

“İrmak için boşuna endişelenmişiz! Görkem’inkini yiyor-muş!”

Duyduğumu doğru algılamayacak kadar şoka girmişken, ağzımı açıp bir şey bile diyemiyordum.

“Sömürmüştür kesin bizim tosun. Ödeyebildi mi, ben ödeyeyim mi?” dedi babam yeniden Görkem’e dönüp.

“Yok Tamer Abi, ondan gelmedim ben. Bu saatte tek başına dönerse sorun olur, diye evine bırakayım dedim, meğer senin kızınmış,” diye açıkladı Görkem. Ona bakınca hayran olmamak elde değildi. Çok saygılı ve çalışkandı. Acaba babam bu yüzden mi sapık sapık şeyleri doğru sanmasına rağmen öldürmüyordu Görkem’i? Bu ne demek oluyordu ki? Görkem’le mi evlendireceklerdi beni? Yoksa beşik kertmesi falan mıydık Görkem’le, benim mi haberim yoktu? Gerçi çocuk kesin İzmirli falandır, nasıl benimle kertilmiş olabilirdi ki?

“Tesadüfe bak, o kadar insanın içinde benim kızımı bulmuşsun! Neyse oğlum kapıda kaldın, girsene içeri? Çay kahve falan içelim beraber.”

“Çok sağ ol Tamer Abi ama lokantayı toparlamam lazım. Malum senin kız her şeyi yediğinden yarının yemeğini de yapacağım.”

Lokanta? Yemek? Başından beri lokantayı yememden mi bahsediyorlardı yani? Beynim resmen sosyal medya çöplüğü olduğundan her şeyi yanlış anlayıp babaların kendi kızlarını sattıkları bir hikayeye mi uyarlamıştım masum bir yemek sohbetini?

Görkem babamın elini sıkıp uzaklaşırken bana beynimi okumuş ve çok eğlenmiş gibi gülümseyip gitti. Sinsi domuz, bilerek lokanta kelimesini kullanmaktan kaçınmıştı!

“Geç bakalım Irmak Hanım. Bu seferlik neşeliyim diye laf etmeyeceğim ama bu saate kalacaksan önce bir haber ver. Dershaneye de gitmemişsin zaten, ne biçim şeyler geldi aklıma. Sabah da tuhafmışsın, anlattı annen. Kadın bayılacaktı intihar ettiğini falan düşündüğünden.”

Mahcup şekilde ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçtim. Başım aşağıda, annemden özür dilemeye hazır şekilde odaya girdim. Beklediğim anne profili ağlamaktan gözleri şişmiş, kolonya koklayarak ayakta duran biriydi. En azından babamın anlattıklarından sonra bunu beklerdim. Ama annem elinde çekirdek kola, dizisini izliyordu.

“A, sen mi geldin Irmak?” dedi gayet normal biçimde.

Onu takmayarak arkamdaki babama döndüm sorgulayan bakışlarla.

“Vicdan azabı çekeyim diye mi öyle şeyler dedin? Bu nasıl perişan olmak ya?” dedim annemi göstererek.

“Altıya kadar herkes her yerde seni arıyordu, altı civarı Ece bir lokantaya girdiğini görmüş. Sonra rahatladık tabii. Biz de annenle bugünü kutlamaya geçtik!”

Ece beni görmüş müydü? Görmüşse neden yanıma gelmemişti ki? Gerçi gelmemesi iyiydi, Mete’yle yemek yemesini istemezdim. Yine de tuhaftı.

“Ne kutlaması?” diye sordum çantamı bir köşeye atıp koltuğa yayılırken. Görkem’le nasıl tanıştığını da öğrenip sonrasında Ece’yi arayacaktım.

“Zengin oluyoruz zengin!” dedi babam yanıma oturup ensemden doğru kendine çekerken beni.

“İki üç hafta önce sana yanımda işe giren bir çıraktan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?”

‘Evet’ anlamında başımı salladım. Çocuk neredeyse maaş istemeyecek kadar düşük ücretle çalıştığından elemana ihtiyacı olmamasına rağmen işe almıştı. Ve iki haftadır da her akşam övüyordu çocuğu çalışkanlığından dolayı.

“Meğersem o çocuk bayağı zenginmiş ve kendi lokantasını açıyormuş. Normalde lokantalar toptan kesim yerlerinden alırlar etlerini veya kendileri hayvan yetiştirip keserler falan ama bu çocuk toptan değil de yemek çeşidine göre taze istediğinden kasaptan alacakmış eti. Ve yeterince temiz miyiz, etler taze mi diye yanımda işe girmiş. Anlayacağın günlük en az elli bin liralık et satacağız! Kaldı ki bugün yetmiş bin lira nakit ödeyip lokantasına et aldı!”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Başımı babamın göğsünden kaldırıp inanamaz gibi sordum yeniden.

“Görkem’den mi bahsediyoruz? İki haftadır senin çırağın Görkem miydi?”

Benden duymadığı gururu ondan duyarmış gibi bir bakışla onayladı beni.

“Çocuk hem okuyor hem mesleğini yapıyor şimdiden. Büyük adam olur ondan,” dedi iğneleyici bir ses tonuyla. Aklınca bana laf sokuyordu. Ama şu an hiç laf sokmasını kaldıramazdım, iki günde on yıllık şok yaşamıştım resmen. Şaşırp şaşırp besmele çekmekten cenneti garantilemiştim.

“Ben odama gidiyorum!” diye bağırarak odama koştum. Üstümü başımı çıkarıp kafamda sorulması gereken soruları toparlamaya çalışıyordum. Önce Ece’yi mi aramalıydim? Acaba Ece’ye Görkem’den bahsetmeli miydim? Çocuk çok korkutucu bir hal almıştı gözümde. İki hafta önce babamla

tanışmış olması cidden sadece bir tesadüf müydü? Yaptığım bu anlaşmalar, verdiğim sözler... Cidden iyi olacak mıydım?

Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Her şeyi anlatıp rahatlamak ve gerekirse birazcık ağlamak istiyordum. Kendimi yatağıma sırtüstü bırakıp telefonumu elime aldığımda, *Whatsapp*'tan gelen bir sürü bildirimi görünce kısa bir şok yaşadım. Dedikodu grubundaki kızlar yine grubu bombardımana mı tuttu diye düşünerek girdiğimde, “Onur ve ötekiler” isimli bir gruba alındığımı gördüm. Kafam çok dağınık olduğundan geyik muhabbetine Mete de dahil olsa girmek istemedim. Telefonu yatağa fırlatıyordum ki sanki Görkem bu anı kolluyormuş gibi bir arama belirdi ekranda. Hem de normal bir arama da değil, görüntülü bir arama...

Amacı neydi bu çocuğun? Zaten fazlasıyla tuhaftı. Gece-nin bir yarısında ona kendini anlatan bir kıza bilmem kaç bin lira değerinde bir iyilik teklif etmişti. Kaldı ki tesadüf olduğuna inanmanın zor olduğu bir durumdaydık, benden önce babama da fazlasıyla para kazandırmıştı. Hayatıma bir anda girip bir anda etrafımda çok fazla boy göstermesi ne derece normaldi? Sapık falan mıydı acaba?

Bir süre gözlerimi kısıp düşününce sapık olsa bana mı taktar kafayı diye düşünüp vazgeçtim bu düşüncemden. Başımı iki yana sallayıp pat diye açıverdim görüntülü aramayı.

Çocuğun ihtişamı el kadar ekrana fazla geliyordu resmen. Bir besmele daha çekmemek için zor duruyordum. Normalde çok uzun olduğundan yüzünü çok görmemiştim, böyle ekranda sadece yüzünü görmek şaşkınlıkla birlikte hayranlık uyandırıyordu insanda.

“Tahmin ettiğim gibi, silmemişsin makyajını. Çantana birkaç tane makyaj temizleyici koymuştum, cildini temizle

güzelce. Dişlerini de fırçala ve çok oyalanmadan uyu. Sabah altı buçukta evinin önünde olacağım, koşuya gideceğiz.”

Ben ağzımı açamadan kapattı yüzüme. Ne yani, mesaj atsa yalan mı söyleyecektim sanki? Hem o ne ara koymuştu çantama makyaj şeyini? Bu çocuk cidden korkunç ve tuhaftı. Ve yakışıklı... Ama bu kısım beni ilgilendirmiyordu tabii.

Dediklerini yapmak için fazla duygu karmaşası içinde olduğumdan, telefonumu yastığımın altına koydum ve kapadım gözlerimi. Hiç makyajla falan uğraşamazdım. Yüzümü bile duştan duşa yıkıyordum zaten, bir de bununla uğraşamazdım hiç. Onun yerine beynimi kemiren düşüncelere yoğunlaştım. Çok yorgun olduğumdan da fazla düşünemedim uyuyakaldım.

“Ah! Bunu cidden yapacağımızı düşünmemiştim!”

Görkem gerçekten sabahın altı buçuğunda milyon kez arayarak uyandırmaya çalışmıştı beni. Uyanmamakta inat etmeye kararlıyım, ta ki bir *drone* penceremin önünden içeriye kayda alana kadar. Bu çocuk cidden, cidden deliydi!

“Ya bari yolluk alsaydık! Aç aç nasıl koşayım?” diye seslendim arkasından. Altında elektrikli kaykay gibi bir şey vardı, *hoverboard* deniyordu sanırım. Dans edercesine döndü bana, “Koşarken yemek mi istiyorsun? Cidden bir gram bile kaybetmek istemiyorsun değil mi? Verdiğin kiloları nötrleyecek önerilerde bulunma,” dedi.

“Ama haksızlık bu! En azından sen de koşamaz mısın? Utanmasan ben koşarken arabayla takip edeceksin peşimden!” diye çıkıştım. Tuhaf biçimde neşeliydi, *hoverboard*’unda bana doğru dönüp birkaç adım önümde gitmeye başladı.

“Hoşlandığı kişi için değişmek isteyecek kadar ezik olan

ben değilim, sensin! Mete beni bu halimle sevsin, kimse için değişmem diyorsan durabiliriz?”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Beni vazgeçirmek için mi böyle yapıyordu? Hah, bu numaralar bende işe yaramazdı. Yani, konu Mete’yken işe yaramazdı. Yoksa üç adım bile atmazdım değişmek için.

“Elinden gelenin en iyisi bu mu? Bunlar hiçbir şey, sen buna koşmak mı diyorsun?” diye meydan okudum ona. *Hoverboard*’unda hızlanıp aramızdaki mesafeyi açtı. Oh, süper. Boş boş konuşup hak etmiştim bunu.

“İşte görmek istediğim ruh bu! That’s my girl! Koş bakalım, hızlan! Madem Mete için her şeye razısın, görelim bakalım neler yapabiliyorsun!”

Yarım saat henüz geçmişti ki, bacaklarımda bırakın koşmayı, yürüyecek derman kalmamıştı.

“Görkem, duralım! Gerçekten daha fazla koşarsam iki boyutlu hale geleceğim, çok kilo verdim!”

Kendimi dizlerimin üstünde yere bırakırken, midem seçim zamanında halka seslenen siyasetçiler gibi şevkle gurulduyordu.

Kollarını göğsünde birleştirip tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Irmak farkında mısın bilmiyorum ama buradan hâlâ sizin ev görünüyor? Üç dakikalık mesafeyi yarım saatte koşmana rağmen tıkanıyor musun? Kondisyon diye bir şey duydu mu sen hiç?”

Ay, çok oluyordu Görkem! Elimden gelen buydu, ne yapmamı bekliyordu ki!

Yerdeki minik taşlardan birini alıp göbeğine doğru attım.

“Senin bir bacağın bir buçuk metre, bir gram fazla yağın

da yok! Tabii bu mesafe sana üç dakika! Hem madem çok kolay, ne diye koşmak yerine altındaki şeyle geldin bunca yolu?”

Bıkmış gibi bir nefes alıp indi kaykayından. Tam karşıma çömelip sırtındaki çantadan su çıkardı.

“Çünkü nereye kadar koşarsan koş, geri dönerken yürüyemeyecek kadar yorgun olacağını biliyordum.” Ben suyu dikerken, “Seni düşündüğümünden falan sanma sakın. Pestil gibi olunca yürüyemezsin ve seni taşımak zorunda kalırım diye korktuğumdan yaptım, kendimi düşündüğüm için yani. Bir buçuk saat sonra dershanen var, acele et de dönelim,” diye ekledi.

Güne yorucu bir başlangıç yapmak yetmezmiş gibi, üçe kadar dershanede yüzlerce soru çözdüm. Türkiye’de lise son sınıf olmak, huzurdan feragat etmeyi gerektiriyordu. Dolmuştan inmiş evime yürürken beynimden yanık kokularının yükseldiğine emindim.

Evime yaklaştığım da, Alper’in apartmanımın önünde beklediğini gördüm. Bu havada gözünde hâlâ güneş gözlüğü vardı ve kendine has tarzı çok göze çarpıyordu. İçinde çiçekli turuncu bir gömlek, üstünde deri ceket vardı.

“Alper?” dedim iyice yaklaşınca.

“Ah, ben de seni bekliyordum. Metelerde buluşacağız demiştik ya, evi belki karıştırırısın diye almaya geldim.”

İçimden şeytani biçimde gülümsedim, evi karıştırdım demek. Evlerine gelen her faturayı onlardan önce öğreniyordum ben be, ne demek evlerini karıştırmak?

“Ay evet, iyi yapmışsın. Kaybolurdum ben kesin,” diyerek gülümsedim tatlı tatlı.

“Üstünü değıştirmene gerek var mı? Saat çok geç olmadan gidelim, benim bir misafirim var da.”

Zaten haftasonu olduğundan her zamanki tarzımla giymiştim. Elbette eve çıkıp Görkem'e kıyafetlerimin fotoğraflarını atmak iyi olurdu ama madem acelesi vardı, gerek yoktu buna. Yolda anneme de mesaj atar, izin işini hallederdim.

“Gidelim o zaman,” deyip yürümeye başladım. “Kim misafirin, tanıdık mı?”

Ellerini cebine atıp iç çekti. “Yok ya, ben bile tanımıyorum daha. Müzik grubuyla ilgili her şeyle ben ilgileniyorum bu sıralarda. Yeni müzik hocasının kızı varmış, sesinin güzel olduğunu söyleyip gruba girebilir mi diye bakmamı istedi benden.”

Gözlerimi kısıp süzdüm Alper'i. Demek bir kızdı ve Metelere gidiyordu. Buna on üzerinden bir tehlike derecesi vereceksem olsam dokuz olurdu. On üzerinden on vermem için Metelere giden kızın Ece olması gerekiyordu, onun haricinde yaşanacak en tehlikeli durumdu yani. Alper'in koluna yapışıp çekiştirmeye başladım.

“Acele edebilir miyiz lütfen? Hocanın kızıysa bekletmeyelim hiç,” diyerek gülümsedim. Alper pek takıyor gibi durmasa da yine de bana ayak uydurup hızlandı. Başına gelecekleri bilse kalıbımı basarım bir adım dahi atmazdı.

* * *

“Ambulans mı arasam? Ne yapmam gerekiyor Mete? Ölmez değil mi?”

Alper'in kafası dizlerimden aşağı kaydığından, başını iyice kendime doğru çekip duruşumu dikleştirdim. Ben yolun ortasına çökmüş Alper'in yığılan bedeni zarar görmesin diye çabalarken çevremizde daire şeklinde bir kalabalık oluşmaya başlıyordu bile.

“Sakin ol Irmak! Geliyorum ben, sen kafasını yola değ-

dirme yeter. Bir de kafası yere değer de yıkanmak zorunda kalırsa gerçekten ölümcül bir durumda oluruz!”

Mete'nin sesi biraz olsun kendime gelmeme yardım ediyorken, ona Ece'nin evinden birkaç sokak aşağıda olduğunu söyleyip telefonu kapattım. “Dayan Alper,” diye bağırarak inlettim sokağı. “Yardım geliyor!”

Büyük olasılıkla “N’oluyor ya? Ben ne kaçırdım? Aşiret dizisi mi izliyoruz, Alper’e n’oldu şimdi?” diye düşünüyorsunuz, değil mi? Olayları bir on dakika öncesine sararak bu sorunuza cevap verebilirim diye umut ediyorum.

10 dakika önce, Irmak’ın eviyle Mete’nin evi arasındaki yolda

Günlerden cumartesi, aylardan kasımdı. Lanet olası küresel ısınma sağ olsun, iklimler oraya buraya kaydığından yazdan kalma bir gün yaşanıyordu. Güneş pırıl pırıl parlıyor, canı sıkılan dolaşmaya çıkıyordu. Ülkenin bitki örtüsü yeniden terden ölseler de birbirine yapışarak yürüyen sevgililer haline gelmişti.

Yazları hiç mi hiç sevmediğimden, bu durum sinirimi daha çok bozuyordu. Hayır, Güneş’e ateş açılan bir şehirden geldiğimden değildi bu yaz nefreti, tamamen kişiseldi. Bir kere hava soğukken sokakta insan azdı, insanlar arasında rahat hissetmediğim için bu iyiydi. Hem herkes mont, şapka falan giydiğinden herkes şişko görünüyor ve kimse tarz sahibi olamıyordu. Ayrıca koca koca berelerin atkılarının yüzümü tamamen kapaması da cabasıydı. Battaniyeyle dolaşmak kadar rahattı yani kış.

Ama yaz öyle mi, hayır! Güzel olanlar güzelliklerini ser-

gileyebilsinler diye yapılan bir mevsim gibiydi, samimiyetsizdi. Tişört giysem ter lekesi oluyordu, gömlek giysem yakıyordu. Hadi diyelim ki yanmayı göze alıp giydim, katlanan yağlarımınla birlikte rahatsızlıkla kıvranıyordum!

“Ah Irmak,” dedim içimden. “Şimdi serzenişin sırası mı? Mete’nin evine giden bir kız var!”

Aklıma gelen düşünceyle adımlarımı koşar adım seviyesine çıkardım. Hoş, kimse koşar adım yürüdüğümü fark edemiyordu çünkü benim koşmam normal insanların yürümesiyle eşdeğerdi neredeyse.

“Ee Irmak, dün hesabı sen ödemişsin diye duydum? Endişelenme harcadığın paradan daha değerli bir şey kazandın! Bu sana tam on arkadaşlık puanı kazandırdı, on!”

Varlığını çoktan unuttuğum Alper, birkaç adım önümden bana dönmüş göz kırpiyordu. Çok erkeksi görünmese de farklı bir çekiciliği olduğunu fark ettim. Kızlar olarak çoğumuzun nedense daima ilgi duyduğu kötü çocuk havası vardı sanırım onda. Mahalleli teyzeler gibi konuşuyor olsa da tuhaf biçimde buram buram kötü çocuk kokusu alıyordum resmen.

“Arkadaşlık puanı ne be?” dedim tarla kazan emmiler gibi elimin tersiyle alnımdaki terleri sildikten sonra.

“Arkadaşlık puanı, benimle yakın arkadaş olabilmek için toplaman gereken puanlardır. Yüz puan üzerinden değerlendirilirsin. Elli puan topladığında samimi arkadaşım olursun, yetmiş beş puan üstü olabilirsen de yakın arkadaşım. Mesela Mete seksen iki puan. Önceden daha yüksekti puanı ama Ramazan’da her gün bedava iftar yemeği olan belediyeleri saptayıp gitmek istediğimden benimle gelmediği için puanını kırdım. Onur benimle geldiği için ona on puan yazdım ama

O da oradaki güzel kızların ilgisini üstüne topladığı için geri aldım puanlarını. En yüksek puan Erhan'ın, doksan dört puan. Şimdilik puan tablosu böyle işte, sen daha on puandasin."

Ben saf, genelde insanlar bir şey ima edince anlamayan, yapabildiği en büyük sinsilik babasından gizli kavurma yapıp yemek olan bir kızdım. Ama Görkem sağ olsun, dün öyle bir doldurmuştu ki beni Muhteşem Yüzyıl evrenine at-salar öldürülmeden üç dört bölüm yaşayabilirdim bile.

Erkekler -özellikle Mete gibi tek bir grupla samimi olan erkekler- arkadaşlarına çok değer verir, demişti. Arkadaşlarıyla samimi olmam Ece'ye karşı avantajlı kılacaktı beni. Bu nedenle Alper'le samimi olmak işime gelirdi.

Acaba ne yaptığımda ne kadar puan kazanıyordum? Bunu tek tek sorup not alırsam tuhaf görünebilirdi, sanki doğuştan Alper'le samimi olabileceğim gibi rahat görünmeliydim.

Dürüstlük herkes için dostluğun olmazsa olmazıydı, herhalde dürüstlükten fazlaca puan alırım diye düşündüm. Acaba Görkem'le olan planı mı itiraf etsem diye anlık olarak düşünsem de aklıma Görkem'in et parçalarken olan görüntüsü gelince vazgeçtim bundan. En iyisi dün hesap ödemediğimi, zaten her şeyin bedava olduğunu söylemekti. Hem çok önemli bir gerçek değildi hem de Alper bedavaya yemek yediğimiz için mutlu olup dürüstlüğüme fazladan puan verirdi.

"Anladım, güzelmiş bu arkadaşlık puanı olayı. O zaman yaz bana bir yirmi puan daha, dürüstçe dün hesap ödemediğimi itiraf edeyim," diyerek gülümsedim. Alper yüzük gören Gollum gibi taparcasına bana dönünce doğru şeyi yaptığımı fikrine kapılmışım.

“Hesap ödememe yolu mu biliyorsun? İkizler tanıdık diye senden hiç hesap almıyorlar mı yoksa? ORADA HEP BEDAVA YİYEİLİR MİYİZ?”

Sesi son cümlede iyice yükselmiş, mavi gözleri kocaman açılmış ve elleriyle omuzlarımdan sarsıyorken psikopatça sırtıttı. Bedava kelimesini duyunca kendinden geçiyordu resmen.

“Yok be, sakın ol. İkizlerle çok samimi değilim, olsam da kabul etmem öyle bir şeyi zaten.” Gözlerinde “gerizekalı” dercesine bir bakış görür gibi olsam da umudumu yitirmedim, haneme yirmi puan yazdırmak konusunda inatçıyım!

“Dün açılış günü olduğundan her şey zaten bedavaydı.”

İşte, merak ettiğiniz kısma geldik. Aşiret dizilerinde başrollerin evlendiği, davullu zurnalı düğün sahnelerini gördünüz mü hiç? En azından kanal zaplarken denk gelmişsinizdir. Gelin gerdan kırarak oynar durur, dizi Erzurum’da falan geçiyor olsa dahi damat zeybek oynayarak yiğitçe alttan süzer kızı.

Her şey harika gidiyor derken o da ne; gelinin eski sevdalısı psikopat, manyak, sapık adam ekranda görünür! Ağır çekimde ceketinin cebinden bir tabanca çıkarır ve bam! Delikanlı damadımızın beyaz gömleği kanlar içindedir.

Olayı özetlemem gerekirse; Alper gerdan kırarak oynayan mutlu gelindi, ben damattım ve ‘Zaten her şey bedavaydı’ cümlesi böğrüme saplanacak olan kurşundu. İşin saçma yanı kurşunu sıkan da yiyen de benim olmamdı.

“Ne?” dedi Alper omzumdaki ellerini aniden çekerken. Geriye doğru birkaç adım sendeledi. Elini kalbinin üstüne koyup derin derin nefes aldı. “Her şey bedavaydı? Menüdeki istakozdan yengece, kafesten portakallı ördeğe.. Her şey bedavaydı, öyle mi?”

Hesap ödemediğime mutlu olur diye düşünerek hevesle başımı salladım. “Bilmem kaç yıllık şaraplar bile bedavay-”

Cümlemi tamamlayamadan, sahnede bayılan Bülent Ersoy gibi bırakıverdi kendini yola Alper. İlk birkaç dakika, bayılmadan önce telefonu kırılmasın diye cebinden çıkarıp eline almaz herhalde diye düşünerek ciddiye almadım onu. Ardından ayağımla dürtmeme rağmen kalkmayınca Alper’in bayılırken bile cimri olabileceği aklıma geldi. Devamında... Ah, devamını biliyorsunuz zaten.

“Ev yerine hastaneye mi götürseydik acaba?” dedim. Onur bir doktor edasıyla Alper’in göz kapaklarını kaldırmış, elindeki telefonun feneriyle gözlerini inceliyordu.

“Buraya kadar üç kişi zor taşıdık, bir de hastaneye mi götürecektik?” diye karşı çıktı Erhan. Omuzlarını hareket ettirip ağrısını azaltmaya çalışıyordu. Üç kişi diyordu ama Alper’i eve kadar kendisi taşımıştı neredeyse. Mete sadece Alper’in telefonunu, her hava koşulunda inatla taktığı gözlüğünü almıştı eline, Onur’sa elinde bir hamburgerle gelmiş ve bitirmeden alamam Alper’i, diye diretmişti.

Dizlerimin üstünde sürünerek Alper’in yattığı kanepenin ucuna geldim. hâlâ kısıp kısıp “Bedava..” diye sayıklıyordu. Cidden bayılmış mıydı, şaka mı yapıyordu anlayamıyordum. Ayağa kalkıp Onur’un omzunun üstünden ben de bakmaya başladım Alper’in gözbebeklerine. Gözbebekleri ışığa tepki veriyor, iyi herhalde diye düşünerek içimi rahatlattım. O sırada Onur nereden bulup da taktı anlayamadığım gözlüklerini yaşlı amcalar gibi burun kemerine indirerek bana döndü.

“Hastanelik bir durumu yok şu an, elimizdeki imkan-

lar yeterli tedavi için. Tıp literatüründe biz buna mevsimsel travmatik beleş yemek kaybı diyoruz, halk dilinde kan kaybı diye bilinir. Hastamız çok büyük bir fırsat kaçırmış, biraz nakit ve biraz da bedava yemekle kendine gelir.”

Onur bir doktormuş gibi bana rapor verirken, gözlerini kısıp Erhan’a döndü.

“Paraşok yapacağız. Hazırlan hemşire,” dedi çatık kaşlarıyla. Erhan “Hayda! Ben niye hemşire oldum yine ya?” diye çıkışsa da Onur onu takmıyordu.

“Beş lirayla başlayalım, miktarı fazla tutmak onu şoka sokabilir.”

Sesi fazlasıyla ciddiydi, yüz ifadesi de öyle. Erhan’a bakınca onun da aynı ciddiyetle cüzdanından bir beşlik çıkarıp Onur’a uzattığını gördüm. Bu bir çeşit doktorculuk oyunu muydu? Eğer öyleyse paraşok tedavisi de elektroşokun yerine yapılıyordu herhalde.

Birkaç adım geriye çekilip onları izlemeye başladım. Onur açık kalp ameliyatı yapan doktorlar gibi stresli ve profesyonel görünüyordu. Elindeki parayı yavaşça Alper’in burnuna getirdi. Alper para yaklaşıp yaklaşmaz burnunu kırıştırmaya başlamıştı, ne yazık ki tepkisi bununla sınırlı kaldı.

“Arttırıyoruz, onluk ver,” dedi Onur sakince. Maalesef Alper onluk banknotta, hatta onluktan sonra denedikleri yirmilikte de yalnızca burnunu kırıştırmakla tepki vermişti.

Onur yirmiliği hızla Erhan’a geri verirken, “Hastayı kaybediyoruz! Ellilik ver!” diye bağırdı. Erhan’dan parayı alır almaz, derin derin nefesler alarak gözlerini kapadı birkaç saniye.

“Bu odada bulunma şansına erişen yegane kişiler... Bugün burada, tıp tarihine geçecek bir ilke imza atıyoruz! Bu

kadar yüksek miktarda bir paraşok daha önce dünyanın hiçbir yerinde yapılmadı! Gözlerinizi dört açın ve izleyin!”

Gülmemek için kendimi zor tutarken Onur’un sözlerini bitirip gerçek bir cerrahın neşter tutması gibi parayı tutuşunu izledim. Parayı yavaşça Alper’e yaklaştırdı, burnunun tam ucuna getirdiğindeyse Alper’in gözleri bir anda açılıverdi.

“Bakayım? Ellilik. Koklayayım? Valla ellilik! Söyle bana güzel ellilik, bu kirli ve değer bilmez ellerde işin ne senin?” dedi gözlerini şaşı yapmış biçimde burnunun dibindeki parayı incelerken. Ses tonu öylesine komikti ki, kahkaha atma engel olamadım. Sanki Romeo ve Juliet’ten bir monolog okuyordu, öylesine duydu doluydu.

Avının üstüne atlayan bir aslan gibi parayı hızla kapıp kaşla göz arasında cebine koyuverdi. Erhan saçını eliyle kaşırken, “Olan yine benim parama oldu! Artık ben hemşire olmayacağım! Versene oğlum paramı!” diye çıkıştı Alper’e. Alper, Erhan’ın hemşireliğine gönderme yapıyor olacak ki dudaklarını büzüp işaret parmağını dudağının önüne koyarak hemşirelerin ‘sus’ hareketini yaptı.

Nedense içimden bir ses Alper’in parayı vermek gibi bir niyetinin olmadığını söylüyordu. Erhan da öyle düşünüyor olacak ki, koltuğa doğru kendini atarak Alper’in üstüne zıplamaya yeltendi.

Tam o anda çalan kapı zili olmasa, Alper’in cılız ve Erhan’ın çok kalıplı olması nedeniyle Erhan, Juliet’ini Romeo’muz Alper’den alabilirdi. Neyse ki Alper şanslıydı da kapı zili imdadına yetişti.

“Ah, elliliğime kuma geliyor! Şu oyuncaklar işimize yaramayacak diye sattım, herhalde almaya geldiler!” diye söylenerek fırladı yattığı yerden. Çocuk hiçbir fırsatı kaçırmı-

yordu resmen. Hangi oyuncakları kast ettiğini anlamak için etrafa şöyle bir baktım.

Bir oturma odası için fazla dağınıktı sanki? Annem görse “bok götürüyor evi, köpeği bağlasan durmaz, her yer her yerde” gibi yorumlar yapardı. İçimde kalkıp etrafı toplama-ya yönelik bir heves uyanınca sessiz sessiz Görkem’e sövdüm. Bir günde bulaştırmıştı bana bu titiz olma olayını.

Mete’nin ailesinin bir hafta evde olmadığını hatırlamıştım, herhalde ondan böyleydi ev. Masada bir sürü cips çöpü, boş soda şişesi falan vardı. İki gece öncesindeki romantik ambiyansın izleri hâlâ görülüyordu, küçük ayıcıklar bir tarafta poşetlenmişti. Sanırım Alper satışa hazır hale getirmek için paketlemişti böyle, bahsettiği oyuncaklar bunlardı.

O geceyi hatırlayınca sırf Mete hoşlanıyor diye iki gündür Ece’den itinayla uzak durduğumu fark ettim. Bu durum çok suçlu hissettiriyordu, kızın ne suçu vardı ki sonuçta? Güzel doğmak bir suç sayılmazdı. Veya karşı komşusunun ondan hoşlanmasına engel olamamak da bir hata değildi.

Akşam ilk işim Ece’yi arayıp uzun uzun onunla konuşmak olacaktı. Belki olanları anlatamazdım ama en azından bana fazlasıyla değer veren en yakın arkadaşımı saçma bir nedenden kendimden uzaklaştırmamış olurdum.

Alper kapıyı şevkle açıp birkaç saniye içinde geri kapatınca merakla ona verdim dikkatimi. Girişteki holde oturduğumuz için kapı rahatlıkla görünüyordu, Alper’in mutsuz bir ifadeyle bize dönüşünü izledim.

“Niye kapadın lan? Kim gelmiş?” dedi Mete. Eve geldiğimiz an Alper’in güneş gözlüğünü takmış ve bir köşede *selfie* çekmeye başlamıştı. Şimdi de konuşmasa Mete diye birinin var olduğunu unutacaktım resmen.

“Kimse yok,” diye üzgünce yanıtladı Alper. “Sevgilisine sürpriz yapacak bir yiğidoya sattım ayıcıkları, acaba niye hâlâ gelmedi?” Ardından gözlüklerinin Mete’de olduğunu fark edip resmen koşarak aldı gözlüklerini geri. “Yıllardır bu anı mı bekliyordun, çevrim dışı kaldığım ilk an gözlüklerimi geçirmişsin gözüne?” diye de azarlamayı ihmal etmedi.

Mete cevap vermek yerine omuz silkmekle yetindi. Suçüstü yakalanan çocuklar gibi, diye düşündüm içimden. Ne kadar da sevimliydi!

Zil bir kez daha çalınca Alper söylene söylene gitti yine kapıya.

“Zamane veletlerinin tek eğlencesi zile basıp kaçmak mı? Adam gibi bir oyun bulamamış bücürler!” dedi kapıyı açıp yeniden kapayacakken. Tam kapattı sandığımız sırada, ince bir ses Alper’e karşılık verdi.

“Birinin yüzüne kapıyı kapatacak kadar saygısız olmanın yanı sıra bir de cinsiyetçisin. Nedense hiç şaşırmadım.”

Hepimiz merakla kapıya doğru çaktırmadan yanaşırken, yerde sürünerek yanaştığımdan yalnızca Alper’in bacakları arasından karşısında bir çift bacak olduğunu görebilmiştım. Alper karşısında biri durduğunu aniden fark ettiği için irkilse de hızla toparlayıp başını yavaşça yere eğdi. Ardından kapının önünden biz de görebilelim diye olsa gerek, kenara çekildi.

“Arkadaşlar deminden beri kimseyi göremiyordum ya, burada biri varmış! Sadece 1.50 olduğu için kör noktada kalıyor!” dedi ve abartılı biçimde bastı kahkahayı. Kendince şov yapıyordu, sanırım bu onun kişiliğinde vardı.

O çekilince kapıdaki kızı inceleme fırsatı buldum. Kısa boylu, incecik bir kızdı. Alper’in omzunun biraz altına geliyordu. Çok narin görünüyordu. Saçları benimki gibi kabarıktı ama bana nazaran ona yakışıyordu. Kızıla dönük saçlar, saçlarla aynı renk gözler ve narin bir beden... Güzeldi.

Kız Alper'e omuz atarak -omzu Alper'in göğsüne denk gelmişti- bize doğru yürüdü. Ardından Alper'i taklit ederek, "Arkadaşlar deminden beri söylediklerime karşılık alamıyordum ya, karşımda beyinsiz biri olduğundanmış! IQ'su -50 falan olduğundan kör noktamda kalıyor!" dedi. Arkasındaki Alper'e döndü tek ayağının üstünde. Alper şovmense, bu kız daha da şovmendi. "Kahkaha kısmını da taklit edebilirim ama öz saygımı yitirmemek adına yapmayacağım."

Alper alaycı tavrını bir tarafa bırakıp silah çekercesine gözlüklerini taktı. Birkaç büyük adımla kızın tam karşısında bitivermişti.

"Evime izinsizce girip beni aşağılıyorsun. Kim olduğunu sanıyorsun?" dedi.

Kız parmak uçlarında yükselmiş, Alper'in gözlüğüne uzanmıştı. "Evine gelen misafiri kapıda aşağılıyor, üstüne üstlük 'adam gibi' tarzında cinsiyetçi kalıplar kullanarak beni iyice sinirlendiriyorsun. Ayrıca biriyle konuşurken göz teması kurulmasının görgü kuralı olduğundan bihaber olacak kadar kaba olduğunu da eklemeliyim. Asıl sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Gözlükleri eline alıp birkaç saniye Alper'le bakıştı. Alper başını eğdiğinden ve kız parmak uçlarında durduğundan yüzleri karşı karşıyaydı ve çok yakındı. Birkaç santim daha yakınlaşırsalar, diye düşündüm içimden. İç sesim "Hihihihihii"- diye gülmeye başlamıştı çoktan. İkisi de gözlerini kısarak bakıyordu birbirine. Bu hallerini yerden doğru izleyince zihnimde dört harf, bir kelime yankılanıyordu sadece: *SHIP*.*

Bu gerginlik birkaç saniye kadar sürdü. Kız saçlarını Alper'in yüzüne doğru savurarak pıtı pıtı adımlarla gelip otur-

**Ship*: Bu terimin geçmişi 1996 yılındaki bir "X-Files" hayran forumuna dayanıyor. Dana Scully ve Fox Mulder'm romantik eşleşmesinin hayranı olan kullanıcılar kendilerini "relationshipippers" olarak adlandırıyordu. Bu daha sonra "shipper" olarak kısaltıldı.

du daha demin Alper'in yattığı kanepeye. Fazlasıyla rahattı. Ece gibi onun da özgüveni yüksek görünüyordu. Neden bilmiyordum ama ısınmışım bile kıza çoktan.

Alper dudaklarını yalayıp yalandan sırıtarak kızın yanına attı kendini. Yüzündeki ifadeden herkes “sen kaşındın” cümlesini rahatlıkla okuyabilirdi. İkisinin davranışları da etrafta kimse yokmuş da güçlerini yarıştıyorlarmış gibiydi.

Alper iki kolunu da kanepeye doğru açıp bacaklarını da iyice yayarak resmen kızı kanepenin bir ucuna iteklemeye çalışıyordu. Kız tam onun kolunun altındaydı, kenara kayacak gibi durmuyordu.

“Dibime oturup rahatsızlık vermek... Zekice bir cevap veremeyen her insan fiziksel rahatsızlık vermeyi dener, klasik. Hiç şaşırtmıyorsun,” dedi kız, Alper gibi yalandan sırıtarak.

“Kendi evimde yayılarak oturmam seni rahatsız ediyorsa kalkıp gitmeye ne dersin? Farkında mısın bilmiyorum ama kimsenin seni tanımadığı bir eve oturup kaldın, rahatsız oluyoruz.”

“Merak etme, kimseyi tanımasam da senin için gelmediğime eminim,” diye söylenip Alper'in kolunu iterek bana döndü kız. Tanımadığım insanlarla birebir iletişim kurarken çekinsem de “En büyük aşklar nefretle başlar” klişesini bu çift üzerinden görmek için seve seve kızla konuşturdum. Çok fena *ship*’lemiştim ikisini, ağzımın suyu aka aka evliliklerine kadar hayal etmişim birkaç saniyede.

“Ben Öykü,” diyerek elini uzattı bana. Elini sıkıp “Ben de Irmak. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim. İç sesim yeniden olaya dahil olmuş, “Adım Irmak ama sen kısaca bana elti de. Yakında elti olacağız,” deyip şeytani gülüşünden yapmıştı.

“Böyle aniden daldığım için kusuruma bakma. Babamın zoruyla geldim buraya ve gelirken adresi falan da karıştı-
rınca iyice sinirlendim. Ben aslında okulun müzik grubunun
seçmeleri için gelmişim.”

Yüz ifadem dışarıdan nasıl görünüyordu bilmiyorum
ama, yüzümde yanaklarım patlayacakmış gibi ağzımı kulak-
larıma götüren bir sırıtış vardı. Demek Alper’in misafiri bu
kızdı. Ve daha ilk dakikadan birbirlerinden nefret etmişlerdi,
ne güzel! Sanki yeni bir Kore dizisine başlamış, yeni bir aşk
hikayesi okuyormuş gibiydim!

Kendi hayatımın aksiyon seviyesi eksilerde dolaştığın-
dan, dizilerde veya kitaplarda yaşanan her aşka aşırı tepki
veriyordum. Karakterlerin ilk öpücüklerinde ben utanıp ol-
duğum yerde zıplıyor, ayrıldıklarında araya giren zilli kıızı
lime lime etmek istiyordum. Bu yüzden genelde dizilerimi
izlerken falan çevrede çok sert şey bırakmazdı annem, sinirle
oraya buraya fırlatmayayım diye.

“Alper’i mi soruyorsun?” dedim son derece sakın bir ses-
le. Kız yüzümdeki ifadeden korkmuş olacak, tereddütle ba-
şını sallarken ben Alper’in yüzündeki şeytanlığı izliyordum.
Kız fark etmemişti bana baktığından ama Alper olduğu yere
iyice yayılmış, “Kaderin ellerimde, ölümlü!” der gibi izliyor-
du kıızı.

Tekrar yüzümü canım eltime dönüp en sevimli gülümse-
memle yanında oturan Alper’i işaret ettim. İnanamıyormuş
gibi bir Alper’e bir bana bakıp şaka yapmadığıma emin olun-
ca “Emin misin?” diye sordu. “Babam çok saygılı ve zeki bir
çocuk olduğunu söylemişti. Yanımda oturan bu şeyin öyle
tanımlanabileceğine ihtimal veriyor musun cidden?”

Başımı hak verdiğimi iyice anlasın diye abartılı abartılı

salladım. “Baban yanlış kaniya varmış herhalde ama maalesef, elimizdeki Alper,” parmağımla Alper’i gösterdim, “Aha bu.”

Alper “Ölmek mi istiyorsun Irmak? Zaten sana sinirliyim!” diye tıslarken kız hüsrarla yüzünü ellerinin arasına alıp birkaç saniye sonra kalktı.

“Yeni okulumda en azından düzgün kişiler olur diye umutlanmıştım ya, neyse. Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm Irmak, tanıştığımıza memnun oldum. Okulda görüşürüz,” dedi. Gitmeye yeltendiği belliydi. Ben “Daha karpuz kesecektik?” modunda bahaneler üreterek kızı Alper’in yanına atmayı düşünsem de Alper benden hızlı davranıp bileğini tutup çekti kızı koltuğa.

“Nereye gittiğini sanıyorsun? Daha şarkı söyleyeceksin, eleme yapacağım. Babana söz verdim. Müzik hocamız o olduğundan ve ben tüm sene müzik odasını kullanacağımdan onun gözüne girmem önemli.

Ayrıca baban senin için de utangaç ve masum bir kız demişti, tanımından uzak olan tek kişi ben değilim herhalde.”

Yerde bağdaş kurmuş ve yüzümü ellerime dayamış onları izliyordum. “Baban deyip durma be, o senin de baban sayılır artık,” demek istedim Alper’e. Ne yazık ki dizi izlermiş gibi izlemekle yetinmeliydim sadece.

Alper hâlâ kızın bileğini tutuyordu, yüzleri birbirine dönüktü. Kızın yüzündeki öfkeye karşılık Alper’in yüzünde kazanmış gibi bir ifade vardı. Diziler genelde böyle sahnelerde biterdi, biz öpüşürler mi ki acaba diye bir hafta düşünürdük. Gerçek hayatın güzel yanı -bazen iğrenç bir yan oluyordu bu- durdurma tuşunun olmamasıydı. Haftaya buradan devam ederiz deyip kalkıp gidemezlerdi.

“Sesimi eleştirebilecek yeterlilikte olduğunu düşünmüyorum,” dedi Öykü buz gibi bir sesle. Bileğini de Alper’in elinden kurtarıp ovdu diğer eliyle.

“Yeterli olduğumu düşünürsen şarkı söyleyecek misin? Odamda piyano, keman, gitar falan var. Bateria de var ama elektrikli, onda çok şov yapamam şu an.”

Demek odasına götürecekti kızı, aslanım be! Yürü be Alper, o kızı eltim olarak istiyorum!

Öykü’nün ifadesi biraz yumuşamıştı, bir kaşını kaldırarak “Hepsini çalabiliyor musun?” diye sordu. Alper gözlüklerini birazcık indirip kıza havalı bir bakış attıktan sonra yine taktı.

“Çalmak ne kelime, ağılatıyorum resmen! Gel de sana ne kadar saygı duyulası bir insan olduğumu göstereyim,” dedi kanepeden kalkıp salona çıkarken. Tam kapıdayken başını çevirip “O boyla görebilir misin bilmiyorum gerçi,” diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Öykü yandan astığı çantasını çıkarıp kapıya doğru fırlatırken birkaç saniye içinde kendisi de Alper’in peşinden gitti. “Asıl ben sana göstereceğim sesimi eleştirebilecek konumda olmadığını!” diye bağırdı uzaklaşırken. Elbette o ikisini bir odada izleme fırsatını kaçıramazdım. Yerde top gibi bir o yana bir bu yana biraz debelendikten sonra yerimden kalkmayı başardım. Et kokusu alan kedi gibi sinsi sinsi kapıya doğru süzülürken, biri çamaşır ipi gibi önüme geriverdi kolunu.

En sevimli gülüşümle yan tarafıma döndüğümde, Mete’yi kapıya yaslanmış beni izlerken buldum. Gözlerini kısarak inceledi beni. “Sen de onlardansın... Değil mi?” dedi fısıltı gibi bir sesle. Ona birazcık daha yaklaşıp ben de onun gibi fısıldadım.

“Kimlerden?”

“Onlardan işte! Başkasının ilişkisine kendininkinden çok sevinen umutsuz romantiklerden?” Sonra sesini biraz daha alçaltıp kulağımın dibine girerek fısıldadı. “Kore dizisi bile izliyorsundur herhalde?”

Ah, çok yakındık... Boynunun kokusunu aldığım yetmezmiş gibi dalgalı saçları alnıma değiyordu. Hemen şuracıkta bayılıp kalabilirdim. Hormonları dengesiz seyirlerde olan genç bir kızdım ben, neydi bu çektiğim eziyet? Reva mıydı ulan bu benim gibi cici bir kıza?

“S-saçmalama. Nereden çıkardın onu? Kore diye bir ülkenin varlığını yeni duydum, hehehe...” diyerek zorla da olsa birkaç adım geriledim. Kore dizisi izlemek *Disney Channel* izlemek gibiydi günümüzde; fazla çocuksuydu herkese göre. Bu gerçeği öğrenmesine izin veremezdim, beni küçük kardeşi gibi görüyordu zaten!

Ama o vazgeçecekmiş gibi durmuyordu, ben geriledikçe bana geliyordu. Yoksa... Yoksa birazdan duvarla onun arasında kalacaktım ve ilk klişemize imza mı atacaktık? Her romantik dizide, kitapta böyle olurdu. Hatta bunun bir adım ilerisi duvarla onun arasında kaldığımda beni öpmesiydi.

Bu düşünceyle depar atar gibi hızlı hızlı gerilemeye başladım. Nedense hâlâ bir duvara denk gelmemiştim, neredeydi bu lanet duvar? At mı koşturuyordu bunlar evlerinde, neydi bu odanın genişliği? “Allah’ım işine karışmak gibi olmasın ama bugüne kadar karşıma hiç büyük bir fırsat çıkarmadın. N’olursun bari şimdi bir duvar çıkar karşıma!” diye sessiz dualar ediyordum içimden. En büyük hayallerim romantizm klişelerini yaşamaktan oluşuyordu, ben de bir çocukla duvar arasında kalacaktım!

Ben duvara denk gelemeyen, beni yerime çivileyen o cümleyi duydum Mete'den.

“Kesin Lee Min Ho'nun dizilerini ezber biliyordur, ondan Alper'in kıza tavırları sana onun dizilerindeki nefretle başlayan aşkı hatırlatmıştır herhalde?” Sesi çok tereddütte geliyordu ve utangaç utangaç başını kaşıyordu. O Lee Min Ho dizilerini nereden biliyordu? Gözlerimi gerçeği net şekilde görebileyim diye kocaman açmış düşünürken, ‘Olamaz ya, değildir,’ diye geçiştirdim kendimi. Yine de içimden bir ses bunun çok güçlü bir ihtimal olabileceğini söylüyordu. Belli etmeden sormalıydım bunu ona. Yoksa O cidden... Cidden olabilir miydi?

“The Legend Of The Blue Sea?*” dedim tüm tereddütümü sesime yansıtarak. Birkaç saniye şok olmuş gibi durdu öylece. “Al işte, tutamadın çeneni! Şimdi etrafta hayran hayran dolanan bir ergen olduğumu düşünecek. Ne güzel de saklamıştım tüm okuldan bu kirli sırrımı,” diye düşündüm. Hoşça kalın *oppa*'larım, *unni*'lerim... Hoşça kalın yeni sezon dizilerim... Bensiz de devam edin minnoş aşklar yaşamaya.

Çoktan hüznümü yüzüme taşımıştım ki, Mete tüm oda da yankılanacak kadar sert biçimde eliyle dudaklarını kapadı. Şok olunca yaparız ya hani, öyle yapıştırıvermişti elini ağzına. Sonra gülerek yere eğildi ve kalktığı anda elini ağzından çekmiş kahkaha atıyordu.

“Hayatımda ilk kez bir kankamla ortak dizi zevkim var! Allah'ım çok mutluyum! Nihayet yaşıttım bir *fan*la tanıştım!” dedi kahkahasının arasında.

Evet, yanılmamıştım! O da benim gibi umutsuz bir romantikti! O da K-Drama izliyordu! Resmen kaderimdi be-

*The Legend Of The Blue Sea: Bahsettikleri aktör Lee Min Ho'nun dizisi.

nim, bundan müthiş bir tesadüf düşünemiyordum. Birlikte umutsuz romantik bebeklerimiz olacaktı, hep beraber romantik diziler izleyecektik!

Evet, bana yine kanka demişti ama bu sihirli anı o uğursuz kelimenin bozmasına izin vermeyecektim. Bunu gece başımı yastığa koyduğumda uzun uzun düşünür dertlenirdim.

“Hangi dizileri izledin? Yeni sezondan favorin hangisi?” diye ardı ardına sıralarken, tüm o neşeli minik sohbetimizi elindeki yastığı Mete’ye fırlatan Erhan bozdu. Düşman kuvvetleri süzer gibi onu süzerken benim kafama da bir yastık fırlattı.

“Irmak buraya neden geldiğinin farkındasın değil mi? Mete’yle pijama partisi muhabbeti yapmaya gelmedin. Lütfen amaçtan şaşmayalım,” dedi leş Erhan. “Sana ne pis şeytan, ben tam da bunun için geldim!” demek istesem de yastığı ona geri fırlatmakla yetindim.

“Bari Alper’le Öykü’yü izleyelim?” dedi Mete annesinden parka gitmek için izin alan çocuklar gibi. Benim sevimli Mete’m... Ama leş Erhan hiç yumuşamıyordu bu sevimli yüze karşı. “Oturup en azından plan yapalım. Yarın da planı uygulamaya başlarız,” diye tersleyip bizim de oturmamızı işaret ederek ortadaki yuvarlak masaya oturdu.

“Grubumuzun tilkisi şu an meşgul olduğundan, ilk toplantıyı ben yöneteceğim. Onur aşırı derecede üşendiği için toplantımıza kanepesinden eşlik edecek,” dedi Erhan. Onur da onu onaylarmış gibi kumandasını kaldırarak karşılık verdi.

“Önce Irmak’la başlayalım. Mete’yle Ece’yi nerede tanıştırmayı düşünüyorsun?” dedi Erhan elindeki kalemin kapağını dudağıyla çıkarırken. Not almak için masanın yarısını

kaplayan kocaman bir kağıdı önüne koymuştu, bu işi ciddiye alıyor gibi görünüyordu.

“Mümkünse Mete’yle benim düğünümde, Ece nikah şahidimken,” demek istesem de elbette bunu diyemedim. Keşke Görkem’le konuşup öyle gelseydim buraya, onları nasıl tanıştırmam gerektiğini bilmiyordum.

“Şey,” diye mırıldandım. Öyle bir yerde tanıştırmalıydım ki romantizm yüzdesi sıfıra yakın olmalıydı. Acaba mevlüt falan verip ikisini de oraya mı davet etseydim? Hem sevaba da girmiş olurum.

Ah... Ya birbirlerini gördükleri an âşık olup imam nikahı kıymaya karar verirlerse? Resmen göz göre göre Mete’yi Ece’ye vermek olurdu bu. Hem evlenmeleri düşük bir ihtimal olsa da Mete orada Ece’ye daha çok bağlanıp ‘helalim’ moduna girebilirdi. Çok tehlikeliydi.

“Şey, Komutan’ın sünneti olacak yakında. Mahallede sünnet düğünü yapılacak, orada tanışabilirler,” dedim aklıma aniden gelen düşüncenin zekice olmasına şaşırarak.

“Komutan?” diye sordu Mete bir kaşını kaldırarak. Tam karşıma oturmuştu, ne karizmatik görünüyordu tek kaşı havadayken.

“Ece’nin kardeşi, Erdi. Ben de ona isminden dolayı Komutan diyorum. Biraz iğrenç bir espri sanırım,” diye açıkladım benim salak olduğumu düşünmemesini umarak. Erhan kusarmış gibi sesler çıkarırken, Onur kumandasını kafama doğru fırlatmıştı. Onların aksine Mete birkaç dakika sessiz kaldı, hâlâ esprinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu sanırım. En azından bir tepki vermedi diye sevinip boş verdim.

“Tamam o zaman, sünnet düğünü güzel bir plan. Mete de okulun futbol takımına girip Görkem’le yakınlaşmaya

çalışacak. O yakınlaşana kadar seni biraz kadınsılaştırmamız lazım.” Erhan bir yandan önündeki kağıda olay şeması çiziyor, bir yandan söylediklerimi not alıyordu.

“Kadınsılaştırmak?”

“Anlarsın ya, çekicilik. Görkem kimseyle çıkmıyor falan diyorlar ama liselilerle çıkmamasını çok iyi anlayabiliyorum. Çocuğun etrafında bir sürü model falan var, olgun seviyordur kesin,” dedi çok normal bir şeymiş gibi. Sahi, Görkem’in kimseyle çıkmadığına dair bir sürü söylenti vardı. Demek bu yüzdendi, pis sapık. Masum aşklar neyine yetmiyorsa haspanın, soracaktım bunu ona.

Ben tam “Oramı buramı çok açmadıkça olur tabii,” diyecektim ki, Alper’in kendine aşırı güvenli sesi duyuldu arkamdan.

“Amatörler, amatörler... Görkem’in çevresinde bir sürü çekici kadın var, işte tam bu yüzden Irmak’ı çok masum bir güzellik haline getireceğiz. Yerime oturmak, ne yazık ki seni benim kadar zeki yapmıyor Erhancığım.”

Erhan iç çekerek kalkıp Mete’nin yanına oturduğunda Mete birden kahkaha atmaya başladı. “Erdi, şimdi komutan! Çok komik!” diyerek katıla katıla güldüğünden deminden beri esprimi düşündüğünü fark ettim. Ne kadar sevimliydi, ne güzel kahkaha atıyordu öyle! İkimizin mizah anlayışı, dizi zevki aynıydı. İkimizin de T-Rap dinlediğini de biliyordum. Resmen benim için yaratılmıştı.

“Bu iyice delirdi lan,” dedi Erhan ve sandalyesini Mete’ninkinden uzaklaştırdı biraz. Alper, Erhan’ın kalktığı, diğerlerinden daha büyük olan sandalyeye otururken benim yanımdaki sandalyenin de çekildiğini fark ettim. Yan tarafa döndüğümde Öykü çoktan sandalyeye oturmuştu bile. Sahi, ben onları unutmuştum!

“Acil işin çıktı ve şarkı söyleyemeden gidiyorsun sanıyordum?” dedi Alper, Öykü’ye. Öykü onu dinlemeden Erhan’ın bir şeyler yazdığı o büyük kağıdı kendi önüne çekip incelemeye başladı.

“Ne bu şimdi? ‘Irmak’ı Güzelleştirme Programı’ ne demek? Kime göre, neye göre güzelleştirmekten bahsediyorsunuz ve siz kim oluyorsunuz?”

Öykü’ye bakınca resmen annemi görüyordum. Daha yarım saat önce eve gelip her şeye karışmaya başlamıştı ve bu seferkini tamamen benim iyiliğim için yapıyor gibi görünüyordu, doğru düzgün tanışmamıza rağmen.

“Kızım sen bela mısın? Çal dedin çaldım, söyle dedim söylemedin. Şimdi gideceğine oturmuş karışıyorsun, sana ne oluyor? İçimizden birinden mi hoşlandın, zaman geçirmeye mi çalışıyorsun?”

İçlerinden birinden hoşlanmak mı? Acaba Öykü, Mete’ye iyi görünmeye mi çalışıyordu? Şöyle tepeden tırnağa bir süzdüm onu, çok sinsi durmuyordu. Yine de hemen güvenemezdim tabii.

“O kadar zevksiz mi görünüyorum oradan?” dedi Öykü masadan kalkarken. Gidecek sanıyordum ki, kolumdan tutup beni de kaldırdı.

“Irmak’la senin odanda beş dakika konuşup gideceğim.”

“İşte olaylar böyle gelişti,” dedim ve derin bir nefes alarak kendimi yere bırakıverdim. Evet arkadaşlar, gördüğünüz şey benim kararlılık ve oversharing seviyemdi. Bu kıza hemen güvenemem diye düşünmemin üstünden beş dakika geçmişti ki, Öykü “Neler oluyor? Elbette tanımadığım birinin hayatı beni ilgilendirmez ama yardıma ihtiyacın var gibi

görünüyordu,” dediği an tüm hayat hikayemi anlatmıştım. Ama buna ihtiyacım vardı. Tüm olanları bilen tek kişi Görkem’di ve bir erkeğe hislerden bahsetmek -hele ki bu erkek Görkem’sen- çok zordu. Gidip de “Sevdiğim çocuk bana kanka dedi!” diye dert yanamazdım ona.

Konuşacak kimsem olmadığından ve bünyem sır tutmaya pek alışık olmadığından ne kadar rahatlamıştım inanın tahmin bile edemezsiniz. Sanki kırk beş kilo olmuşum veya girdiğim son denemeden 450 almışım gibi bir histi. Hafiflemiştim.

Öykü tam karşıma çöktü. Yüzündeki ifade çözülemeyecek kadar karmaşıkken ben her şeyi anlattığıma biraz pişman olmaya başlamıştım. Ya Mete’ye her şeyi anlatırsa? O zaman ne yapacaktım? Gerçi bir şey yapacak kadar uzun süre nefes alabileceğimi sanmıyordum, kesin Görkem öldürdü beni.

“En başa alalım. Mete, Ece’ye âşık ve ona açılmak için plan yaptı ama plan ters gitti ve o mesaj sana geldi?”

Başımı salladım.

“Ne tesadüf ki o gece tam da mesajın geldiği sırada Ece de odada değildi?”

Yine başımı salladım.

“Sonra sahile indin ve orada Ece’nin sana ‘tavlaması imkansız çocuk’ olarak bahsettiği Görkem vardı. Senin derdini dinleyip bir de sana bir anlaşma önerdi. Bu anlaşmaya göre seni Mete’nin âşık olacağı biri haline getirecek, sonra Görkem’le yaptığınız plana sadık kalarak Mete’yle bir anlaşma yaptın ve o da seni Görkem’in âşık olacağı biri haline getirecek? Bu mudur?”

Beynim geometriyi blok ders işlemişiz gibi allak bullakken refleks gibi yine başımı salladım.

Saçlarını bileğindeki tokayla at kuyruğu yapıp yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi.

“Sen salak mısın?” dedi yerde bağdaş kurup bana yaklaşıırken.

Bir alışkanlık haline gelmiş olacak ki, yine başımı salladım. Ardından “Ya hayır! Onaylama anlamında sallamadım başımı!” diye karşı çıkmaya çalıştım ama Öykü umutsuz vakasın dercesine bakıyordu bile bana.

“Ben de kendimi kötü sanıyordum. İlk görüşte nefret ettiğim çocuğun inanılmaz bir müzik yeteneği var ve onun karşısında şarkı söyleyecek kadar kendime güvenmediğimden işim var diye yalan söyledim.

Ama nazar değmesin, sen resmen yalanlar içinde yalan söylemişsin! Benimki senin yanında hiçbir şey!

Yine de ne kadar düşünürsem düşüneyim hiç mantıklı gelmiyor. Kendine hiç saygı duymamandan, hoşlandığın çocuktan tut da en iyi arkadaşına bile yalan söylemenden, bir erkek için değişmeye çalışmanın ne kadar yanlış bir hareket olduğundan, içeri gittiğimde dördünü birden öldürmem gerekeceğinden bahsetmiyorum. Olayların ahlaki boyutunu yok saysak bile, o kadar mantıksız ki! Ece’nin tavrı bence çok şüpheli. Görkem’in o gece orada olması çok şüpheli.

Zaten Görkem denen çocuk ayrı bir olay ya! Hadi diyelim ki her şey tesadüftü, anlaşma falan yaptınız. Bu çocuk ne diye Mete’nin iskenderine *wasabi* katmış ki? Veya niye onun sana samimi davranmasından rahatsız olmuş? Amacı sizi yakınlaştırıp bir an önce senden kurtulmak değil mi? Kaldı ki yerine getirmek zorunda olduğun bir dilek hakkı da var elinde, çok tehlikeli!”

Duyduklarımı yavaş yavaş algımlarken, o gece olanlarla

yeni farkına vardığım bilgileri birleştirmeye başladım. Düğün biçimde düşününce aslında her şey çok açıktı! Başından beri bir oyunun içindeydim, Görkem'in amacı Mete'yi bana âşık etmek değildi! Tabii ya, nasıl çözememiştim ben bunu!

Hemen cebimden telefonumu çıkarıp Görkem'i aradım. Öykü ne yaptığımı çözmeye çalışırken, telefonda konuşurken daima yaptığım gibi kalkıp odada turlamaya başladım. Hayatımın en heyecanlı telefon konuşması olacaktı. Üçüncü çalışta Görkem telefonu açtı.

"Küçük bir ihtimal, bana haber vermeden Metelere gitmiş olabilir misin acaba?" dedi ben 'alo' bile diyemeden. Anlık olarak korksam da onu aramaktaki amacımı hatırlayarak güçsüz Irmak'ı bir kenara bıraktım.

"Bunu bana nasıl yapabilirsin? Hiç anlamayacağımı mı sanmıştın?" dedim duygudan yoksun bir sesle. Böyle bir sesim olduğunu bile bilmiyordum, maşallah çok havalıydım.

"Sen neden bahsediyorsun? Ne yapmışım ben?" diye çıkıştı. Arkasından bir kadının tiz sesi duyuluyordu ama önemli olan bu değildi.

Önemli olan sesinde suçluluğu hissetmiş olmamdı! Her şey tam da düşündüğüm gibiydi, ne kadar da aptaldım. Nasıl da anında inanıvermiştim Mete'yle birlikte olabileceğim fikrine. Bir genç kızın umutlarıyla oynamak bu kadar kolaydı demek Görkem için.

"Ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranma! Her şeyi biliyorum! Cidden kalbimi çok kırdın Görkem, bu kadar kötü biri olduğunu tahmin edemezdim."

Telefonda kısa bir süreliğine sessizlik oldu. Sanırım söyleyecek bir şey bulamıyordu, yüz­süz şey yaptığı hainlikten sonra tabii bulamazdı.

“Irmak ben-”

“Mete’den hoşlanıyorsun!” diye bağırarak kestim cümlesini. “Amacın başından beri ona ulaşmaktı! Kızlardan soğusun da erkeklerden hoşlansın diye beni ona yaklaştırdın! Beni görünce garanti senden hoşlanırdı tabii, ben sana rakip miyim ki? Ve beni güzelleştirmeyi teklif etme nedenin de beni kendine borçlu hale getirmektir. Mete senden hoşlandığı zaman dilek hakkını kullanıp beni uzaklaştıracaktın!

Sen ne kadar sinsi, ne kadar şeytan biriymişsin! Dün de damadın kahvesine tuz atan gelin misali Mete’nin iskenderine *wasabi* attın! Utanmadan bir de benim yanımda kur yapıyorsun ona ya! Haysiyet yoksunu şerefsiz!”

Ses tonum gitgide yükselirken Metelerde olduğumu anımsayarak bir anda durdum. Mete’nin ondan hoşlandığını öğrenmesinden öte Görkem’in planını öğrenmesi daha tehlikeliydi. Maazallah yavru ceylanımın eğilimleri falan değişirdi, şimdi yeterince imkansız değilmiş gibi daha da imkansız olurdu aşkımız. Kaldı ki Görkem bir insanın eğilimlerini değiştirmeyecek gibi de değildi, mermi gibiydi mübarek.

Metelerin evine gittiğim gece, Ece’nin uzun uzun Görkem’den bahsettiğini hatırlıyordum. Hiçbir kızla çıkmadığı için erkeklerden hoşlandığını düşünüyordu çevresindekiler. Son olanlara bakılırsa haklılardı. Mete bana iskenderini verdi diye kıskanması, “O niye sana karşı o kadar samimiydi?” diye hesap sorması... Basbayağı kıskanıyordu işte.

“Yüce Mevlam!” dedim içimden. “Ece yeterince zorlu bir rakipken neden Görkem’i de karşıma çıkardın? Şampiyonlar Ligi gibi oldu burası ama ben hâlâ Adanaspor’um. Yalvarırım ya ligi düşür ya beni yükselt, amin.”

Telefonda ikinci bir sessizlik yaşandıktan sonra, kahkaha

mı yoksa kıkırdama mı emin olamadığım bir ses duydum az da olsa.

“Gölmeye hâlâ yüzün var demek? Beni hafife mi alıyorsun? Mete’yi sana bırakacak değilim!” dedim Alper’in davuluna bir tekme geçirirken. Telefonu koltuğa fırlattığınızda sekip yere düşmesini izlemek gibi korku dolu bir an yaşandı benim için. Olur da Alper’in davulunu ayağımla delersem paraşok falan kurtaramazdı çocuğu.

“Çok zekisin Irmak. Beklediğimden daha dişli bir rakipmişsin. Şeytani planımı bu kadar hızlı çözmeni beklemiyordum.”

Görkem’in sesiyle davula hipnotize olmayı bırakabildim. Sesi biraz dalga geçer gibi olsa da zeki olduğumu fark etmesinin verdiği özgüvenle kısa bir süreliğine sırtıp “Ay şapşal şey, deme öyle” moduna girdim. Ardından içinde bulunduğum durumu fark ederek hızla çıktım bu moddan. Tamam yani, benim de kendime göre yadsınamaz bir kurnazlığım vardı elbette ama şimdi bununla gurur duymanın sırası değildi.

“Her neyse. Artık planının farkındayım! Anlaşmayı bozmayacağız, beni yine sen güzelleştireceksin. Kendi ellerinle beni ona hazırlamanın verdiği acıyı yaşa da anla çaresizliği,” dedim.

Telefondaki üçüncü sessizlik ilk ikisine nazaran daha uzun sürdü. Ardından gelen cevap da fazla kısaydı.

“Eminim anlarım.”

Deminki alaycı sesi bir anda çok hüünlü gelmişti. Çok üstüne gittiğim için kendimi suçlu hissettim. Sonuçta sinsi de olsa o da aşıktı, eminim benim iki gece yaşadığım hüznü o da yaşamıştı. Böyle duygusuz davranmamalıydım.

“Eğer sen kazanırsan da ben yaşarım o hissi. Söz ilk buluşma kombininizi ben yaparım!” dedim bir teselli olmasını umarmış gibi.

Ah, ne saçmalıyordum ben? Görkem için üzölmüştüm evet ama utanmasam “Düğününüz benden yeğenim,” deyip sırtını sıvazlayacaktım sanki.

“Tamam o zaman, anlaşma bozulmadı. Biraz bencillik olacak ama Metelerde çok oyalanma olur mu? Müstakbel sevgilimi kıskanıyorum, biliyorsun!” dedi ve telefonu yüzüne kapattı.

Of, bu çocuk... Bu çocuk beni deli ediyordu! “Bir daha ona acırsam çift lavaşlı çiğköfteyi ağzıma sürmek nasip olmasın be!” diye geçirdim içimden. Müstakbel sevgiliymiş, sünepe!

Evet, yakışıklıydı. Evet çoğı kızdan daha temizdi, daha tarzdi ve daha güzel yemek yapıyordu. Evet belki Mete’yle ortak ilgi alanları da vardı. Ama Mete’yi ona kaptırmaya hiç niyetim yoktu, savaşıacaktım!

Telefonumu tekrar arka cebime sokuştururken, arkasında araba patlamasına rağmen havalı biçimde yürüyen aksiyon filmi karakterleri gibi hissediyordum. “Patlasın her şey, ipler inceldiğı yerden kopsun! Adanaspor, Barcelona’yı da Real Madrid’i de yenecek!” diye bağırdım odadan çıkarken. Mete’nin Görkem’in kaptan olduğı futbol takımına girmesine engel olmam lazımdı. Çalım atarken birbirlerinin üstüne düşebilirlerdi, çok tehlikeliydi.

Koşar adım içeri giderken Öykü’nün “Sen gerçekten umutsuz vakasın,” diyerek arkamdan geldiğini duyabiliyordum.

Koridorda Mete’mi kurtarmak için koşarken kendimi bir süper kahraman gibi hissediyordum. Görkem kötü adamdı ve ben Mete’yi o kötü adamın pençesine düşmeden kurtardım!

“Durun!” dedim Yeşilçam filmlerindeki nikah durdurma sahnelerini taklit ederek. “Bu plan yapılamaz!”

Bizi beklerken sıkılmış olacaklar ki televizyonda bir maç kanalı açmış, ona kilitlemişti masadaki plan ekibi. Kolay kolay da sıyrılacak gibi durmuyorlardı bu trans halinden.

“Pişt! Plana geçelim hadi, şu futbol takımı konusunu konuşmalıyız!”

“Bu nasıl maç ya! Hakemle oynuyoruz abi resmen!” diye bağırdı Alper. Mete onun ensesine bir tane geçirirken “Hakem gayet tarafsız, siz beceriksizsiniz,” diyerek kendi takımını korudu. Erhan Mete’ye ters ters bakarken, ortamda maçla beyni ele geçirilememiş tek erkek Onur gibi görünüyordu. Kanepesinde sırtüstü uzanmış tavana bakıyordu.

“İrmak?” dedi benim kapıda dikildiğimi görünce. “Nefes aldığını fark edince nefes almak otomatikten manuele geçiyor ya hani, yanlışlıkla nefes aldığımı fark ettim. Ama çok üşeniyorum şimdi alıp vermeye. Ben biraz ölsem sorun olur mu?”

Bu çocuklar on sekiz yaşlarına kadar nasıl ölmeden dayanabilmişlerdi, hayatta kalmaları mucizeydi resmen! Maçı hipnotize olmuş izleyen üçlünün yanına gidip Erhan’ın elindeki kumandayı bir hışımla çektim. Herhalde Onur bana fırlattıktan sonra ele geçirmişti.

Kumandasını tekrar Onur’a takdim edip “Beynini bir şeylerle meşgul edersen nefes aldığını unutursun, yine otomatiğe geçer,” dedim. Onur sabahtan beri izlediği Kanal 7 belgeseline yeniden kavuştuğunda masadan itiraz eden sesler yükselmeye başladı.

“Bağırışıp durmayın be! Sizin gürültünüzü çekmeye mi geldim ben buraya! Plan mı ne yapacaksak yapalım, işim gü-

cüm var!” diye çemkirdim. Alper’le Mete yerlerine sinerken, Erhan eliyle ‘bu iş bende’ hareketi yaparak öne çıktı.

“Deniz’den dolayı alışığım ben bu ani öfke patlamalarına, çaylaklar geri çekilin,” dedi temkinli adımlarla bana doğru gelirken.

“Şşt, sana zarar vermeyeceğiz. Sakin ol, sakinleş... Hani-miş benim kızım, hanımış prensesim...”

Ben anlam veremez bakışlarla onu süzerken, Deniz cidden sevgilisi mi yoksa evcil hayvanının ismi falan mı onu çözmeye çalışıyordum. Bu şekilde insan mı sakinleştirilirdi be!

“Erhan sen ne saç-” diye çıkışmak üzereydim ki, bir ses benden önce davranarak tüm odayı inletti.

“Erhaaaaaan! SEN BU KIZA AZ ÖNCE PRENSESİM Mİ DEDİN?!”

Arkamdan gelen sese refleks olarak döndüğümde boyu Erhan’dan sadece birkaç santim kısa olan, ortalamaya göre uzun ve güzel bir kızla karşılaştım. Elindeki çantasını zincirinden tutmuş, saçlarını bir eliyle geriye atmış ve gözlerini kin kusarcasına kısmıştı.

Onun arkasındaysa Öykü vardı. Sahte ve suçluluktan olduğu aşıkarcı biçimde gülümsedi. “Şey, kapı çaldı ve kimse bakmayınca ben bakayım dedim,” dedi. “Neyse artık, bana müsaade. Sonra görüşürüz, Irmak.”

Öykü kapıyı çekip çıktığında Erhan aramızdaki son adımı da atıp bana yaklaşmıştı. “Irmak, kaç kurtar kendini! En azından ben bir yıldır âşık olduğum kadınlayım, sen daha hiç aşkın tadına varamamış körpe bir çocuksun!”

Erhan kendince bir şeyler saçmalarken Alper bir kurtarıcı misali kolumdan tutup çekerek beni Deniz ve Erhan arasındaki gerilimden kurtardı.

“Deniz üç senedir Türkiye Güreş Şampiyonaları’ndan madalyasız dönmeyen, başarılı bir güreşçi. Hem de o boyuna rağmen. Güreş için kısa boy idealdir aslında ama Deniz o kadar güçlü ki boyunun dezavantajına rağmen madalyalı bir sporcu. Bir daha Deniz’in bağırdığı bir anda ortalıkta olursan, kaldı ki neredeyse her zaman bağıırıyor, kaç demeye çalışıyorum yani.”

Gözlerim kocaman kocaman olmuşken bir Deniz’e bir Alper’e baktım. “Ciddi misin? Erhan’a ne olacak şimdi? Yardım etmemiz gerekmez mi?” dedim Deniz duymasın diye sesimi iyice kısarak.

“Yok ya, Erhan alışıktır. Ablası da eski Türkiye Güreş Şampiyonu zaten. Yirmi iki yaşında bıraktı güreşi, bu sıralarda dövüş kulübü işletiyor.”

Bir an Erhan’a acıyarak baktım. Durumu yanlış anladığını Deniz’e anlatmaya çalışırken nasıl da masum görünüyordu! Ve hiçbirimizin de ona yardım etmeye niyeti yok gibiydi. Mete sandalyesine oturmuş “Ece’yle sevgili olalım da her gün dayak yemeye razıyım,” tarzında şeyler söyleyerek ortamda gereksiz bir romantizm yaratıyordu. Alper’le biz zaten çoktan koltuğu kendimize siper etmiştik. Onur da nihayet belgeselinden daha ilgi çekici bir şey bulmuş olacak ki, neşeyle onları izliyordu.

Erhan, Deniz’e doğru temkinli adımlar atarken olabildiğince sakın bir sesle konuştu. “Deniz’im benim, bilmiyor musun ben bir tek sana açılırım, sende boğulurum? Niye böyle yapıyorsun bebeğim, izin ver bir açıklayayım!”

Deniz hiç oralı olacak gibi görünmüyordu.

“Erhan canına kendin mi kıyarsın yoksa ben mi seni parçalarım bilmiyorum. Bildiğim tek şey, sen bugünden itibaren ölü bir adamsın!”

Deniz tam Erhan'ın üstüne atılıyordu ki, Onur "Deniz?" diye seslendi. Deniz kendine yeni bir av arayan kaplan gibi gözlerini ona çevirdiğinde Onur gülümsedi. Sanırım amacı Deniz'in dikkatini dağıtmaktı. "Yan tarafındaki sehpadan tuzluğu versene ya. Mutfığa gitmeye üşeniyorum, tuz yiye-yim bari."

Her şey tam o anda, ağır çekimde oldu. Deniz, Onur'a bakarken Erhan'ın koşarak Deniz'in yanından sıyrılıp kapıya gitmesi, Deniz'in elindeki cam tuzluğu birkaç saniye farkla Erhan'a fırlatması ve akabinde çita gibi onun peşinden koşması...

Masaya tekrar oturduğumuzda yalnızca üç kişiydik. Erhan kaçmıştı, Deniz'i atlatabildiğimi umuyordum. Onur kırılan tuzluk yüzünden dökülen tuzları yerden toplayıp yiyordu; evet, bunu ciddi yapıyordu. "Tuzluğun cam parçaları vardır, yapma!" desem de dinletememiştim. Olayın başlı başına iğrenç olması da ayrı bir durumdu zaten. Sonunda Alper, ben ve Mete oturabilmiştik masaya.

"Nerede kalmıştık? Ha, evet sünnet düğünü ve futbol takımına girme meselesi."

Alper hakimmiş de ben sanıkmışım gibi bir saygıyla söz istedikten sonra GörkeMete çiftinin aklıma gelmesiyle futbol takımını reddetmeye hazırlandım.

"Mete futbol takı-" dediğim anda, Alper "Reddedildi," dedi ruhsuz bir ifadeyle.

"Ya ama da-"

"Reddedildi. Dün hayatımın en büyük fırsatını senin yüzünden kaçırdım. 'Yaşamak için oksijen lazımdır,' kadar mantıklı bir şey söyleyecek olsan bile reddedildin."

Evren de mi Görkem’in tarafındaydı yani? Bu rekabette hiç mi şansım yoktu? Ben ne bahtsız, ne kederli bir insandım böyle ya!

“Yaşamak için oksijen lazım değildir. Yani bizim için lazım ama oksijene ihtiyaç duymayan canlılar da var,” dedi Onur. Aman, konumuz oydu sanki! Bana destek çıkması gereken yerde biyoloji anlatıyordu anca.

“Aa, öyle mi? Yüce Mevlam neler yaratıyor ya, Dünya ne ruhaf!” dedi Mete. Errafı yeni görmüş gibi inceliyor, babaanneler gibi dakikada bir şükrediyordu. Ah Mete... Herkese diken, sana gül bahçesi be minnoşum... Ne masum, ne saf bir çocuktu!

“Anne karnında milisantimlik boylardan büyüyüp bugünlere geliyoruz, sonra âşık oluyoruz... İleride de evleneceğiz, ne tuhaf değil mi Mete?” diyerek tatlı tatlı gülümsemeye çalıştım.

Kendimi Mete’nin saflığından yararlanıyor gibi hissetsem de hazır o ‘kuşlar, böcekleeer!’ modundayken çaktırmadan yürümeliydim. Suçluluk hissedeceksem de sonra hissederdim, şimdi Arda Turan taktikleriyle yürüme zamanıydı!

“Ya saçmalamayı bir kenara bırakın, meşgul biriyim ben! Yapalım şu planı da olsun bitsin!” diyerek Alper aramıza girmeseydi, eminim daha çok yürüyebilirdim. Gözlerimden elektrik atıyormuş gibi onu süzmeme rağmen etkilenmiş görünmüyordu, ben de pes ettim.

“Mete, sen bu pazartesi takıma gir. Gerçi herifin okula geldiği yok... Lan bir şey diyeceğim, bu adam okula gelmeden nasıl takım kaptanı oldu?”

Alper haklıydı, bunu da sormalıyım Görkem’e. Onun hakkında merak ettiğim o kadar çok şey vardı ki.

Alper derince bir iç çekip yine umutsuz umutsuz konuşmaya başladı.

“Ne tuhaf insan ya! Bir okulda bir kişi bile mi normal olmaz lan! Biri her sabah yüzünü fondötenle yıkar gelir okula, biri ömrünün yarısından çoğunu âşık olarak geçirir, biri yerdeki tuzları yalayarak temizler. Öte tarafta esen rüzgar yüzünden bile kavga edebilecek bir güreşçi, ona âşık bir mıymıntı... Yetmedi mi? Okula gelmek yerine kendine esnaf lokantası açan bir milyoner ve ona âşık ayrı bir çatlak... Yeni nakil olan deliyi de demin gördük zaten, ‘madam’ desem içinde adam geçiyor diye katledecek beni! Resmen okulda akli başında bir ben kalmışım! Dur kışımı kaşıyayım da nazar değmesin.”

Güçlü bir kahkaha atıp ‘Sen mi normalsin be?’ diye çıkışmak istesem de zaten benden nefret ediyorken üstüne gitmenin yanlış olacağını düşünüp sustum. Malum grubun beyni oydu, beni sevmesi önemliydi.

“Kaşıldım. Biraz *squat* yapmam lazım galiba, favori parçam küçülmüş,” diye mırıldanıp devam etti. “Neyse. Mete, sen Görkem’i bulduğun an takıma gir, Irmak sen de sünnet için Mete’yi, Ece’nin ilgisini çekecek hale getirirsin. İlerisini ilk görevleri tamamlayınca belirleriz, yorulдум ben. Yarın da seninle alışverişe çıkarız, sonra seni modifiye etmeye başlarız işte.”

“Tamam,” deyip başımı salladım. Harçlığım duruyordu ve babam -Görkem sağ olsun- bu sıralarda çok kazandığından para istediğimde verirdi de. Hem zaten Alper’in çok harcayacağını da sanmıyordum.

“Sünnet deyince bizim sünnetimiz aklıma geldi,” dedi Mete ve bana döndü heyecanla. “Biliyor musun Irmak, Alper sünnetçimizi korkutup kaçırıyordu az kalsın!”

“Oha be, o nasıl oluyor? Normalde çocuklar kaçmaz mı?” dedim. Mete varsın sünnetinden bahsetsindi, onunla konuşmak yeterliydi benim için.

“Bu tabii o zamanlarda da parayı seviyordu. Sünnet olan çocuklara altın, para falan takıldığını öğrenince ‘Lütfen biraz daha kesin!’ diye ağlamaya başlamıştı. ‘Ben de daha çok var, minicik şeye bu kadar para verdiyseniz hepsini kestirsem zengin olurum!’ falan diyordu. Sünnetçinin yüzündeki korku ifadesini hâlâ unutamıyorum!”

“Oha Alper, oha! Yemin ederim senin gibi birinin varlığını hayal bile edemezdim, ne bu cimrilik!” dedim kocaman gözlerimi Alper’e dikerken.

“Cimri değilim ben, param olmasını seviyorum sadece!” diye karşı çıktı. Ama sanırım bu Mete’yi daha da heyecanlandırmıştı.

“Ya, ne demezsin! ‘Madem sünnette düğün yapıyoruz, evlenince bir daha masrafa ne gerek var? Ben evleneceğim kızı bulur, sünnet düğününde ikisini de aradan çıkarırım!’ diye dokuz yaşında tüm kızlara evlenme teklifi etmen de mi cimrilik değil? On sekizden önce evlenemediğimizi öğrenince ‘Devlet bizi soymak için mi çıkarıyor bu kanunları?’ diye daha o yaşlardan anarşik olup çıktın başımıza be!”

Alper sanki bunlar hiçbir şeymiş gibi öflerken, Mete zafer kazanmış gibi gülümsüyordu. Ben şaşkın şaşkın Alper’in daha ne kadar ileri gidebileceğini düşünürken tuz yalamayı yeni bitirmiş olan Onur yanıma oturdu.

“Sünnet ne güzeldi be! Ağlıyorum diye annem yedirdikçe yedirdi beni, ben de o yedirdikçe daha çok ağladım. Sonunda misafirlere hazırlanan pilav üstü dönerler bitti, annem kendisi pişirmek zorunda kaldı. Ah o eski güzel günler...”

Bu çocukların içinde normal olan var mıydı acaba? Hepsi ayrı bir tuhaftı. Pek normal cevaplar almayı ummayarak, sırf merakımdan sordum.

“Erhan ve Mete nasıldı peki? Ve siz kaç yaşınızdan beri arkadaşsınız?”

Cevap veren Onur oldu. ‘Nerede o eski bayramlar, nerede o eski İstanbul!’ modunda ufka dalmıştı.

“Kaç yaşında tanıştığımızı unuttum bile. Kendimi bildim bileli bunlarlayım.” Eliyle Mete ve Alper’i göstermişti. “Ve Erhan sünnetteki en havalı çocuktı! Alper’in şu evlenme işi iptal olunca -Erhan’ın o zamanlar fişek zamanları tabii- yaşıtımız tüm kızlara sünnet düğününde evlenme sözü vermişti Erhan! Okuldaki tüm kızlar beyaz elbiselerle katılmıştı düğüne, Erhan da ortalıkta ‘Haremim var!’ diyerek dolandı tüm gün.

Mete’yse... O normaldi ya. Ağlayıp duruyordu. Bir ara Ece’yle annesi geldiler işte, o zaman ağlamayı kesip havalı havalı konuşma yapmayı falan denemişti.”

Mete, Onur’un ağzını kapamak için arkamdan dolanıp onu tutmaya çalışmıştı. “Ya utanıyorum! Anlatmayın şunu!” dedi resmen Onur’la cebelleşirken. Ne yazık ki o Onur’u tutsa da Alper hâlâ buradaydı.

“Filmlerde olur ya, ev sahibi şampanya bardağına çatalıyla vurup havalı bir biçimde dikkati üstüne çeker. Sonra havalı ve kısa bir konuşma falan yapar, hah işte, Mete de o sahnelere özenmiş herhalde. Tam o plastik beyaz tabaktaki pilavımızı yemiş, tulumbamızı yemeye geçmiştik ki ayran bardağını alıp süslü yatağımızda ayağa kalktı. Ayran bardağına birkaç kez vurdu ve bardaktan ses gelmeyince kendi ağzıyla ‘çıt çıt çıt çıt’ diye ses yaptı.”

Mete bu sefer Onur'u bırakıp Alper'in üstüne atlamıştı ama nafile, Alper'in görevini Onur devralmıştı. Mete'nin çocuk sesini taklit ederek konuşmaya başladı.

“Sayın misafirler, bu önemli gününe hepiniz hoş geldiniz! Bildiğiniz üzere acım hâlâ taze, ucundan azıcık kestirdim. İnaniyorum ki bu acı beni olgunlaştıracak ve yarından itibaren güçlü bir erkek olacağım!”

Mete'nin küçüklüğünü böyle sözler söylerken hayal etmek ruh halimi yumuşacık yapmıştı. Onur'un sabahtan beri yattığı koltuğa oturdum. Bir Onur'u, bir Alper'i susturmayı deneyen Mete'yi izlerken yıllarca beklememe degecek biri olduğunu düşünüyordum.

* * *

Mete'yle geçirdiğim rüya gibi üç saatin ardından, saat beş altı gibi Üstün Güzellik Merkezi'nin önündeydim. Görkem artık başlamamız gerektiğini söyleyen bir mesaj atmıştı ama gelmemin asıl nedeni elbette ona sormam gereken sorulardı.

Bahçe kapısını geçip ana kapıya vardığımda zili tam çalıyordum ki televizyon programlarında gördüğüm tuhaf kız kardeşler Nihan ve Bahriye kapıdan çıktılar. Arkalarında Can ve Cem duruyordu. Kızlara tüylü montlarını giydirirken “Harika görünüyorsunuz hanımlar, bir dahaki sefere cilt bakımı da yaptırın!” dedi içlerinden biri. Sanırım Cem'di, Can daha soğuk duruyordu.

“Askd ljavmop” tarzında bir şey söyleyerek cevap verdi televizyon programlarındaki haliyle pek bir benzerliği olmasa da o olduğunu anlayabildiğim Bahriye. Ne dediğini anlamayı geçtim, hangi dili konuştuğunu bile anlayamamıştım.

Kızlar uzaklaşınca kapının yanında dikilmeyi bırakıp öne çıktım. “Aa, Irmak gelmiş!” dedi Cem ve beklemediğim bir

samimiyetle sıkıca sarıldı bana kapıda. Akrabam olmayan bir erkekle daha önce sarılmadığım için heyecanlanırım san-sam da, Ece'ye sarılmaktan farksız bir sarılmaydı bana göre.

“Pardon ya, iş saatleri içinde olduğumdan o kızların yanında seni fark edemedim. Görkem gibi iyi değiliz bu işlerde, biz de kendi halimizde yardım etmeye çalışıyoruz. Ünlü müşteriler çekiyoruz, onlarla ilgileniyoruz vesaire.”

İçeri geçtiğimizde montumu üstümden alırken konuşmaya devam ediyordu Cem.

“Buraya yazın başında geldik, önceden yurt dışındaydık. Yine de çok fazla talep geldi bir anda, işler bayağı yoğun olduğundan okula bile gidemiyoruz. Buradan çıkınca da lokantaya gidiyoruz zaten çalışmaya.”

Can onu dirseğiyle dürtükledi kaşlarını çatarken. “Ne diye her şeyi anlatıyorsun? Kimlik numaralarımızı da ver istersen, onları da not alsın!” diye tersledi sonra.

“Gün içinde senden başka biriyle konuşmaya fırsatım olmadığı için olabilir mi acaba?” dedi Cem bir kolunu omzuma atıp beni merdivenlere yönlendirerek. “Sen bakma o huysuza, aklınca Görkem'i taklit ediyor. Zaten bir Görkem'le ev bu kadar bunaltıcı, ikincisi cidden çekilmiyor ya!

İşin kötü yanı hep meşgul olduğumdan arkadaşım falan da yok, iki Görkem arasında ömrüm çürüyor!”

Gülümseyip bir elimle saçlarını karıştırdım. Çok samimi biri olduğundan bu samimiyeti karşısındakine de yansıyor-du, dün tanışmamıza rağmen kanım ısınmıştı resmen.

“Ben senin arkadaşın olurum!” dedim gülerek. Cem de gülümseyerek karşılık verip omzumdaki kolunu sıklaştırdı.

Tam önüme dönmüştüm ki, merdivenlerin başında, üstünde ameliyat önlüğü gibi bir önlükle, bir elinde tarak, bir

elinde makasıyla duran Görkem'i görmek bana ufak çaplı bir çok yaşıttı.

“Bismillahirrahmanirrahim!” dedim elim istemsizce kalbimin olduğu yere giderken. Cem de “Ay, hoşı!” diye bağırmıştı benim gördüğümü görünce.

“Sana hoşı asıl, sığır!”

Görkem elindeki tarağı terlik fırlatan anne edasıyla fırlatıp Cem'in omzumdaki elini tam on ikiden vurdu. Bir besmele çekmeye daha hazırlanıyordum ki Cem'in tarağı düşmeden yakalamasıyla direkt kendi ruhuma fatiha okumaya başladım.

“Edward Cullen? Emmet Cullen? Alacakaranlık'ta mıyız? Ben Bella mı oluyorum?”

İkisi de anlamsız bakışlarla beni süzerken Cem gülümseyip tarağı Görkem'e geri attı. Görkem bana eliyle ‘gel gel’ işareti yaparken, umarım acımaz diye geçiriyordum içimden.

“Cem, sen geri bas bakalım. Ne o öyle benim özel müşteriime sarılmalar, gözümün önünde flörtleşmeler? Mesai saatleri içinde kendine dikkat etmek zorundasın!” diye Cem'i azarladıktan sonra bana döndü Görkem. “Yürü bakalım küçük sıçan. Benden gizli Metelere gitmek, telefonda nereden geldiği belirsiz bir cesaretle bana bağırarak, küçük kardeşimle benim gıybetimi yapmak... Cezan ağır olacak.”

Yapabildiğim kadar sevimlice gülümserken Görkem'den uzak durmaya dikkat ederek çıkıyordum merdivenleri. Nihayet saç tasarım merkezinin olduğu üçüncü kata gelmiştik.

Bu katta kırmızı tonlar hakimdi, mahalle kuaförüm Azize Abla'nın yerine hiç mi hiç benzemiyordu. Kocaman, geniş bir alandı ve teknoloji harikası gibi görünen aletler vardı her yerde. Kuaför olduğunu bilmesem dış polikliniği zannedirdim.

“Şöyle geç,” diyerek beni bir odaya yönlendirdi Görkem. Girdiğimiz odada bir yatak, bir dolap ve bir masa vardı. Boş bir oda gibi görünüyordu, her şey son derece düzenliydi.

“Misafir odası falan mı?” dedim lacivert renge boyanmış duvarda elimi gezdirirken.

“Benim odam,” diye karşılık vermesini hiç beklemiyordum. İçinde birinin yaşadığına inanabilmek için cidden çok boştu. Hiç mi yatağın üstüne elbise atmıyordu bu çocuk? Hiç mi masasında bırakmıyordu kalem kağıdını?

Onaylamak için yeniden sordum.

“Senin odan?”

Başını sallayıp yatağa oturdu. “Sadece uyumak için kullandığımdan boş duruyor biraz sanırım.”

“Ay, doğru ya! Unutmuşum, zenginsin sen. Hep dışarıda takılıyorsundur. Benim gibi yirmi dört saat evde yatacak halin yok ya.”

Vay be, çok eğleniyor olmalıydı! İsteddiği her şeyi yapabilecek konumdaydı, acaba nasıl hissettiriyordu? Ailesi özgür bırakıyordu, parası vardı ve yakışıklıydı da. Bir gencin hayal edebileceği her şeye sahipti.

“Ondan değil. Zamanım olmuyor hiç,” dedi yatağına kendini sırtüstü atarken.

“Modellerle takılmaktan zaman bulamıyorsun herhalde! Gerçi erkek modellere de açık mı burası?”

Derin bir iç çekip konuşmaya başladı. “Burası sabah onda açılıyor. Dörde kadar burada çalışıp dörtte yola çıkıyorum. Burayla lokanta arasındaki bir saatlik mesafe var. Yoldaki bir saatimde test çözüyorum, beşte lokantadayım. Yemekleri yapmaya başlıyorum ve on ikiye kadar yaptığım her yemek anında tükeniyor çünkü o saat aralığında müşteriler yoğun

oluyor. On ikiden sonra beşe kadar diğer gün için yemekler yapıyorum çünkü insanlar buraya öğle yemeklerinde de geliyorlar ve ben o saatte burada olamıyorum. Yemekleri yapıp paketleyip koyduktan sonra yola çıkıyorum ve tam altıda buraya gelip uyuyorum.”

Duyduklarıma inanamıyordum, benim düşündüğümle onun yaşadığı hayat arasında milyon tane fark vardı. Kaldı ki bu anlattığı doğruysa bu sabah benimle koşmaya geldiğinde uyku saatinden harcadı demekti bu. Kendimi kötü hissetmiştim.

“Ya ama... Görkem kendini böyle yormamalısın. Lokantayı ya da burayı bırakmalısın, bir öğrenci için tek bir iş bile zorken ikisini bir arada götürmen imkansız.”

Söyleyecek pek bir şey bulamadığım için teselli etmek yerine öneri verebilmişim. Ben hâlâ kendi hayatım için sızlanırken ve tek derdim Mete’yken, Görkem yıllardır profesyonel bir şekilde mesleğini yapıyordu. Babamın dediği kadar gurur duyulmasıydı cidden.

“Bu akşam yenileyeceğim zaten programımı, düşünme sen bunu. Şimdi birazcık dinleneyim ben, sen de bana bugün olanları anlat.”

Başımı onaylar biçimde sallayıp anlatacaktım ki asıl anlatması gereken kişinin Görkem olduğunu hatırladım. “Hiç boşuna umutlanma Görkem Bey, ben yemem bu numaraları! Bana anlatman gereken çok şey var!” dedim. “Bir: Neden babamın yanında işe girdin? Amacın neydi? İki: Okula hiç gelmemene rağmen ne ara futbol takım kaptanı oldun? Üç ve en önemli soru: Mete’den mi hoşlanıyorsun?”

Çok yorgun olduğunu her halinden belli olduğu için üzülsem de yine de bu merakla yaşayamazdım. Masasının

yanında duran döner sandalyeye oturup döne döne yatağın yanına kadar geldim. Ayağımla göbeğini dürtüp “Cevap ver!” desem de pek tepki alamadım. Uyumuş muydu?

“Bak özel çeşnili ayak kokum üstüne sinecek! Oh, açam da göbeğine sürem ayağımı!” dedim blöf amaçlı ama nafile, tık yoktu çocukta. Döner sandalyeden kalkıp yatağın köşesine ilişiverdim. “Uyuyor musun ya cidden?”

Alnına doğru bir fiske atıp tepkisini ölçmeyi denedim ama yine tepkisizdi. Görkem Üstün yanımda uyuyordu, bu fırsat kaçırmazdı! Hemen masanın çekmecelerini kalem bulmak için karıştırmaya başladım. İlk çekmece kilitliydi ama ikinci ve üçüncü çekmece açıktı. Umudumu yitirmek üzereydim ki üçüncü çekmecenin arkalarında bir kalem bulabildim. Sarı gövdeli, her evde olan iddia kalemiydi bu. Olsun, yine de işimi görürdü.

Şeytani biçimde gülerek tekrar geldim yatağa. Mete’me göz dikmenin acısını çıkaracaktım Görkem’den!

Saat sekize geliyordu ki, Görkem nihayet uyandı.

“Uyuyan Güzel, zahmet etmeseydin keşke! Az daha dursaydın öperek uyandırırırdım ben seni!” dedim elimdeki dergiyi bir kenara bırakarak. Sırt çantamı ve montumu girişte Cem aldığı için iki saat boyunca burada sıkılmamak için Görkem’in ikinci çekmecesindeki dergileri okumuştum. Ve en azından ikinci soruma yanıt bulabilmişim bu dergileri okuyarak.

Bu dergiler spor dergileriydi. Pek ilgimi çekmediği için “Hangi futbolcu daha yakışıklı?” diye incelemeye başlamıştım dergileri, bir de ne göreyim! U20 milli takımımızın tanıtıldığı sayfada Görkem de vardı! Okula gelmeden takım

kaptanı olabilmesinin nedeni Türkiye Milli Takımı'nda da olmasıydı yani!

“Aman, kalsın. Sen öpsen anca öteki tarafta uyanırım ben.”

“Aa, niye öyle diyorsun? Ben senin alın yazın değil miyim?” dedim kahkaha atarak. Sırf bu espriyi yapabilmek için annemden geç gelmek için izin istemiş ve iki saat burada beklemiştim.

“Ne dedin?” dedi kaşlarını çatıp uyku sersemliğiyle bana bakarken. “Ne saçmalıyorsun sen ya? Ayrıca üstümü niye örtmedin? Mete olsa kendin yorgan olur, örtülürdün gerekirse değil mi? Bana hazır yorganı örtmüyorsun!”

“Kendini Mete'yle kıyaslamazsan sevinirim tatlım, malum klasman farkı,” dedim en uyuz ses tonumla. Daha dün karşısında cümle kuramadığım çocuğa uyuzluk yapmak da ayrı bir ironiydi ama artık rakip de sayıldığımızdan yadırgamıyordum durumu.

“Klasmanını yesinler! Ben gelene kadar hazır ol, saçını kesip evine bırakayım seni. Bir elimi yüzümü yıkayıp geliyorum,” diyerek kalktı ve odanın en köşesindeki beyaz kapıdan girdi.

Geldiğinde gazabıyla beni parça pinçik eder diye korktumdan, kendime odada saklanacak yer aramaya başladım.

Yatağın altı?

Hayır, yatak bazalıydı, altına girecek alan yoktu.

Masanın altı?

Oradan beni hemen görürdü.

Dolap! Evet dolaba saklanmalıydım! Siyah dolabı yana kaydırarak açtığımda, pahalı parfüm kokusu odayı doldurdu. Bu bildiğimiz dolaplardan değildi, giysi odası gibi bir

yere açılan bir kapıydı. İçeride onlarca gömlek, takım elbise, ayakkabı duruyordu. Takım elbiseden başka bir şey giymiyor muydu bu çocuk?

“Oranın alt katı da var. Alt kattaki bir mağazayla dolabım merdivenle birbirine bağlı, ALIN YAZIM.” Son kelimeyi bastırarak söylerken bir de bana doğru büyük adımlar atınca, söylediği şeye şaşırmayı sonraya erteledim.

“He he he, sürpriz!” dedim dolabın içine doğru geri geri adımlar atarken. Sırf içimdeki iğrenç espri canavarı Irmak’ı durduramadığım için, Görkem’in alnına kocaman harflerle IRMAK yazmıştım. Yaptığım bu hata yüzünden sabah Me-te’yle yaşamak istediğim duvar klişesini Görkem’le yaşarsam kendimi bir yerlerden atıverirdim.

“Allah’ım lütfen, lütfen arkamda bir duvar falan olmasın. Lütfen Görkem’le duvar arasında kalmayayım!”

İçimden ettiğim dualar daima geri tepiyordu sanırım. Sırtım dank diye denk geldi sert bir yere. Görkem hâlâ üstüme gelirken romantik bir klişeden nasıl kaçabileceğimi düşünüyordum.

“İyy, leş gibi kokuyorsun! Görkem sen... Sen gaz mı çıkardın?” diye bağırdım. Bu dahiyane bir fikirdi, kendimi tebrik ediyordum!

Görkem utançtan kıpkırmızı olurken kendini koklamaya başladı. “B-ben koku almıyorum,” diye kekeledi ama adım adım geri gittiği de gözümünden kaçmamıştı. Fırsat bu fırsat dedim ve kapıya doğru ölümden kaçır gibi koştum.

“Görkeem, alın yazım; çık dışarıya, oynayalım!” diye şarkı söyleye söyleye odadan çıktığım için bana tuhaf bakan insanlar, alnındaki Irmak yazısıyla peşimden gelen Görkem’i görünce iyice şoka girdiler. Normalde tüm insanlar bana ba-

karken rahat olamazdım ama şimdi Görkem'den kaçmam gerektiği için hiç hız kesmeden saç kurutma makinelerinin, kaşlarını aldırان kadınların arasına dalıverdim.

“İrmak bittin sen! Alnımdaki yazı, ölüm fermanındaki imzan sayılır!”

Bina komple Görkem'in olduğundan, yakalanmam kaçınılmazdı. Yine de kaçmaktan zevk almış, çok fena eğlenmiştim.

Bu nedenle Görkem beni saçımı kesmek için bir sandalyeye oturttuğunda “Yaptıklarımın pişman değilim ha, aklım hâlâ yapamadıklarımın,” dedim gururla. Bana dün gelip Görkem'le eğlenebileceğimi söyleseniz asla inanmazdım. Ama bugün ona sataşmak, apaçi sözleriyle sinirini bozmak en büyük eğlencemdi.

“Bu hayatta unutulana değil, iz bırakan ol,” dedim biraz daha sinir etmeyi denerken.

“İrmak, delirmeme ramak kaldı. Bir iz bırakacağım ben şimdi sende, o olacak!”

Şansımı çok zorladığımın farkında olsam da yine de bir tık daha zorlamayı denedim.

“Ne dedin Görkem, duyamıyorum? Zirvedeyim de sesin gelmiyor.”

Aynada gözlerimiz buluşunca, bir öpücük atıp gülümse dim. “Pardon ya, vallahi sondu bu.”

Nefesini seslice verip elindeki fısıfla saçımı ıslatmaya devam etti.

“Ne biçim saçın var ya! Ben ıslattıkça o emiyor suyu, sünger gibi.”

“Aman kes gitsin işte, sabahtan beri üç dört tane şey

sıktın kafama be!” dedim kafamı sallayarak. Görkem bir makasla, bir de kasap bıçağıyla çok korkunçtu, bunu öğrenmiştim. Buna rağmen neydi bu cesaret ben de bilmiyordum.

“Irmak, saçını tararken iki tane tarak kırıldı! Bir de favori makaslarımdan olamam herhalde! Sen benim işime karışmak yerine sorularıma cevap ver. Neler yaptınız bugün?”

Aynada kendi kendime biraz çirkin yüz yaptıktan sonra -normal durmam da yetiyordu ama fazladan çaba sarf etmek hoşuma gitmişti. Okulda öğretmenlerine hep bir ağızdan cevap veren çocuklar gibi son heceyi uzatarak konuşmaya başladım.

“Plan yaptık! Ben Mete’yle Ece’yi, Ece’nin kardeşinin sünnetinde tanıştıracacağım, Mete de futbol takımına girip seninle arkadaş olacaak!”

“Irmak intihar etmeye falan mı karar verdin? O yüzden mi beni, seni öldürmek konusunda bu kadar kışkırtıyorsun? Eğer öyleyse cidden daha acısız intihar yöntemleri var, hiç gerek yok buna.”

İçimden kahkahalar atıp iticiliğimi bir seviye yükselterek bu sefer ‘r’ harflerini ‘y’ şeklinde söylerek konuşmayı dedim.

“Biliyoy musun, Mete’yle aynı dizileyi seviyoyuz. Müzik zevkimiz de aynı. Biybiyimiz için yayatılmışız!”

Saçımda hareket eden elleri aniden durdu. Aynadan ifadesizce bana baktı birkaç saniye. Sonra makasını boğazıma dayadı. “Buradan mı keseyim? Yoksa,” makası boğazımdan çekip dik biçimde başımın üstüne getirdi bu sefer, “direkt beynine mi saplayayım? Ses tellerini kessem daha iyi olur değil mi?”

Ellerimle dudaklarıma fermuar hareketi yapınca birkaç dakika cidden susacak mıyım, diye beni inceledi aynadan. Emin olduğunda saçlarıma bir şeyler yapmaya geri döndü.

“Bu arada sorularını duymuştum ama cevap veremedim uyukladım. Şimdi cevaplayayım. Babanın yanında çalışma nedenim cidden etlerin hijyeni hakkındaki endişemdi. Senin baban olduğunu bilmiyordum. Dün gelip de babanın Adanalı ve kasap olduğunu söylediğinde, kasabınızın adı da Adanalı Kasap olduğundan o zaman fark ettim. Ama zaten çok tuhaf değil bu durum. Aynı mahallede yaşıyoruz, toplam dört kasap var. Yüksek bir olasılık yani babanı tanımam.”

Haksız da sayılmazdı, kaldı ki en büyük olan da bizim kasabımızdı. Bu durum içimi rahatlatmıştı, Görkem benim için babama para kazandırıyor olsa kendimi borçlu hisse-derdim. Gerçi zaten yeterince borçluydum.

“İkinci sorunun cevabını ben buldum dergilerinden. Milli Takım'daymışsın, çok havalı!” dedim hayran hayran ona bakarken. Sadece omuz silkmekle yetindi.

“Geçen sene bıraktım. Ve ayrıca U20, yirmi yaş altı genç-ler için olan bir turnuva, çok da büyütülecek bir şey değildi zaten.”

Ne olursa olsun, bence çok büyük bir şeydi. Yetenek gerektiren bir şeydi bu.

“Neden bıraktın ki? Sevmiyor musun futbolu?” diye sordum. Saçlarım çiçek gibi kokmaya başlamıştı, bir yandan da saçlarımla oynuyordum.

“Hayatta sevdiğim şeylerin başında futbol geliyor. Ama bırakmam lazımdı, açma bu konuyu,” dedi. Sesi bıkmış ve yorgun geliyordu, keşke bu kadar çok saçım olmasaydı da hemen bitseydi işi, diye düşündüm. “Üçüncü soruna

gelirsek, seni ilgilendirmmez. İster Mete'den hoşlanırım ister Ece'yle çıkarım... Bizim bir anlaşmamız var ve ben yaptığım anlaşmaları kendi hislerim yüzünde bozacak biri değilim, endişelenme.”

Normalde bağırır, çağırır Mete'ye el süremeyeceğini söyledim ama şu an ortam bunun için uygun değildi. Görkem cidden tuhaf duruyordu. Üzgün gibiydi, sabahki neşesi yoktu.

Hem belki onu neşelendirir diye umarak, hem de kendim neşelenmeyi umarak anlattım sabahtan beri içimde tuttuğum şeyi.

“Mete bana yine kanka dedi. Dün de kardeşim demişti. İki gündür kankam, kardeşim falan deyip duruyor. Yarın nüfusuna geçirecek beni.”

Görkem sandalyemi kendine doğru çevirdi. Aynaya dönük olmak daha rahattı, böyle birazcık rahatsızdım. Yani Görkem'in yüzüne birebir bakmak birazcık zordu.

“Hak ettin sen bunu. Yanında iki porsiyon iskender söylersen tabii kanka der sana. Asker arkadaşı olarak bile görür. Havalı davranman lazımdı, biraz mesafeli duracaktın ki aurana kapılsın,” dedi çocuğa anlatır gibi tek tek konuşarak. Ama bu beni kendime getirmek yerine iyice üzmüştü.

“Beni olduğum gibi asla sevmeyecek! Onun yanında hep numara yapmak zorunda olacağım. Beni hep kankası olarak göreceksin.”

Görkem birden durup yüzüme bakana kadar ağladığımı farkında değildim. Elimin tersiyle göz yaşımı silmek üzereydim ki Görkem elimi tuttu. Elindeki makası masanın üstüne bırakıp çömeldi tam benim hizama.

Elimi tuttuğu elini çekip başparmağıyla gözyaşımı siler-

ken yumuşacık bir sesle konuştu. “Asla gözyaşlarını boşuna akıtmamalısın,” dedi. Ardından gözyaşımınla ıslanmış başparmağını çat diye alnımdaki sivilcenin üstüne bastırır-
di. “GÖZYAŞININ ANTİBAKTERİYEL ÖZELLİĞİ VAR!
BOŞUNA AĞLAMAK YERİNE SİVİLCELERİNİN ÜSTÜ-
NE SÜR Kİ SİVİLCELERİN AZALSIN!”

Bu çocuk cidden manyaktı. Yok yani Onur, Alper falan halt etmişlerdi Görkem’in yanında, tanıdığım en tuhaf insan kesinlikle Görkem’di.

“Ya sen salak mısın? Ağlıyorum, değil mi burada? Ne şap şap alnıma sürüyorsun gözyaşlarımı ya!” diye bağırdım ama nafileydi. Benim ağlamam şiddetlendikçe o başparmağıyla nazikçe dokunmayı da geçip resmen göz altlarımı avuçla-
yarak gözyaşlarımı almaya ve alnıma şap diye yapıştırmaya devam ediyordu.

“Oh, yarasan! Böyle her gün ağlarsan bir aya sivilceden eser kalmaz!” dedi neşeyle. Bir süre sonra bu durum komik geldiğinden, ağlamayı bırakıp gülmeye başladım. Güldüğümü görünce o da gülümsedi.

“Bak işin sırrını kaptın, değil mi? Ne zaman Mete sana kanka derse bir tuvalete koşup ağla ve gözyaşlarını neren sivilceliyse orana sür. Cidden işe yarar,” dedi.

“Sen çok ağladığından mı pürüzsüz cildin?” diye sordum gözlerimi iyice kurularken.

“Yok be, ben doğuştan güzelim,” dedi ve bir süre de bu dediğine güldük.

“Müthiş yeteneğimi konuşturduğum saçlarına bak da gidelim. Bitti.”

Sandalyemi tekrar aynaya doğru döndürdüğünde, şok olmuş bir şekilde kalakaldım.

“Oha! Hacmim yarıya inmiş resmen!” diye bağırdım ellerimi çırparak. “Görkem sen harikasin! Cidden efsanesin!”

Gülümsemesini aynadan görebiliyordum. Neşesi tekrar düzelmiş gibiydi. Alnındaki Irmak yazısı hâlâ komik gelse de yüzümü güldüren şey yazıdan çok tekrar neşelenmesiydi.

“Ovalıyorum ovalıyorum çıkmıyor!” dedi Görkem alnındaki Irmak yazısını kazırcasına çıkarmaya çalışırken. Son yarım saatimiz onun alnını ovalaması ve benim yeni saçlarıma olan hayranlığım ile geçmişti.

“Artık Türkiye ovalamadan parlatacak! Yağları ve kirleri ovalamaya *stop! Cillit Bang*, ovalamaya son!” diye bağırdım istemsizce. Reklam cümlelerini ezberlemek Türk halkı olarak bizim ortak problemimizdi bence. Bir TikTok’ta akım olan saçma şarkı sözleri, bir de sinir bozucu reklam cümleleri hepimizin hafızasında derin bir yaraydı.

Görkem sinirle bana bakarken yeniden ağzıma görünmez bir fermuar çektim. Alnına Irmak yazarken kullandığım kalem kalıcı olduğundan ne kadar yıkarsa yıkasın çıkmıyordu. Her an beni katledecek gibi durmasına rağmen ben yine de çenemi tutamayıp saçmalamaya devam ediyordum. Kafamı koparsa hakkıydı şu an.

“Ay Görkem, amma abarttın! Alt tarafı minik bir yazı, kendi kendine rengi akar onun.”

Kafasını saç yıkama lavabosundan kaldırıp yapmacık biçimde gülümsedi. Artık canına tak ettiği belliydi, şimdi beni cezalandıracağı aşamadaydık. Üstüme doğru yürürken de bu gülümsemesini sürdürüyordu.

“Haklısın Irmak, alt tarafı bir yazı. Çok abartıyorum.”

Kıçımı dayadığım makyaj masasından zar zor kaldırıp

çaktırmadan kaçımağa başladım. Bu çocuğun bakışları hayra alamet değildi. Kesin sinsice bir şey planlıyordu. .

“Görkem? Neden psikopat gibi bakıyorsun bana? Senin gibi iyilik timsali bir insana yakışmıyor hiç!” dedim tatlı tatlı. Deminki iğrenç espri makinesi benden eser yoktu.

Üstündeki beyaz kazağın kollarını sıvayarak üzerime gelmeyi sürdürdü. “Irmak ne kadar kaçarsan kaç, işe yaramayacağını deneyimlemiştik az önce. Bence kaçmak yerine kaderine razı ol!” dedi zebani gibi tepeme dikilmek üzereyken. Kaçacak yerim yoktu, haklıydı. Ben de yeni taktikler geliştirmeyi denerdim o zaman, vazgeçmek kitabımda yazsaydı Mete’yi hâlâ seviyor olmazdım!

“İyy, Görkem iğrenç kokuyorsun! Ay sen gaz mı çıkar-dın?” dedim işe yaramasını umarak.

“Yemezler güzelim, o numara bir kez işe yarar sadece.”

Güzelim mi? Ben mi? Hayatımda ilk kez biri bana güzelim diyordu, o biri de ne yazık ki Görkem’di.

Sonunda aramızdaki mesafe kapanmıştı, bir buçuk metre bacakları olduğundan pek de zor olmamıştı bu. Ben ne yapacağını düşünüp karşı hamle yapmayı hayal ederken, elinde olduğunu fark etmekte geç kaldığım kalemi ancak al-nımdayken görebilmiştim.

“Görkem sakın! Babam kasap! Babam Adanalı!” diye bağırdım kolunu itmeye çalışırken.

“Elimde gördüğün şey en pahalısından bir su geçirmez eyeliner! Alın yazını *Cillit Bang* ile bile silemezsin!” dedi. Boşta kalan eliyle benim ellerimi sabitlerken, alnımda dola-nan kalemi hissedebiliyordum.

“Yüzüne bu kadar yakın olunca ne fark ettim biliyor mu-sun, Irmak?”

Ben hâlâ babamın ne kadar Adanalı bir kasap olduğunu anlatırken, sorusuyla sustum.

“Sen cidden inanılmaz birisin,” dedi.

“Hah?”

Ona hakmayı denesem de başımı sabitlediği için sadece gözlerimi çevirebilmişim. Kaşlarını çatmış ciddiyetle alnıma bir şeyler yapıyordu. Bir Görkem yazmak bu kadar uzun sürmemeli, diye düşünsem de beynim o an durduğundan konuşamadım. Bu çocuk cidden çok güzeldi. Mete’ye âşık olduğumdan pek etkilenmiyordum ama insan yakından bakınca hayret ediyordu. Heykel gibiydi resmen.

“Şu gözlere, şu dudaklara, şu yüze bak ya!” dedi inanamazmış gibi.

“O kadar mı güzelim lan?” dedim sözlerine gitgide şaşırarak. Demek inanılmaz bir güzelliğim vardı! Ah işte olay sarı saçta mavi gözde değil Ece Hanım, diye geçirdim içimden. Demek benim de kendime has, karşı konulamaz bir güzelliğim vardı! Bunu fark eden kişinin Görkem olmasını istemezdim tabii ama elden ne gelir, buna da şükürdü.

“Ne güzeli be?!” diye çemkirdi kendini benden uzaklaştırarak. Elini beline koyduğunda bir an “Hanım, hanıım!” şeklinde çıkışacak sanmışım. Benim içimde gizli bir Barbara Lima, bu çocuğun içinde potansiyel bir ev hanımı yatıyordu.

“Şu gözlere bak, çok uyumaktan şişmiş! Göz pınarları da bir güzel çapakla dolmuş, oh!

Dudaklarına ne demeli? Çatlak, kuru... Havanın birden soğuduğu günlerde dudaklarını biraz olsun nemlendiremez mi insan? Hiç mi rahatsız etmiyor seni bu kadar kurumuş ve çatlak dudaklar?” Elindeki *eyeliner*’ı masaya bırakırken kaşlarını mümkün olduğunca çok çattı.

“Cildine hiç lafım yok zaten! O geniş gözenekler, o siyah nokta ve sivilceler... Aşağılamak için demiyorum bunları, kızıyorum sana şu an! Sivilce ergenlikten çıktı diyelim, siyah noktalarını nasıl açıklayacaksın? Tamamen bakımsızlığının sonucu siyah noktaların ve geniş gözeneklerin! Dün gece de makyajını silmeden yattın, değil mi? Sürdüğüm kapatıcının kalıntıları hâlâ cildinde!”

Sonunda sustuğunda, yavaş yavaş alkışlayarak makyaj masasına oturdum tekrar. “Nefes alsaydın bi’?” dedim sakince.

“İnsanda nefes alacak yer mi bırakıyorsun? O kadar doldum ki tek nefesi dahi alacak yer yok ciğerlerimde!” diye bağırıp kollarını göğsünde birleştirdi.

“Sen cidden Mete’yle olmak istemiyorsun bence,” dedi meydan okurcasına.

“İstiyorum!” diye bağırdım. Mete’nin adını duymak deminki ruh halimden sıyrılmama yetmişti.

“O zaman bunun için çabala biraz! Bu güzellik veya çirkinlik olayı değil! Bu tamamen bakımla ilgili, kaldı ki kendine saygısı olan her insan imkanı doğrultusunda bakımlı olmalıdır! Kaç yıl yaşarsın bilmiyorum ama yaşadığın süre boyunca o bedenin içinde olacaksın. Ona iyi bakmak senin görevin.

Cildin dışarıda olduğun her an kirleniyor, dolayısıyla her akşam güzelce yüzünü temizlemelesin. Ertesi gün cildin soğuğa ve rüzgara direnecek, bu nedenle uyumadan önce cildini nemlendirmelisin ki esnekliğini yitirmesin, kurumasin. Ayrıca hangi mevsimde olduğumuz fark etmeksizin Güneş daima zararlı ışınlarını bize göndermeye devam eder. Evden çıkmadan önce cildin için uygun değerlerde olan bir güneş

kremi sürmelisin. Haftada bir ya da iki kez peeling yapmalı, ölü derilerini cildinden uzaklaştırmalısın. Ardından da besleyici bir bakım maskesi yapacaksın, bu kadar!

Buraya kadar anlattıklarım her insanın yapması gereken bakım önerileriydi. Bunların güzellikle ilgisi yok, bakım-la ilgisi var. Ha bir de dersin ki ‘Ben genelgeçer güzellik standartlarına uygun biri olmak istiyorum,’ o zaman sana standartları öğretir, her birine uyum sağlamanda yardımcı olurum. Ama ben sadece bakımlı ve sağlıklı biri olmandan yanayım. Çünkü güzellik standartları on yılda bir değişen, tamamen gereksiz ve saçma şeyler.”

Tabii canım, ne de kolaymış bakımlı olmak! Bu çocuk benimle dalga mı geçiyordu? Bu kadar şeyi yapsam benim okula gitmeye bile enerjim kalmazdı be! Hem de bu üstünkörü anlattığı haliydi, bir de detaylara girse ezberlemeye beynim yetmezdi vallahi.

“Sadece *Instagram*’da gördüğüm kızlar gibi olmayı öğretsen bana... Olmaz mı?” dedim. Bu kadar şey anlattıktan sonra bunu demiş olmam onu iyice delirtecekti, biliyordum ama sormam lazımdı. Ben onun dediği gibi biri olacak enerji ve kararlılığa ne yazık ki sahip değildim. Duştan duşa yüzümü yıkar, saçımı tarardım. Bakım sayılabilecek tek düzenli aktivitem dişimi fırçalamaktı, onun nedeni de diş telim için düzenli olarak dişçiye gidiyor olmamdı.

“İrmak sen beni hiç dinlemiyor musun? *Instagram*’da gördüğün kızlar sence cidden güzeller mi?”

Başımı evet anlamında salladım. Yani dolgun dudaklar, uzun kirpikler, kontürle belirginleştirilmiş yüz hatları... Bunlar bizim dönemimizin güzellik kriterleriydi. Bunlara uyan kişilere güzel demek yanlış sayılmazdı.

“Bana göre içlerinde bir tane bile güzel kız yok. Hepsi fabrikasyon ürünü gibi görünüyor. Hepsi renkli lenslerini takıyor, hepsi dudaklarını bir karış yukarıdan erveliyor, hepsi elmacık kemiklerini araba farı gibi parlayacak derecede *highlighter*’a buluyor...”

Makyaj herkesin kendi tercihi. İster abartılı makyajlar yaparsın ister hiç yapmazsın. Benim karşı çıktığım şey makyaj yapan kızlar değil, herkesin aynı olma çabası. Doksanlı yıllarda Kate Moss sağ olsun, toprak rengi bir ruj ve hafif bir göz makyajı dönemin trendiydi. Herkes ortalıkta Kate Moss’un yandan yemişi gibi dolanıyordu. İki binli yıllara gelince, Paris Hilton dönemi açıldı ve parlak, renkli farlar gözleri süslemeye başladı. şimdi baktığımızda ‘palyaço gibi’ diye yorumlayacağımız tarzdan makyajlar her kadının günlük rutiniydi. 2010 yılına geldiğindeyse, günahım kadar sevmediğim Kylie Banner ve kardeşlerinin trendi sardı birden her yeri. Takma kirpikler, güzellikten nasibini almamış yapma dudaklar ve asfalt gibi döşenmiş kontr...

Bak Irmak, bu bir moda değil. Moda insanın kendine yakışanı giymesi, yapmasıdır. Makyajdaki bu anlık patlamaların adı trend. Bir anda herkes o trende uyum sağlıyor ve zamanla yok oluyor bu. Ben senin dakikalarca kapak emip dudaklarını dolgun göstermeye çalışmanı, yanaklarının yanına şerit şerit boyalar sürmeyi öğrenmeni, bişektomidir rinoplastidir doktor gibi estetik operasyon ismi ezberlemeni istemiyorum. Bunun zorunda hissetmemelisin de kendini. Bedenine hak ettiği değeri ver, yeter.”

Çok güzel konuşuyordu Görkem. Her insan onun gibi düşünüyor olsa keşke, diye olmayacak bir dilekte bulundum kendimce. Ama insanlar onun kadar iyi değildi. Ben de da-

hildim bu iyi olmayan insanların içine. Hepimiz yakışıklı bir adamın yanında çirkin bir kadın görünce “Acaba neden bununla birlikte?” diye düşünüyorduk. Çirkin bir erkek yaptığında nefret ettiğimiz hareketleri yakışıklı biri yapınca heyecandan ölecek gibi oluyorduk. Hapisteki güzel kadınlar ve yakışıklı erkekler için yas tutanlar bile oluyordu! Dış görünüş ne yazık ki hepimiz için birer tabuydu. Belki dönemden döneme, mekandan mekana değişiyordu bu güzellik algısı ama hiçbir zaman yok olmuyordu. Çirkin diye ikinci kez düşünmeden reddedilen insanlardan tutun da sırf çirkin görünüyor diye sokağa terk edilen bebeklere kadar binlerce mağduru vardı bu tabunun.

“Peki ya kilom? Sen sıkılaştırmamı falan söylüyordun, o da güzellik standardına uyum sağlamak olmuyor mu?” diye sordum.

Kendine bir sandalye çekip karşıma oturdu. Bir süre beni inceledikten sonra oturduğu yerden kalkıp havaya bir tekme savurdu. Şaşkınca sordum.

“Görkem n’apıyorsun?”

“Hiyaaa!” diye bağırarak bir tekme daha attı havaya. Ardından zıpladı, takla attı ve havaya yumruklar, tekmeler savurmaya devam etti. Nefes nefese kalana kadar ben gülerrek onu izledim, o yorulmaya devam etti. Sonunda karşıma oturdu tekrardan.

“B-bunları,” dedi ve soluklanmaya devam etti. “Bunları sen de yapabilir misin?”

Kaşlarımı çatarak çıkıştım ona. “Çocuk musun sen? Zor hareketler yapıp ‘Ben yaptım ama sen yapamazsın’ gibisinden hava atıyorsun.”

Başını iki yana sallarken sonunda nefesi normale dönmüştü. Bir eliyle terini silip iyice oturdu koltuğuna.

“Hoplayıp zıplamak, hareket etmek... Bunları yapabilmek için bedenin asla şimdiki kadar dinç olmayacak. Sana sıkılaş veya kilo ver derken amacım seni standartlara yaklaştırmak değildi. Biz genciz. Bedenimiz en verimli döneminde ve sen bu dönemi kilolarının seni sınırlandırmasına izin vererek, çok az hareket ederek geçiriyorsun.”

Bana bunu direkt söylese de anlardım, zıplayıp hoplamasına gerek yoktu. Yine de çok sevimliydi bu hali. Saçları birbirine karışmış, terden alnına yapışmıştı. Yutkunurken adem elması inip çıkıyordu ve ben hipnoz olurken saati izleyen hastalar gibi adem elmasını takip ediyordum gözlerimle.

Beynimi konuya odaklanması için zorladım. Ne diyoruz? Hah evet, hareket kısıtı. Haklıydı bence, söylediklerine tamamen katılıyordum. Hayatımızın üçte birini uyuyarak geçiriyorduk, kalan kısmın yarısında çocukluk ve yaşlılık vardı. Çok küçük bir kısmına hakimdik zamanımızın. Onda da kendi kendimizi hapsetmek çok yanıştı. Ama açıkçası yemek yemenin verdiği hazzın bedelini gençliğimle ödemeye razıydım ben.

“Yemek yemekten vazgeçemem ki ben!” dedim umutsuz bir sesle. Vazgeçmek de istemezdim zaten.

“Yemek yeme diye bir şey söyledim mi ben sana? Sağlıklı besleneceksin. Neyi yersen ona dönüşürsün diye bir şey duymadın mı hiç? Bedenine ihtiyacı olan kaliteli besinleri vereceksin.”

Ne yersem o muyum? Bu durumda ne zaman 7 TL’lik bir noodle paketine dönüşürdüm acaba... İçimde zerre kadar bakımlı olma hevesi yoktu ama Görkem’in, Metin Kara’nın motivasyon videosundaki gibi konuşması içimde bir şeyler uyandırmayı başarmıştı. Birazdan ‘Kalk ve sarıl çevrende-

kilere!’ diye bağıracak gibiydi Görkem. Bu haline içten içe gülmüştüm.

“Tamam! Çok hevesli olduğumu söyleyemem ama söyleyeceklerine uyacağım,” deyip başparmağımı onaylarcasına kaldırdım. O da gülümseyip aynısını yaptı.

“Hadi, kalk da seni eve bırakayım. Baban Adanalı bir kasap ve saat ona geliyor.”

Yol boyunca yine âşık kız Irmak modumda olduğumdan Mete’yle birbirimizin ruh ikizi olduğumuzdan bahsedip durdum.

“Dizi zevkimiz, müzik zevkimiz... Her şeyimiz aynı ya! Sence de birbirimiz için yaratılmamış mıyız?” dedim zıplaya zıplaya yürürken. Oflayarak yürümeye devam etti.

“*Game Of Thrones*’u milyonlarca kişi izledi. Hepsi birbirlerinin ruh ikizi mi? Rap dinleyen insan sayısı da azımsanmayacak kadar fazladır. Git hepsine ‘ben senin ruh ikizim,’ de!”

Bu çocuk ne negatif ne karamsar bir çocuktü ya! Mete’yle birbirimiz için yaratıldığımızı kabul etse ölecekti sanki. Anında içimi karartıyordu ama ben yılmazdım! Aşkımızın doğruluğuna inanması için son kozumu da oynadım.

“Doğum günlerimiz de aynı! Hem de-”

Lafımı tamamlayamadan “DOĞUM GÜNÜNÜ YAKLAŞIK DOKUZ MİLYON İNSANLA PAYLAŞIYORSUN! AYNI GÜNDE DOĞDUN DİYE RUH İKİZİ SAYILMAZSINIZ!” diye bağırdı.

“Ama ben 29 Şubat doğumluyum!” diye tamamladım cümlemi en azından buna saygı duyar diye umarak. “Dört yılda bir gelen artık gün.”

Olduğu yerde durup bana döndü. “Yok ebesinin... Ciddi misin ya sen?”

Başımla onayladım.

“Artık inandin mı Mete’nin kaderim olduğuna?” dedim. Buna da karşı çıkamazdı herhalde! Dört yılda bir gelen bir günde doğup aynı şeyleri sevmemiz yüzde kaç ihtimaldi ki? Bu evrenin yadsınamaz bir işaretiydi işte!

“Ne ezik insanlarsınız ya, günün bile artığına kalmışsınız!” diye söylenip yürümeye devam etti. Huysuz şey, ne bekliyordum sanki.

Bir süre sessizce yürüdükten sonra aniden elime bir telefon tutuşturdu. Kendisi önden önden yürümeye devam ederken ben şaşkınca durmuştum olduğum yerde.

“Bu ne?” diye bağırdım arkasından.

“Oku işte,” tarzında bir şeyler geveleyip biraz daha hızlandı yetişmemi istemiyormuş gibi. Koştururcasına ona yetişmeye çalışırken bir yandan da telefonun ekranına bakmaya çalışıyordum. Bir site açıldı *Google*’da. Beyaz ekranın üstünde siyah büyük harflerle “29 Şubat’ta doğan insan sayısı” yazıyordu.

Ben ona gerçek aşkımın Mete olduğunu kanıtlamaya çalışırken o inatla inanmamakta diretiyordu. Hayır yani ne gerek vardı bu çabaya, ‘aynen kardeş haklısın,’ de geç işte! Ama yok, konu beni delirtmekse gayet inatçıydı beyimiz. Aman, inanmazsa inanmasıydı. Aşkımın büyüklüğüne inanması gereken tek kişi Mete’ydi sonuçta, gerisi pek de önemli değildi.

Eve geç girmem haricinde her şey her zamanki gibiydi: Eşyalarımı her zamanki gibi kapının girişine atıverdim, ba-

bama her zamanki gibi sarıldım, anneme her zamanki gibi selam verdim. Tuhaf olan şey onların bana her zamanki gibi bakmıyor oluşuydu. Bir tuhaflardı sanki.

“İrmak, saçların!” diye haykırdı annem. “Ben bu kadar güzel doğurmamıştım seni, n’oldu sana?”

Gözlerimi devirerek anneme baktım. İçten içe gözlerimi devirebildiğime sevinmişim, maşallah çok havalıydım yine.

“Anne bunun iltifat olduğuna emin miyiz?” dedim ruhsuz ruhsuz. Amacım annemi çalımlayarak odama girebilmekti ama şansıma topu babam devralmıştı.

“Paşam, tosunum n’oldu sana? Baktın öğrencilik sana göre değil, tahta olmaya mı karar verdin yavrucuğum?”

Ne dediğini anlamlandıramamıştım. Saçımdan bahsediyor gibi durmuyordu, fark bile etmemişti. Ne tahtalığından bahsediyordu o zaman bu adam? Kilo falan vermişim de tahta gibi mi olmuştum acaba?

“Herkes ayrı telden çalışıyor ama her notayı duymak için fazla gürültülü başım. O nedenle sizi yok sayarak odama geçiyor, iyi geceler diliyorum,” dedim ve onlar arkamdan bir şeyler söylemeye devam ederken odama daldım.

Daldım dalmasına ama... Yatağımda oturan Ece’yi görmemle odadan çıkmam bir olmuştu. Ece’nin burada ne işi vardı? Normalde gelmeden önce arardı, böyle aniden gelmezdi. Acaba bir şey mi olmuştu? Annemlere de aşk olsun, insan bir haber verirdi. Gerçi evimizin anahtarlarından biri de Ece’deydi zaten, o derece samimiydi ailemle. Geldiğinde kimse kimseye haber verme gereği duymazdı.

Odaya tekrar sakince girdiğimde, telefonundan başını kaldırıp bana bakmasıyla telefonu elinden fırlatması bir oldu.

“Sen kimsin be! Irmak’ın odasında ne işin var?!” diye bağırdı yastığımla kendine kalkan yaparken. Alt tarafı Görkem saçıma ara makas atmış, kısaltmış ve kırıkları almıştı, cidden bu kadar değişmiş miydim?

Kapıya yaslanarak bezgince gülümsedim. “Ecc sakın olurmusun? Tanınmayacak kadar değiştiğimi sanmıyorum.”

Elindeki kalkanı, aman yastığı, indirirken beni baştan aşağı süzdü.

“Değişmemişsin zaten. Sadece benim tanıdığım Irmak kendi özgür iradesiyle kuaför koltuğuna oturmazdı, ona şaşıyorum şu an,” diye mırıldandı. Ses tonu sonlara doğru iyice düşerken gözleri alnımda sabitlendi. Ayağa kalkıp yavaş adımlarla yanıma geliyordu. Yine niye şaşırdı acaba, diye düşünürken “Komutan’ın sünnetine yeni bir stille katılayım dedim,” gibisinden bir şeyler uydurdum ayaküstü.

Söylediğim şeye tepki vermeden üstüme yürümeye devam edip tam karşımda durdu. Gözlerini kısarak üstüme eğildiğinde ufak çaplı bir dejavu yaşadım. Birkaç saat önce Görkem de üzerime eğilmişti böyle. Alnıma adını yazmak için...

Hatırladığım gerçeikle aniden geri çekilirken kafamı yaslandığım kapıya vurdum. “Ah!” diye mırıldanırken bir elimle kafamın acıyan yerini, bir elimle alnımı tutmaya çalıştım. Ece alnımı kapatan elimi çekerken hâlâ gözlerini kısmış okuyordu.

“Muhteşem, harika, çok seksi, sevimli, zeki, mükemmelliğini mütevazı oluşuna borçlu Görkem Üstün?”

Sesi hissettiğim acıyı unutmamı sağlarken, kocaman gözlerle ona baktım. Avuç içi kadar alnıma bu kadar yazıyı nasıl sığdırmıştı bu Görkem denyosu? Demek alnımda yarım saat

oyalanmasının nedeni buydu. Bu çocuk babama nasıl açıklama yapabileceğimi hiç mi düşünmüyordu? Şanslı günümde olacağım ki babam espri yapıp çok üstünde durmamıştı. Ama ben şimdi Ece'ye ne diyecektim?

“Alnındaki yazının nedeni olan Görkem... Yeni gelen çocuk değil mi? Sana daha önce bahsetmiştim?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Öylece donakalmıştım. Nasıl kurtarabilirdim ki durumu? Ece'nin Görkem'den bir hafta boyunca nasıl hevesle bahsettiğini biliyordum. Burada ben ihanet eden arkadaş konumundaydım resmen.

Bir süre alnımdaki yazıyı boş boş inceledikten sonra gözlerimin içine bakıp gülümsedi.

“Aferin kız, erkek zevkin iyiymiş. Kimseden hoşlanmıyorsun diye laf ediyordum da standartların yüksekmiş meğer,” dedi neşelenerek. Sesindeki neşe gözlerine de ulaşmıştı. Görkem'den hoşlanmıyor olsam da kendimi çok kötü hissetmiştim. Çünkü ben hoşlandığım çocuk ondan hoşlanıyor diye kaç gündür mesaj atmaktan kaçınıyordum, o hoşlandığı çocuktan hoşlandığımı sandığı için anında silmişti çocuğu.

“Ece öyle değil...” diye mırıldanmama aldırmadan omzuya omzuma şakadan vurdu.

“Sen bu yüzden mi birkaç gündür benden kaçıyorsun? Ay alt tarafı bir erkek, bunun için seni kıracağımı mı düşündün? Görkem Üstün artık dünya ahiret bacımdır, endişelenme!” Ardı ardına sıralarken cümleleri, beni kendisiyle birlikte yatağa çekip oturttu. “Ben o çocuğu bir ayda kapına köpek ederim! Türkiye’de Afrodit denince Banu Alkan’dan sonra beni gösterirler! Güzellik ve aşk benden sorulur!”

Sesi öylesine hevesliydi ki ya üzüldüğünü gizlemekte çok iyiydi ya da cidden umursamıyordu. Yine de kendimi berbat

hissediyorum. Ben onun kadar iyi bir arkadaşı hak edecek ne yapmıştım?

O cevap vermem için yüzüme bakarken sıkıca sarıldım ona. Mete için nasıl Erhan, Onur ve Alper varsa benim için de Ece vardı. O benim için her fedakarlığı ikinci kez düşünmeden yapardı. Pek onayladığım söylenemezdi ama dış görünüşüm hakkında dedikodu yapan kızları tuvalete sokup tek başına dövmüştü mesela. Moralim bozuk olduğunda o da okulu ekmiş, mutluyken en önemli programlarını iptal edip benimle eğlenmişti. Bense o kadar bencil, o kadar kıskanç biriydim ki hiç suçu olmayan bir durumda onu benimde suçlayıp durmuştum.

“Ece ben çok özür dilerim,” dedim hıçkırıklarımın arasında. Bu sıralarda çok sulugöz düm, günde birkaç saat ağlamak rutinim olmuştu neredeyse. Görkem’in birkaç saat önce gözyaşlarının sivilcelere iyi geldiğini söylediğini hatırladığımda Ece’ye çaktırmadan gözyaşlarımı alnıma sürdüm. Burnumu da iyice çekerek ne için özür dilediğime emin olmadan birkaç kez daha mırıldandım, “Üzgünüm, çok özür dilerim,” diye.

Biraz duraksayıp sırtımı sıvazlamaya başladı. “Lavuk ilik gibi, ondan hoşlanmasaydın özür dilemeliydin asıl!” diyerek kahkaha attı. “Benden gizlediğin için özür diliyorsan da... Önemli değil. Hepimizin gizlediği şeyler var.” Sesi demin sahip olduğu neşeli kaybetmiş gibiydi. Yine de sırtımı sıvazlamaya devam etti. Ve sarılmaktan nefret etse de ben kendimi affedene kadar sarılmayı kesmedi.

Sonunda hıçkırıklarım son bulunca, yatağımın yanındaki çekmeceleri işaret etti. Üstünde dün Görkem’in çantama koyduğu yüz şeyleri vardı.

“Hadi şu alnını temizleyelim de sana alnına adını yazarak değil, kur yaparak bir erkek nasıl elde edilir öğreteyim.”

“Alnıma Gılgamış Destanı’nı yazarken ne düşünüyordun narsist mikrop?” diye bağırdım telefonda. Ece alnımı makyaj temizleyiciyle bir güzel silip ilişki tavsiyesi vermeye başlamıştı ki ‘çişim var’ bahanesini kullanarak tuvalete kaçmıştım. Mete yetmiyormuş gibi şimdi de Ece, Görkem’den hoşlandığımı düşünüyordu. İşler daha ne kadar karışabilir diye düşündükçe evren beni şaşırtmaya devam ediyordu.

“Narsist mikrop mu? Irmak sana yardım etmeye çalışan ve henüz iki gündür tanıdığın birine ne hakla böyle şeyler diyorsun?” dedi Görkem. Sesindeki soğukkanlılık beni biraz ürkütmüştü.

Öylesine olgun ve sakindi ki sanki yol boyunca laf atıp sinir ettiğim çocukla değil de iş görüşmesinde patronumla konuşuyordum. Geri adım atıp özür dilemekle sövmeye devam etmek arasında çetin bir ikilemde kaldım. Sonunda yürek yemiş yanım baskın çıktı.

“Ece senden hoşlandığımı sanıyor! Alnıma adını yazıp geçseydin en azından bir şeyler uydururdum. Resmen kendi kendine beslediğin aşkı yüzüme yazmışsın!”

Telefonun karşı tarafından sağlam bir kahkaha attı.

“Dünyada kim bilir kaç tane Görkem vardır. Alın yazının ben olduğum netleşsin diye kendimi kısaca tanımladım, ne var bunda?”

Yok ya, hiçbir şey yok tabii. Ne olmuş sanki senden hoşlanan en yakın arkadaşına ihanet etmiş gibi göründüysem!

Bir şey söylemek için ağzımı açıyordum ki yine araya girdi.

“Yarın erkenden buraya gel. Sünnet düğünü için elbise ayarlayacağım sana. O gün tam bir peri masalı gibi olmalı. Şu saçma filmlerde olur ya, esas kız mekana en son girer. Arkadan da romantik bir şarkı çalar ve çocuk kıza âşık olur. Öyle bir sahne yaşatacağım sana.”

Mutluluk anında bedenime yayılarak beni pamuklaştırsa da, hızla kendimi toparladım.

“He, aynen. Kesin öyle olur. Sünnet düğünü mahallede yapılacak ve davullu zurnalı olacak. Eminim çok romantik olur ortam,” dedim tersleyerek.

“Benim kim olduğumu unutuyorsun galiba? Görkem Üstün’üm ben! Yaparım diyorsam yaparım. Sen dediğimi yapıp erkenden burada ol. Hatta koşuya geldiğimde doğrudan buraya koşarız.”

Sesi onu bıraktığımdan daha canlı geliyordu. Beni zor durumda bırakınca rahatlıyordu sinsi şeytan. Bir saat önce huysuz huysuz beni tersleyen çocukla bu sesin alakası yoktu. Ama yemin etmiştim, bunu ödetecektim ona.

Tam onaylayacaktım ki, aklıma Alper’in de beni yarın için alışverişe çağırdığı geldi. Çocuk benden zaten nefret ediyordu, bir de ekersem kan davalısı bellerdi beni.

“Olmaz!” diye bağırdım gözümün önünde kızgın bir Alper belirince. Hayali bile korkunçtu. “Ece bizde kalacak, o yüzden koşuya gelemezsin. Ve yarın Alper’le alışveriş çıkacağım. Boş olduğumda ararım seni, öptüm bay.”

Hızla telefonu kapattığımda yaptığım aptallığın yeni farkına varıyordum. Eve siparişimi getirip “Afiyet olsun,” diyen pizzacı çocuğa “Sana da,” demeye alışmıştım. Para üstünü uzatırken “Yine bekleriz,” diyen bakkala “Ben de beklerim,” demem de yine bir dereceydi. Ama Görkem’e

“öptüm” demek sadece bana özgü bir aptallıktı. Şoka girmiş gibi ne yapacağımı düşünürken telefonumun çaldığını fark ettim. Ekranda *Mr. G* ismi rahatlıkla okunuyordu. Telaşla kapadım hemen telefonu, sonra bunun olduğumuz durumu daha da tuhaflaştırdığını fark ettim. Sanki ona aşıkmişim da öptüm dedim diye utanmışım gibi olmuştu.

Kilit ekranını açıp hızla rehberde *Mr. G*’nin üstüne geldim. Alelacele onu aradım ve o da eli telefonda bekliyor gibi ilk çalışta açtı hemen telefonu.

“Ben de öp-”

“ÖPMEDİM!” diye bağırarak lafını kestim. Beni kesin yanlış anlamıştı. Daha iki gün önce “Asla aramızda bir şey olacağını düşünme!” diyerek üstüme yürüyordu. Olur da yanlış anlarsa keserdi beni.

“Öpme zaten!” dedi. Sesi çok heyecanlı geliyordu, sanırım o da benim kadar korkmuştu söylediğim şeyden. “Beni öpmeyi aklından bile geçirirsen nöronlarını uç uca ekler Boğaz’a yeni bir köprü inşa ederim.”

Başımı onaylar biçimde sallarken beni göremediğini hatırlayıp “Haklısın, yaparsın, evet,” diye onayladım onu hızla.

“Görüşürüz,” dedim bu beladan da kurtulmama sevinirken. Yastığa başımı koymadıkça her an yeni sorunlar yaratıyordum kendime. Bir an önce sakinleşmem gerekiyordu.

“Öpüşmeyelim!” diye bağırdı ben telefonu kapamak üzereyken. Sanki düşüncelerimi duymuş da, “Sakinleşmek senin neyine?” diye dalga geçiyor gibiydi. “Aman görüşmeyelim diyecektim! Görüşmeyelim bir zahmet! İyi geceler!” dedi ve çat diye kapadı telefonu yüzüme.

Sabahın köründe Ece'nin koynundan çıkıp Metelere doğru yürümeye başlamıştım. Alper gece boyunca yüzlerce mesaj atıp erkenden onlarda olmamı tembihlemişti. Sabahın altısında uyanmaktan başka çarem ne yazık ki yoktu.

Apartmanın önüne gelince ikinci katın ziline basılı tuttum parmağımı. Ardından Mete'nin uyuyabiliyor olacağını düşünerek ateşe tutmuşum gibi hızla çektim elimi.

“Hay ben beynimi..” diye mırıldanırken kapı açıldı. Umarım Mete'yi uyandırmamışımdır, diye düşünerek parmak uçlarımda çıktım merdivenleri. Kapıyı benim için açmış olan, gözleri yarı kapalı bir Mete görmek kalbime indiriyordu neredeyse.

“Uyanmışsın?” dedim fısıldayarak. O kadar uykulu görünüyordu ki yatak olup serilesim gelmişti önüne.

Gülümseyerek gözlerini araladı biraz.

“Hoş geldin Irmak!” diye bağırarak kolumdan çekerek içeri sürükledi beni.

“Kahvaltı ettin mi? Alper hazırlanıyor şu an, ben sana bir şeyler hazırlayayım mı?”

“Allah'ım, sen çok büyüksün. Sana şükürler olsun. Söz, vallahi eve gidince iki rekat şükür namazı kılacağım,” diye söylendim içimden. Hatta Alper'e yemek bile ısmarlayacaktım, adak adamıştım.

“Gerek yok hazırlamana, ben sana hazırlayayım asıl,” dedim çok düşünmeden. Trans halinde onu izliyordum. Dağınık saçları, yüzünde yastık izi ve odaksız, uyuşuk bakışlar... Ses tonu hâlâ uyku halindeydi ve bu haliyle o kadar güzeldi ki! Bir de bana yemek yaparsa herhalde mutlulukla ruhumu teslim ederdim Azrail'e.

“Irmak n’olursun sen hazırla! Yemek seçmem ama Mete iğrenç yemek yapıyor. Alper desen kuş kadar pişiriyor yemeği, kimseye yetmiyor. İki gündür gazete kemiriyorum evde.”

Duyduğum sesle anlık olarak gözlerimi Mete’den çekip yan tarafıma çevirdim. Erhan bir koltukta, Onur başka koltukta üstleri çıplak biçimde yatıyorlardı. Sesin sahibi elbette Onur’du. Tekrar Mete’ye âşık bakışlarla döndüğüm an, az önce gördüğüm şeyi idrak ettim.

ONUR VE ERHAN ÇIPLAK BİÇİMDE YATIYORLARDI!

“AAAAAA!” diye bağırdım. Çığlık atmayı pek beceremediğimden sesim şu malum reklamdaki, perdelerinin beyaz olmadığına yalandan şaşırان kadın gibi çıkmıştı. Onur beni taklit ederek “AAAAAA!” diye bağırdığında cidden o reklamı kopyalar gibi göründüğümüzü fark etmiştim.

Erhan gözlerini aralayıp “Ne bağıırıyorsunuz lan!” diye bizden daha çok bağırdı. Beni gördüğündeyse sesini alçaltıp “Aa, Irmak! Kız n’oldu sana? Boyun niye küçüldü?” dedi şaşkınca.

Saçımın kabarıklığı gidince birkaç santim kısa görünmüştüm sanırım. Açıklayacaktım ki Mete beni kendine çevirip gözlerini ovalayarak bana baktı. Gözlerini ovalaması... Çocuk gibiydi. Sevimlilikten yıkılıyordu resmen.

“Ay çekmiş bu kız resmen! Sıcak suda mı yıkandın?” diyerek güçlü bir kahkaha attı. Ortamda soğuk bir sessizlik olmuştu, hepimiz Mete’nin esprisini kınayan bakışlar atıyorduk. Espri konusunda kendimden iğrenciyle ilk kez karşılaşıyordum. Ruh ikizim değil, kopyamdı sanki çocuk. Ortak mizah zevkimizi de Görkem’e sunulacak yeni bir kanıt olarak beynimin bir köşesine kaydettim.

Mete sessizliğimizi anlamadığımıza yorup esprisini açıklamaya koyuldu.

“Hani çamaşırlar sıcak suda çeker ya, küçülür? Irmak da küçüldüğü için...”

Erhan başını iki yana sallayarak “Bu çocuk olmamış,” diye mırıldandı. Kendini yastığına geri bırakmasıyla yastıktan kocaman gözlerle kalkması bir olmuştu.

“AAAAAA!” diye bir çığlık attı. Benim beceremediğim tiz çığlığın Erhan’dan gelmesine mi şaşırsam, neye bağırıldığını mı sorsam bilememiştim.

“Irmak sen bir kızsın!” dedi ben onu Mete’nin arkasından süzerken. “Aferin göbeğini gondiklediğim, çok güzel tespit,” diye söylendim içimden. Ama olduğum yerin tadını çıkarmayı da ihmal etmiyordum.

Korkup Mete’nin arkasına kaçmıştım. Bunun tek nedeni Mete’ye yakın olabilmek değildi elbette. Odaya bütünüyle bakınca korkmamak elde değildi. İki koltuğa misafir yatağı yapılmıştı, birinde Onur, birinde Erhan yatıyordu. Aralarındaki masada çöplerden oluşmuş bir dağ vardı. Kendim de dağınık olduğumdan çöp yığınının değil, onun ardında sağ bileğini dişleyen Onur’dan korkmuştum. Gözlerimi ondan çektiğimde Erhan’ın beyaz yorganıyla tüm bedenini kaplamış ve korku dolu gözlerle beni süzüyor olduğunu fark etmiştim. Buradan cidden deli gibi görünüyorlardı.

Mete arkasında durduğum sıra bana şefkat dolu birkaç bakış attı. Erhan’la Onur’un aksine onun üstünde bir tişört vardı. Bu durum kalbimi derinden yaralamıştı, neden yani? Giye giye Mete mi tişört giymişti?

“Onur solak. Ne zaman acıksa ‘Sağ elim zaten bana lazım değil!’ diye yükselip kendi kolunu yer gibi blöf atıyor.

Erhan da memesinin açık olduğunu fark edince Deniz ikini-
zi de katledecek diye korku moduna aldı kendini. Kayıtlara
geçsin diye söylüyorum bu durumu öğrenirse Deniz sizi cid-
den katleder,” dedi sakın bir sesle.

Başımı çok normal bir şeyi anlamışım gibi sakince salladım. Anlatan Mete’ydi çünkü. Ve ben bu çocukların değişik olduklarını beynimin orta noktasına kocaman harflerle yazmıştım çoktan.

Arkamı döndürüp omuzlarımdan iterek beni ilerletmeye başladı Mete.

“Gel biz mutfağa geçip kahvaltı hazırlayalım. Anca öyle düzelir bu ikisi. Hem sen de bugün için güç toplamış olursun.”

Sanki Erhan ve Onur çocuğumuz, Alper kaynanam ve biz de yeni evli bir çifttik. Birlikte kahvaltı hazırlayacaktık! Biri bana bir hafta önce Mete’yle kahvaltı hazırlayacağımı söylese “aynen, rüyamda,” diye terslerdim. Ama işte, buradaydık.

“Ben yumurta kırayım, sen dolaptan kahvaltılık falan çıkar?” dedi Mete. Uykusu iyice açılmış gibi görünüyordu. Saf saf onayladım. Cehennemin dibine git, dese yeri kazmaya başlardım, öyle seviyordum.

“Alışverişten sonra zamanın olursa uğra, olur mu? Bir hafta sonra Mehmet abimin nişanı var da annem onun için takım almıştı bana. Komutan’ın sünnetine giyilebilir mi onu kararlaştıralım,” diye heyecanla konuştu. Ece’yle tanışacağı için çok heyecanlı olmalıydı. Umarım çok yakışıklı olmazdı da Ece onu beğenmezdi.

“Hangi Mehmet abin? Ayfer Yenge’nin oğlu olan mı? O daha üç gün önce askerden gelmedi mi ya, ne ara nişanlanacak kız buldu?” dedim zeytini masaya koyarken. Kendimi

cidden yeni gelin gibi hissediyordum. “Asker uğurlamasında ağlayan bir kız vardı gerçi. Onunla mı nişanlanacak?”

Mete şok olmuş gözlerle bana bakarken acaba krem peynirle kaşar peyniri ayrı tabaklara koymama mı kızdı diye düşündüm. Ailesi tatilde olduğundan bulaşığı kendisi yıkıyor olmalıydı, herhalde kızmıştı çok bulaşık çıkarmama.

“Ben yıkarım bu-” diye açıklıyordum ki aklıma gelen şeyle dondum kaldım. Ben demin Mete’ye ne demiştim?

“Sen Ayfer Yenge’nin oğlu Mehmet abimin asker eğlencesinde ağlayan kızı nereden biliyorsun ki?” dedi Mete elindeki yumurtaları tezgaha bırakarak. Aferin Irmak, boku kürekle yiyeceksin, sen hâlâ dikkatsizce konuş Irmak.

“Gece gündüz seni *stalk*’ladığım için yedi ceddini ezbere biliyorum,” diyemezdim. Mecbur yalan söyleyecektim ama yalanıma kanacak kadar saf değildi bence.

“Sen söyledin ya? Daha dün anlattın Mete, ne çabuk unutmuşsun!” diye saçmaladım gereksiz bir özgüvenle. Sesim çok rahat ve kendinden emin çıkmıştı. Oysa şu an kendine güvenin tek harfi yoktu halimde.

Kesinlikle sonum gelmişti. Bu yalana inanmasının imkanı yoktu. Her şey ortaya çıkmıştı işte. Hayatımın en güzel günü kabusum olarak bitecekti. Daha Mete’nin göbeğinden Serdar Kortaç gibi zeytin yeme planlarım vardı benim, bu son cidden çok erkendi!

“Ya kusura bakma, unutkanım bu sıralar,” dediğinde ciddi mi diye birkaç dakika aval aval onu izledim. Cidden bu yalana kanmış olamazdı, değil mi?

“Şeyden de bahsettim mi Irmak,” dedi ben olanlara anlam veremezken. “Bu Mehmet abimin eski sevgilisi Burcu’dan? O da çok fenadır var ya.”

Mete inanılmaz bir şeydi. On sekiz yıl bu saflıkla nasıl yaşamıştı bu çocuk? Herkese bu kadar kolay inanıyor muydu hep?

Kaşlarımı çatarak umutsuzca başımı salladım. Erhan'a katılıyordum, bu çocuk cidden olmamıştı.

Ona baktıkça rüyadaymışım gibi hissediyordum. Üç dört yıldır anca uzaktan izlediğim, her gece yastığa başımı koyunca hayal ettiğim kişiydi Mete. Altında gri eşofman altı, üstünde beyaz salaş tişörtüyle karşımda olması kalbimi yerinden çıkacak kadar hızlı çarptırıyordu. Varlığı bile yeterince inanılmaz değilmiş gibi bir de çay demliyordu. Elbette her insan çay demleyebilirdi, bunda tuhaf bir şey yoktu. Ama benim için çay demleyen Mete görmek, çay demleyen Michael Packson görmekle aynı şeydi. O derece bir imkansızlıktı yani.

“On yumurta yeter mi?” dedi yumurta kolisini önüne çekip. Ben domates doğrarken o da yumurtaları kıracaktı. Beş kişiydik, kişi başına iki yumurta yeterli olurdu herhalde. Kendimi pazar kahvaltısını kocamla hazırlayıp birazdan da TRT 1’de kovboy filmi izleyecek gibi hissediyordum. Yeni gelin modumda başımı sallıyordum ki, Alper’in önce kokusu, sonra kendisi mutfığa teşrif etti. Üstünde leopar desenli bir ceket, altında yırtık ve eskitilmiş bir siyah kot vardı. Ben giysem komediden başka bir şey olmayacak kıyafetler Alper’de efsane duruyordu. Çocuk resmen ikonu.

“Demin doğru mu duydum yoksa cidden on yumurta kırmaktan mı bahsediyordun? Yumurtanın tanesi olmuş üç lira! Varlık düşmanları!” diye bağırarak hızla geldi Mete’nin yanına. Yumurta paketinden beş yumurtayı ona uzatıp ardından dolaba kaldırdı kalan yumurtaları.

“Ekmek katık edin, yeter!” dedi Mete çatık kaşlarla ona bakarken. Mete biraz daha kötü bakış atsa da Alper etkileniyor gibi görünmüyordu. Mete’ye laf atamayacağını anlayıp dikkatini benim üstüme çevirdi bu sefer.

“Farkında mısın bilmiyorum ama bir hafta Mete’nin annesi ve babası yok. Doğru düzgün yiyecek bir şeyimiz kalmadı. İnce düşünceli olup evinizdeki yemeklerden getiremez misin?”

İşaret parmağımla kendimi gösterip “Ben mi?” dedim. Kollarını göğsünde birleştirip masaya kurulmuştu. Sanırım bana olan siniri hâlâ geçmediğinden sataşacak konu arıyordu.

“Evet, sen. Bana yaptıklarından sonra en azından telafi etmeyi denemelisin.”

Sanki hamile bırakıp da çocuğumun sorumluluğunu kabul etmeden ayrılmıştım ondan, bu tavır da neyin nesiydi? Alper tam bir kaynanaydı, ileride doğacak çocuğunun eşine şimdiden geçmiş olsunlarımı sunmuştum.

“Şey,” diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemediğimden. “Bizde çok yemek pişmiyor ki! Babam kasap olduğu her akşam kavurma yiyoruz anca. Ama güzel bir yemek yapılırsa, söz, getiririm!”

Annem psikolog, babam bir kasaptı. İkisinin de belirli bir rutini yoktu ne yazık ki. Annem kendi kliniğinde çalıştığı için randevulara göre bazen çok geç geliyor, bazense işe hiç gitmiyordu. Babam da etin yüklemesine, gelen zama veya yaklaşan bayrama göre ek mesailer yapıyordu. Evde en çok bulunan şey de et olduğundan her akşam kendime kavurma yapıp yiyordum.

Alper kocaman açtığı gözleriyle önce Mete’yi sonra beni

süzdü. Alper'in sinsi bakışına alıştım ama Mete'ye döndüğümde onun da aynı bakışlarla Alper'e baktığını görmek beni şok etmişti.

“N'oldu?” dedim çaktırmadan ikisinden de uzaklaşırken. Alper yerinden kalkmış, bana doğru geliyordu.

“Demek her akşam kavurma yiyorsun?”

Mete de ona katılarak bana doğru bir adım attı. İkisi birden şeytani bakışlarla üzerime yürüyünce, elimde olmadan domates kestiğim bıçağı ikisine doğrulttum.

“Ya gelmesenize! Korkuyorum, gelmeyin!” desem de sözlerim havada kalmıştı. İkisi daha da keyiflenirken Alper ellerini ağzına götürerek bir ıslık çaldı. Ben ne yapıyor diye bakarken, kısa bir koşuşturma sesinden sonra Onur mutfığa gelmişti bile. Alper önümden çekilerek “Yakala oğlum! Babası kasapmış, fidye olarak kilosunca et isteyebiliriz!” diye bağırdı Onur'a.

Onur ona köpek muamelesi yapıldığının farkında olarak dili dışarıda olarak bana doğru koştu. Ay cidden, dördü de deliydi bunların! Hayatımın monotonluğundan sıkılmakta hata mı ettim acaba, diye düşünmeden edemiyordum.

Onur üzerinde hâlâ ısırik izleri olan sağ eliyle elimdeki bıçağı aldı. Üzerinden domates suları akan bıçak onun elinde olunca ortamdaki atmosfer cidden ürkünç olmuştu.

“Ya Mete bari sen yapma! Kilom kadar et mi, yarı kilom kadar olan Ece mi daha önemli senin için?” dedim sızlanarak. Dudağımı da bükmüş sevimli görünmeye çalışıyordum ama Alper'in yüzündeki şok ifadesini görünce yüzümü eski haline getirdim.

Mete yüzüne yakışmayan o sinsi bakışlarla beni süzmeye devam etti.

“Ece’nin yanında kilon kadar et!” diye bağıırıp Joker’in başarısız bir taklidini yaparak onun gibi kahkaha atmaya başladı. Bundan sonra bu eve tedbirsiz girersem değil Adana dürüm, yemek görmek bile nasip olmasındı! Yanımda biber gazıdır, joptur bir şeyler bulunduracaktım.

Belki o merhamet eder diye Onur’a döndüğümde, Onur elindeki bıçağa a k dolu bakışlar atıyordu. Ardından l k diye yalayiverdi bıçağı.

“Aptal mısın, dilini keseceksin!” diye bağıırdım. Beni hiç takmadan bir de öbür tarafını yaladı bıçağın.

“GDO’lu domatesten nefret ederim ama olsun, iyi geldi a lığıma,” deyip beni kenara iterek masaya oturdu. Kahvaltılıkları dörder beşer yemeye başladı kıtlıktan çıkmış gibi. Mete de beni korkutma oyunundan sıkılmış olacak ki yumurtaları kırmaya d nm  t .

“ ok uğra ma, kardeşim desen de kırılır onlar,” dedim Mete’ye. İğrenç espri yapmadan yarım saat duramıyordum resmen. Bu sefer iğrenç esprime tribimi de eklemı  pat diye s yleyivermi tim. Mete’nin anlayacağını sanmıyordum ama Alper etraftayken daha dikkatli olmam gerekirdi tabii.

Kimsenin bir şey dememesinden cesaret alarak doğradığım domateslere döndüm. Birkaç tutam tuzu Nasret gibi domateslere döküp masaya bıraktım tabağı. Ardından Onur’un yanındaki sandalyeyi çekip oturdum ve oturduğum an çoktan pişman olmuştum bile. Kesin yine tabağıma aldıklarını yiyecekti. Sandalyemi yavaş yavaş ondan uzakla tırırken Onur’dan büyük tek tehlike olan Alper tam yanıma oturuverdi.

“İrmak, otur yavrum 50,” dedi gülümseyerek bana bakarken. Yüzü fazla yakınımda olduğundan kafasını elimle ittim.

“Ne diyorsun be?” diye çemkirdim otura otura bu ikisinin arasına oturduğuma üzülürken. Orada mis gibi Mete’ın vardı, ben bu ikisinin ortasında kalakalmıştım.

“Diyorum ki elli puan kazandın! Elin kilosu üç yüz lira olmuş ve senin baban kasap! Artık en yakın arkadaşlarımdansın!”

Arkadaşlık puanı kazandığım için sevinsem de çıkarını gözetdiği için kızmam gerekir mi bilemedim. Gerçi ben de Mete’ye yakın diye onun arkadaşı olmak istiyordum, karşılıklı çıkardan zarar gelmezdi.

“Puan düşürmek yok bak? Yakın arkadaşız?” dedim bir parmağımı ona doğru sallarken. Başını aşağı yukarı sallayıp gülümsedi.

Sonunda Erhan da masaya teşrif edince Mete yumurtaları getirmişti. Onur’un aksine Erhan üstüne bir şeyler giymiş, hatta giymeyi abartmıştı. Yeşil bir boğazlı yakasından görünüyor, onun üstüne geçirdiği dört farklı kazak çocuğu lastik adam gibi gösteriyordu.

“Arkadaşlar çok yakışıklı olduğumun farkındayım. Ama lütfen, rica ediyorum memelerimden uzak durun,” dedi doğrudan gözlerimin içine bakarak. Sanki bilerek mi yapmıştım, bakmak istesem onun memesine mi bakardım be!

“Arkadaşlar iyi bir aile kızı olduğumun farkındayım. Lütfen siz de farkında olun ve memenizi açmayın önümde,” dedim Erhan’ın yaptığı gibi dik dik gözlerine bakarak. İçimden Mete’ye dönüp “sen açabilirsin” demek geçmişti ama diyemezdim tabii.

Biz Erhan’la birbirimize rakip takımların kalecisi ve forveti gibi bakmayı sürdürürken Mete ortamdaki gerginliği bozdu.

“Alper, hazır bugün dışarı çıkıyorsun, Ece’nin kardeşine takmak için cumhuriyet altını alır mısın para versem? Ayrıca siz de bir şeyler takın, ayıp olur.”

Mete henüz cümlesini bitirmemişti ki, Alper öksürmeye başladı. Bana dönüp “Sırtıma vur,” diye mırıldanırken bir yandan da kafasını tavuk gibi sallıyordu. Yediği yemeğin boğazında kaldığını anladığımda birkaç kez vurdum sırtına. Mete’nin önünde çok güçlü görünmek istemiyordum. Alper hâlâ öksürmeye devam ettiğinde, günah benden gitmişti. Elimi kaldırabildiğim kadar kaldırıp tüm gücümle vurdum sırtına. Çocuğun kafası masaya sertçe çarptığında öksürmesi nihayet durmuştu.

“Irmak,” diye mırıldandı kafasını masadan kaldırmadan. “Yardım et derken, beni direkt öldürüp acımı dindir, demek istememiştim.”

Teşekkür edeceğine hâlâ laf sokuyordu. Ona dil çıkarıp geçecekken, Alper’in yan tarafında oturduğu için o eğilince rahatça gördüğüm Mete’nin bakışlarını fark ettim. Küçükken okulda üç çocuğu dövdüğümde babam da Mete’nin şu an bana baktığı gibi bakıyordu. Bu bakışların anlamı çok netti. Yine de anlamamış gibi yaparak kendimi teselli etmek istiyordum. Ama Mete buna izin vermeyerek sırtıma birkaç kez “helal olsun” vuruşu yapmıştı bile. Ardından da “Sen de amma gürbüzmüşsün Irmak,” dedi gülerek.

Yalandan tebessüm etsem de tüm neşem kaçmıştı. Beni bir kız olarak görmüyordu bile. Onun için askerlik arkadaşı gibi bir şeydim herhalde. Onur’dan falan farkım yoktu. Ona karşı bir şansım olabilir miydi bu halde?

“Irmak’ı boşver de sen bana bak! Ne demek cumhuriyet altını almak? Cumhuriyet altını olmuş on sekiz bin altı

yüz yirmi üç lira!” diye bağırarak kaldırdı kafasını Alper. Bu durum beni hoşnut etmişti, Mete’nin bakışını kapatmıştı Alper’in kafası. Onlar kendi aralarında tartışmaya başlayınca ben iyice kendi içime çekildim. Tek istediğim buradan bir an önce çıkmaktı.

Tabağıma aldığım peynirlerle oynarken bir çatal uzanıp domates bıraktı tabağıma. Başımı kaldırıncı çatalın sahibinin Onur olduğunu gördüm. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sanırım üzüldüğümü fark etmişti.

Gülümseyip “Teşekkür ederim,” dedim. Zamanla benim için Mete’nin arkadaşı olmaktan öte arkadaşım olabilecek biriydi Onur. İyi kalpli ve çocuksuydu.

Başını çevirip “GDO’lu diye verdim. Sevmediğimden,” diye mırıldandı. Gülümseyip saçını karıştırdım elimle. O da gülümseyip önüne döndü. Kendimi daha az yalnız hissettirdiği için teşekkür ettiğimi anladığını biliyordum.

Alper’le alışveriş yapmak, intihara kalkışmanın bir diğer adıydı. Ne diye Görkem’in yanına gitmek yerine bu çocukla alışverişe gelmişim ki! Ben de ayrı bir salaktım.

“Irmak koş! Yüzde elli indirimde olan *The Balm* far paletinden son bir tane kalmış!”

Alper kollarımın arasına doluşturduğu onlarca makyaj malzemesinden sonra, hâlâ daha fazlası için savaşıyordu. Eliyle gösterdiği yere doğru baktığımda, *The Balm* standının boşaldığını ve son far paletinin bayrak direği gibi kalakaldığını gördüm. Umrumda değildi ama onu alamazsam Alper beni boşardı. Yani, arkadaşlıktan boşardı.

Koşmak için bir hamle yaptığım anda, benimle aynı anda bir kızın da oraya baktığını gördüm. Kızla gözlerimiz kesişti-

ğinde vahşi batı filmlerindeki kovboylar gibi hissediyordum. Benden zayıftı ve benim aksime boştu elleri kızın. Benden önce oraya varması çok kolaydı. Ama vazgeçemezdim, bu bir ölüm kalım meselesiydi.

“Allah Allah Allah!” diye bağırarak koşmaya başladığımda, kız da benimle birlikte öne atıldı. Çoktan aramızda on metre açılmıştı, bir dakika içinde kız standın önündeydi. Yenilgiyi kabul etmek istemiyordum ama yapabileceğim bir şey yoktu. Koşmayı bıraktığım anda, kız yere düştü. Allah’tan hızını alabilmiş de dizlerinin üstüne düşmüştü. Yüz üstü düşse burnunu kanatacak bir düşmeydi bu. Yardım etmek için ona doğru koştuğum anda Alper’in boğuk sesini duydum bir yerlerden.

“Ben Kaçkın, Alper Kaçkın,” dedi. Sesi nereden geliyor diye baktığımda kızın tepesinde dikildiğini fark ettim. Yere düşen kıza odaklandığımdan yılan gibi oraya süzölmüş olan Alper’i görememiştim. Ayağı havadaydı ve kolları göğsünde kenetlenmişti. Ne yani, kıza çelme mi takmıştı? Yok ya, bu kadarını da yapmazdı herhalde. Yapmazdı, değil mi?

İnanamaz gözlerle ona bakarken güneş gözlüğünü çekip çıkardı.

“O bacaksız kızın dediklerinin aksine ben cinsiyetçi değilim. Önüme çıkan kişinin cinsiyetine bakmadan ezer ve,” standta duran far paletine uzanıp aldı. “İstediğime ulaşırım. Hadi gidelim Irmak.”

Bu çocuk aptaldı, cidden. Kurnaz ve zeki olduğunu sanmıştım ama hayır, basbayağı aptaldı işte. Kuşkusuna kalma-mıştı hiç. O kasaya doğru giderken kızını yerden kaldırıp özür diledim. Affedecek gibi durmuyordu ama Alper’in psikolojik sorunları olduğunu söylediğimde sövmekle yetinip uzatmamıştı. Bundan da ucuz kurtulmuştuk.

Gratis'ten sonraki durağımız pazardı. Alışverişe çıkacağımız deyince dizilerdeki gibi ben elbise deneyeceğim, o da bir yere oturup 'evet-hayır' diyecek sanmışım. Yanımdaki Alper olduğundan bu elbette mümkün değildi.

“Adabı vardır pazarda alışveriş yapmanın,” demesiyle ilgimi tekrar onun üstüne verdim. Tüm poşetleri benim elime tutuşturmuş, kendisi eli boş yürüyordu. Pek centilmence olduğu söylenemezdi ama ondan centilmenlik beklememiştim zaten. Yanından geçtiğimiz elbiselere dokunup incelerken bana döndü.

“Önce kimden alışveriş yaptığını bileceksin, sonra kimin için yaptığını. Malları tek tek inceleyeceksin, kumaşa dokunacaksın. Gerekirse satıcıyla yüz göz olacaksın ama asla indirimsiz mal almayacaksın!”

Başımı 'tamam' anlamında salladım. Cidden tamam olduğundan değil, Alper'le uğraşmak istemediğim içindi bu baş sallayış.

“Buradan bana güzel bir tarz çıkarabileceğimizi düşünüyor musun cidden?” dedim bezgin bir ses tonuyla. Yorulduğum yetmezmiş gibi dört bir yandan gelen “Gel abla, gel!” bağırışları iyice bezdirmişti canımdan.

Dokunduğu ürünü geri bırakıp “Bunlar bize yaramaz usta, hayırlı işler sana,” dedi satıcıya ve kolunu omzuma atarak beni kendisiyle birlikte sürükledi.

“Ben daima pazardan giyinirim! Bak bakalım oradan tarzım yokmuş gibi mi görünüyorum?” deyip havalı bir bakış attı bana. Kendisi söylese bile pazardan giyindiğine inanmak zordu. Üstündekiler çok kaliteli, çok pahalı duruyordu. Ciddi mi diye yeniden süzdüm onu.

Ben onu süzerken o bakışlarımdan çoktan cevabını almış gibi görünüyordu.

“Fazla harikayım, değil mi?” dedi göz kırparak.

“Fazla egoistsin,” diye karşılık verdim. Düşünüyormuş gibi yapıp omuz silkti.

“Sadece realistim.”

Görkem mi daha egoistti, Alper mi bilmiyordum. İkisi karşı karşıya gelirse herhalde iç içe geçmiş egodan dolayı oksijene yer kalmazdı odada. Çaktırmadan orta parmak yaptım arkasından ve peşinden gitmeye devam ettim.

“Son bir kez! Söz bu sefer anlayacağım. Son kez anlat!”

İç çekip kucağımdaki *laptopa* çevirdim bakışlarımı. Beyefendi ilk beş dakikasında on kez durdurup kimin kim olduğunu sorduğu için dizinin introsunu zar zor geçebilmiştik.

“Bak,” dedim parmağımı ekrandaki kızın yüzüne bastırırken. “Bu kız, esas kız. Şuradaki onun babası ama aslında babası değil. Babası gibi davransa da küçükken onu kaçırıp babasını öldüren kötü bir adam. Aha bu da kızın annesi. Ama aslında annesi değil. O kadın da kızı kaçıran kötü adamla parası için evlenmiş bir aşüfte. Bak şu da esas oğlan. Kızı, düşmanına âşık sanıyor ama aslında kız, düşmanına âşık değil. Düşmanına aşıkmiş gibi davranıyor çünkü esas oğlanı sevdiği ortaya çıkmasın istiyor. Aşkını gizleme nedeni de babası sandığı kötü adamın çocuğu öldürmesinden korkması. Bu kadarcık işte, nesi zor anlamanın?”

Görkem kocaman gözlerle kucağımdaki *laptopa* baktı bir süre. Sonra masum bir ifadeyle bana döndü.

“İrmak zaten hepsi birbirine benziyor! Bir kez daha anlat, gerçekten anlayacağım bu sefer!” dedi kirpiklerini kırpıştırarak bana sevimlilik yaparken. Hata benimdi. Bugün içimde bir Onur sevgisi patlaması olduğundan akşam ye-

meği için ona yemek götürmek istemiştim. Kendi yaptığım yemekler çok güzel olamayacağı için de Görkem'i arayıp ondan yardım istemiştim. İtiraz edeceğini falan sanıyordum ama direkt kabul edip on dakika içinde kapımda bitmişti. Bu işte ters giden bir şeyler olduğunu o an anlayıp vazgeçmeliydim ama yapmamıştım.

Görkem son derece sevecen bir tavırla mutfağa girmiş, kendi getirdiği malzemelerle güle oynaya yahni yapmaya başlamıştı. Yardım tekliflerimi "Sen yorulma," diyerek geri çevirmiş, hatta bana "İrmakçığım" diye hitap etmişti. Ölüm gibi geçen bir yarım saatin ardından, "Bir buçuk saat sonra alacağız yahniyi ocaktan. Hadi bu bir buçuk saatte Kore dizisi izleyelim," demişti korkunç bir sırıtiş eşliğinde. Amacını anlayamamış, sinsi gülüşünün ardındaki amacı çözememiş-tim. Önce reddetmeyi düşünsem de reddedersem yemeği alıp gideceğinden korkmuştum. Zaten çok kötü bir teklif gibi de durmuyordu. Tek sorun amacını çözememektir işte. Aniden gelen bu Kore dizisi merakının nedeni neydi?

Oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. Evimin oturma odasında, televizyonun karşısındaki kanepedeydik. Yan yana oturmuştuk ve üstü *sticker*'larla kaplı *laptop*'um benim kucağımdaydı.

Bana biraz daha yaklaşp dizime doğru yatar gibi uzandı. *Laptop* benim dizimde olduğundan karakterlere yakından bakmak için yapmıştı bunu. Yine de rahatsız ediciydi. Kafasını elimle itip *laptop*'u da onun kucağına bıraktım.

"Ay! Ruhumu emdin Görkem! Al izle sen! Ben gidiyorum!"

Yedi kez anlatmama rağmen ısrarla anlamıyordu, yapabileceğim bir şey yoktu. Yerimden kalkmış kapıya doğru

bir adım atmıştım ki bacağını önüme uzatıp beni durdurdu. “Otur oturduğun yere! Ayağını kaydırduğım tek yer zemin olmaz, Mete’yle olan ilişkiden başlarım!” diye bağırarak tehdit etti beni.

Gerisin geriye oturup aldım *laptop*’u elinden. Sinirden delirmiştim resmen.

“Bu senin için biraz fazla sanırım. En temelden başlıyoruz. Liseli ve zengin bir çocukla fakir kızın aşkı. Karışık değil, değil mi?”

Başını iki yana sallayıp çekti *laptop*’u kendine doğru.

“Temele ihtiyacım yok. Bir kez daha anlattığında anlayacağıma eminim. Zaten geriden geliyorum dizi olayında, daha fazla bana fark atılmasına izin veremem,” diye karşı çıktı. Çocuk gibi davranıyordu, çok inatçıydı.

Derin bir nefes alıp diziyi baştan başlattım. Bu çocukla anlaşma yapanda, kalkıp yanına gelendeydi hata.

“Bak Görkem, şuradaki kız...”

Pazartesi sabahlarından son dört yıldır hiç nefret etmemiştim. Haftasonu çok az görebildiğim Mete’me pazartesi-leri kavuşuyordum çünkü. Ama bu pazartesi benim için tam bir eziyetti. Hayatımda hiç yorulmadığım kadar yorulduğum bir hafta sonunun ardından sabahın yedisinde okula gitme fikri midemi bulandırmıştı.

Ayaklarımı sürüyerek okulun kapısına geldiğimde Ece bir kolumu şampiyon gibi havaya kaldırdı.

“Pazartesi sendromu ve Irmak arasındaki müsabakanın kazananı... Irmak!” diye bağırdı gülerek. Bıkkın bir bakış attım Ece’ye. O kadar enerjisizdim ki birkaç saat Mete’yi görmem lazımdı şarj olabilmek için. Hatta bir de sesini duysam anca kurtarırdı.

Hava yağmurlu olmasına rağmen tüm öğrenciler tören için bahçedeydi. Pazartesi, nefret etmemiz için özel olarak yapılmış bir gündü sanki. Zorunlu törenden de nefret ediyordum. Şehitlerimizi anmak için marş okumak değildi nefretimin sebebi. Hava yağmurlu, karlı demeden saatlerce konuşma yapan müdür sinirimi bozuyordu. Varsa bir duyurun, as panoya okuyalım, değil mi? Kimsenin dinlemek istemediğini bile bile bu konuşma inadı nedendi?

Her müdür gibi kelleşmiş olan müdürümüz eline mikrofonu alıp “Arkadaşlar sizi burada çok tutmak istemiyorum. Kısa bir duyuru yapacağız,” dediğinde herkes kendi arasında konuşmaya başladı. Malum bu cümlelerin öğrenci dilinde çevirisi “Saatlerce ilginizi çekmeyen ve çok da önemli olmayan şeylerden devlet meselesi gibi bahsedip canınızı sıkacağım,” idi.

Sıkıntıyla iç çekip çantamı çıkardım. Zaten çok yorgun olduğumdan bir de yarım saat boyunca sırtımda olsun istememiştim. Yere koyduğum çantama bakıyor, milletin ayaklarını falan inceliyorken, “Irmak?” diye bir ses duydum. Başımı kaldırıp sesin sahibine baktığımda kaşlarını çatmış bir Öykü görmek beni şaşırtmıştı.

“Aa, Öykü? Sen bizim sınıfta mısın?” dedim şaşkınlıkla. Alper’le aynı sınıfta olsalar daha güzel bir çift olabilirlerdi, üzülmüştüm.

“Öyleymişim,” dediğinde sesinin de yüzü kadar keyifsiz olduğunu fark ettim. “İyi misin?” dedim elimi omzuna koyup ne olduğunu anlamaya çalışırken.

“Değilim Irmak! Senin şu kafayı yemiş arkadaşın yüzünden hiç iyi değilim!”

“Alper’den mi bahsediyorsun?” dedim kaşlarımı çatarak.

Aynı gün içinde hem beni hem Öykü'yü kanser etmeyi başardıysa helal olsun Alper'e.

“Aman neyse ne adı işte! Adı batasınca, delirtti beni! Dün akşam güzelce bir şarkı söyleyip ses kaydı attım beyefendiye. Yüz yüze söylerken biraz utanıyordum diye işte. Sana bir şey teklif edeceğim, çok önemli, dedi dinledikten sonra. Et, dedim. Ne dedi biliyor musun?”

İçimden çıkma teklifi etmiş olsun diye dua ediyordum ama Öykü'nün yüzüne bakınca bunun pek mümkün olmadığını fark ettim. Yani şaşkın falan değil, resmen bitik görünüyordu kızcağız.

“Gece yarısında beni arayıp ‘Yakında okuldan birinin kardeşinin sünnet düğünü var. Düğünde bizim grupla çık-sana, para kazanalım,’ dedi! Düğün şarkıcısı yapmaya çalışıyor beni ya! Gece boyu yirmi kez aradı en az! Araması yetmezmiş gibi bir de şarkı listesi attı. Erik Dalı falan gibi şarkılar seçmiş, hangisi sesine gider, diyor!”

Gözlerimi kocaman açıp “Yok artık,” dedim. “Bunu cidden yaptı mı?”

Öykü başını sallarken yanımda olduğu için tüm konuşmayı mecburi duymuş olan Ece olaya dahil oldu. Elini Öykü'ye uzattı önce.

“Ben Ece. Konuşmada geçen ‘okuldan biri’ ben oluyorum. Ve delirmene şaşırmamalı çünkü dün aynı çocuk beni de delirtti.”

Öykü'ye her şeyi anlattığım için Ece'nin kim olduğunu biliyordu. Gözleri bir an benimle kesiştiğinde Ece'yi tanıdığını sezmiştim. Tanıdı derken, hoşlandığım çocuğun hoşlandığı kız olan en iyi arkadaşım olduğu anlamıştı herhalde.

“Önce beni arayıp okul grubunun sünnet düğününde ça-

lıp çalamayacağını sordu. Daha çok oyun havası tarzı şeyler olacak, siz *rock* grubusunuz desem de dinletemedim. ‘*Piercing*’imi çıkarır çok güzel uzun hava söylerim,’ falan dedi. ‘Düğüne direkt gelirsem takı takmak zorunda kalacağım ama şarkı söylemeye gelirsem hem takı takmam hem üstüne para alırım!’ dedi. Daha çok itiraz edince de telefonda ‘Erik Dalı Gevrekler’ söylemeye başladı. Sonunda dayanamayıp olur dedim. Babam da karşı çıkmadı zaten.”

Ben şok olmuş biçimde bizden iki sınıf ötedeki Alper’in sınıfını süzüyordum. Gördüğüm yerde tebrik edecektim çocuğu. Bir insan hiç mi fırsat kaçırmazdı? Yanlışlıkla bile para harcamıyordu çocuk. Müdürün sesini bastıran gürültü birden durulduğunda, n’oluyor, adam sahnede mi bayıldı acaba, diye kürsüye döndüm. Görkem’i, omzuna zor yetişen müdürün yanında görmeyi beklemediğimden bir an ağzım açık kaldı. Kasmuk yeşili formamızdan giymiş, ona rağmen model gibi dikiliyordu müdürün yanında.

“Evet arkadaşlar, son duyurumuz futbol takımı hakkındadır. Biliyorsunuz okulumuz futbol turnuvalarında hep sonuncu oluyor. Bu sene sanırım bu durumu tersine çevireceğiz. Yanımda gördüğünüz arkadaşınız milli takımda forma giymiş, yetenekli bir genç. 12-Dil sınıfına bu sene nakil oldu. Takıma girmek isteyenler ona adını yazdırsın, bu hafta seçmeler olacak.”

Müdür konuşmasını bitirdiğinde gereksiz bir alkış tufanı koptu bahçede. Kızlardan biri “Hocam biz de girebiliyor muyuz takıma?” diye bağırdığında alkış sesine kahkahalar da dahil olmuştu.

Yağmur hafif çiseliyorken, Ece kolumu dürttü.

“Keşke sağanak yağsa. Bu çocuğun içimize düşürdüğü

ateşi anca söndürür,” dedi gülerek. Söylediği şeye sırtıp ben de onun kolunu dürttüm.

“Bir de kardeşlerini gör sen! Görkem’den on ay küçükler sadece ve ikizler. Ortamdaki yakışıklılık katsayısı ikiye katlanıyor!”

Gözlerini kocaman açıp “Yakışıklılar mı kız?” diye sordu. Başımı aşağı yukarı sallayıp gülümsedim.

“Görkem’in kahverengi gözlü hali gibiler. İki tane olduklarından totalde yakışıklılıkları Görkem’i geçiyor,” desem de içten içe buna inanmıyordum. Görkem’in ayrı bir havası vardı bence. Çok dikkat çekiciydi.

“Demek ikizler... En sevdiğim. Birini diğeriyle aldatırsam bahanem olur hem. Gidip ikisini birden tavlayayım ben,” diyerek şen bir kahkaha attı Ece. Normalde erkek muhabbeti yapmak pek ilgimi çekmiyordu ama kaç gündür erkeklerle arkadaşlık ettiğimden kız sohbetini özlemiştim. Hemen telefonumu çıkarıp dedikodu grubumuza Öykü’yü de aldım ve elimdeki tüm ikizler fotoğraflarını yağdırdım grubumuza.

1 Ay Sonra, Sünnet Düğünü

Mahalle arasında yapılan bir sünnet düğününden ne bekliyordum, bilmiyorum. Görkem’in benim için özel olarak diktirdiği aşırı müthiş elbisem, makyajım ve saçımın özenle yapılması... Bunlar beklentimi sanırım biraz yükselmişti sanırım. Ayrıca Görkem’in kendinden emin biçimde “Mete seni görünce dibi düşecek, bu sünnet düğünü sizin için çok romantik geçecek,” gibi şeyler söylemesi de mahallede yapılan bir sünnet düğününe değil de havalı bir baloya gidiyormuşum etkisi yaratmıştı beynimde. Ta ki sünnet düğünü günü gelip çatana kadar.

Kasım ayının son günlerinde, havanın da güzel olmasını fırsat bilen Ketî ailesi sünnet düğününü araya sıkıştırıvermişti. Ece gelip düğün davetiyesini elime tutuşturunca buna hazır olmadığımı biliyordum. Mete ve Ece'yi tanıştıracak, Görkem'in deyişiyile bir de Mete'yle romantik anlar yaşayacaktım. İkisi de birbirine çok zıt duygular yaşatacak, günü-mü yine tuhaflığın zirvesinde bitirecektim.

Ece'nin ailesine çok yakın olduğumdan sabah erkenden Erdi'nin pipisini kestirmeye birlikte gitmiştik. Sonrasında Ece'yi Görkem'in yanına gitmek için ekmek çok zordu çünkü birlikte gideriz diye çoktan kuaför randevusu almıştı. "Elbisemi de terziden alacağım, yetişemeyiz," diye bir şeyler uydurup onu atlatabilmiştım.

Güzellik merkezine daldığım gibi Görkem saçımı makyajımı yapmış, giyindikten sonra doğrudan beni düğüne bırakmıştı. Ece benim ondan hoşlandığımı sandığı için ve son bir aydır ikizlerle baya kaynaştığından onları da düğüne çağırmıştı. Bu yüzden de beni düğüne havalı biçimde sokmak hayal olmuştu. Görkem'in de acele edip hazırlanması gerekiyordu çünkü.

Ve evet, sonunda düğündeydik işte. Her şey bir sünnet düğününde olması gereken gibiydi. Bir köşede süslü bir yatak kurulmuş, içine Erdi yatırılmıştı. Gelenler önce ona takı takıyor, sonra masalara oturuyordu. Annesinin yanında biz de Ece'yle birlikte herkesi selamlıyorduk, el öpmekten dudaklarım eskimişti neredeyse. Bir rujun ne kadar su geçirmez veya kalıcı olursa olsun elli kez el öpmeye dayanmasının imkansız olduğunu öğrenmiş olmuştum böylelikle.

Misafirler gelmeye devam ederken, Metelerin apartman kapısında sonunda bizim üçlü görünmüştü. Erhan gri bir ta-

kım giymiş, Deniz'i de koluna takmış geliyordu. Onun yanında Onur vardı ve üstünde her zamanki eşofman takımı vardı. Onu takım elbiseyle hayal edemezdim bile. İkisi gelip Erdi'ye iki yüzer lira taktıktan sonra gönlümün efendisi görünmüştü. Siyah takım içinde karizması tavan yapan Mete'm...

Yüzü kıpkırmızıydı. Ece'yle tanışacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu biliyordum. Tüm gece bana mesaj atmış, tanışırken kullanacağı ses tonunu otuz ses kaydında falan test etmişti. Keşke onu böyle heyecanlandıracak kadar güzel olsaydım, diye düşündüm. Ama değildim. Olabileceğimi de sanmıyordum zaten.

Sonunda yanıma gelebildiğinde gözlerini bir an Ece'den çevirip beni buldu. Tekrar Ece'ye dönüyordu ki şokla gözleri üstümde sabitlendi.

"Oha Irmak! Prenses gibi olmuşsun! Güzel olduğunu biliyordum da bu kadarını beklemiyordum!" dedi bağırarak.

Dedi, değil mi? Ben hayal mi duyuyordum yoksa? İnanamayarak ona bakmaya devam ettim.

"Ben mi?" dedim şaşkın şaşkın. Başını aşağı yukarı sallayıp elimi tuttu. Beni kendi etrafımda döndürürken bir yandan da ıslık çalıyordu.

"Afet olmuşsun ya sen! Görkem seni beğenmezse kesin hakkındaki dedikodular doğru demektir."

O kadar mutluydum ki son cümlesini duymazdan geldim. Heyecandan ölecek gibiydim. İyi ki elbisemin altına babet giymiştim, yoksa kesin düşerdim bu heyecanla. Mete benim elimi tutmuştu, Mete beni güzel bulmuştu...

Utandığımdan ona bakamıyordum. Ama hâlâ bakışlarını üstümde hissediyordum. Hem de Ece yanımda olmasına rağmen... Ece'ye rağmen bana bakıyordu.

Sonunda tekrar Ece'ye dönünce benden daha kırmızı bir hal aldığını göz ucuyla görebilmiştim. Başımı kaldırıp aceleyle tanıştırdım ikisini. Az kalsın kendi mutluluğuma dalıp Mete'nin mutluluğunu bozacaktım. Bencil biri olmak istemiyordum. Onun mutluluğu benimkinden önemliydi benim için.

“Bu Ece,” dedim Mete'ye Ece'yi gösterirken. “Bu da Mete. Benim esnaf lokantasından arkadaşım. Her akşam birlikte yiye yiye arkadaş olduk.”

Ece gülümseyip Mete'nin elini sıktığında, benim güzelliğimin buraya kadar olduğunu fark ettim. Mete bana bakınca güzel demişti ama Ece'ye bakarken konuşamayacak kadar büyülenmişti bile.

Buruk biçimde gülümsedim. En azından bana güzel demişti. Yerimi bilip elimdekiyle yetinmeliydim. Hem Mete'ye verdiğim bir söz vardı sonuçta. Elimden geleni yapacaktım onun mutlu olması için.

Tanışma faslını geçince Mete elindeki çeyrek altını Erdi'ye takıp bize yakın bir masaya oturdu. Alper ağlayıp sızlanıp cumhuriyet altını almaktan vazgeçirmişti Mete'yi. Çeyrek bile fazlaydı aslında bir öğrenci için ama Mete de inatçıydı.

Masalar yeterince dolunca, Alper mikrofonu kontrol etmeye başladı.

“Ses bir iki, ses bir iki.”

Birkaç kez öksürüp açılış anonsunu yaptı.

“Sevgili konuklar! Bugün burada Orhan oğlu Erdi'nin-”

“Ve Selma oğlu!” diye söylenerek araya girdi Öykü. Evet, Öykü de sahnede Alper'in yanındaydı. Nasıl yapmıştı bilmiyordum ama Alper, Öykü'yü sünnet düğününde sahne almaya ikna etmişti.

Çok komik görünüyorlardı birlikte. Alper mor, parlak bir gömlek giymişti. Saçlarını arkaya doğru jöleyle yapıştırmış ve altına siyah kumaş bir pantolon giymişti. Dövmeleri görünmüyordu ve söz verdiği gibi piercingini de çıkarmıştı. Cidden olduğu yerde hiç sıırtmıyordu. Güneş gözlükleri olmasa kimse onu tanıyamaz, herkes yılların düğün şarkıcısı derdi.

Öykü'nün de ondan az kalır yanı yoktu. Abartılı bir makyaj yapmış ve siyah düz bir elbise giymişti. Düğün salonlarında arada çıkıp romantik şarkı söyleyip giden tiz sesli solist kılığına tam uymuştu.

“Bu adam mitozla üremedi ya! Niye annesinin adını söylemiyorsun?” diye söylenip bıraktı Öykü mikrofonu Alper'e. Konuklar gülmüş ve birkaç kişi de alkışlamıştı. Eğlenceli bir ikili olmuşlardı.

“Tamam, öyle olsun. Orhan ve Selma oğlu Erdi'nin sünnet düğünü için buradayız! Hepiniz hoş geldiniz!” diye bağırdı Alper. Tek tük alkış sesi duyulunca Alper bundan memnun olmuş gibi görünmüyordu. Daha fazlasını beklediği açıktı.

“Düğün boyunca oturmaya mı geldiniz, kalkın demeyeceğim. Zaten ben söylemeye başlayınca yerinizde oturamayacaksınız! Başlayalım!”

“Şişeleeeer! Gız ecük gıvırıveeer! Şişeleeeer! Ringo ringo şişeler.. Çevir çevir, dönder! Titreeeeet!”

Düğün başlayalı iki saat olmuştu ve Alper sonuna kadar haklı çıkmıştı. Sokakta adım atacak yer yoktu. Düğüne gelen, yoldan geçen.. Kim varsa oynamaya başlamış ve iki saattir ortalık bir dakika bile boş kalmamıştı. Beni asıl şa-

şırtan Alper'in yaptığı ağız değişikliği idi. Normalde düzgün bir İstanbul ağzıyla konuşan çocuk bir türküde Ankara ağzıyla söylüyor, bir türküde Doğu şivesi yapıyordu. Alper'in eğlenceli tavrının yanına Öykü de eklenince insanın yerinde durması imkansız hale geliyordu. Sahnede karşılıklı oynuyor, birbirlerine sataşüyor ve bazen davul bazen zurna bir şeyler çalıyorlardı. Her ne kadar oynamaları Fatma Girik'in oğlunu kaçıran kartalın kanat hareketlerini andırsa da hiç mi hiç amatör durmuyorlardı sahnede.

Mete ve Onur, Erhan'la Deniz de karşılıklı oynayanlar arasındaydı. Biz de Ece'yle oynuyorduk ama benim gözüm de aklım da Mete'deydi. Onu böyle gördükçe düğünümü zü beynimde canlandırır olmuştum. Kendimi gelinlikle Mete'nin karşısında oynar halde hayal edip duruyordum.

Alper'in müthiş “Şişeler” yorumunun bitişine doğru, Görkem ve ikizleri, Erdi'nin yatağının önünde gördüm. Ece de görmüş olacak ki kolumdan tutup beni oraya doğru çekistirmeye başladı. Bir yandan da “Irmak sana verdiğim sözü tutmak çok zor. Görkem ve smokin birleşince ortaya öldürücü bir karizma çıkmış ve ben bacısı olarak kalmakta zorlanıyorum,” diye söyleniyordu. Keşke ona Görkem'e istediği gözle bakabileceğini, umursamadığımı söyleyebilseydim. Ama ona gerçeği anlattığım anda Mete'yle olmayı asla kabul etmezdi. Mete için mutsuz bir son olsun istemiyordum.

Yanlarına ulaşınca Görkem kısa bir selam verdi bize. İkizlerle de selamlaşıp onları boşalan bir masaya oturttuk. Görkem insanların yanında beni tanıımıyormuş gibi davranıldığından işler biraz tuhaflaşıyordu. Benim tanıdığım Görkem gidiyor, okulda dedikodusu yapılan mükemmel erkek Görkem geliyordu yerine. Birazcık korkutucuydu.

“Beklediğiniz an geldiii! Erik dalı gevrektiiiiir..”

Alper’in sesini duyunca gülmeden edemedim. Düşünceler beynimden uçup giderken tekrar pist olarak ayrılan yere dönmüş oynamaya başlamıştık. Onur ve Mete bize yakın olduklarından bazen onlarla oynuyor, gerdan kırıp uzaklaşıyorduk. Elalemin liselileri partilerken bizim gerdan kırıyor olmamız biraz tuhafıma gitse de halimden memnundum.

Kendi çevremde dönüp tuhaf dans figürlerimi sergilerken oturttuğumuz masadan gözlerini bana dikmiş olan Görkem’i fark ettim. Bakışlarını kaçırmasını beklemiştim ama yapmamıştı. İkizler onu kollarından çekip kaldırmaya çalışırken bana gülümseyip yüzünü kaşıyormuş gibi yaparak gizli bir ‘iyi gidiyorsun’ işareti yaptı. Ben de ona gülümsedim ama ikizleri onu çekip kaldırdıkları için görmemişti.

Görkem’i misket oynarken hayal edemediğim için yerimde durup ona bakmaya başladım. Ece de benim gibi durmuş ona bakıyordu.

Siyah ceketini çıkarıp masaya bıraktı. Beyaz gömleği vücuduna yapışmıştı ve bunu fark etmek beni utandırıyor. Gömleğinin kol düğmesini açıp sıvadı kollarını. Kol kaslarını hep görüyordum ama smokin damatlık etkisi yaptığı için insan bakarken utanıyordu.

Alper daha bir şevkle ‘Erik dalı’ söylemeye başlayınca ikizler ve Görkem de oynamaya başlamıştı. Cidden ideal erkek gibi bir şeydi Görkem. Yani annelerin idealindeki erkekti. Amerika’dan yeni gelmiş bir genç gibi değil de yılların profesyonel düğün dansçısı gibi oynuyordu vallahi. Oturan birkaç teyze de kalkmış, ikizleri iterek Görkem’in karşısına geçmişti çoktan. Göbeğini titrete titrete kıvıran bir teyze bize dönüp “Hayal ettiğiniz hayatı yaşamakla meşgulüm sürtük-

ler,” bakışı bile atmıştı. Ece’nin akrabasıydı zaten, ne bekliyordum sanki.

Önümüzü kapatan teyzeden sonra transtan çıkmış gibi birbirimize baktık Ece’yle.

“Tek Görkem de değil ki! İkizler de efsane! Bunları doğuran ananın Allah’ına kurban be!” diye bağırıp oynamaya döndü Ece. Ben de başımı sallamakla yetinip yutkundum. Bir sünnet düğününde oynamak ne kadar havalı olabilirdi bilmiyordum ama Mete ve Görkem ‘düğünde oynayan erkek fetişi’ başlatmıştı resmen bende. Bu kadar saçma bir fetiş olur muydu bilmiyordum ama kendimden geçivermiştim onları izlerken.

Duyduğum davul sesiyle erik dalının bittiğini anlayıp gözlerimi tekrar sahneye diktim. Öykü Alper’in terini siliyor, Alper kan ter içinde olmasına rağmen durmadan devam ediyordu. Davula birkaç kez vurup başladı söylemeye.

“Kalalıyam kalalı, bir yar sevdim belalı.” Eliyle Öykü’yü gösterip devam ederken insanlar yavaş ritimde halay çekmeye başlamış, bir yandan da sahneye bakarak gülüyordu.

“Eriyip gitti canım le sana âşık olalı!

Ay gördüm Allah, Amentü billah, ne günahım varsa af eyle Allah!”

Alper’in tüm şiveleri bırakıp Mahmut Tuncer şivesine geçiş yaptığı bir andaydık. Gençler olarak biz kendi kendimize halaya tutuşmuşken, Alper’in sahneden -daha doğrusu Öykü’den- uzaklaşmaya başladığını fark ettim.

“Garı gördüm gaydım, gaymaz olaydım! Sana bir söz vermiştim le ben o sözden caydım!”

Öykü yavaştan delirmeye başlarken, Alper çaktırmadan kaçma işini bırakmış resmen kucağındaki davulla koşuyor-

du. Öykü'ye 'cinsiyetçi türkü söylememe sözü' verdiğini hepimiz biliyorduk. "Karı görüp kaymak" bu sözün bayağı uzağında kalıyordu.

Sonunda Öykü, Alper'i yakaladığında türkü zorunlu olarak bitmişti. İnsanlar bundan rahatsız olur sanıyordum ama düğündeki tüm dayılar bayılmıştı bu kaçıp kovalama işine. Öyle ki Öykü, Alper'i davulun tokmağıyla döverken tezahürat yapanlar bile vardı.

Düğünün sonlarına yaklaşmıştık ve çoğu kişi çoktan gitmişti. Kalanlar da yerlerine oturmuş dinleniyordu. Birkaç şarkı sonra düğün bitecek gibi duruyordu. Çok eğlendiğim için bugün beklentilerimi yaşamadığıma üzülmiyordum. Hem Mete bana iltifat da etmişti. Bugün benim için yeterince iyiydi.

"Hepiniz yoruldunuz, biliyoruz. O yüzden tempoyu düşürüp biraz yavaşlatıyoruz!"

Öykü arkasındaki kemancı kıza bir işaret yapınca, her düğünde çalan ve kusma isteği uyandıracak kadar romantik sözleri olan o ilk dans şarkısı duyuldu. Ece bana doğru dönüp çaktırmadan kusuyor gibi yapıyordu ki olmasını hiç beklemediğim bir şey oldu. Mete yanımıza geldi. Tam Ece'nin önünde durup "Dans edelim mi? Çok iyi edebilemem, şarkı da tuhaf mı acaba? Etmesek mi? İstemiyorsan sorun yok, gideyim ben," dedi. Kıpırmızı ten rengi, boğuk çıkan sesi... Nefes alış bile farklıydı Mete'nin.

Ne olduğunu anlamayan Ece tuhaf biçimde bana bakıyordu bir cevap arar gibi. Ben Mete'nin ne kadar utandığını ve bu utancının saatlerce süreceğini biliyordum. İçimde bir şeyler ezilir gibi hissederken, onu mutlu etmek istedim yine.

"Dans etmek istiyor işte. Hadi kalk da et!" dedim ve ce-

vap vermesine fırsat tanımadan ittim Ece'yi Mete'ye doğru. İkisi de ne olduğunu anlamamıştı. Mete müteşekkir bakışlarla bana bakarken, Ece omuz silkip Mete'nin elini tuttu. Onu boşalan sokağın ortasına çekip ellerini omzuna koyduğunda ağlayacak gibi hissediyordum. Çenem titrerken Mete'nin yüzündeki utangaç gülümsemeye iyice bakıp onun mutluluğuyla mutlu olmayı deniyordum. Elleri Ece'nin belinde olduğu için vardı o gülümseme. Başaramıyordum mutlu olmayı. Kalkıp gitmek istiyorum ama gidersem Ece de peşimden gelirdi ve Mete'nin mutluluğunu engellemiş olurum. Sadece bitene kadar beklemeliydim, dayanabilirdim herhalde.

Yere eğdiğim başımın önünde bir el görünce hafifçe başımı kaldırdım. Karşımdaki kişinin yüzünü görmek için başımı hafifçe kaldırmak yetmemişti, boynum dümdüz olana kadar kaldırdım başımı.

Görkem dümdüz bakışlarla bana bakıyordu. Mavi gözlerinden bir anlam okuyamıyor, kızıp kızmadığını anlayamıyordum.

“Ne var? Niye geldin yanıma? Dikkat çekecek birlikte olmamız, gitsene,” dedim burnumu çekerek. Hem gürültü vardı hem de o çok uzaktı boyumuz yüzünden. Herhalde duymamıştır diye yeniden söyleyecektim ki elimden tutup beni çekiştirmeye başladı Metelerin yanına. Ben hâlâ elimi ondan kurtarmaya, ne yaptığını çözmeye çalışıyordum.

Ellerini belime koyup beni kendine yaklaştırdı biraz. Benim kollarım iki yanımda dümdüzken Görkem'in dans etmeyi denediğini fark ettim. Yine de ellerimi omzuna koymak gibi bir amacım yoktu. İlk kez bir erkekle dans edecektim ve bu kişinin Görkem olmasını istediğim pek söylenemezdi.

“Özene bezene yaptığım göz makyajını ağlayıp bozma

diye yapıyorum bunu. Birazdan seni Mete'ye bırakıp Ece'yi alacağım,” dedi. Sesinden bana umut vermeye çalıştığını kolayca anlamıştım. İşe yaramıyordu normalde olduğu gibi.

Bir elini belimden çekmiş ellerimi tutarak kendi omzuna koydu. Elini tekrar belime koyduğunda dans mesafesinden çok daha yakınına girdim Görkem'in.

“Yapma. Çok mutlu şu an, bozmanı istemiyorum,” dedim fısıltı gibi. Duyup duymadığını bilmiyordum ama umursamamıştım da. Başımı göğsüne yaslayıp tutmakta bıraktığım gözyaşlarımı bıraktım. Hoparlöre yakın olmamıza güvenip duyulmayacağını düşünüp hıçkırarak ağlamaya başladım. Görkem belimi daha sıkı sardığında gürültüye rağmen beni duyduğunu hissetmiştim.

* * *

Hayatta bazı anlar vardır, bilirsiniz. Bir kelebeğin çiçeğe konması, karnını açmış yatan bir kedi veya gülümseyen bir bebek görmek gibi anlardan bahsediyorum. Fotoğrafını çekme, o anı ölümsüzleştirme isteği doğar ya içimize, o an da tam öyleydi işte.

Güzellik merkezinin bahçesinde yere bağdaş kurup oturmuştu. Etrafında onlarca çiçek vardı. Daha doğrusu çiçeklerin kopmuş yaprakları bir yanında, sapsarı bir yanındaydı. Güneş tepeden ona vuruyor, saçlarına kızılımsı bir ışıltı katıyordu. Kısaca gerçek hayattan öte bir resim gibi görünüyordu her şey, ta ki başını kaldırıp gözlerimin içine bakana kadar.

“Nihayet gelebildin,” dedi sakın bir sesle. Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle o kadar korkunç duruyordu ki sesinin sakinliği ürpertmişti beni. Hatta biraz daha zorlayıp tehditkar bir ses tonu kullandığını bile söyleyebilirdim. Ya-

nına yaklaşıp ne yaptığını görmekle kaçıp gitmek arasında kalmıştım. Sonunda olduğum yerden yalakalık yaparak bu durumu en az hasarla atlatmaya karar verdim. Durumun ne olduğunu çözemesem de saatlerdir aradığına göre yine bir haltlar yemiş olmalıydım.

“O çiçekler ne için? Reçel mi yapacaksın? Eminim çok güzel reçel yaparsın sen,” dedim olduğum yerden. Buz gibi gözlerle keskin bir bakış attı bana. Elindeki çiçeğin yapraklarını koparmayı bitirince de sapını üstüme atıp yeni bir çiçek aldı. “Çiçeklerden değil, senden... Gerçi senden reçel olacağından pek emin değilim. Söylesene Irmak, soğanın bile reçeli yapılabiliyorken senin bir işe yaramaman nasıl hissettiriyor?”

Kaşlarımı çatıp ne saçmaladığını anlamaya çalıştım ama yok, olmuyordu. Görkem’i anlamamanın bazı zamanlarda imkansız olduğunu birlikte geçirdiğimiz bir ayda yeterince öğrenmiştim.

“Ya evet, öyle çok içerleniyorum ki bu duruma anlata-mam. Her gece yatmadan önce soğanın reçeli var, benim yok diye ağlıyorum gizli gizli. Kollarımı bile jiletledim dertten, göstereyim mi?” diye mırıldandım. Duymadığından emin olacak kadar kısık sesle mırıldanmıştım. Malum o Görkem Üstün’dü ve ben Irmak Şahin olarak karşısında zar zor hayatta kalabiliyordum.

“Turşunu kurarım anca,” dedi yüksek sesle. Ardından duymamı istemiyormuş gibi mırıldanmaya başladı. Her yaprak koparışında mırıldanıyordu. Acaba seviyor sevmiyor oyunu mu oynuyor diye merak edip ona doğru ürkek bir adım attım. Duyabilecek kadar yaklaştığımda, sesindeki tını içimi ürpertmişti.

“Öldürmeyeceğim, öldüreceğim... Öldürmeyeceğim... Ah, yine mi? Neden her defasında öldürmeyeceğim çıkıyor?”

Attığım ürkek adımı geri almakla kalmayıp depar atarak kaçacaktım ki silah çeken bir kovboy hızıyla orada olduğunu fark etmediğim beyaz bir şeyi havaya kaldırdı. 13 numara bozuk gözlerim olduğundan kaldırdığı şeyi görmek için mecburen yaklaştım yine ona.

“Bu ne?”

“Bu ne mi? Tanıyamadın mı?” Elindekini daha da yükseğe kaldırdı. “Bak bu benim özel dikim favori gömleğim.” Gömleği elinde çevirip önünü çarşaf gibi gerdi havada. “Bak bu da senin yüzün.”

Beyaz gömleğin üstünde bir siluet gibi görünen fondöten, ruj ve eyeliner lekesini görünce sabahın altısından beri neden Görkem tarafından ısrarla arandığımı anladım.

“Görkemciğim, canımın içi bildiğin üzere senin aksine dünyaya faydası olan insanlar, çamaşır makinesi adında bir şey icat etmiş. Gömleğini içine atıyorsun, temizleyip geri veriyor. Çok şaşırtıcı değil mi?” diye söylendim sahte bir tatlılıkla. Dünün depresyonunu yaşamama fırsat vermemiştir resmen, gece boyu mesajlar atmış ve sabahın köründe aramalara başlamıştı. Onu tanımasam boş kalıp dertlenmeye-yim diye yaptı derdim ama amacı elbette bambaşkaydı.

“İrmakcığım, bana bir daha canımın içi dersin canını çıkarırım,” dedi en az benimki kadar sahte bir tatlılıkla. Elindeki çiçeğin sapını kafama atıp devam etti. “Senin aksine ben öyle makineye falan güvenmem! Ayrıca özel dikim gömleğimin o makinelerde yıpranacağını tahmin edemiyor musun?”

İç çekip arkamı ona dönerek yürümeye başladım. Bir ye-

rine bir şey oldu sanıp gelmiştim, şu an hiç öylesine şeylerle uğraşacak modumda değildim. Madem sorun gömleğiymiş, burada durmak zorunda değildim. Tek istediğim eve gidip yastığıma kafamı gömmekti. “İyi de bundan bana ne? Senin gömleğin, senin sorunun,” dedim omuz silkerek. Uzatacağını, beni buradan hemen yollamayacağını biliyordum ama n’apalım, umut fakirin ekmeğiymiş işte!

Arkamdan ayağa fırladığını duydum ve birkaç saniye sonra da önümü kesti. Başımı boynumla 180 derecelik açı haline getirip yüzünü görmeye çalıştım. “Gömleğimin üstüne kek kalıbı gibi basmışsın yüzünü, hâlâ bana ne mi diyorsun? Bana sarılıp ağlamak senin suçun! Vücut sıvılarını benden uzak tutmanı en başından söylemiştim!” diye çıkıştı. Yüz yüze konuşabilmemiz için bir adım geri gidip eğilmeyi de ihmal etmemişti. Çok kısa bir kız olmamama rağmen böyleydik, bir de kısa olsam herhalde yanımda tabureyle dolaşacaktım.

Sizin için *Youtube* reklamı geçer gibi pıt diye geçen bir aylık bir boşluk var ya dostlarım... O bir ayda Görkem’le aramızdaki ilişkide boyut atlamıştık sanırım. Birlikte spor yapmak, birlikte yemek yapmak derken gitgide arkadaş olmuştuk ve artık ondan çekinmiyordum. Bir ay gibi kısa bir sürede de olsa aramızda gelişen arkadaşlığa güvenip çemkirdim hemen.

“Sen de bana sarıldın! Ve sarılırken hiç de öyle demiyordun! Madem istemiyorsun, itseydin!”

“N-ne?” dedi inanamazmış gibi. Eliyle kendini gösterdi ağzı bir karış açıkken. “Ben mi sarılmışım sana?”

Başımı salladım meydan okurcasına. İlk tanıştığımızda beni öldürmesinden korkup çekiniyordum ama görün-

düğünden daha çekingen biri olduğuna emindim artık. O yüzden meydan okumak, çemkirmek gayet normalleşmişti gözümde.

“Ben sana sarılmıyordum bir kere!” diye bağırdı hemen. Bu sefer hangi saçma bahaneyi öne süreceğini düşünüyordum ki fazla bekletmedi beni. “Amacım seni belinden tutarak kaldırıp fırlatmaktı! Kaldırmaya gücüm yetmeyince sarılıyormuşum gibi oldu!”

“İnanılmazsın Görkem, cidden! Saçıma da okşadın, sırtımı da sıvazladın!” dedim. O yüz yüze gelmemek için doğrulduğundan, ben ayaklarımı kaldırıp yüz yüze gelmeye çalışmışım.

“Saçını okşamadım! Elim yağlıydı, onu saçına siliyordum. Ayrıca sırtını da sıvazlamadım! Elim üşümüştü, sürünme enerjisiyle elimi ısıtıyordum!”

Yüzünün kızardığını görebiliyordum işte, bal gibi de utanmıştı bana sarıldığı için. Göğsüne sahte bir yumruk salıdım. Aşk olsundu yani, ben sarılmaya utanılacak biri miydim onun için?

“Görkem, Allah korusun öpüşsek falan ‘Dudağımda zehir vardı seni de zehirlemeye çalışıyordum!’ diyeceksin! Kabbullen işte, sarıldın bana!”

Gömleği yüzümü kapatacak şekilde kafama fırlattı. “Ö-öpüşmek mi? Ne saçmalıyorsun ya?” Gömleği kafamdan sıyrıp çekince bana ters yönde koştuğunu gördüm. Yine başlıyorduk anlaşılan.

“Gir içeri, gömleği elinde yıka! Nazlı sana gösterir nerede yıkayacağını! Geleceğim b...”

Köşeden dönünce sesi iyice yok olmuştu. İç çekerek güzellik merkezinin kapısına geldim. Gömleği elimde buruştu-

rup kapıda beklerken Can açtı kapıyı. Girmem için kenara çekilirken yüzümdeki ifadeden olan biteni anladığını fark ettim.

“Yine mi koşuyor?”

Başımı umutsuzca salladım. O da aynı umutsuzlukla teselli eder gibi omzumu sıvazladı. Kapı tekrar çalınca Can gelen müşterilerle ilgilenmeye geçti ve ben de işe koyuldum. Güzellik merkezinin temizliğinden sorumlu ekipte, yaşı bize en yakın olan kişi Nazlı’ydı. Görkem’in dediğini yapıp onu aradım. Sonunda kendimi elimde bir leğen, bir de Fransız yapımı pahalı bir sabunla Görkem’in odasında bulmuştum.

Gömleği elimde çitilerken Görkem’in bu koşma huyunun hangi olaya dayandığını hatırlayıp utandım. İki hafta önce, tam bu odada olmuştu her şey...

Görkem futbol takımıyla çalışmalara başladığından -Mate de takımdaydı- kondisyonunu arttırmak için çok fazla spor yapıyordu. Sıkı bir diyetle girmiş, okul takımı için değil de milli takım için çalışıyormuş gibi kendini saatlerce hoplamaya zıplamaya adanmıştı.

Yine böyle bol çalışmalı günlerden birindeydik. Ben Görkem’in odasında kendi kendime makyaj yapmayı deniyorken Görkem de yerde mekik çekiyordu. Her şeyi Görkem’in odasında yaptığımı düşünmekte haklısınız, bunun nedeni onun annesiydi. Görkem annesine görünmemem için sıkıca tembihlemişti beni. O yüzden saç baş yapmayı, oturmayı kalkmayı, kur yapmayı falan hep Görkem’in odasında çalışıyordum. Güzellik merkezinin imkanlarından yararlandığım tek yer en alt kattaki havuzdu.

Tüm kasları çalıştırdığı için Görkem ve benim için ayarladığı diyetisyen, bana en uygun sporun yüzme olduğuna ka-

rar vermişlerdi. Daha kolay sıkılaşıacak ve duruş bozukluğu gibi şeylerin de önüne geçecektim. Bu nedenle haftada dört gün birer saat havuza gidiyor, çimiyordum. Çimmek diyorum çünkü yaptığım şeyin yüzmekle uzaktan yakından alakası yoktu bana göre. Ama bunu Görkem'e söyleyecek değildim elbette. Beni utandırmamak adına yüzme konusunda bana eşlik etmiyordu. Ben de altımda tayt, üstümde temizlik yaparken giydiğim tişörtlerimden biriyle bana eşlik etmesini istemiyordum tabii.

Kısacası durum bundan ibaretti, daima Görkem'in odasında idik. O gün de her şey normaldi. Görkem bana *eyeliner*'ı anlatmış, çeşitli türleri hakkında bilgi vermiş ve pratikte kaç farklı biçimde çekileceğini söylemişti. Sonra alıştırtma yapmam için beni ayna karşısında özgür bırakmışken kendisi de sporuna devam ediyordu.

Ben neredeyse göz kapağımı kaplayacak kalınlıkta *eyeliner*'lar çekerken birden bana seslendi. "Irmak, bacaklarımı tutar mısın? Yarım değil, tam mekik çekmek istiyorum."

Eyeliner'ı masaya bırakıp yanına gittim. Dizlerimin üstüne oturdum ve bacaklarını tuttum sıkıca. Şimdiki aklım olsa kolumu masada bırakır yine de gitmezdim yardıma ya, neyse.

"Sıkı tut, havaya kalkmasın bacaklarım!" dedi ve sıkı tuttuğumdan emin olduğunda öyle hızlı doğruldu ki... Çok yakındık. Burunlarımız birbirine değmiş, dudaklarımız neredeyse sürtüşmüştü. Birbirimize tutkudan uzak, şaşkınlık ve utanç barındıran bakışlar attık. Yutkunup itti ellerimi bacaklarından. Saçma bir gerginlik odayı somut bir varlıkmiş gibi kapladığında ne yapacağımı bilemiyordum. Bir bahane bulup gitmeyi düşünüyordum ama durumun daha da garip-

leşme riskini göze alamıyordum. Neyse ki Görkem kendini feda edip kurtarmaya çalıştı durumu.

“K-koşmam lazım. Koşsam iyi olacak,” diye söylenip fırladı kapıdan. Ben de saçma baş hareketleriyle onu onayladım. Gittikten sonra bile başımı sallamaya devam ettiğimi fark etmemiştim bile. Bir yanımda bu sahneyi Görkem’le izlediğimiz bir diziden hatırladığını söylüyor, bunu bilerek yaptığından şüpheleniyordu. Bir başka yanımda sabah Görkem’in “Sağanak var, bugün koşmak hayal oldu,” diye dert yanmasını öne sürüyordu. Bilerek yapsa bugünü mü seçerdi sanki... O da en az benim kadar şaşırıp utanmıştı. Pencerenin önüne gidip sanki Görkem beni görecekmış gibi ürkekçe uzattım başımı. Cidden koşuyor mu diye merak etmiştim. Sağanak yağmurun buğulandığı camı elimle silip süzdüm bahçeyi. Görkem üstünde incecik tişörtle gerçekten de koşuyordu.

“Ehehe. Bilerek yapmamış işte ya! Hatta ruhunu arındırmak için bu yağmurda koşuyor bile.”

Kendi kendimi sakinleştirmeyi deneyip derin derin nefes aldım. “Her zamanki Görkem işte. Gelince beni kesin öldürür ona yaklaştım diye, kaçayım en iyisi.”

Zaten o an oda ayrı bir sıcak olmuştu. Benim de bir yağmura çıkıp kendime gelmem lazımdı. *Eyeliners*’ı çantama atıp koştum bahçeye. Bilmem kaçınıcı turunda olan Görkem beni fark edince “Evde *eyeliners* bitmiş, annem acil *eyeliners* al gel, dedi! Gidiyorum!” diye bağırdım. Bir tepki verip vermediğini göremiyordum çünkü gözlüklerim yağmurdan sıırıslam olmuştu. Gözlüklerimi çıkarıp kurulamaya çalışırken biri gelip şemsiye tutuşturdu elime. Ben şemsiyeyi açıp gözlüklerimi takana kadar da çoktan gitmişti.

İşte böyle, dostlarım. İki hafta öncesinde yaşanan bu olay, izlediğimiz filmde öpüşme sahnesi görünce, konuşmamızda öpmek kelimesini kullanınca veya odanın zeminine aynı anda bakınca saatlerce koşan bir Görkem’le sonuçlanmıştı. Ben iki haftada bu küçük yanlışlığı aşsam da o hâlâ aşamamıştı anlaşılan.

Odanın kapısı açılınca terden tişörtü üstüne yapışmış, ölümcül bir Görkem içeri süzüldü. Elimdeki gömleği kısık gözlerle süzüp yatağına sırtüstü attı kendini.

“Akşam maç var. Mete de maçta olacak. Bizi maçta tanıştırmayı planlıyor herhalde,” dedi. Sesi sanki saatlerce koşmamış da yeni uyanmış gibi canlıydı. Bayağı sportmen biriydi, benim aksime.

Elimdeki gömleği leğene bırakıp köpüklü ellerimdeki suları damlata damlata ayak ucuna gittim.

“Nasıl yani? Dans ettiğimizi eminim görmüştür, tanıştığımızı anlamıştır, değil mi?” dedim şaşkınca. Mete saftı falan ama en azından Alper kesin olayı çözmüştür diye düşünüyordum. Dün Mete’yle Ece’nin dans etmesi bir yana, canımı en çok yakan şeylerden biri de planın ters tepmesiydi zaten. Görmeme olasılıklarını hiç düşünmemiştim.

“Görmedi kimse, kontrol ettim. Onur pilav tavağını sıyırmak için Ecelere gitmişti. Alper davul tokmağıyla dövülünce içeri geçmişti. Deniz de Erhan’ı çok yakışıklı olmakla suçlayıp kovalıyordu diye hatırlıyorum, gittiler yani. Mete’yse Ece’yle dans ederken bir an bile ayırmadı gözlerini kızdan.”

Mete gözlerini Ece’den ayırmadı... Cümle beynimde dönüp dururken, bir anlam verip idrak etmem dakikalar almıştı. Kendimi birden dünyanın en kötü insanı gibi hissettim. Biri gelip Mete’ye olan aşkımın sahte olduğunu düşünse ve

beni kandırarak bana yaklaşsa iğrenç hissederdim. O insana ikinci bir şans da vermezdim asla. Mete için bir süre onu kandırmayı başarmış biri olarak kalacaktım daima. Yine de oyunum ortaya çıkana kadar çoktan içine saplandığım yalanın tadını çıkarmak istedim.

“Anladım. Sen nasıl hepsini grebildin?” dedim konuyu dağıtarak. yk’ye bu olanları da anlatmalı ve fikrini almalıydım. O Görkem’in fazla kusursuz bir zamanlaması olmasından şüphe ediyordu. Ona göre Görkem o gece tanıştığım biri değildi, çözemediğimiz bir oyunun parçasıydı. Ne yalan söyleyeyim, zaman zaman ben de bundan şphelenmiyor değildim. Elimden geldiğince ipucu toplamalı ve doğru zaman geldiğinde Görkem’e kim olduğunu sormalıydım.

“Can ve Cem de yardım ettiler. Boş ver bunu şimdi. Mete arayıp bir kız arkadaşını maçı izlemeye getirebilir mi diye sordu. Sonra ‘sevgilim değil yanlış anlama, sevgilisi yok,’ faldan diye gereksiz detaylar verdi. Yani sensindir bu kız arkadaş. Akşama ne yapacağımızı düşünelim.”

Yerinden kalkıp çekmecesinden birkaç şey aldı. “şimdi bir duş alacağım, çıkınca konuşuruz,” diyerek odasının içindeki banyoya girdi. Çocuğun odasının içinde banyo vardı, bense hâlâ fazla elbiselerimi komodine koyuyordum. Zenginlik güzel şeydi vallahi.

Gömlek itilemeye geri dönmüştüm ki, bu kez de telefonum çaldı. Evren rahatça depresyona girmeme de gömlek itilememe de izin vermiyordu. Neydi bu benim ilem, neydi bu ektiklerim?

Ekranda “Deniz” ismini görmemle merakım arttı. Deniz’le bir süredir yakın arkadaş sayılırdık. Erhan’ın çevresindeki kızları tanımak istediğinden, benimle ve öykü’yle

takılmaya başlamıştı. Ben de Ece'yle yakın olduğumdan dört kişilik bir kız grubu oluvermiştik. *Whatsapp* kız grubundan tutun da birlikte gıybet yapmaya kadar tüm kriterleri karşılıyorduk. Tek sorun Deniz ve Ece'nin beni Görkem'e âşık sanmasıydı ama pek bir problem çıkarmıyordu bu durum. En azından şimdilik.

“Alo?”

“Irmaaaaak! Efsane haberlerim var, koş gel!”

Erhan'ın sesini duymak beni şaşırttı. Demek birliktelerdi. Arkadan gelen seslerden Öykü'nün de orada olduğunu anladım. Lafta anlaşıma benimle yapılmıştı ama Öykü benden daha çok takılıyordu çocuklarla. Kıskanmadım değildi yani.

“Nereye geleyim?” diye sordum. Ellerimi köpüklü sudan çıkarmış üstüme başıma sürerek kurulamaya başlamıştım.

“Alper'de bu cimrilik varken evden başka nerede buluşabiliriz? Metelere gel! Ama annelerimiz de burada, usturuplu bir şeyler giy!”

Telefon yüzüme kapandığında usturup ne demek diye düşünüyordum. Görkem'in aynasının karşısına geçip kendime şöyle bir baktım. Bir ayda yalnızca bir buçuk kilo verebilmiş, eski tombik görüntüsünden öte şimdi biraz daha *bodyguard* gibi görünen bir kızdım. Saçım depresyon topuzuydu ve altımda çakma *Adidas* eşofmanım vardı. Bir anne-yi mutsuz edecek hiçbir şey yoktu üstümde.

Görkem'e Metelere gittiğime dair bir mesaj atıp fırladım hemen. Görkem'in evinde gömlek çitilemektense canım kaynanamla tanışmayı tercih ederdim. Hem benim haricimde herkes Metelerde olunca çok fena kıskanmıştım da bir an önce eğlenceye dahil olmalıydım.

* * *

Metelere geldiğimde kapıyı Mete'nin annesi Şebnem Teyze açtı. Onu Mete'yi gözetlerken daha önce yüzlerce kez görmüştüm. Ama bu ilk tanışmamız olacaktı. Heyecanla elini sıkıp kendimi tanıttım. Bana kalsa elini öper “Müstakbel gelininizim,” derdim ama adımı söylemekle yetinmiştim.

“Ben de Şebnem Abla, Mete'nin annesiyim. Hoş geldin Irmakçığım,” diyerek içeri geçirdi beni. Tüm kibarlığımla tatlı tatlı içeri süzuldüm ama gördüğüm manzara keşke süzülmeseydim dedirtti.

İkili koltukta Onur ve daha önce hiç görmediğim, başı kapalı bir teyze oturuyordu. Teyzenin durmadan Onur'un ağzına bir şeyler tıkmasına bakılırsa bu teyze Onur'un annesiydi. Zaten gözleri Onur'a çok benziyordu ve kilosuna bakarsak o da yemeği seviyordu.

Onların karşısındaki üçlüde ortada Erhan olmak üzere Deniz ve tanımadığım bir teyze oturuyordu. Gördüğüm bu teyze korkmamın başlıca sebebiydi çünkü bu teyze değildi, uzun saçlı Erhan'dı resmen. Omuzlarının genişliği, kasları aynıydı. Ayrıca yüzleri de o kadar benzerdi ki kadının saçlarını kessek gerçekten ayırt edemezdim. İçimden bir besmele çekip başımı yere çevirdim.

Kalorifer peteğinin önünde uzanmış Mete'yi görünce ağızım açık kaldım. Yüzünde saçma bir gülümsemeyle öylece uzanıyordu. Ruhunu teslim etmiş gibiydi ve iki eli de streç filmle bonfile et gibi sarılmıştı. Beni görünce kesinlikle uyuşturucu kullandığını düşündüren bir ses tonuyla “Aa Irmak gelmiş,” dedi. Streç filmli ellerini havada sağa sola sallayınca korkmuş bir ifadeyle geri adım attım. Attığım adımın bir başka korkunç görüntüyle sonuçlanacağını bilsem sanıyordum ki atmazdım.

“AAA!”

Duyduğum sesle hemen arkama dönüp ayağımı kaldırdım. Alper yere uzanmış, Mete'nin annesine masaj yaptırıyordu.

“Her yanıma mosmor, bir de sen gelip bas kafama! Ah Şebnemciğim, bu kızların benle derdi ne?”

Alper hayıflanırken masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturmuş olan biteni izleyen Öykü olaya dahil oldu.

“Irmak, sevabına bassana şu böceğin kafasına birkaç kez daha,” dedi Alper'e kin kusarcasına bakarken. Ben ne desem diye düşünürken Alper saniye kaybetmeden atladı hemen.

“Hamam böcekleri dokuz on gün kafasız yaşayabiliyorlar. Ama onların da ötesinde 18 yıldır kafasız yaşayan bir Öykü örneği var önümüzde. Yani Irmakçığım istersen bas kafama, sanmıyorum öleceğimi.”

İçimdeki ilkokul veledi Irmak “Ooo, Alper vurdu gol oldu!” diye tezahürat yaparken kendimi dizginleyerek bu yorumumu kendime sakladım. Malum Alper'i haşat eden Öykü bana neler yapmazdı.

Öykü gözleriyle masada atacak bir şeyler ararken onları kendi hallerine bırakıp Onur'un annesinin yanına geldim. Tokalaşmak için bir hamle yaptığımda elini dudağıma getirerek elini öptürdü.

“Ayol tokalaşmak da neymiş! El öpeceksin yavrucuğum, adettendir,” dedi. Konuşurken öyle yüksek perdeden konuşmuştu ki daha dediğini anlamadan baş sallamıştım bile. “Ben Nuriye,” diye devam etti. Elindeki kısırdan tepeleme dolu bir kaşık daha alıp Onur'un ağzına tuttu sonra. “Bak bu benim oğlum. Maşallah çok yakışıklı, çok edepli, çok akıllıdır benim oğlum.”

Gözüme çok tatlı gelince üzerimdeki çekingenliği biraz olsun atmıştım. “Aynen öyle. Bir de tembel olmasa keşke!”- dedim gülerek. Bu benim muhabbet açıp kendimi sevdirmeye çabamdı. Çok kötü gitmiyordum bence.

“Ay evet ya! O huyu aynı babası, aynı! Benim herif öyle tembel ki... Şöyle anlatayım sana; Benim adım Nuriye. Onur’un kardeşinin adı da Nur. Adam çocuklarımın adını sırf bizi daha kolay çağırabilmek için böyle koydu! ‘ONur-i-ye!’ diye bağıyor, hepimiz gidiyoruz yanına.”

Başımı masum masum sallayarak gülümsedim ama içim kan ağlıyordu. Kime elimi atsam ayrı tuhaftı, bazen çok fazla korkuyordum. Onur cidden babasının kopyası olmalıydı.

Arkamı onlara dönüp hemen Erhan Teyze’nin önüne gittim. Erhan’ın annesinin adı ne olursa olsun ona Erhan Teyze demekle kararlıydim, böyle bir benzerlik olamazdı, olmalıydı.

Elini öpmek için bir hamle yaptığımda elimi sıkarak beni durdurdu. Bu tokalaşmak değildi, elimdeki eklemleri birbirine yamamaya çalışıyordu resmen. Öyle sert sıkıyordu ki morarmak üzereydim.

“Gücünü ölçtüm. Maşallah boğa gibisin,” dedi gülerek. Elim sonunda serbest bırakmış ve Nuriye Teyze stili öptürmüştü zorla. Sertçe yutkunup çaktırmadan elim kırılmış mı diye kontrol ettim ama iyi görünüyordu.

“Ben Irmak. Erhan’ın arkadaşıyım,” demeye çalıştım lakin sesim çıktı mı yoksa yüreğimle birlikte içime mi kaçtı emin değildim.

“Ben Nilüfer. Türkiye Güreş Federasyonu yönetim kurulu üyesi, ikisi nefes alan biri yolda toplam üç çocuk annesiyim.”

“Aa, hamile misiniz? Hiç belli etmiyorsunuz! Kız mı erkek mi?” dedim neşeyle. Annesinden “kız” cevabını alınca Erhan adına fazlasıyla üzüldüm. Çevresindeki tüm kadınlar ultra güçlüydü resmen ve bu kadınlara bir yenisi daha eklenecekti. Çocuk doğuştan şanssızdı.

“İrmak da geldiğine göre, biz akşamı konuşmak üzere Mete’nin odasına geçelim,” dedi Deniz. Sesi öylesine kesindi ki itiraz etsem oracıkta boynumu kırardı. Bakışlarından Erhan Teyze’yi sevmediğini fazlasıyla net biçimde anlamıştım. Erhan Teyze de utanmasa Deniz konuşurken kulaklarını tıkayacaktı, o derece nefret dolu görünüyordu.

“İzninizle kayınvalideceğim,” diyerek kolundan tuttuğu Erhan’ı kaldırdı Deniz. Erhan Teyze de Erhan’ı diğer kolundan çekerek geri oturttu.

“Bana kayınvalideceğim deme diye kaç kez diyeceğim be ben sana? Sevimsiz şey. Siz gidin. Oğlum kardeşiyle oynayıp gelir birazdan.” Son cümlesini söylerken karnını okşamıştı Erhan Teyze. Ortak ilgi alanları -güreş- olmasına rağmen neden Deniz’i sevmiyordu bilmiyordum ama hemen onları uzaklaştırmazsam Erhan iki yana çekilen kolları yüzünden ölebilirdi. Ağzını açmaya hazırlanan Deniz’i narince yakalayıp koridora doğru çekiştirmeye başladım.

“Arkadaşlar, hadi odaya gidelim! Beni neden çağırdığınızı anlatırsınız!” dedim sahte bir neşeyle. Hepsinin gözlerinde bezgin, kalkmaya niyetsiz bir bakış görünce umutsuzluğa kapılsam da Deniz vs Erhan Teyze kapişmasını gören herkes oflayarak da olsa kalktı. Sadece Mete bitkisel hayatta gibi yatıyordu ama Alper ve Erhan onu kucaklarına almışlardı bile.

Mete’nin odasına geçince ilk işim “Neler oluyor?” diye

sormak oldu. Alper ve Erhan, Mete'yi yatağına yatırıp kendilerini de tek kişilik yatağı bıraktı. Onur bilgisayar masasının önündeki dönen sandalyeye kuruldu ve kızlar olarak biz yere çömdük. Kimseden ses çıkmayınca Erhan anlatmaya başladı.

“Şebnem Abla tatilini anlatmak için annelerimizi topladı. Çekirdek çay ortamı yapıyorlar, *party hard* anlayacağın. Mete Ece'ye dokunduktan sonra ellerini sardı ve bitkisel hayata girdi. Dünden beri bu aptal gülümsemeyle dümdüz yatıyor. Bir ara “Irmak'a borcumu ödemem lazım!” diye bağırıp Görkem'i aradı. Akşam maç varmış, seni Görkem'le tanıştıracakmış. Seni de o yüzden çağırdık, ilk görüşte âşık edeceğiz Görkem'i sana.”

Gözlerimi Mete'ye dikip yavaş yavaş yanına geldim. Eli mi gözlerinin önünde sağa sola salladığımda gözlerinin odağı hiç mi hiç değişmemişti. Cidden *offline* olmuştu çoktan. Duvarları *rap*çi posterleriyle dolu odasında gözümü bir süre oyaladıktan sonra, ağlamayacağımdan emin olup döndüm tekrar bizimkilere.

“Cidden gitmiş bu! Mete bu haldeyken beni Görkem'le tanıştıracak mı?” dedim. Sabahtan beri tek isteğim olan eve gidip ağlama isteği daha da şiddetlenmişti içimde. Bunu fark eden tek kişinin Öykü olduğuna adım gibi emindim.

“Biz seni hazırlayalım, akşam onu kendine getiririz,” diye yanıtladı Alper. Sesinde yine “olayların adamı Alper” tonu duyulmuştu. Başlıyorduk, kurtuluşum yoktu.

“Seksi Irmak, masum Irmak, erkeksi Irmak... Ne vereyim abime?”

Erhan elindeki elbiseleri kendi üstüne tutarak konuşmuştu. O koca cüssesine tuttuğu elbiselere gülmeden edemedim.

Bu elbiseler Alper’le pazardan aldığımız ama mağara adamı babamla yaşadığım eve götürmeye cesaret edemediğim ıvır zıvırlardı. Kimisi çok miniydi, kimisi fazla cıfcaflı, kimisi fazla babaannemsi... Hepsinde babamın eleştirip “Yak bunları,” diyeceği bir nokta vardı yani.

“Seksi olmasın. Tribün yapmaya giden seksi bir kız gördün mü sen hiç? Masum da çok asalak gibi olur, dikkat çekmez. Erkeksi desen... Erkeksi kızın tribünde ne işi var, saha dururken? Bence prenses yapalım Irmak’ı.”

Alper elbiseleri bir o yana bir bu yana fırlatırken sonunda pembe, tüllü bir elbise çıkardı. Günlük elbise gibi görünen ama benim günlük kıyafetlerimden çok uzak olan bir şeydi bu.

“Pembe giymeden prenses olunamıyor mu? Bu ne cinsiyetçilik?” diye söylenip fırladı Öykü. Alper’in yaptığı gibi elbiseleri fırlata fırlata seçerken Alper “Çattık ya,” deyip yerine oturdu. Birkaç dakikalık uğraşın sonunda Öykü siyah pileli bir etekle beyaz boğazlı bir kazağı kaldırdı havaya. Bu kazak benim değildi, sanırım Şebnem Teyze’nin falandı da araya karışmıştı. Yine de sesimi çıkarmadım. Saçma elbiselerdense bu kombin hoşuma gitmişti.

“Saçlarını at kuyruğu yaparız. Altına diz altı çorap giydiririz. Hafif bir de makyaj, efsane olur!” dedi Deniz. O susar susmaz Erhan “Aynen!” diye bağırarak onaylamıştı onu. Deniz ne derse desin onaylıyordu zaten.

Alper surat yapsa da omuz silkerek geçiştirdi. Kendinden iyi bir fikir ortaya attı diye Öykü’yü kıskanmıştı bence ama bunu ona söylesem asla kabul etmezdi.

Neşeyle ellerimi çırpıp “Bugün de palyaço gibi görünmeyeceğim el birliğiyle onaylandı o zaman!” dedim. Alper

koluma çimdik atarken kulağıma “O kızı bana bir daha tercih edersen iliğini kemiğinden çekerim senin,” demeyi ihmal etmemişti. Yutkunup başımı salladım ve hemen ardından Deniz’in yanına koşuverdim. Çocukların hepsi korkuyordu Deniz’den. Alper bile.

“O zaman siz çıkın şimdi. Biz Irmak’ı hazırlarız.”

Öykü’nün talimatıyla dünden razıarmış gibi kapıya koşan çocuklar, Mete’yi unuttuklarını fark edip geri döndü. Onu kollarından ve bacaklarından tutup götürdüler. Deniz Erhan’ın arkasından “Çantamdan makyaj çantamı getir!” diye bağırmıştı.

Sonunda odada elbiseler, makyaj malzemeleri ve kızlar olarak yalnız kaldığımızda Deniz kendini direkt yatağa bıraktı.

“Canımdan bezdim ya! Ben iyi davrandıkça kadın iyice şımarıyor! Tek kendi olsa neyse. Sibel de aynısı!”

Deniz kendi kendine söylenip yatağı tekmelerken şüpheli bakışlarımı Öykü’nün gözlerinde sabitledim. Tahmin ettiğim gibi neler olduğunu biliyordu. Zaten o her zaman, her şeyi biliyordu. Okula sonradan gelmesine rağmen öyle çok dedikodu yapmıştı ki olaylar yaşanmadan dedikodusunu yapacak hale gelmişti.

“Sibel, Erhan’ın ablası. Deniz, güreş turnuvasında Sibel Abla’yı yenmiş. Bu yüzden ailecek nefret ediyorlar Deniz’den,” diye kısaca açıkladı. Romeo ve Juliet gibiydi yani Erhan’la Deniz. Düşman ailelerin çocukları...

“Ay Deniz, Allah kolaylık versin. Şimdi bir de bebek görümcen olacak. Senden nefret eden iki kadın tarafından büyütülecek bir bebek!” dedim yanına gidip saçını okşarken.

“Ya bebek bir yana, Erhan’ın dayısının mı, amcasının mı

bir şeyinin kızı gelecekmiş yakında. Yağmur muydu neydi adı, her neyse. Bebek doğunca yardım etmek için Erhanlarda kalacakmış. Resmen çapraz ateşte kaldım ben ya! Kaynana yetmedi çifte görümce gücüyle saldıracaklar!”

Bu konuda çok şanslıydım. Mete tek kardeşti, oh mis. Annesi de zaten tatlı bir kadındı. Halime şükrederek Öykü beni çekip alana kadar Deniz’in saçlarını okşadım. Deniz normale dönünce Öykü’yle birlikte beni bir sandalyeye otur-tup makyajımı yapmaya başladılar. İçimden bir ses şükredi-lecek bir halde olmadığımı söylüyordu.

Aynada kendime bakınca gördüğüm görüntüden biraz-cık, çok azıcık memnum kalmıştım. Alnımdaki sivilceler bariz şekilde azalmıştı. Bunun nedeni Görkem’in ayarladığı cilt doktoru, yemediğim abur cuburlardı. Kalan dört beş büyük sivilceyi de kızlar makyajla kapamışlardı. Saçlarım tepeden topluydu ve uzun saçlarımı dalgalandırarak toplu halde daha güzel görünmesini sağlamışlardı. Hiç de fena sayılmazdım.

Altımdaki etekten biraz utansam da bu utancın sadece beni etkilediğini biliyordum. Azıcık bacak görünce âşık olacak tipler veya kötü düşünecek insanlar değillerdi çocuklar. Bu düşünceyle kendimi biraz olsun rahatlatılabildim. Yine de etek giymek ilk kez sutyen takmak gibiydi benim için. Necessiz bir utanç yaşıyordum.

İçeri girmeden önce, kapıda durdurdu beni Öykü. Eline kumandayı almış, yalandan öksürüyordu. “İhım, ses kontrol,” dedi gülerek. “Evet beyler, bayanlar! Karşınızda 21. yüzyılın nadide prenseslerinden, Irmak!”

İyice utanıp omzuna vursam da Deniz arkamdan bir te-

pik atınca salona mecburi giriş yaptım. Başımı yere eğdiğim için göremediğim birileri alkış tutuyordu. Ben iyice kızarmış, domates gibi olmuşken sesinden tanıdığım Onur konuşmaya başladı.

“İrmak ya, yanlışlıkla sana âşık olacağım diye korkuyorum he. Âşık olmak iştahı kesiyormuş, hiç uğraşamam valahi.”

Gülmem içimde yaşadığım utancı bir nebze olsun dağıtmıştı. Salak bir bakışla başımı kaldırıp Onur’a dil çıkardım. Nuriye Teyze arkadan “Maşallah kuzuma, etine de dolgun benim gibi,” diyerek tü tü tü sesleri çıkarıyordu. Ona da nazikçe teşekkür ettim. Kendimi öz teyzemleymiş gibi hissettiğimden Nuriye Teyze’yi ayrı bir sevmiştim.

Alper ve Erhan da oramı buramı övdükten sonra, işin en zor kısmına, Mete’yi canlandırmaya gelmişti sıra. Alper bir yandan, Erhan bir yandan Mete’ye yaklaşıırken, Onur üşendiği için onun tek görevi Mete’nin üstüne oturmak olmuştu. Biz hanımefendiler olarak kenarlara çekilmiştik.

Alper operasyona giden Rıza Baba gibi elleriyle bazı işaretler yaptı Erhan’a. “Sen şuradan dolan, ben burasını tutayım,” falan diyordu herhalde ama ben anlamamıştım. Tek anladığım üçten geriye geri sayım yaptığıydı. Tüm parmakları kapandığında, geri sayım bitmişti. Alper sol eline, Erhan sağ eline atladı Mete’nin. Elindeki streç filmleri yırtarcasına açarlarken Mete doğum yapan kadınlar gibi ıkmaya, çığlıklar atarak havayı tekmelemeye başlamıştı.

“Yalvarırım yapmayın! Gözünün yağını yiyeyim Alper, yapma! Ece’m! Ece’mi siliyorlar elimden!”

Ne derse desin, Alper de Erhan da durmuyordu. Elleriindeki streçleri çıkarınca Mete sevdalısının intikamını alacak

başrol erkekler gibi olgun bakışlarla doğruldu yattığı yerden. Göbeğindeki Onur, Mete doğrulunca aşağılara kaydığından evde anlık bir sessizlik oldu. Ardından Onur “Namusum... Anne namusum gitti! İkinci deliği açtı şerefsiz olmadık yerlerimde!” diye çığırarak fırladı oturduğu yerden. Nuriye Teyze oğlunu gülerek teselli ederken Mete, Erhan ve Alper’i yere yığmıştı bile.

“Nasıl bir yokluk yaşadın da Onur’a... Yapılır mı be? Yıllarca kardeş dedik birbirimize!”

Alper sanki dayaktan zevk alır gibi Mete’yi iyice gaza getirirken Erhan bulduğu yastığı poposuna kalkan etmişti. Onların bu haline gülümseyip dünkü ağlama isteğimin neredeyse yok olduğunu fark ettim.

Boğuşmalar, Mete’nin ağlaması ve annelerin öğütleriyle oyalandığımız bir saatin ardından sahaya varmıştık. Bu maç okul maçı falan değildi, o yüzden bizden başka izleyen kimse yoktu. Baklavasına oynanan öylesine maçlardan biriydi. Bu durum işime gelmişti, okuldakilerin arasında etekle pek rahat olamazdım.

Mete soyunma odasına giderken göz kırpıp “Maç başlamadan sizi tanıştıracayım,” dedi bana. Gülümseyerek onu onayladıktan sonra tribüne, Öykü’yle Deniz’in ortasına oturdum. Okul takımındaki çocuklar iki ayrı takıma bölünecek, kaybeden takım diğer takıma baklava alacaktı. Görkem ve Mete farklı takımdalardı, her şekilde baklava yiyebilirdim yani. Bu durum günümü güzelleştirmişti.

Sonunda soyunma odasından çıktıklarında Mete’nin Görkem’i tabiri caizse sürükleyerek tribüne doğru getirdiğini gördüm. Bu şekilde dikkat çekmeyeceğini mi düşünüyor-

du cidden? Allah'tan Görkem'le aramda bir anlaşma vardı da tanımadığım bir çocuğa rezil oluyor değildim.

Yanımıza vardıklarında Görkem'in umursamaz bakışları bir an eteğimde takıldı, ardından yine yüzüme baktı. Bakışlarından pek bir şey anlayabildiğim söylenemezdi. Gözlerinden okuyabildiğim tek şey hoşnutsuzluktu.

“Bak Görkem, arkadaşlarım. Bu Erhan, bu Deniz. Sevgililer.” Mete isimlerini söyleyip önemsizlermiş gibi elini havada sallayıp hemen bana geçti. “Bu da Irmak. Sevgilisi yok,” dedi Görkem'e pişmiş kelle gibi sırtarak.

Elimi tokalaşmak için Görkem'e uzattığımda beni yok sayıp Mete'ye baktı. “Neden sevgilisi yok diye vurguladın?” diye sordu. Resmen orantısız zeka kullanıyordu, Mete'nin müthiş gizli(!) planını anlamamış gibi yapsa olmaz mıydı sanki?

Mete rengi yavaş yavaş akarken “Şey..” dedi. Binlerce şey düşünüp ne söyleyeceğini seçemediğini biliyordum. Çok masumdu, benim tatlı Mete'm. İçimden onu çok sevdiğimi tekrarladım yine.

Her şeyin mahvolduğunu, bittiğini falan düşünürken grubumuzun dahisi, shiplediğim favori çiftimin yegane esas oğlanı Alper, söylediği şeyden iğrenir gibi konuştu.

“Çünkü biz de sevgiliyiz,” Eliyle bir Öykü'yü, bir kendini gösteriyordu. “Ortamda iki çift olunca belirtme gereği duydu herhalde.”

Öykü sarımsak koklamış vampir gibi kalakaldı. Ben ve Mete gözlerimizden kalpler fışkırtarak Alper'e diktik gözlerimizi. Deniz ve Erhan “Ooooo!” diye tezahürat yaparken ifadesiz duran tek kişi Görkem'di.

“Anladım. Memnun oldum hepinizle tanıştığımıza,” dedi

ve başıyla hızlı bir selam verip sahaya girdi. Ah bir de ses tonuyla ifadesi de memnun olmuş gibi dursa tadından yenmeyecekti ya, neyse.

Mete “Üzülme Irmak. Çıkışta da sizi kaynaştıracam,” diye söylenerek koştu Görkem’in arkasından. Maç başlıyordu.

Futbol hiç mi hiç ilgimi çekmediğinden, maç boyunca Mete’yi izliyordum. Defansta öylece dikiliyordu. Fiziğini, terden birbirine karışmış saçları... Çok güzeldi.

“Irmak şuna bir şey söyle, cidden paralarım ben bunu!”

“Ya ben de onu istiyorum işte! Parala beni!”

Duyduğum seslerle yan tarafıma dönünce benden yardım dileyen Öykü’yü ve onun omzunun üstünden başını çıkarmış beni izleyen Alper’i gördüm. Ne konuda tartışıyorlarsa artık, hakim olarak beni seçmişlerdi anlaşılan.

“Irmak bak, dünkü düğünün en kazançlısı ben çıktım! Çekirge oynarken bir sürü amca yazın çocuklarının düğünlerinde falan çalmam için kartlarını verdi. Ama bu cüçük kafalı kabul etmiyor!” diye bağırdı Alper. Öykü elinin tersiyle omzunun üstündeki Alper’e bir tane çakıp “Sensin cüçük,” dedi. Çocuk gibilerdi. Tamam, on sekize henüz girmemiştik ve çocuk sayılırdık. Ama onlar bildiğimiz, sekiz dokuz yaşındaki çocuklar gibiydiler. Bu bir ayda net bir şekilde öğrenmiştim bunu da.

“Irmak sen de gördün! ‘Karı gördüm kaydım’ diye türkü söyledi! Durdurmasam ‘tombul tombul memeler’ falan söyleyecekti!” dedi Öykü.

Alper’e dönmüş, “Kız haklı,” demek üzereyken, Alper uzanıp ağzıma bir fiske vurdu.

“Hemen kadın dayanışması yapmayın! Ayrıca karı gör-

düm kaydım derken yağan kardan bahsediyordum ben, sizin içiniz fesat. Ve tombul tombul memeler kadınları öven, müthiş bir türkü! ‘Benim bingıllarım yok Alper, o yüzden zoruma gidiyor!’ demiyor da yalandan feminik feminik konuşuyor!”

Öykü derin bir nefes alıp dudaklarını yaladı. Gözlerimin içine bakıp “Müsaadenle Irmakçığım. Minik bir pürüzü halledeceğim,” dedi son derece sevimli bir ses tonuyla.

“Müsaade sizindir leydim,” dedim ben de onun gibi sahte bir kibarlıkla. Öykü arkasına döndüğünde Alper ayakları kışına vura vura sahanın çevresinde koşmaya başlamıştı bile. Öykü de onun arkasından atıldığında tuttuğum kahkahamı serbest bırakıp önüme döndüm.

Gözlerimi durduğu yeri ezberlediğim Mete’ye çevirdiğimde, bakış açıma kızgın boğa gibi Mete’nin üstüne doğru koşan bir Görkem girmesini beklemiyordum. Mezuniyete kadarki her günümü kafa karışıklığı içinde geçirtecek, hislerimi birbirine sokacak o olay, tam o anda oldu.

Farkında olmadan yerimden kalktım. Çarpışacakları çok açıktı. Görkem karşı takımın forvetiydi ve defanstaki Mete’yi geçip gol atacaktı. Ama hizaları çok saçmaydı. En fazla omuzları çarpışıp geçmeleri gerekirken Görkem resmen Mete’nin üstüne koşuyordu. İkisi de çok kalıplıydı, çarpışmalarını görmek istemiyordum.

Çarpıştıklarında, ben çoktan sahadaydım. Mete bana yakın tarafa dizini tutarak düştüğünde Görkem diğer tarafa yığılmıştı. Ne yaptığımı bilmeden, yapabildiğim en hızlı şekilde koşup yanına vardım. Beynim düşünmeyi bırakmış gibiydi. İçimde bastıramadığım hatta saç uçlarıma kadar hissettiğim bir endişe baş göstermişti.

“Görkem iyi misin? Görkem elini çek! Elini çek bacağına bakayım!”

Elimle dizini tutan elini tutup çekmeye çalıştım. Beni hiç zorlamadan ellerini çekti. Dizinin kanamadığını görünce tuttuğumu fark bile etmediğim nefesimi bıraktım seslice. Elimi göğsüme koyup “Ödüm koptu! Ne ipini koparan boğa gibi koşuyorsun ya!” diye bağırdım. “Kemiğin falan çatlamadı değil mi? Ya zedelenme varsa?”

Tekrar dizini incelemeye çalışırken “Irmak?” dedi. Ses tonu daha önce Görkem’den hiç duymadığım kadar tuhaf, çözemeyeceğim kadar karışıktı. Yüzüne baktığımda bakışlarının da en az ses tonu kadar tuhaf olduğunu fark ettim. Şaşkınlık, belki biraz mutluluk? Anlayamıyordum.

“Ne oldu? Dokununca mı acıdı? Özür dilerim acıdıysa.”

“Acımadı,” diye mırıldandı. Sonra birkaç saniye öylece yüzüme baktı. Söyleyeceği şey konusunda tereddütte gibiydi. Gözlerini benden kaçırıp yutkunduktan sonra sordu: “Irmak neden bana koştun?”

Beynim yavaş yavaş düşünmeye başlasa da yine de “Anlamadım?” dedim.

Başını sağ tarafa, Mete’nin olduğu yere çevirdi.

“Mete de düştü... Neden bana koştun?”

Bana dönünce aynı onun gibi, ben de yutkundum. Birbirimize kısa ama etkili bir süre boyunca dümdüz baktık. Bu bakışmanın düşündüğüm gibi bir anlamı var mıydı, ben mi kuruyordum beynimde?

Sanki çok kolay bir cevabı varmış gibi “Çünkü...” dedim sessizlikten rahatsız olarak. Ne yazık ki Mete yerine ona koşmamın hiçbir çünküsü yoktu. Mete’yi seviyordum. Mete de düşmüştü ve ben onu düşünmeyip Görkem için endişelenmişim. Neden?

Bir kez daha deneyip yeniden “Çünkü,” diye başladım. Kaşlarını kaldırıp “Evet?” dese de benim söyleyecek yine hiçbir şeyim yoktu.

Durumumu anladığında gözlerine ulaşacak kadar içten, gözüme sevimli gelmesiyle beni fazlasıyla korkutan bir gülümseme yayıldı yüzüne. Maçtaki çocuklardan biri “Oynaşmaya mı geldiniz maça mı ya!” diye çıkışsa da Görkem’in gülümsemesi eksilmiyordu.

İçinde bulunduğumuz saçmalığını fark edince -halihazırda devam eden bir maçın ortasında, sahaya çömmüş dertleşiyorduk resmen- hemen ayağa fırladım. Sırtımı Görkem’e dönünce Erhan’la Alper’in Mete’yi sahanın dışına taşıdığını gördüm. Mete topallıyordu ve ben sanki ona koşsam ayağı sakatlanmazmış gibi kendimi suçlu hissediyordum.

Mete’ye doğru bir adım attığımda Görkem’in “Ah, bacağım!” diye inlediğini duydum. Yeni dizginlediğim endişeyle tekrar ona döndüm.

“Görkem iyi misin? Liflerin mi yırtıldı? Acili arayayım mı?”

Bacağını sanki anlarmışım gibi incelemeye çalışırken duyduğum kahkahayla iç çektim. Gerizekalı çocuk, beni mi kandırıyordu?

“Görkem maçın ortasında yapacak daha iyi bir şeyin yokmuş gibi... Ya manyak mısın? Bir yerin ağrıyorsa söyle, ağrımiyorsa bir dur da gideyim!” diye bağırdım. Maçtaki çocuklar yine bağıırıp çağırırken Görkem doğrulup bana yaklaştı. Beynim allak bullakken, ben neden Görkem’in ‘ah’ demesinin Mete’nin sahadan sürüklenerek çıkarılmasını görmemden daha çok etki ettiğini çözemezken, hem beynimi hem de hislerimi karıştıracak işte o cümleyi söyledi.

“Irmak sen... Sen bana âşık mı oldun?”

* * *

“Sen... Sen bana mı âşık oldun?”

Arkama bakmadan kaçmak istediğim bir andaydık. Burnumu karıştırıp parmağımı oraya buraya sürerken anneme yakalanmış gibi hissediyordum kendimi. Suçüstü yakalanmış da temize çıkamayacak gibi.

Görkem’e sırtımın dönük olması şu an lehime olan tek durumdu. Yalan söyleyebilir, cevabını henüz çözemediğim soruyu bir şekilde geçiştirebilirdim. Ama kendi kendimi nasıl geçiştirecektim, inanın dostlarım, bilmiyordum.

Mete yerine Görkem’e koşmamın nedeni ciddi düşün­düğüm şey olabilir miydi? Kalbim birazcık, azıcık sevmiş miydi yoksa Görkem’i?

Cevap göğsümün üstündeymiş gibi elimi yapıştırdım sol yanıma. Memem büyük olduğundan hemen kalp atışımı hissedemiyordum tabii. Bir süre öylece bekledim. Neyi beklediğim açıktı, bir cevap. Sorun, kalbimin dile gelip de bir cevap veremiyor oluşuydu.

Aniden karar değiştirerek arkama dönüp Görkem’in tam karşısına çöktüm. Kaşlarım çatıktı ama kalın çerçeveli gözlüklerimden o bunu fark edemiyor olabilirdi. Onun kaşlarıysa dümdüz olmuştu. Yüzünde annesinin market poşetlerini karıştıran bir çocuğun heyecanı vardı. O poşetlerden istediği çikolata çıkacak mı diye karıştırıyor, karıştırıyordu.

“Irmak?” dedi soruyu yinelemek yerine. Cevabım için daha fazla beklemek istemediği açıktı. Ama ben inatla orada durmuş yüzünü inceliyordum, kalbimden gelmeyen cevap belki onun yüzünde saklıdır diye.

Terden ıslanıp birbirine yapışmış bir tutam saç alına

düşmüştü. Hafif çekik mavi gözleri bana bakmaya devam ediyordu ve dudakları her an gülümsemeye hazırmış gibi hafif kıvrılmıştı.

“Bilmiyorum,” dedim hayretler içinde. Kendi cevabıma kendim de şaşırmış, bu soruyu neden Görkem sormadan önce kendime sormadığımı anlayamamıştım. Ne olurdu sanki bildiğim yerden sorsaydı!

“Sana âşık olup olmadığımı bilmiyorum. Sen gülümsediğinde ‘Böyle güzel gülen biri varmış demek dünyada,’ diye düşünmekten alıkoyamıyorum kendimi. Okula gelmediğinde iyi olup olmadığın konusunda endişeleniyorum. Seni görmediğim günleri de pek sevmiyorum. Mete’den hoşlandığını düşününce veya Ece’nin senden hoşlandığını düşününce içimi isimsiz bir duygu kaplıyor. Yüzünü ellerimle kapatayım da kimse ne kadar yakışıklı olduğunu görmesin istiyorum. Bu aşk mı?”

Yüzündeki gülümseme solup giderken yerini kızarmış yanaklara ve kocaman açılmış gözlere bırakmıştı. Birkaç saniye bana öylece baktıktan sonra, ben cevap vermesini beklerken ayağa kalktı. Bir bacağını öne doğru getirip bir süre esnetti. Sonra başını sağa sola eğdi ve biraz da beden dersindeki esneme hareketlerinden yaptı. Ardından, sahadaki herkesin gözleri onun üstündeyken, arkasına bile bakmadan koşarak sahadan çıktı. Ben demin ne dediğimi, neden dediğimi henüz çözemezken sahanın ortasında öylece kalakaldım.

* * *

Eve gelip odama girince, aklım nihayet başıma geliyordu. Ben... Ben resmen ilan-ı aşk etmişim çocuğa! Hem de hâlâ Mete’yi sevdiğimi düşünen bir yanımla olmasına rağmen! İlkili oynuyor gibi hissediyordum ama kendime üzülmeye

sıra gelmiyordu, önümde daha büyük bir sorun vardı. Görkem bu sefer kesin öldürecekti beni. Tanıştığımızda sıkı sıkı tembihlemişti romantik şeyler kurma diye. Ben gidip çocuğa maç ortasında gülüşünden, yakışıklılığından bahsetmiştim!

Gözüm telefonda, öylece bekliyordum. Ne yapacağımı bilemediğim gibi Görkem'in de ne yapacağını kestiremiyordum. Yerimde duramayacak kadar gergin olduğumu belirtmemeye sanıyorum ki gerek yoktu.

Yerimden fırlayıp mutfağa girdim. Babam kendine yürek pişiriyor, annem çay demliyordu. Bir süre onlara yardım ettim. Yıllardır beni öz irademle yardım amaçlı mutfağa girerken görmediklerinden son derece şaşkın görünüyorlardı. Bir süre aralarında tuhaf bir bakışma geçtikten sonra annem ok gibi fırlayıp odama koştu. Babam da aynı hızla tencereleri koyduğumuz dolabı açmıştı. Ben yine ne olduğunu anlamıyordum tabii.

“Baba, n’apıyorsun?” dedim ne yaptığına bakmak için yaklaşırken. Düdüklü tenceremizin içinden bir deste para çıkardığını görünce neredeyse küçük dilimi yutuyordum. Başında dikildiğimi görünce hemen parayı cebine soktu.

O cevap vermeden annem mutfağa geri geldi. Onun da elinde babamınki gibi bir deste para vardı ve sıkı sıkı tutuyordu parayı.

Küçüklükten beri hayalim ailemin gizli bir sırrının olmasıydı. Ne bileyim büyücülerdir, ajanlardır veya kayıp bir ırkın son temsilcileri falanlardır. Filmlerde olur ya, kız on sekize gelince bambaşka bir hayata adım atar? Ben de öyle bir şey umduğumdan babamları para sallarken görmek heyecanlandırmıştı.

“Şükürler olsun Tamer, bunları da bulamamış!” diye

bağırdı annem sevinçle. Bahsettikleri kişi ben miyim, diye düşünürken babam şaşkın bakışlarına acımış olacak ki, bir açıklama yapma gereği duydu.

“Biraz birikmişimiz var. Sen kocaya gidince annenle dünya turuna çıkmak için biriktirdik. Nereye saklasak Irmak bulamaz acaba diye düşünüp odadaki dağınıklığın, mutfaktaki tencerelerin ve temizlik malzemelerinin içine koyduk parayı. Malum evde hiç bakmadığın yerler oralar.”

Duyduklarıma inanamazken “Vay be!” dedim. “Yaptığınız sinsilik yetmezmiş gibi bir de laf koyun alttan alttan. Biri-cik kızınızdan saklı ganimetinize para geçirin siz, aferin! Ben de gecemi gündüzüme katıp çalışıyorum sırf annemlere iyi bakayım diye!” Geriye doğru bir adım attım ve kötü adamlar gibi yavaş yavaş alkışladım onları. Sonra bana ‘Hadi len oradan!’ bakışlarından atan babama döndüm. “Benden utanmıyorsun, tamam. Ama Adanalı olmaya ettiğin ihanetten de mi utanmıyorsun be adam? Sen ne biçim asimile olmuş, özünü kaybetmiş bir Adanalısın ya! Dünya turuna çıkmak için para biriktiren Adanalı nerede görülmüş?”

Babam derin bir iç çekip her zaman yaptığı gibi patlattı bir tane enseme. Bu onun beni sevme şekliydi. Güreşçi gibi yakaladığı boynumdan bir süre sarstı beni. Sonra kulağıma yaklaşıp “Kaç gündür seni eve Görkem bırakıyor. Bizim dükkanın önünden dört beş tane gençle geçtiğini de görüyorum. Akşamları da dokuzdan önce geldiğin yok. İstersen asimile olmayı bırakıp özüme döneyim Irmak, ne dersin? Anadolulu bir baba tepkisi görmek ister misin?” diye fısıldadı. Bu ses tonu, aksiyon filmlerindeki keltoş başrol ses tonuydu. Tehditkar, cüretkar ve çılgın... İçime bir korku salmadı desem yalan olurdu.

Tatlı bir biçimde gülümseyip öptüm yanağından.

“Aman babacağım, bu dönemde ne gerek var öze dönme-ye falan? Gidin gidin, dünya turuna gidin siz. Hatta pembe flamingoyla havuzun içinden *selfie* falan da yapın. Takılın modern modern!”

Başını aşağı yukarı sallarken “Ben de öyle düşünmüş-tüm,” diye mırıldandı. Ardından ben odama doğru koşar-ken ekledi. “Sana güveniyorum, Görkem’e de güveniyorum ama diğer dört beş çocuğu da benimle tanışmaya getir! İt kopukla arkadaş olma sakın!”

Odama girince çocukları babamla tanıştırmayı aklıma not ettim. Kötü insanlar değillerdi zaten, eminim babam da severdi. Hem Mete’yi şimdiden tanınması iyi olurdu. Gerçi hâlâ Mete için “müstakbel damat” diyebilir miydik, emin değildim.

Yatmak için yatağın üstüne uzandığımda, “Yatağın üs-tündeyim!” diye haykırdım birden. “Üstünde... Görkem Üs-tün! Of, neden her şey onu hatırlatıyor?”

Sinirle yatağımdan fırlayıp sandalyeme oturdum. Dizle-rimi göğsüme çekmiş, kendime has oturuşumla sandalyede dönmeye başlamıştım. Dördüncü tur gibi başım dönünce, lı-kırdayan beynim biraz olsun sakinleştirmişti beni. Yatağıma ateş saçan gözlerle bakıp orta parmağımı havada salladım.

“Gerizekalı Görkem! Üstünmüş, peh! Üstün olduğundan mı cevap vermeyip kaçtın?” Sandalyeden kalkıp yatağa yum-ruk atmaya başladım. “Çok mu üstünsün lan, çok mu! İnsan bir cevap verir değil mi, pislik! Ucube herif!” Öfkem dinmek bilmiyordu. Dönen sandalyemi gözüme kestirip yatağımın yanına çektim. Tepesine düşmekten korka korka çıkmayı başardığımda, yatağımın üstünde ukala bakışlarla bana ba-

kan bir Görkem görüyordum. İyice delirmiştim, halüsinasyonlar bile başlamıştı. Hayali Görkem bana havalı havalı bakmaya devam edip “Demek bana aşıksın,” dedi. Sesindeki dalga geçen tını tüylerimi diken diken etmişti. Kahkaha atmasıyla iyice delirdim tabii. “Değilim ulan, değilim!” diye bağırıp tüm gücümle atladım tepesine. Korkak tavuk, hayali bile olsa ben üstüne varmadan yok olup gitmişti yine.

O sırada gözüm açık kapıya takıldı. Annem ve babam birbirlerine suçlayan bakışlarla bakıyordu. Bana döndüklerinde bakışlarına acıma duygusu hakim olmuştu. Bakışlarından anladığım kadarıyla delirdiğimi düşünmelerine yetecek kadarını görmüşlerdi. İçinde bulunduğum duruma içimden cinsiyetçi olmamasına özenerek bir ton küfür ettim.

“Necla ben sana hamileyken çalışma demiştim, değil mi? Bir sürü psikolojisi bozuk insana baktın hamileyken, aha böyle oldu ocuk!”

Babam annemi azarlayıp Görkem’in ilk tanıştığımızda attığı gibi bakışlar attı bana. Ardından gitti, Görkem gibi. Annem ilk kez babam benim yüzümden anneme çıkışınca karşı çıkmamış, suçunu kabullenmişti.

“Yatağım tozlanmış da tozlar çıksın diye şey etmiştim,” dedim durumu kurtarmaya çalışarak.

Annem yemese de yemiş gibi yapmaya çalıştı.

“Ya evet, ben de tozları hep üstlerine atlayarak alırım zaten.”

Gelip yatağıma oturduğunda bir süre konuşmadık. Sonra birden yüzü aydınlandı.

“Az kalsın şizofren olmana dalıp neden geldiğimi unuttaktım! Irmak yolda kimi gördüğüme inanmazsın!”

O kadar heyecanlıydı ki bu heyecanı bana da sıçradı. Bir

psikolog olduğundan normalde benimle saatlerce konuşup sorunumu deşerdi ama demek ki gördüğü kişi bunu bile unutturmuştı.

Yüzümdeki meraklı bakışı görünce hiç bekletmeden “Muhittin!” diye bağırdı. “Yolda Muhittin’i gördüm! Hatırlıyorsun değil mi Muhittin’i?”

Gözlerim kocaman olurken yaşadığım onca şeye rağmen, hiçbir şeyin bu şokla yarışamayacağını düşündüm. Tin Tin... Benim en iyi arkadaşım, ilk aşkım ve gidişiyile hayatımın ilk üzüntüsünü yaşatan erkek.

“Muhittin! Nasıl hatırlamam anne Tin Tin’i? Nasıldı? Dönmüşler mi artık? Beni görmek istiyor mu?”

Annem hatırlamama mutlu olmuş gibi görünüyordu. Kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne. Gözlerinin buğulandığını da görebiliyordum.

“Kocaman delikanlı olmuş, görsen tanıyamazsın! Elimde büyümesine rağmen ben bile tanıyamadım, o beni tanıdı. Öyle duygulandım ki... Elime doğan çocuk şimdi dalyan gibi olmuş. Marketten elimde poşetlerle gelirken biri arkadan gelip aldı poşetleri. Tanımıyorum diye ‘Gerek yok evladım ben taşıırım,’ dedim ama yok, bırakmadı. Sonunda ‘Necla Teyze benim, Muhittin,’ deyince tanıdım. Sarılıp ağlaştık kuzumla. Annesi şimdi şehir dışındaymış, geldiğinde yemeğe gelecekler.”

Muhittin, benim lisanımdaki ismiyle Tin Tin... Annesiyle annemin kardeş gibi büyümesi nedeniyle aynı beşikte uyuduğum, sünnetine ağlıyor diye annemleri zorlayıp kendime de sünnet elbisesi aldırduğım, cılız bir çocuk olduğu için koca cüssemle daima koruduğum, zihnimde hep soluk teni ve buruk gülümsemesiyle kalan o tatlı çocuk...

Onuncu yaşıma geldiğimizde, bekar olan ve Adana gibi işçilerin düşük ücretle çalıştırıldığı bir şehirde Tin Tin'e bakmakta zorlanan annesi onu da alıp gitmişti. Çocuk aklımla hiçbir şey anlamamıştım olanlardan. Geri gelecekler sandım ama yıllar geçse de onlar gelmedi. Kadının anneme bıraktığı numara da bir süre sonra kullanılmıyor statüsüne geçince, hayatımızda hiç olmamışlar gibi çıkmışlardı.

Şimdi, tam da hayatımın rayından çıktığı bir anda dönüp gelmesi artık rolleri değiştirdiğimizi gösteriyordu bana göre. Küçükken daima onu koruyup kollamıştım, artık sıra ondaydı.

* * *

Yatağımdan her zamankinden daha zombi bir ifadeyle kalktım. Tüm gece beynim Gökem-Mete-Muhittin üçlüsü arasında dolanıp durduğundan gram uyku uyuyamamıştım. Bermuda Şeytan Üçgeni'nden beterlerdi benim için. Her biri beynimi kemiriyor, duvarlarımda beliren yüzleriyle kahkaha atıyorlardı. Attıkları kahkahalar benim göz altlarıma mor katlar olarak ekleniyor, beynim uyuşsun diye kafa üstü yatmam saçlarımı iyice kabartıyordu.

Sonuç olarak kahvaltıda babam tipimi görüp bir besmele çekmiş, annem elime reçelli ekmek tutuşturup "Yolda ye de iştahımız kaçmasın," diye yollamıştı beni evden. Canım hiç istemese de "Nimet çöpe atılmaz," diyen babaanne iç sesim yüzünden reçelli ekmeği üç ısırıkta bitirdim. Okula gidince Gökem'i görecektim olmak kalbime indiriyordu. Ne diyecektim, ne yapacaktım? Beni direkt öldürür müydü? Utancım-dan kendi kendime de ölebilirdim gerçi.

Beynimde bin farklı senaryo kurmuştum gece boyunca. Birinde herkesin içinde "Senin haddin mi beni sevmek?!"

diye bağıırıp gidiyordu. Diğesinde “Senin hoşlanacağını kadar basit biri miyim ben!” diye mırıldanıp ağlamaya başlıyordu. Bir diğesindeyse hiçbir şey demeden beni yok sayıyordu.

Aklıma gelen en iyi senaryoda bile güzel bir sonuca ulaşamıyordum. Gerçekten delirmek üzereydim.

Okul kapısının önünde bir süre öylece bekledim. Gözlerimi bahçeye dikmiş, arkasında durduğum çalıdan görünmemeyi umarak Görkem’i arıyordum. O bahçedeyse arkadan dolanıp girecektim okula, kararlıyım.

Sadece birkaç dakika için huzurla süzdüm bahçeyi. Görkem ortalıkta görünmüyordu. Pek kimse yoktu zaten bu saatte. Rahatlamıştım. Huzur içinde geçen birkaç dakikamın ardından, “Kız o çalı seni kapar mı hiç? Sana şöyle sağlamından bir Çin Seddi lazım,” deyip gülen bir ses duydum. Duyduğum sesle yüreğim ağzıma gelmişti. Hemen arkama dönüp kolları göğsünde, öylece dikilen Alper’i yanıma çektim.

“Oğlum gizli görevdeyim, görmüyor musun?” diye fısıldadım kulağına. Zaten dal gibi olduğundan gömleğinin ucundan tutup çekmek zor olmuyordu.

Başını hızla kaldırarak kulağını uzaklaştırdı benden, cümlemi tamamlayamadan. Elinin tersini de şap diye yaptırtıverdi kulağına. “Tükür түkür, balgam da at kulağıma! Ben bir müzisyenim be! Kulağım olmadan bir hiçim!” diye haykırdı resmen. Bir yandan da kulağını silmeye devam ediyordu.

Çalıların arasından son bir bakış attım bahçeye. Bu gizli görev işleri zevzek bir arkadaşınız varsa imkansızdı, vazgeçmiştim. Alper’e laf anlatacağıma Görkem tarafından öldürülmeye razıyım. Alper’e ters ters bakıp ayağımı sürüyerek yürümeye başladım.

“Pişt, kırıldın mı kız?” dedi parmağıyla omzumu dürterek. Omuz silkip devam ettim. Biraz daha yanaştı.

“Şaka yaptım, ciddem. Bırak çalıyı, yaprak bile kapatır seni! Mum gibisin maşallah!”

İç çekip hızlandım ama enerjim eksilerde olduğundan pek de hızlanmış gibi durmuyordum. Kilo olayına takılmak şu an sonuncu derdim bile değildi. Görkem olayında beynim netleşsin, aramızdaki ilişki bozulmasın ve ölmeden şu günü bitirebileyim istiyordum. Bu dileklerim gerçekleşirse belki yeniden kilom için üzölmeye devam edebilirdim.

Derse girdiğimde de durumlar aynıydı benim için. Normalde derslerde not tutup çalışan biri olmama rağmen bugün zerre kadar ilgimi çekmiyordu hiçbir şey. Dersler bir bir geçip giderken her teneffüs koridora koşup kalorifer kenarındaki dedikodu gruplarını dinliyormuş gibi yaptım. Amacım koridorda Görkem'i görebilmekti ama ne o ne de sınıf kapısının önünde onu görmek için dolanan alt sınıf kızları vardı. Beklemeye dayanamayıp bir cesaretle sınıfına gittiğimde bugün okula gelmediğini öğrendim. Umutlarım tek tek tükeniyordu. Kesin benim ondan hoşlanmamdan utanmış insan içine çıkamamıştı. Benden bu kadar da nefret etmesini beklemiyordum. Zaten zar zor toparladığım bir tutam öz güvenim vardı, o da bugün yok olmuştu.

Günümün geri kalanını kendimi bekleme moduna alarak geçirmeyi planlıyordum. Aslında Öykü'yle konuşmak da iyi gelebilirdi ama iyi olmayı istemiyordum pek. Zaten melankolik biriydim. Kimi zaman hiç sorunum olmasa da üzücü hayaller kurar ağlardım, öyle de salaktım işte.

Sınıfa girip sırama oturdum. Çantamı bir yastık gibi yarlardan bastırarak şişirdim ve gömdüm kafamı. Beynim meş-

gul olsun diye sınıftaki seslere kulak kesildim. Kimisi bilgisayar oyunundan bahsediyordu, kimisi akıllı tahtadan şarkı açmış oynuyordu, kimisi dedikodu yapıyordu... Dikkatimi üstünde toplayacak tek bir şey bile yoktu.

Sıram çekilip yanımda bir kıpırdanma olunca madem gelmiş, Ece'ye mi sarsam diye düşündüm. Ama ona bakmak Mete yönünde zihnimi bulandırıyor, dengeler değişiyordu beynimde. En iyisi kimseyle konuşmadan dersleri halledip evime gitmekti. Zaten zeki biri değildim, bu kadar düşünmek kapasitemi aşıyordu.

Ders başladığında Ece birkaç kez dürttü beni. Kulağıma eğilip fısıldamayı denedi, saçımı çekti... Ama nafile, konuşmamakta kararlıyım. Sonunda konuşma çabasından vazgeçip yazdığı notu kafamla kolum arasındaki boşluğa sokuşturdu. Okuma niyetinde olmasam da beynimde yine Görkem'in "Sen bana mı âşık oldun?" diyen sesi yankılanınca hızla aldım notu. Ne zaman o anı hatırlasam bir sıcak basıyordu, koşarak kaçasım vardı kendimden.

Dörde katlanmış notu hocaya çaktırmadan açtım. Tanıdık el yazısıyla yazılmış notun uzunluğu beni şaşırtmıştı. Normalde Ece üç kelime yazar, ben yüzüyle karşılık verirdim.

"Bensiz maça gitmişsin? Yakışıklı erkek kesmek için maçlara hep birlikte gidiyoruz sanıyordum? Hâlâ Görkem'den hoşlandığımı düşünüp benden uzak duruyorsun sanırım. HOŞLANMIYORUM. Bunu sana kanıtlama zamanım geldi. Bu yüzden bu akşam hepiniz benim evimdesiniz. Aranızdaki ilişkiye Ece Ketî eli değecek."

Okuduğum satırlar kanımı dondurmuştu. Bir ilişkiye Ece eli değmesi demek, muska yaptırmaya kadar giden bir olay-

lar bütünüydü. Her şeye göğüs gerebilirdim ama bunu kaldıramazdım. Sırf bundan kaçabilmek için dört sene boyunca Ece'den gizlemiştim Mete'den hoşlandığımı. Şimdi, her şeyi kendimce yoluna sokarken...

Karşı çıkmak için titreyen ellerimle bir kalem alıp not yazmaya çalışsam da bu saatten sonra Ece'yi vazgeçiremeyeceğimi biliyordum. O artık pimi çekilmiş bir bombaydı. Ve yapabileceğim en iyi şey bu bomba patlamadan Görkem'i oradan uzaklaştırmak olabilirdi.

Ece Ketİ.

17 yaşında.

Sarışın, renkli gözlü ve güzel.

Benim en iyi arkadaşım ve ellerimde ölecek ilk insan.

Yani gidişata bakılırsa ilk kurbanım kesinlikle o olacaktı.

Bana haber vermesinin iki saat öncesinde Görkem'i, Mete'yi ve diğerlerini aramış akşam takılmak için eve çağırmıştı bile. Kaçmaya çalıştığım ne varsa Ece hepsini toplamış bir bütün olarak önüme sürmüştü.

Çaresizce, aslında bahanem olmasına içten içe sevinerek, güzellik merkezinin yolunu tuttum. Sonuçta acil bir durumdaydık, Görkem'e gelmemesini söylemem lazımdı. Bunun için yanına gitmem gayet doğaldı. Evet, gayet mantıklıydı bu. Onu görmeye bahanem olduğu için içten içe seviniyordum.

Güzellik Merkezi'nin kapısına geldiğimde kalbim ağzımda atıyordu. İçeri girip ne diyecektim sanki! Hem çocuk kaçıp gitmişti, bu istemediği anlamına gelmez miydi? Şimdi pek de iyi olmayan bir bahaneyle kapısına dayanmak mantıklı değildi sanki.

Beynim resmen ikili oynuyordu, bir karara varamıyordum. Hayır yani reglime de vardı daha, neydi bu dengesizlik?

Kendi kendimi vazgeçirmiş geri dönerken çöpleri bırakmış, elinde kovalarla güzellik merkezine yürüyen Nazlı'yla karşılaştım. "Aa, Irmak! Ne melül melül bakıyorsun kız kapıdan? Girsene içeri!" dedi gülerek. Ben de bunu bekliyormuş gibi "Aynen ya gireyim," deyip giriverdim hemen. Vallahi deliriyordum, billahi deliriyordum. Bu kadar hızlı karar değiştirmem normal değildi.

Daha fazla karar değiştirmemek için koşarak çıktım merdivenleri. Görkem'in bu saatlerde odasında olduğunu biliyordum. O yüzden direkt oraya gittim. Odasının önüne geldiğimde beynimin tüttüğüne yemin edebilirdim. Kesin dumanlar çıkıyordu başımın üstünden. Bir yere çarpan çizgi film karakterleri gibi yıldızlar dönüyordu gözümün önünde. Üstümden tır geçmemişti hiç ama nasıl hissediyorsun diye sorsalar üstümden tır geçmiş gibi derdim.

Geriye doğru bir adım atıp koşarak kaçacaktım ki, kapı birden açıldı.

"Buzlu viski, çay ve ayran? Başka bir isteğiniz var mı hanımlar?"

Açılan kapıdan Görkem'in yan dönmüş, arkasına bakan profilini görebiliyordum sadece. Başını çevirdiği için gerilen boynu, üstündeki koyu yeşil pijama üstünün açıkta bıraktığı köprücük kemikleri...

"Babaaanne iç sesim, neredesin? Sana ihtiyacım var. Hormonlar yalan söylemez, sapıttım," diye seslendim içime. Ama cevap yoktu. Aksine iyice sapıtayım diye beynimde romantik müzikler bile çalıyordu, acaba bu da iç sesimin işi miydi?

Ben yutkunamadan, içimden tövbeler ede ede onu izlerken Görkem asır gibi süren dakikalardan sonra döndü bana. Yüzünde beni görünce yok olacak, kocaman bir gülüş vardı. Gözleri iyice kısılmış boynundaki adem elması bile hareket etmişti. Neye güldüğünü duymamıştım çünkü tamamen hipnotize olmuş haldeydim.

Beni görünce onun ifadesi de en az benim kadar vasat bir hal aldı. Gözleri büyürken gülüşü küçüldü. Bir anlık şokundan kurtulduktan sonra kapıyı kapattı hızla. Ardından kapının kolunu tuttu. Sanırım içeriden kimse çıkmasın diyeydi bu.

Hipnozumdan çıkmak için başımı iki yana sallayıp beynimi lıkırdattım biraz. Azıcık delirmeden Görkem'in karşısında sağlam duramıyordum.

“Doğru söyle Görkem, odanda ihtiyacını karşılamak için tuttuğun sürtüklerin var değil mi?” dedim gözlerimi kısarak. Sanki arkasını görebilirmiş gibi de gözlerimi kapıya diktim. O da görebildiğimi düşünmüş olacak ki boştaki eliyle gözlerimi diktiğim noktayı kapamaya çalıştı.

Ben bu sahneleri çok okumuştum. Zengin, yakışıklı erkek daima zevk için oynadığı kızlara falan sahip olurdu. Onlara ‘benim kızlarım, piliçlerim’ falan gibi itici lakaplar takar, kendisi çok bir haltmış da onunla sevişen kadınlar rezilmiş gibi davranırdı.

Bir an boşluğuna gelmiş olacak ki ciddi bir ifadeyle “Ne ihtiyacı ya?” diye sordu. Ardından hemen ne ifade ettiğimi anlayıp gözlerini devirdi abartılı biçimde.

“İrmak, ben daha 17 yaşındayım! Pipimin ne işe yaradığını öğreneli dört beş sene olmuş, gelmiş sürtükler bilmem neler diyorsun!”

“Pipinin ne işe yaradığını bilmiyor muydun?” dedim şaşkın şaşkın. O da bir öğretmen ifadesiyle “Yok yani ergenliğe on iki yaşı-” diyerek açıklarken kendi lafını kendisi böldü. “Irmak burada durup pipimden bahsetmek istemiyorum!”

Ellerimi teslim olmuş gibi havaya kaldırıp güldüm bu haline. Onunla böyle uğraşmayı, yanında böyle rahat olmayı çok seviyordum.

Kapıyı tutmaya devam ederken sıkıntılı bir ifade yerleşti yüzüne.

“Irmak şu an hiç uygun bir zaman değil. Şimdi gitsen de sonra konuşsak olmaz mı?” diye sordu. Sesi, yüzündeki ifadeyi destekler nitelikteydi. Neşem kaybolurken bir gündür bitmeyen beyin muharebem ateşkesi bitirmiş, savaşa kaldığı yerden devam ediyordu. Yine heyecan ele geçirmişti beynimi. Konuşsam ne diyeceğimi ben bile bilmiyordum çünkü düşünceler beynimden çıkıp dilime varırken bile değişiyordu.

“Şey,” diye mırıldandım. “Ney Irmakçıgım?” dedim sonra kendi kendime. Söyleyecek bir şeyim varmış gibi buraya gelmişim ama kendim bile bilmiyordum ki ne hissettiğimi, ne olduğunu.

Görkem çatık kaşlarla bana bakıp elinin tersini alnıma dayadı.

“Ateşin var sanırım. Eve gidip ılık suyla duş al, dinlen. Kötüye gidersen beni ara yanına birilerini yollarım. Hadi git artık. Cidden iyi bir zaman değil şu an.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Şu an beni buradan çıkarak her türlü bahaneye vardım. Okeye dördüncü, halısahaya defans, *Gratis*’e kuyruk olmaya bile razıydım. Varsın beni hasta sansın, varsın odasından gelen kadın seslerini açıklamadan yollasın...

Biz öyle saçma bir halde dikilmiş dururken kapı arka taraftan açılmaya çalışıldı. Görkem tutmasa büyük olasılıkla da açılacaktı. Görkem diğer elini de kapı koluna yapıştırırken “İrmak git!” diye bağırdı. Sanki evrende kalan son canlılar bizdik ve kapının öbür ucunda bol virüslüsünden bir zombi bekliyordu.

Kapı bir kez daha açılmaya zorlanırken ben gitmemekte ısrarcı gibi orada dikiliyordum. Bunun nedeni ısrarcılığım değil, merakımdı elbette. Kapının arkasında, benden gizlediği veya beni ondan gizlediği şey neydi?

Görkem gitmeyeceğimi fark etmiş olacak ki bir elini kapı kolundan çekip beni itmeye çalıştı. Sanırım bu yaptığı ölümcül hata oluyordu, çünkü o elini çeker çekmez kapı arkaya doğru sertçe açıldı. Öyle sert çekilmişti ki Görkem de kapı kolunu tuttuğundan o da geriye doğru sendelemişti.

Açılan kapıdan uzun boylu, kumral bir kız çıktığında “Neden zombi değil?” diye düşündüm. “Neden yeşil bir zombi yerine yeşil gözlü, kumral bir kız çıktı kapıdan?”

Ben alık alık bakarken Görkem de benden farksız durmuyordu. Gözleri benimle kız arasında mekik dokuyor, ne olacağını sorgularcasına bakıyordu. Anlık sessizliği içeriden gelen, “Kim varmış kapıda?” diye soran ses bozdu. Kız hızla kapıyı kapatıp Görkem’e çevirdi bakışlarını.

“Ne diyeyim anneme Görkem? Kim bu kız?” dedi. O bakışlarını Görkem’e dikmişken fırsattan istifade ben de onu süzüyordum. Üstünde Görkem’in giydiklerinin aynısı vardı, koyu yeşil bir pijama üstüyle siyah eşofman altı. Özensiz giyinmişti, bu sinirimi iyice bozmuştu. Gayet doğal bir kızdı. Olsana şöyle zilli bir şey! Rahat rahat nefret edeyim, içimden söveyim! Ama yok, gayet sempatik duruyordu.

“İrmak,” diye mırıldandı Görkem. Neredeyse fısıldamıştı. “Okuldan arkadaşım.”

Kız ismimi duyunca yüzüne gevrek bir gülümseme yayıldı. Nedenini bilmiyordum ama Görkem kızın gülümsemesini görünce onu dürtmeyi ihmal etmemişti.

“İrmakcığım, niye gelmiştin güzelim?” dedi kız. Bana doğru bayağı yanaşmış, kolunu omzuma atmıştı. Rahatsız edici miydi? Evet. Gıcık da olmuş, o an oradan yok olmak istemiştim. Ama asıl berbat olan Görkem’in ağzından duyduğum tanımın okul arkadaşından ibaret olmasıydı. Gerçi ne bekliyordum ki? “Arım, balım, peteğim; gülüm, dalım, çiçeğim” mi diyecekti? Neyiydim sanki onun?

“Şey diyecektim ben Görkem’e,” dedim ve Görkem’e döndüm. Ne düşündüğümü bilmiyordum, ne düşünmem gerektiğini de. “Ben dün Mete’ye koşuyordum ama hızımı alamayınca sana kadar gelmişim. O lafları da hani Mete’ye olan aşkıma inanmıyorsun ya, belki ona hissettiklerimi sana söylersem onaylarsın diye şey ettim. Onaylayınca da ‘Aslında Mete’ye söyleyecektim bunları,’ diyecektim. Sana âşık değilim yani.”

Görkem’in yüzünde mimik bile oynamamıştı.

“Anladım. Bittiyse şimdi gitsene, sonra gelirsin.”

Sanki önemsiz bir şey söylemişim gibi, böyle ifadesizce konuşması sinirimi bozmuştu. Utangaç tavırları, son zamanlardaki yakınlaşmamız... Ne bileyim, azıcık olsun ilgisini çekiyorum sanmıştım. Ben kimdim de Görkem gibi bir erkeğin dikkatini çekecektim sanki! Görmezden gelinecek kadar basit bir şeydi bu onun için.

“Ben zaten Mete gibi erkekleri severim. Kahverengi gözlü, tarzı onun gibi olan erkekleri. Hiçbir kriterime uyumu-

yorsun yani,” dedim onun kadar umursamaz biçimde. Belki birazcık duygu görmeyi ummuştum yüzünde, bilmiyordum.

“İyi,” dedi. Sesinden tek isteğinin gitmem olduğu net biçimde anlaşılıyordu.

“İyi,” dedim ve kızı iterek hızla çıktım oradan.

“Tüm klişeleri size yaşatarak hızlandırılmış aşk simülasyonu yapacağız. Şişe çevirmece oynarken cesaret çıkınca öpüştürme, körebe oynarken yanlışıyla sarılma, *twister* oynarken samimi pozisyonlara girme...”

“Hayır, yapmayacaksınız. Delirdiniz mi ya, Görkem kesin anlar! Rezillik!” diye karşı çıktım ama Ece hiç de beni umursuyormuş gibi durmuyordu. Yüzüne bir şeyler sürmeye, güzelliğine güzellik katmaya devam ediyordu.

“Ece sen beni dinliyor musun?” dedim kaşlarımı çatarak. Tepkisizliği bana Görkem’i anımsatmış, iyice delirtmişti. Hiç düşünmeden “Hayır,” diye cevapladı. Çıldıracaktım. Kendimi sırtüstü yatağa bırakıp olduğum yerde tepindim birkaç dakika. Güzellik merkezinden çıktığım gibi buraya gelmiştim, belki Ece’yi ikna edebilirim de Görkem’i çağırılmaz diye. Hayatım benim onayıma ihtiyaç duymadan, başkalarının planlarıyla ilerliyordu. Şöyle sağlam bir araba çarpsın, birkaç ay komaya gireyim istiyordum. Herkes değerimi anlasın, aynı zamanda ben yeterince dinleneyim.

“Kendimi ekmek gibi hissediyorum!” dedim yatakta doğrulurken. Bu gerçeğin yeni farkına varmıştım. “Ben bir ekmeğim. Ne yedin diye sorulduğunda kimsenin saymadığı, ancak sofrada eksikken fark edilen bir ekmek. Utanmaz insanlar, ‘Karnıyarık yedim,’ diyorlar mesela. ‘Karnıyarık ve ekmek yedim,’ diyen birini gördün mü hiç? Göremezsın.

Yokluğunda fark edip yüzleri kızarmadan masaya ekmek isteyenler, onu asla anlatılmaya değer görmezler çünkü.”

Hain Görkem “okuldan arkadaşım” demişti benim için. Sensin be okuldan arkadaşım, gebeş! Bir sürü tuhaf şey yaşamıştık birlikte. Benim için yapabileceği tek tanım okul arkadaşı mıydı cidden?

“Kumral ve yeşil gözlü insanlar sizce de çok itici değiller mi?” diye sordum. Zaten odada kimse beni umursamıyordu, kendi kendime sorup cevaplıyordum. “Aynen ya, çok iticiler,” dedim.

“Erhan bir şey mi yaptı? Yaptıysa söyle kırayım kolunu kanadını.”

Ece’nin odasını dikkatli bakışlarla süzen Deniz’di bu cümlelerin sahibi. Demek birileri beni umursayabiliyordu, görünmez değildim. Yaşasın...

“Erhan da kumral ve yeşil gözlüydü, doğru,” diye mırıldandım. Beynimde istemsizce Erhan’ı da almıştım kara listeye. Gördüğüm yerde yeşil gözlerine sövecektim.

“Sen kimden bahsediyordun ki ondan bahsetmiyorsan?”

“Hiç kimseden. Öyle aklıma geldi birden.”

Bu çalacak telefona kadar, odada duyulan son diyalogdu. Dört kız bir arada olmamıza rağmen herkes sessizdi. Sanki ben rahatça depresyona gireyim diye susuyorlardı. Onlar sustukça beynimdeki sesler konuşmaya başlıyordu. Halüsinasyon Görkem “okul arkadaşım” diyerek kahkaha atıyordu ardı ardına. Kanal 7 filmlerinde kötü adamın sözü birkaç dakika yankılanarak devam eder ya, halüsinasyon Görkem de öyleydi. “Okul arkadaşım-m-m. Bana mı aşıksın-n-n?” şeklinde uzuyordu cümleler. Kendimi tam anlamıyla, “Çılgın” klibindeki Murat Kekilli gibi hissediyordum. Hatta

aynaya baktığımda Murat Kekilli'yle karşılaşacağıma neredeyse yemin edebilirdim. Neyse ki bu sessizlik Ece'nin çalan telefonuyla bozuldu sonunda.

Ece yüzüne bir şeyler sürüp bekliyor olduğundan, Görkem'le makyaj derslerimde bu konuya gelmediğimden ne olduğunu bilmiyordum, aramayı hoparlöre aldı açar açmaz.

“Alo?”

Duyduğum ses Alper'e aitti. Ama aradığı telefonun ona ait olmadığına emindim, daima diğerlerinin telefonunu kullanıyordu birini arayacakken.

“Ne var?” dedi Ece ters ters. Alper'i pek sevdiği söylemezdi. Hatta birbirlerinin yüzüne yüzüne, selamlaşmak kadar sık biçimde nefret söylemlerinde bulunuyorlardı.

“N'apıyorsunuz? Gelelim mi, n'apalım?”

Alper'in sesi de en az Ece'ninki kadar tersti. Ses tonuyla küfretmek diye bir şey varsa eğer, tam olarak onu yapıyorlardı.

“*Baking*,” dedi Ece. “*Baking* yapıyorum. Gelirseniz gelin.”

“Oha! *Baking* derken... Pişirmek! Ya Ece ne harbi kızsın ya! Aferin, işte sizden beklediğim performans bu! O feminikin gözüne soka soka pişir ne pişiriyorsan, örnek alsın!”

Alper bir coşkuyla, bir neşeyle Ece'ye iltifat etmeye başladı telefonda. Ben de kim ne pişiriyor, odada nasıl pişirebiliyorlar diye doğruldum yeniden yatakta. Gözlerim yerde piknik tüpü arıyordu.

“Allah'ın çulsuzu, sünepe! Sen kimsin de ben senin için emek harcayıp da yemek pişireceğim be? Hadsiz! Makyajımı pişiriyorum, makyajımı!” diye bağırıp telefonu yatağa doğru fırlattı Ece. Bana doğru döndüğünden yüzünün un kurabiyesi gibi görüldüğünü fark edebilmişim. “Ya ben ne

diye bu salakları çağırdım ya? Yemek pişirecekmişim, laflara bakar mısınız ya?”

Öykü de Ece’yi onaylayan sesler çıkarırken ben yanıma fırlatılan telefonu alıp Alper’in yüzüne kapamakla meşguldüm. Zaten Metelerde olduklarını biliyordum, birkaç dakika içinde burada olurlardı. Mete’yi görecektim. Kendimi yirmi yıllık kocamı aldatmış gibi hissettiğimden yüzüne nasıl bakacaktım, inanın bilmiyordum.

Zil çalmasına kadar geçecek olan üç dakikada bunu düşündüm. Mete’nin yüzüne bakamayacak kadar utanıyordum. Ayrıca onu görmek yeniden “Kimi seviyorum ben ya?” karmaşasına yol açacaktı. En iyisi ne onu, ne de Görkem’i görmemektir.

Aldığım karara güvenerek, gözlüğümü çıkardım. Gözlük numaram 13’tü. Gözlükleri çıkarınca değil yüzleri görmek, bulanık biçimde de olsa renkleri bile ayırt edemiyordum. Bu şekilde konuşmadıkça Görkem’in de Mete’nin de varlıklarını fark etmezdim. Oh mis.

Zil çaldığında birileri gidip kapıyı açtı. Sonra odada bir takım ayak sesleri duyuldu ve Alper’in söven sesi de odayı doldurdu. Hiçbir şey göremiyordum. Gözlüklerimi çıkarmak hayatımda aldığım en müthiş karardı!

“İrmak o şekilde görebiliyor musun?”

Refleks olarak gözlerimi kısıp konuşanı görmeye çalıştım ama elbette yapamadım. Göz kısmak 1.25 numara miyopsanız işe yarıyordu. Bende böyle şeyler sökmezdi.

Neyse ki bu sesin sahibini gözlerim kapalıyken bile görebiliyordum: Mete. İnanın çizimim iyi olsa, gözlerim kapalı çizebilirdim onun yüzünü. Yıllardır profil fotoğraflarına bakarak ezberlemiştim yüzünü.

“Görmemek için çıkardım zaten. Bugün dünya çok renksiz, görmek istemiyorum,” dedim. Mete’ye huysuzluk etmekten hoşlanmıyordum. Ama ne olurdu sanki baştan efendi efendi beni sevse de Görkem’le uğraştırmasaydı beni? Mete’ye olan aşkım kirlenmiş gibi hissediyordum. Bu çok affedilemezdi benim için.

“Şu an benim için fazlasıyla renkli dünya. Ama sen gözlüklerini takarsan renklerini kaybedecek.”

Ses tam olarak karşımdan geliyordu. Kaşlarımı çattım. Bu da ne demekti şimdi? Mete de mi onu görmemden rahatsızdı yani?

Çatık kaşlarımla ona bakmayı başarmış olacağım ki, baş parmağını kaşlarımın çatıldığı yere bastırıp yüz ifademi yumuşattı.

“Hemen kötü kötü bakma bana ya! İltifat gibi şeyleri beceremediğimi biliyorsun. Gözlüklerini çıkarınca gözlerin ön plana çıkmış. Kocaman kocaman, kahverengi. Bence dünyayı renklendirmek için yeterli,” diye açıkladı. Konuşurken parmağını alnımdan çekmemiştii. Göremesem de sesinden gülümsediğini anlamıştım. Yutkunup gelişigüzel bir hareketle elini iterken içimden küfürler ettim. Olmayınca hiç olmuyordu, gönlüm azıcık kayınca gelsin iltifatlar! Bu ne biçim kaderdi, bu ne biçim talih?!

Ne yapamayacağımı bilemezken genelde saçmaladığımdan ona bireysel bir cevap vermekten kaçındım. En iyisi ortaya bir laf atmak, Mete’yle birebir diyalogdan kaçınmaktı.

“Erhan nerede, Erhan?” diye sordum tamamen alakasız biçimde. Mete ne yaptığımı anlamış gibi kıkırdadı. Birbirimize çok benzediğimizden olsa gerek, tepkilerimi çok iyi yorumluyordu. İşte sadece ona yıllardır âşık olduğumu çö-

zememişti Bay Çok Zeki ama o kadar kusur kadı kızında da olurdu canım.

Mete çenemden tutarak başımı sağa doğru çevirdi. Erhan'ın tam karşımda olduğunu umarak “Senin neden gözlerin yeşil lan? Yeşil göz mü olurmuş?” diyerek bağırdım. Ortamdaki sesler bir anda kesilmişti.

“Yeşil dediğin sümük olur, kustumuk olur!” diye devam ettim. Aklıma başka iğrenç şeyler gelmiyordu. Düşünmeye devam ettim.

“Niye öyle diyorsun kızım? Dolar da yeşildir, zümrüt de... Göz de değerli bir organ olduğuna göre gayet de yeşil olabilir yani.”

Alper sanki çok normal bir şeymiş gibi bana saçma açıklamalar yaparken zil çaldı. Gelmişti Görkem pisliği. Acaba sesini de duymazsam daha mı iyi olurum diye düşünüyordum. Kulaklık falan mı taksaydım? Ya da bir şekilde kaçsam mıydım buradan?

Ece'yle ne yazık ki çok samimiydik. Annem çağırıyor desem gerçeği bilir, inanmazdı. Başka bahaneleri de kabul etmiyordu zaten. Kaçmam olanaksızdı. Kulaklık takarsam da büyük olasılık çıkarır, onu çıkarmakla kalmayıp gözlüğümü de geri takardı. En iyisi olayları en az hasarla atlatmayı umarak beklemektir. Gözlüğü çıkararak yeterince risk almıştım.

Görkem'in odaya girdiğini “Ooo, *bro!*” diye bağırarak onu selamlayan Alper sayesinde anladım. Görkem Amerika'da büyümüş ve zengin diye başından beri onunla kanka olmayı planlıyordu. Öyle ki “O ortam bilir. Biraz ortamlara girme zamanı geldi!” demediği günü, günden saymaz olmuştum. Gördüğü yerde *bro* diyerek üstüne atlaması tuhaf değildi.

Ortamdaki selamlaşma, yerleşme olayı bitince ilk bir saat gayet tehlikesiz geçti, gitti. Onur'un önerisiyle pizza, hamburger ve çıtır tavuk söyledik. Ben yiyemediğimden yanımda oturan, kim olduğu konusunda hiçbir fikre sahip olmadığım ama Görkem gibi kokmayan biri yedirdi bana. Yiyip içip okuldan, birkaç ay sonra gireceğimiz üniversite sınavından ve ödevler gibi şeylerden bahsettik. Ben elimden geldiğince konuşmuyordum. Bir ara "Ekmek istiyorum! Piz-za, hamburger, çıtır tavuk ve ekmek yiyeceğim," dedim sadece. Onun haricinde sessizdim, zira kendimi Murat Kekilli gibi hissetmeye devam ediyordum ve ağzımı açtığımda "Seni çılgın, seni çılgın... Sana vurulduğumu da nereden çıkardın, nereden çıkardın?" demeyeceğime söz veremezdim.

Tehlikesiz geçen bir saatin ardından, su dökülmesine benzer bir ses duydum. "Ne oluyor be, kim işedi?" diye sorduğumda kulağıma eğilip açıklayan Öykü'ydü.

"Deniz Onur'un ağzını tutup açtı. Ece de çilekli sodayı direkt döktü çocuğun ağzına."

Sorgulamaya devam edecektim ki, Ece'nin "Aa, bakın boş soda şişesi varmış! Hadi şişe çevirmece oynayalım!" diyen sesi ölüm vaktimin gelip çattığını kanıtlıyordu. Sandalyede yerime pısarken Erhan'ın "*Euzu billahi mineşşeytanirracim bismillahirrahmanirrahim*," diye mırıldandığını duyabilmişim. "Yemin ederim bu kız insan değil. Şeytan bu şeytan."

Herkes sandalyesinden kalkıp sandalyelere gelişi güzel oturdu. Ben göremiyorum diye hiç uğraşmadım, karşı çıkan da olmadı. Masada tıkırdayan şişeden oyunun başladığını anladım. Sonra şişe birden duruverdi. Normalde şişe yavaşlarken durur ya hani, bu öyle olmamıştı. Pıt diye duruvermişti.

“Aa, ucu Görkem’i gösteriyor! Kıç tarafı beni! Ben soruyorum, Görkem cevaplıyor!”

Konuşan yine Ece’ydi. Şişeyi tutarak durdurmadıysa ben de bir şey bilmiyordum. Emindim onun durdurduğuna.

“Doğruluk mu cesaret mi?” diye sordu sevimli bir sesle. Sonra kendi kendine cevap verdi. “Cesaret. Malum oyunun ilk kurbanı sensin, diğerlerine örnek olmak için cesur davranmalısın.”

Görkem’den tereddüt dolu da olsa, onaylayan mırıltılar geldi. Ece’nin ne söyleyeceğini biliyordum. Gitgide korkmaya başlamış, olur da Görkem reddetmezse ne olur diye düşünüyordum. Yani, Görkem ve ben... Öpüşmek...

“Irmak’ı öp. Dudağından.”

Ece’nin sanki “Su iç,” dercesine söylediği şey, Görkem’i ardı arkası kesilmeyen bir öksürük krizine sokmuştu. “Acaba boğazına bir şey mi kaçtı? Kötü bir şey olur mu?” diye endişelendim fazlasıyla. Hemen gözlüğümü takıp “İyi misin Görkem?” diye sormak, iyi olduğunu görmek istiyordum. Ama bunu son yapışım dün geceydi, sonucunu unutacak kadar geçmemişti üstünden. Ne kadar saçmaladığımı unutmuş olsam yine aynı derecede saçmalardım herhalde. Diğerlerinin Görkem’in sırtına vurmasını, onun kendine gelmesini dinlemekle yetindim.

Yeterince kendine gelmiş olacak ki, “S-saçmalama!” diye kekeleydi. “İlk öpücüğümü şişe çevirmece oyununda kaybedecek değilim!”

Masadakilerden tuhaf şaşırma tepkileri gelirken bu tepkilerin en tuhafı Alper’den gelmişti. Onunki şaşırmadan çok hayal kırıklığıydı. Malum zengin bir kötü çocuk kankası olsun istiyordu, hiç öpüşmemiş birini değil.

“Ya ne demek kimseyle öpüşmedin? Bırak Irmak’ı falan beni öpsen yine razıyım, yeter ki harca şu ilk öpücüğü! Kötü çocuk olman için öpücük şart!”

Erhan kahkaha atmaya başlamışken Onur da ona kıkırdamalarla eşlik ediyordu.

“HER ÖPÜŞMEDE SEKSEN MİLYON BAKTERİ GEÇER! O KADAR BAKTERİYİ GÖZE ALACAKSAM DEĞECEK BİRİYLE ÖPÜŞMELİYİM!”

Görkem bağırarak sandalyesinden fırladığında yine mi koşmaya gidiyor diye düşünmeden edemedim. Sandalyesinin çekilme sesinden birkaç dakika sonra duyulan kapı sesi “Evet, haklı çıktım,” diye düşünmeme neden oldu.

Masadakiler sessizliğe gömülürken Ece’nin kendisini suçlu hissettiğini biliyordum. “Irmak’la öpüşmekten bahsedince kaçacak kadar ondan nefret ediyormuş. Bunu ortaya çıkardığım için kötü biriyim,” gibisinden düşüncelere kapılmış olması muhtemeldi. Bunu bildiğimden “Devam edelim oyuna,” dedim. “Görkem’i *stalk*’larken öğrendiğime göre utandığında koşuyormuş, birazdan geri döner.”

“Dönmesin ya, mümkünse dönmesin! Ben ne hayaller kurdum o çocukla! Bir gelecek inşa ettim zihnimde! Utanmak nedir ya? Hobi olarak aşçılık yapmasına bile eyvallah demiştim, onun yaptığına bak!”

Alper’in kederini anlayabiliyordum. Görebiliyor olsam sırtını sıvazlar teselli ederdim. Görkem beni de hayal kırıklığına uğratmıştı bugün. Okul arkadaşım demişti, odasından bir kızla çıkmıştı. Hem de bunları, hemen hemen ilan-ı aşk ettiğim akşamın sabahında yapmıştı. Dana.

“Dokuzuncu sınıftayken seninle ilgileniyordum, hatırlarsın,” dedi Ece. “Yakışıklıydın, ilgimi çekmiştin,” diyerek

devam etti. “Sana bunu söylediğimde son derece kaba bir şekilde reddettin beni. Neden?”

Şişeyi çevirmeye gerek görmeden merak ettiği şeyleri sormaya başlamıştı. Zaten oyun olayını Görkem için yaptığından ve tutmadığından sesinde de bıkkın, sabırsız bir tını vardı. Ayrıca bu soruyu Onur’a sormak için çok uzun zaman beklediğini de biliyordum. Bugün *baking making* yaparak makyaj yapmasının nedeninin Onur olduğunu bildiğim gibi.

Dokuzuncu sınıfta Ece, Onur’u ‘takılmaya’ davet etmişti. O zamanlar Mete’nin Ece’den hoşlandığını bilmiyordum tabii. Bilsem asla izin vermezdim buna. Mete o zaman da şimdi de kim bilir nasıl acı çekiyordu.

Onur da Mete’nin halini düşünmüş olacak ki hızla “Sen benim ilgimi çekmemiştin,” diye cevap verdi.

“Nasıl kızlar ilgini çekiyor?”

Sanırım Ece irdelemeden bırakmayacaktı bu konuyu. Ne yapsam da konuyu dağıtsam diye düşünüyordum.

“Buradan bakınca GDO’lu bir domates gibi görünüyorsun,” dedi Onur. Devam etmeye niyetli gibiydi ses tonu. “GDO’lu domatesler de dışarıdan güzel görünüyor ama içleri tatsız, susuz ve lezzetsiz. Olduklarından büyük görünüyorlar ama bence küçük halleri çok daha güzel. Sen de öylesin. Yaşından büyük gösterecek bir makyaj yapıyorsun, yaşından büyük ilişkilerin peşinde koşuyorsun. Dışarıdan çoğu kişiye güzel görünüyorsun ama karşılıklı otursak seninle konuşabileceğim hiçbir şey yok, için bana göre boş.”

“Demek istediğin sevgili içi dolu, dış görünüşü önemsiz, yaşını yaşayan biri?”

Konuşmaya dahil olan kişi, orada olduğunu bile bilmediğim Erdi’ydi. “Sarışın, kumral, esmer... Ne seversin?” diye sordu Onur’a.

“Azıcık bile önemli değil neye benzediği, bu konuda çok ciddiym,” dedi Onur. Sanki cevap verdiği kişinin Ece değil de küçük bir çocuk olması rahatlatmıştı onu.

“Tamam,” dedi Erdi. Kağıt hışırtısı duyunca Erdi’nin bunları not aldığını düşünmeden edemedim. Çok saçmaydı ama Erdi’nin sesiyle kağıt kalem sesi aynı noktadan geliyordu işte.

“Sana böyle bir kız bulacağım. Karşılığında sen de Nur’la evlenmeme izin verir misin kayınço?”

Onur “Kayınço mu?” dese de pek şaşırdığı söylenemezdi. Sanki buna hazırlıklı gibiydi.

“Nur’la sınıf arkadaşınız. İkimiz de mavi gözlüyüz ve ikimiz de sarışınız. Sizce de çok yakışmaz mıyız? Nur’u bana ayarlamam en doğrusu olmaz mı?”

Erdi’nin “Bir sünnet olayım da açılacağım,” dediği kız, Onur’un kardeşi miydi? Dünya cidden çok küçüktü.

“Oğlum Hitler misin sen? Sekiz yaşında çocuksun, niye ari ırk oluşturmaya çalışan Hitler gibi seçiyorsun sevdiğin kızı? Git en az sümük yiyeni falan sev. Bula bula Nur’u mu buldun?”

Alper, Erdi’yi terslerken kolumda hissettiğim elle ortamdaki tatlı atmosferden istemeyerek çıktım. “Irmak benimle gelir misin şimdi? Şu an sana çok ihtiyacım var,” diye fısıldadı bir ses. Daha sesin sahibini beynimde analiz etmeden yerimden kalkmıştım. “Annem ocakta yemeği açık unutmuş da, Irmak’la bakıp geleceğiz,” dedi Mete masadakilere. Ben de onun kolunu tutup düşmemeye takip ederek onun peşine takıldım. Masadakilerden bir cevap beklememiştik.

Kapıdan çıktığımızda ayakkabımı nasıl giyeceğimi düşünüyordum. Aniden çıkmamış olsak Ece’nin yatağının ba-

şucuna bıraktığım gözlüğümü almayı akıl edebilirdim tabii. Ama Mete'nin belki ağlamış, belki de ağlamak üzere olduğunu biliyordum. Yani ben olsam kesin ağlamıştım ve biz birbirimize çok benziyorduk.

“Mete rica etsem ayakkabılarımı uzatır mısın?” diye sordum. O bana cevabını, bir anda ayaklarımı yerden keserek verdi. İstemsizce bir çığlık basarken “Mete belin fıtık olacak! AY İNDİR BENİ!” dedim. Tek istediğim ayakkabılarım ve gözlüğümdü ama Mete beni merdivenlerden indirmeye çoktan başlamıştı bile.

“Kız iki adım yol, götürürüm ben seni. Hem belim fıtık falan olmaz. Ece belki sever diye kaç yıldır spora gidiyorum.”

Sesi beni yanıltmamıştı. Ağlıyordu. Yoklaya yoklaya boynundan yüzüne çıkmayı başardı ellerim. Parmaklarımı gözüne sokmayayım diye yavaşça yukarı çıktım yüzünde. Gözlerini bulmayı sonunda başarabilmiştim. Acıtmaktan korkar gibi gözlerinin altını sildim. Ben de oturup onunla ağlamak, neler olduğunu anlatmak ve beynimle kalbime neler olduğunu bilmediğimi söylemek istiyordum.

Apartmandan çıktığımızda koşarak yolun karşısına geçti. On dakika kadar bana cebindeki anahtarın yerini tarif etti. Benim gözlerim ve ayaklarım olmuştu, ben de elleri olmayı denedim. Arka cebinden anahtarı bulmayı başardığımda “Maşallah kasan da sağlamış, yusuvarlak,” diyerek güldüm.

“Elalem vukuat yaparken ben *squat* yapıyordum, olacak o kadar,” diyerek o da güldü. Sonra, “Haklıymışsın, Görkem cidden koşuyormuş. Bizi görünce fırına doğru kaptırdı gitti,” diye devam etti.

Beni tek elle tutuyor, diğerk eliyle anahtarı deliğesokmaya çalışıyordu. Etine bayağı dolgun bir kız olduğumdan bu durum takdire şayandı.

“Tabii, benim *stalk*’larım yanılmaz,” dedim. Görkem’den bahsetmek hoşuma gitmemiştir. Fırından da kaptırsın, ta o yeşil gözlü kıza kadar gitsindi o. Anca o kız yakıştırdı yanına. Ve eminim seksen milyon bakteriye de değerkdi.

“Bu arada Irmak, Görkem’in gözlerinin rengi ne? Yeşil göze atarlandın ya?”

Mete’nin ağzına bir tane yapıştırıp ondan bahsetmemesini söylemek istiyordum. Ama o benden de kötü durumda olduğundan sesimi çıkarmadan yanıtladı. “Mavi. Böyle en çirkininden, en okul arkadaşı gibi duranından bir mavi. Sevgilinle ortak hesap açmışsın da annenin seni eklediğı bildirim gelmiş gibi bir Facebook mavisii. İğrenç.”

Söylediklerimi gülerken sonunda kapıyı açmayı başardı. Apartmana girdiğimizde beni merdivenlere oturtup anahtarı kapıdan çıkardı. Gelip beni kucağına aldığında beynimden Görkem’i atmayı deniyordum. Sadece arkadaşımday, daha fazlasını beklemek benim aptallığımdı. Hatta arkadaş olmak bile istememiştir o. Karşılıklı bir iyilik sunmuştu ve ben kabul etmiştim. Bundan sonra da anlaşımaya uygun davranacaktım.

“Ben de öyle hatırlıyordum ama bugün gözleri kahverengiydi. Lens takmış herhalde,” diye mırıldandı Mete. Önem-siz bir şey gibi, “Aşağı mahalleye yeni bakkal açılmış,” der gibi söylemişti. Bu cümlelerin bana yine ve yeniden umut vereceğini, beynimden sayfalar dolusu *error* alacağımı bilmiyordu elbette.

Merdivenleri çıkmaya devam ettik.

Eve girdiğimizde, beni salondaki koltuklardan birine bıraktı. Hangisi olduğunu bilmiyordum çünkü hâlâ gözlüklerim yoktu. İçinde olduğum durumu sesler ve kokularla algılamaya devam ediyordum yani.

“Çay koyayım mı? Yoksa Nescafe falan mı yapayım?” diye sordu Mete. Öyle bir çöküntüdeydim ki beni kendime yalnızca *Mentos* ve kola ikilisi getirebilirdi. Onu da Mete’den isteyemeyeceğim için böyle iyi olduğumu söyleyerek geçiştirdim sorusunu.

“Benim de canım istemiyor bir şey,” dedi. Koltukta bir hareketlenme olunca yanıma oturduğunu anladım. Tahminimce onun olduğu yöne dönüp olabilecek en yumuşak sesimle “Anlat bakalım,” diyerek dertleşme seansımızı başlattım. O an Mete’nin dikkatini dağıtmak, onu mutlu etmek daha iyi olabilirdi ama ben bencillik etmek istiyordum. Birilerinin sorunlarını kendimiz yaşamadığımız için şükretmek gibi bir bencillikten söz ediyordum. Mete’nin acısı kendinkini unutturacaktı, öyle umuyordum.

“Neyi anlatsam ki... Biliyorsun işte, on bir yıldır Ece’yi seviyorum.”

Koltukta arkama yaslanarak yerime iyice yerleştim. Gözlerimi kapayıp bir süre “sevmek” fiilini tarttım zihnimde. İki heceli, altı harfli bir kelimeydi. Sevginin, sevgilinin hatta sevişmenin bile köküydü. Sevişmek de bazı durumlarda beraberinde doğumu getirdiğinden, sevmek evrenin temelidir dersek yanlışmış sayılmazdık herhalde. Yaşamın olduğu yerde kendine yer bulan, basit bir kelime olmasına rağmen beyinde karışık kimyasallar salgılayabilecek kadar güçlü ve on yedi yaşınızda hayatınızın temeline oturabileceğiniz kadar karışık bir eylemdi sevmek.

“Mete?” dedim merak dolu bir sesle. Yaslandığım koltukta doğrulmuş, göremesem de gözlerimi açmıştım. “Hı?” diye mırıldandı. Sanırım o da benim gibi kendi zihnine kurmuştu tartıları. Onu zihnindeki hengameden çıkarmayı umarak sordum, biraz da meraktan tabii.

“Ece’ye olan hislerinin aşk olduğuna emin misin? Ya sadece hoşlanıyorsan? Veya sadece bir takıntıysa? Sonuçta on bir senedir sevdiğini söylüyorsun ama altı yaşında bir çocuk sevginin ne olduğunu nasıl bilebilir ki? Yani tabii annesini falan sever ama sevmenin ne olduğunu ben henüz çözemedim, sen o yaşta nasıl anladın?”

Derin bir nefes alıp doğruldu o da. Naneli şampuanının kokusu o doğrulduğunda daha yakından gelmişti. “Acaba saçları yumuşak mı?” diye merak ettim birden. Görkem’in saçları yumuşacıktı. O yüzden hep dağınık bırakıyordu saçlarını, bir şekle sokmuyordu.

“Nasıl anlatsam bilmiyorum. Sonuçta ortak kelimeler kullansak da her kelime her insanda farklı anlamlar kazanıyor,” diyen Mete, zihnimi tekrar olduğumuz yere getirmeyi başarmıştı. Görkem’in saçlarını bir kenara bırakıp merakla dinlemeye koyuldum Mete’yi.

“Benim zihnimdeki anlamlarıyla anlatacağım ben hislerimi,” dedi, sesi çok çekingen geliyordu. Biraz duraksayıp ardından devam etti. “Birinin görüntüsünü seversen, o hoşlanma olur. O görüntü senin olsun istiyorsan ben buna takıntı derim. Benim Ece’ye olan hislerim... Aşk mı değil mi bilmiyorum ama ben Ece’nin görüntüsünü sevmiyorum. Yani evet, güzel bir kız ama hiçbir zaman güzel diye sevmedim onu. Ben Ece’nin dudaklarını değil, gülüşünü seviyorum İrmak. Gözlerini değil, bakışlarını... Parmaklarının ince olup

olmaması beni ilgilendirmiyor mesela. Ben, ona su sıçratan arabanın arkasından orta parmağını kaldırıp bağırıp çağırmasını seviyorum.”

Cümlesini bitirince yeniden sustu. Ama bu benden bir cevap bekleyen sessizliklerden değildi. Anlatmak için kendini topladığını anlayabiliyordum. O yüzden ben de ona eşlik edip sustum bir süre.

“Hislerimin takıntı olduğunu da düşünmüyorum. Başka birileriyle gülümsemesinden rahatsız olmadım ben hiç. Nerede, nasıl mutlu olacaksa olsun. Kendi kıskançlığımdan, sevgi adı altına farkına varmadan gizlediğim sahiplenme isteğinden öte o benim için.

Altı yaşındayken, sokağa nakliyat kamyonu girdiğinde ben babamın bilgisayarında Mario oynuyordum. Normalde hep düştüğüm yerlerde düşmedim, o gün ilk kez kuledeki prensese kadar gelmeyi başarmıştım. Prensese alıp gideceğim sanıyordum ki ekranda bir yazı çıktı. Sonralardan o yazının ‘Tebrikler ama senin prensesin başka kulede,’ anlamına geldiğini öğrenmiştim. Oyunda ne kadar kazanırsan kazan, ne yaparsan yap sarı saçlı prensese asla ulaşamıyordun. Ama önemli de değildi. Oyunun eğlencesi ona ulaşmaya çalışmaktaydı zaten. Prensese varlığını bilmek yeniden oynamak için yeterliydi.

Nakliyat kamyonu eşyaları indirip gittikten sonra, annem beni bilgisayar başından kaldırıp sürükledi sokağa. ‘Yeni komşumuza yardım edelim. Akşama da bize yemeğe gelsinler, ilk günden yerleşip yemek yapamazlar,’ diye de açıkladı merdivenlerde. Tahmin ettiğin gibi, yeni komşularımız Ece ve ailesiydi.”

Son cümlesiyle birlikte sesine bir canlanma geldiğini his-

settim. Görebiliyor olsam gülümsediğine şahit olacağıma da neredeyse emindim. Neşesi yerine geldi diye ben de gülümserken “Sonra n’oldu?” diye sordum. Kendimce anlatması için teşvik ediyordum işte. Şanslıydım ki başarısız teşvik çalışmam olumlu yanıt vermişti, anlatmaya devam ediyordu.

“Kaldırımında birkaç tane eşya vardı. Çoğunu adamlar içeri taşımıştı ama masadır, televizyon dolabıdır öyle şeyler kaldırımında bırakılmıştı. Ece’nin annesiyle babası yavaş yavaş taşıyorlardı içeri. Annem hemen yardıma koşarken, ben bir sehpanın üstüne çıkmış, babasına emirler yağdıran kızı görmemle duraksadım.” Gülümsediğine emin olmuştum, sesi kıkırdamalarını gizleyemiyordu. “Sarı saçlarını toplamıştı, elinde mikrofon olarak kullandığı bir kumanda vardı. ‘Şimdiki hedef resim masam! Çizmemeye dikkat ederek odama koy baba!’ gibi şeyler söylüyordu bağırarak. Beni fark edince istifini hiç bozmadan ‘Bücür çocuk! Sen de aynamı içeri taşı!’ diye bağırdı. Bir an bile duraksamadan yuvarlak aynayı tutup götürdüm evine. Şaşkındım, birazcık da utanmıştım tabii. Ağzımı bıçak açmıyordu.

Birkaç saat evlerini toparlamaya yardım ettim. Sonra annemin yoğun ısrarları üzerine akşam yemeği için bize geçtik. Yemekler yendi, çaylar içildi, sohbetler edildi. Ben tüm akşam ayaklarımı inceledim durdum, kaldıramadım kafamı. Sanki ona baksam ‘Prensesin başka kulede,’ diye bir yazı çıkacak da onu tutup götürecekler gibi gelmişti. Kendimi Mario gibi hissediyordum ve sonunda prensesimi de bulmuştum.”

Anlatmayı bitirdiğini tonlamasından anlamıştım. Kendimi biraz suçlu, biraz kötü kadın gibi hissediyordum. Ece’nin Mete’yi sevmiyor oluşunun nedeni, benim Mete’ye olan il-

gimmiş gibi vicdan azabı çekiyordum. Bir kez daha bencillik edip “Ya sonra?” diye direttim. İç çekip olduğu yerde gerindi, “Hıaa!” tarzı sesler çıkararak. Sonra, eskisine göre daha iyi bir sesle döndü bana.

“Anlatacak pek bir şey kalmadı ki. Başlarda benim için Mario’nun prensesi kadar sığdı. Hiçbir vasfı yoktu, sarı saçları prensesim olması için yeterliydi. Zamanla derinleşti bende ki yeri. Nasıl oldu hiç bilmiyorum ama bir gün bir bakmışım, benden onu çıkarsan hiçbir şey kalmayacak kadar işlemiş içime.

Senin daha iyi bildiğin üzere, o beni hiç fark etmedi. İlkokulda montunu, onun montunun üstüne örten çocuğa doğum günü hediyesi almıştı mesela. Ben belki pis kokuyordumdur diye montumu onunkinin üstüne örtemezdim hiç, o yüzden fark etmedi o zamanlar beni.

Biraz daha büyüdüğümüzde, ortaokul zamanlarında ‘çıkma teklifi’ diye bir şey vardı. Biz altıncı sınıftayken sekizinci sınıf çocuklarıyla çıkıyordu Ece. Çıkmak ne demekse artık, o zamanlar herkes birbiriyle çıkıyordu tabii.” Kendini zorlarmış gibi güldü, ya da ben bu gülüşü zorlama olarak algıladım. Ben olsam canım yanardı çünkü. Mete’nin tepkilerini kendiminkilerle bir tutmayı huy edinmiştim.

“Kısacası Ece herkesi fark etti. Montunu montunun üstüne asan çocuğu, çıkma teklifi edenleri, lisede motor alıp caka satanları, hatta Onur’u bile... Sadece beni fark edemedi. Bir çeşit görünmezim ben onun için. Gerçi onu suçlayamam. Ben de görünmek için pek çaba sarf edemedim zaten.”

Mete’nin sesindeki titremeyi duyunca içimden bir şeyler koptu gitti. Ağlayan birini görünce ağlayacak kadar duygusal biriydim ben. Karşımda kaç yıldır karşılıksız olarak

sevdığım, iyiliğini istediğim biri ağlıyorken iyi olabilmek başarabileceğim bir şey değildi.

Gelişigüzel uzattım kollarımı ileri doğru. Kısa bir sessizliğin ardından yan tarafımda bir hareketlenme oldu ve Mete ileri uzattığım kollarımı sağa doğru çekiştirerek başını omzuma koymayı başardı. Sol kolumu da başına getirip beceriksizce sarıldım ona. Çoğu insan gibi, sanırım Mete de sarılınca kendini salanlardandı. Önce başı omzumda yavaş ritimde titremeye başladı. Otobüste başınızı cama koyarsınız da seker ya hani, öyle bir histi işte. Başının titremesine omuzlarının sallanması da eklenince sanki sözleşmişiz gibi aynı anda birbirimize dönüp sarıldık. Kollarımı boynuna dolayıp ağlamasını durdurabilirmiş gibi kafasını sıkıca sarıdım. O da belimden sarılmış, hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Nedendir bilinmez, tanıştığım her kız ağlayan erkeklere karşı özel bir zaafa sahipti. Ben de onlardandım. Toplumun erkek figürüne yüklediği “güçlü” yargısından olsa gerek, bir erkeğin ağlaması bende daha büyük bir etki yapıyordu.

O an “Ağlama,” demeyi düşündüm ama çok saçma bir öneri olurmuş gibi geldi. Ağlamak da gülmek kadar doğal bir tepkiydi, ne diye ağlayan insanları susturmaya çalışırdık ki?

Kollarımı çekerek ayrılmayı denediğimde belimdeki kollarını sıkıştırdı. “Irmak ben...” diye mırıldanmayı denedi ama hıçkırıkları cümlesini tamamlamasını engellemişti.

“Şşt, zorlama kendini,” dedim ve kollarımı yeniden doladım boynuna. Herhalde ağlama ihtiyacı daha bitmedi, diye düşünmüştüm.

“Irmak ama-” diyerek yeniden konuşmayı denediğin-

de “Mete ağlaman sorun değil, ağla,” diye azarladım onu. Ama beni dinleyecek gibi durmuyordu. Başını omzuma iyice gömdüğünde içimdeki Adanalı babaanne uyanıyordu yavaş yavaş. Ama Mete’nin cümlesi uyanmakta olan babaanneyi yeniden uyutmayı başarmıştı. En azından şimdilik.

“Irmak galiba burnum aktı omzuna. Utancımdan çekemiyorum başımı.”

Gözlerimi kırıştıtararak donakaldım birkaç dakika. Mete’nin çok utangaç olduğunu bildiğimden yanlış bir şey söyleyip de daha da utandırmak istemiyordum.

“N’apsak? Aynı anda kalkıp bu şekilde tuvalete gidelim, orada sileriz burnunu?” diye bir öneride bulundum. Başını iki yana sallayıp reddetti beni.

“Girişteki ayakkabılığın üstünde ıslak mendil var, oraya gidelim. Ben hemen omzunu siler oradan da tuvalete koşarım.”

Onu onaylamamın ardından üçe kadar sayıp aynı anda kalktık ayağa. Sarılır biçimde yürümek zaten zordu, bir de gözlüklerim olmadan hayat duble zordu. Mete’nin yönlendirmeleriyle zar zor kapının önüne ulaştık. Bahsettiği ayakkabılıkta mendil bulduğunu, belimdeki kolların hareketinden anlayabiliyordum.

Başını omzumdan çekmeden silmeyi başarmıştı ki, açılan kapıyla askılığa doğru yapışverişmiştik. Ne olduğunu, kimin geldiğini bilmiyordum. Sadece sırtıma çarpan kapının acısı vardı vallahi.

“Biz... Yani, gözlük? Gözlük getirmiştik de Irmak’a. Bir de babası Adanalı. Aramış, gelsin demiş.”

Duyduğum cümleyi beynimde evirip çevirip anlamaya çalışıyordum. Sesin sahibinin Erhan olduğunu anlayabil-

miştim sadece. Mete başını omzumdan çekip gayet doğal bir tavırla, “Oğlum doğru düzgün konuşsana!” derken ben utancımdan renk değiştirdiğime emindim. Mete için durum bir arkadaşına sarılıp ağlamaktan ibaretti ama benim için pis bilinaltımda binlerce kötülüğe alet ettiğim çocuğa sarılmak aşırı derecede utanç verici bir hal almıştı. Sanki yüzüme bakan “Abov! Sen Mete’yi okuduğun sapık mafyalı hikayelerde hayal etmişsin!” diyecek gibi geliyordu. Allah’tan düz mantıklı bir insandım da ben onları grmyorsam onlar da beni göremez deyip kendini rahatlatan bir i sesim vardı.

“Erhan şey demeye çalışıyor kanka, Irmak’ın babası Ece’yi aramış. Geç oldu, gelsin Irmak demiş. Biz de bu yüzden gözlüğünü, çantasını falan getirdik ama oynaşıyorsanız biz çıkalım, sonra geliriz.”

Alper samalayarak utancıma utanç katarken biri gözlüklerimi gözlerime geçirdi. Saatlerdir gözlüksüz olduğumdan ağrıyan, acıyan ve eminim ki kızaran gözlerim Leyla’sına kavuşmuş Mecnun gibi sevinç içindeyken, görüntü kalitesi arttıkça sevinç hüzne döndü. Karşımda Alper, Onur ve Erhan duruyordu. Sağ yanımda ıslak mendille bayağı ıslanmış omzumun üstünden Mete’yi görebiliyordum. Sol taraftaysa, ne zamandır orada olduğu konusunda hiçbir fikrimin olmadığı Görkem duruyordu. Gözlerinde Mete’nin de söylediği gibi kahverengi lensler, üstünde Mete’nin giydiği gibi baskılı tişört vardı. Yüzündeki ifade hakkında yorum yapabilecek durumda değildim. Dudakları düz bir çizgi halini almış, gözleri ben hariç her yerde geziniyordu.

“Ece seni eve bırakmam konusunda ısrar etti. Gidelim mi yoksa sen tek mi dönmek istersin?”

Sesi öylesine duygusuz çıkmıştı ki kendimi suçlu hisset-

meden edemiyordum. Kötü bir şey yapmamıştım. Onu kırmaya da çalışmamıştım. Burada Mete'ye romantik düşüncelerle değil, sadece bir arkadaşım olarak sarılmıştım. Bütün bunları ona söylemek istiyordum ama ne diye açıklama yapacaktım bilmiyordum. Yani herhangi bir şeyim değildi. Hatta benimle arkadaş olma nedeni Mete'yi bana yakınlaştırmaktı. Buna rağmen "sadece arkadaşım" açıklaması yapmak saçmalık olurdu.

"Gidelim. Ben de gidecektim zaten," dedim. Erhan'ın elinden çantamı da alıp ayakkabılarımı giymeye başladım. Ben ayakkabılarımı giyerken Görkem merdivenleri inmeye başlamıştı, iyice strese girmiştim. Bağcıklı ayakkabılardan oldum olası nefret etmiştim zaten.

Giymeyi başarinca çocuklara el sallayıp koşarak indim merdivenleri. Gereğinden fazla heyecanlı olduğumu hissediyordum. Öyle ki ellerim terlemiş, beynim kendi içinde düşünce avlar olmuştu. Acaba Görkem bana hesap sorar mıydı? Acaba ben ona lensler konusunda hesap sormalı mıydım? Kumral kızla aralarında bir şey olmama ihtimali var mıydı?

Apartmandan çıkınca elli metre kadar ilerlemiş, ağır adımlarla da yürümeye devam eden Görkem'i sırtından tanıdım. Pazartesi sabahları okul yolunda nasıl yürüyorsam, o da şu an o şekilde yürüyordu yolu. Ayaklarını sürüyerek, başı önde eğik...

Bir süre hızlanmadan peşinden yürümeye devam ettim. Adımlarımın aksine beynimdeki düşünceler çok hızlıydı. Bilmem kaç kilometre hızla fikir değiştiriyor, kendimi tam çözdüm derken yeni bir ben buluyordum.

Daha yeni yeni, Mete'yi değil de onu sevmeyi sevdiğimi anlamaya başlamıştım. Uzak Doğu'daki bir erkek grubu

üyesini sevmekle, Mete'yi sevmek arasında bir fark yoktu benim için. Ona hayran olmak, ne yaptığını bilmek ve kıskanmak kendimi büyük bir aşk romanının içinde gibi hissettiriyordu. Öte yandan, Görkem'e karşı hissettiklerim de ayrı bir çelişkiydi. Hangisi aşktı, hangisi değildi bilemiyordum.

Görkem'le konuşmazsam bu gece yine uyuyamayacağımdan, koşar adım yetiştim ona. Nefesim elli metrede bile kesildiğinden bir süre ben tısladım, o sessizce yürümeye devam etti. Yanına geldiğimi fark ettiğini bile sanmıyordum, yüzünde mimik oynamamıştı.

Aramızda yeniden mesafe açılır gibi olduğunda kolunu tuttum. Varlığımı anca fark etmiş olacak ki çatık kaşlarla bana dönüp çekti kolunu parmaklarımın arasından.

“N’oldu? Bir şey mi unuttun?” diye sordu. Nefesimi kontrol altına aldığıma emin olduktan sonra “Hayır,” diyerek cevapladım onu.

“Sana sormak istediğim bir şey vardı da...” dedim. Onunla göz göze gelmeye çalışıyor, belli bir atmosfer yaratmaya çalışıyordum. Ama ne yazık ki o etrafı süzmekte ve donuk donuk durmakta kararlıydı. Cevap vermeyeceğini anlayınca devam ettim.

“Sabah sana ‘Mete gibi erkeklerden hoşlanıyorum,’ demiştim ya hani? Şimdi kahverengi lens takıp, onun gibi giyinip gelmişsin? Bunu üstüme alınmalı mıyım?”

Sola dönük başı hızla bana döndü. Sokak lambasının ışığı altında kirpiklerinin gölgesi, yanağına düşüyordu. Dişlerini sıktağı çenesinde oynayan kaslardan belliydi. Kısık gözlerle, sinirli bir ifadeyle baktı bana bir süre. Birkaç kez yutkunup bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra vazgeçti. Aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyorken attığı kahkaha sessizliği

bozdu. Birkaç saniye önce son derece gergin olmasına rağmen, şimdi karşımda kafasını arkaya atarak kahkaha atması dengemi bozmuştu.

“Affedersin? Ne diye üstüne alınacakmışsın sen benim lensimi?” dedi, kahkahası biraz azalırken. Yine de sesi kahkahanın arasında boğulup gitmişti.

“Canım istedi, taktım. Bu kadar. Senin aksine ben, birinden hoşlanınca onun için değişmeye çalışmam. Ayrıca değişecek olsam da o kişi sen olmazsın.”

Bir adım geri çekilip tepeden tırnağa süzdüm onu. Mete’nin koyu lacivert spor ayakkabıları, Mete’nin kahverengi deri ceke-ti ve Mete’nin Iron Man baskılı tişörtünden giyiyordu. Saçlarını öne doğru dağıtmış, Mete’nin modelinden yapmıştı.

Kollarımı göğsümde birleştirip kaldırdım başımı.

“Oradan aptal gibi mi görünüyorum? Boşuna ters ters konuşup da ukalalıkla sıyrılmaya çalışma. Açık ve net şekilde belli Mete’ye benzemeye çalıştığın.”

Arkasındaki sokak lambasının direğine yaslanıp benim gibi kollarını bağladı göğsünde. Bıkmış, yorgun bakışlarını dikti gözlerime.

“İrmak neden böyle bir şey yapayım? Sana âşık olduğumu falan mı ima etmeye çalışıyorsun?” diye sordu gülerek. Ardından “Aklında ne varsa tam şimdi, burada sorabilirsin. Cevaplarını alınca belki tuhaf şeyler düşünmekten vazgeçersin de rahatlarınız ikimiz de,” diyerek devam etti.

Kendine bu kadar güvenmesi benim güvenimi kırmıştı. Birden her şey, Mete gibi giyinmesi bile anlamsız detaylar haline gelmişti zihnimde. Yine de son bir kez gücümü toplamayı denedim. Zaten yeterince utanmıştım, son bir saçmalıklardan zarar gelmezdi herhalde.

“Benden hoşlanıyor musun?”

Cümle ağzımdan çıkar çıkmaz her şey daha da anlamsızlaştı. O an oradaydım ama değil gibiydim. Sanki olduğum yerle birlikte uzay boşluğuna bırakılmış, dönüyordum. Öyle ki kelimeler de anlamlarını yitirmişlerdi. Söylediğim cümlelerin ne anlama geldiğini bile unutmuştum. “Acaba ‘ben’ kelimesi nasıl ortaya çıkmış? Neden kendimizden ‘ben’ diye bahsediyoruz? Neden evlere ev demişiz? Neden hoşlanmak diye bir fiil var?” gibi şeyler düşünüyordum. Sahi, neden hoşlanmak diye bir fiil vardı?

Bir süre gülümseyerek etrafı inceledi olduğu yerde. Sesli gülmeye başladığında bana dönüp “Pardon, tutamıyorum,” diye açıklama yaptı. Sonra eliyle ağzına yalandan birkaç kez vurup dudaklarını birbirine bastırdı. Sonunda yüz ifadesi ciddi bir hal almıştı.

“İrmak, sana en başından söylediğimi sanıyordum? Senden hoşlanmıyorum, hoşlanmayacağım da. Önümüzdeki on yıl boyunca da senden hoşlanmak gibi bir planım yok. Ben sadece sana yardım etmek istemiştım. Yanlış anlamana neden olacak şekilde hareket ettiysem özür dilerim.”

Yaslandığı sokak lambasından uzaklaşıp birkaç adım attı. Yaptığı bu hamle beni de arkasında bırakmıştı. Sırtı bana dönükken devam etti konuşmasına.

“Bir süre görüşmesek daha iyi olacak galiba. Zaten Mete konusunda artık yardıma ihtiyacın da yok. Olduğun gibi güzelsin, Mete de bunu görüyor. Benden bu kadar.” Bir adım daha atmıştı ki durdu. Yutkunup yeniden bana döndü.

“Sokağınızın başına kadar geldik ama yine de eve girdiğini görmeden gidemem.”

Ona bakmadan başımla onayladım. Sırt çantamı düzel-

tip girdim sokağa. Hızlı adımlarla apartmanın kapısına geldiğimde bakışlarını hâlâ sırtımda hissedebiliyordum.

Zombi yaşantımın ikinci gününe, en az birinci günde olduğu kadar korkutucu uyandım. Bugün düne nazaran daha korkunç bile olabilirdim. Çünkü göz altlarına eklenen yeni halkalarım vardı. Koyu, derin halkalar...

Kahvaltıyı yine pas geçip attım kendimi sokağa. Gali-ba Onur haklıydı, aşk cidden iştahımı kesmişti. Yani aşktı sanırım, emin değildim hala. Sorgulamayı bırakmıştım. Sadece anın depresyonunu yaşamak daha rahattı. Bundan sonra kendimi boş yere üzmeyecektim, yeterince dolu nedenim vardı çünkü. Yok efendim hislerimi çözmekmiş, yok efendim ilan-ı aşk etmekmiş, tövbe! Her şeyi kendi haline bırakıp önümde duran dağ gibi sorunlara üzülecektim paşa paşa.

Baygın bakışlarımla sürüne sürüne okula giderken telefonum çaldı. Zil sesimi en sevdiğim şarkı yaptığımdan açmaya pek niyetli değildim ama uzun uzun çalınca mecbur açtım.

“Aradığınız tosbağaya şu anda ulaşamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz. *The tosbağa you have called-*”

Kendi kendime yapıp güldüğüm esprim, telesekreter kadının bu aramanın bir çağrı olduğunu söylemesiyle kesildi. Bu çağrının sahibi elbette Alper’di. Dakikasına kıyıp araması imkansızdı zaten.

Onu geri aradığımda, her zamanki gibi telefonu ilk çalışta açtı. İnsanca bir günaydın, ne bileyim alo falan bekliyordum ama bu beklenti Alper’e fazlaydı.

“KIZIM NEDEN BENİ SANA ÇAĞRI ATMAK ZORUNDA BIRAKIYORSUN? ÇAĞRI ATARKEN NE KADAR ŞARJIM GİTTİ HABERİN VAR MI?”

Çemkirmesine karşılık telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Sabahın sekiz buçuğunda, bu çocuk bu enerjiyi nereden buluyordu böyle?

“Yemin ederim varlık düşmanısın sen! O elektrik faturam bir gelsin, yarısını sana ödeteceğim!” diye azarlamaya devam ettiğinde, sövmek için hazırlanıyordum. Neyse ki kendi kendisinin azarlamasını bölüp söze girdi.

“Fazla zamanımız yok. Konuştuğumuz her an şarjımdan gidiyor. Hemen Metelere gelmen lazım. Bugün okulu ekiyoruz. Mete çok ağır bir Ece depresyonuna girdi. Erhan da deneme sınavında optik yerine altılı ganyan kuponu doldururken yakalanmış, durumlar çok fena.”

Zaten depresyonda olduğumdan okula gitmemeye dünden, hatta dünün dününden razıydım. Adımlarımı okula ters yönde hızlandırırken bilinçaltım mezdeke çalmaya başlamıştı bile.

“Onur’la senin durumunuz nasıl? Gelirken bir şey alayım mı?” diye sordum. Amacım bizimkilerin saçmalıklarıyla beynimi meşgul edip iyice delirmekti. Düzgün düşünme yetimi gün geçtikçe yitiriyordum.

“Biz normaliz. Yani Onur şu an pişmemiş bulgur kaşıkıyor. Ben de eve kaçak elektrik hattı çekmeye çalışıyorum, faturalara yine zam gelmiş de.”

Metelerin sokağına girmiştım bile. Alper’e kapıyı açmasını söyleyip kapadım telefonu. Birkaç dakika sonra kendimi garip hissetmediğim tek yerde, benden daha delilerle dolu olan Mete’nin evindeydim.

Alper bir merdivenin tepesine çıkmış, şalterlerle uğraşıyordu. Onur bir paket pilavlık bulguru açmış kaşıkliyordu. Erhan bilgisayar başındaydı. Mete’yse benden de beter bir

zombi görüntüsünde yerde kıvrılmış ağlıyordu. Arada bir “Ece!” diye nara atmasını saymazsak normaldi bence.

Odaya girer girmez Erhan el kol hareketleriyle beni yanına çağırdı. Yaklaştığımda yine *online* oyun oynadığını gördüm. Ne zaman oyun oynasa mikrofonu bana verir, “Az kız sesi çıkar da şu davarlar silah atsın,” derdi. Nitekim yine öyle oldu. Kafasındaki oyuncu kulaklığını çıkarıp bana taktı. Parmaklarıyla üçten geriye doğru saymayı bitirdiğinde, “Selam çukulatam,” dedim mikrofona. Bu benim oyundaki erkekleri düşürme yöntemimdi.

Bir süre Erhan’la oyun oynamaya devam ettik. Diğer oyuncular yolumuza bombalar, silahlar seriyor, doğrudan teslim oluyorlardı. Tam kazanmak üzereydik ki ekrandaki görüntü bir anda gitti. Aynı şekilde Onur’un ‘iştah açıyor’ diyerek izlediği, aslanların geyikleri yediği belgeselin sesi de kesilmişti. Ortamdaki gerginlik kat sayısı artarken Alper elinde kontrol kalemiyle odaya daldı.

“Allah Allah ya, elektrik hattını çekmiş olmam lazımdı. Niye gitti ki bu şimdi?”

Erhan yüzüne katil gülümsemesini yerleştirip bana döndü. “Sınavda kupon yaparken yakalanınca Alper ballandıra ballandıra anlattı babama, sırf laf olsun diye. Bizim pederle papaz olduk dün gece. Neymiş efendim, ders çalışmayıp kumar oynuyormuşum! Ulan gören bakan da Las Vegas’da milyonlar kaybettim sanır! Alt tarafı kupon dolduruyordum!

Üstüne üstlük Deniz de postayı koydu bana, yine Alper yüzünden. Dün siz gidince konu nereden açıldıysa seni güzelleştirme olayına geldi. Öykü sağdan atarlandı, Ece soldan yapıştırdı tribi! Alper de başladı “Siz feminiksiniz,” falan demeye. Ortalık gerildi. Olay “Erkolar kapatılsın, haysiyet

yoksunu şerefsizler,” durumuna geldi. Deniz yapıştırdı tokadı bana, koydu kapının önüne! Benim hiçbir suçum da yoktu, masum masum Deniz’in saçlarını okşuyordum halbuki!

Hepsi bu dallamanın suçu! Şimdi de gelmiş oyunumu bozuyor!”

Elleriyle kendini yelleyip sakinleşmeye çalıştı. Ayağa fırlamış Alper’in üstüne yürürken de yellemeye devam ediyordu.

“Senin benimle derdin ne oğlum? Ne istiyorsun lan benden?” diyerek atladı Alper’in üstüne. Bir yandan da cinsiyetçi küfürler savuruyordu. Öykü sağ olsun, beynim resmen cinsiyetçilik filtresi yapmıştı kendine.

Onlar boğuşmaya devam ederken oturduğum sandalyenin dönen sandalye olduğunu fark edip mutlu oldum. Dönen sandalyeler benim antidepresanım sayılırdı. Birkaç tur atınca geçici de olsa derdim tasam yok oluyordu.

Sonunda odadaki yumruk sesleri durduğunda, ben de dönmeyi bıraktım. “He he he” diye gülmeyi de ihmal etmiyordum, kafası sonradan geliyordu tabii.

“Benim acil çıkmam lazım. Amcamın kızı geldi, onu alacağım otogardan. Oradan da direkt buraya geliriz, sizle tanıştıırır öyle götürürüm eve,” dedi Erhan. Başım döndüğü için üçlü görmüştüm onu önce ama yavaş yavaş üçü birleşip tek bir Erhan olmuştu.

Yerde kollarını iki yana açmış yatan Alper, acı dolu iniltiyle onayladı onu. Erhan aralarında en iri olanlarıydı. En cılız olan da Alper olduğundan, damperli kamyon gibi geçivermişti çocuğun üstünden.

“Yalnız size söylemem gereken bir şey var,” diye mırıldandı Erhan. Odanın ortasına gelmiş, hepimize de aynı

mesafedeydi. “Yağmur, yani kuzenim engelli. Küçükken bir kaza geçirmişti. Tekerlekli sandalye kullanıyor.. Tuhaf karşılamayın diye şimdiden söyleyeyim dedim. Bir de şey -”

Erhan’ın sesi sonlara doğru incelirken Alper yerinden fırladı hemen.

“Oğlum aşk olsun! Öyle insanlar mıyız biz? Açıklamana gerek bile yoktu,” dedi hızla. Ama Erhan onu dinliyor gibi durmuyordu. “Onu ön bilgi olarak söyledim. Asıl önemli olan-” diye açıklamayı denedi Erhan yeniden. Alper ensesine bir şaplak atarak lafını kesmese eminim açıklayabilirdi.

“Ya tamam dedik ya! Asıl önemli olan iç güzelliştir, kuzenine laf ettirmeyiz hiç! Merak etme sen!”

Erhan bir süre Alper’e bakışlarıyla küfretti. Ardından derin, çok derin bir nefes alıp “Sen istedin bunu. Açıklamıyorum, eyvallah,” dedi ve çıkıp gitti.

Saat beşe geliyordu. Onur’a beşinci kez yemek hazırlamış, Alper’e elektrik konusunda yardım etmeyi denemiştım. Zaman geçsin diye Onur’la “kafada bit bulma” bile oynamıştım ama birileri yelkovanla akrebi tutkalla yapıştırmış gibiydi, zaman geçmiyordu. Canım çok sıkılmıştı. Ne gelen vardı ne giden...

Saatlerdir yaşadığımız en büyük aksiyon, Mete’nin ağırlaştırılmış depresyonuna biraz da sırtüstü devam etme kararıydı. Varın siz düşünün halimizi.

“İrmak, sana sormayı unuttum! *WhatsApp* grubunu gördün mü? 29 Aralık benim doğum günüm! Siz vizyonsuz vizyonsuz sürprizler yapmayı denemeyin diye kendi kendime çok güzel bir sürpriz doğum günü hazırladım! Kızları da alıp bir grup açtım, yazdım tüm detayları!” dedi Alper. Yanı ba-

şımda oturmuş, benim gibi oyalanmaya çalışıyordu garibim. Bir de elektrikler için tamirci çağırmak zorunda kalırlar diye dertliydi tabii. Yine de kaçak elektrik hattı çekmek konusundaki kararlılığından vazgeçmemişti.

“Kendin mi hazırladın doğum günü sürprizini?” diye sordum şaşkınca.

“E herhalde! Hiçbirinizde beni tatmin edecek bir sürpriz hazırlama kapasitesini göremedim açıkçası. Bir de 18 olacağım, riske atamam bu doğum günümü. Ayrıca alacağınız hediyeleri de listeledim. Boşu boşuna beğenmediğim hediyelere sırf siz kırılmayın diye ‘Düşünmen yeter, çok güzelmiş,’ demek istemiyorum. O yüzden benim yazdıklarımı alın.”

Telefonumu çıkarıp aheste aheste girdim *WhatsApp*’a. “Gönlümüzün Efendisi Doğdu” diye bir grup en baştan bana gülümsüyordu. Profil resminde de Alper’in suratını görünce şüphem kalmadı ve girdim gruba. Bizimkiler, kızlar ve Görkem de dahil olmak üzere on kişiydi grup. Görkem’in adını görmek canımı biraz sıkırsa da umursamayıp mesajları okumaya başladım.

Mesajlarda takıldığım tek şey, Alper’in Öykü’ye “Seni sana bırakıyorum, istediğini al,” demiş olmasıydı. *Shipper* yüreğim hop hop hoplamıştı. Bizim kerata cimriliğinin önüne koyuyordu sanırım Öykü’yü. Gün içinde fark ettiğim tek sevimli gerçek buydu.

“Canım kankam? Öykü neden istediğini alıyormuş? Onu özel kılan ne?” diyerek sırnaştım Alper’e. Kafamı eliyle itip “İtici itici hareketler yapma be!” diye çemkirdi. Ben elbette yılışık tavrımdan ödün vermiyordum. Sonunda somurta somurta açıkladı nedenini.

“Ya kızın maddi durumunu bilmiyorum sonuçta. O yüzden istediğini al yazdım. Hemen romantik şeylere yorma!”

Alper’den ince düşünceli hareketler beklemediğimden,

böyle anlarda hemen duygulanıyordum. “Ya sen kankaların en minnoşu musun ya!” diye bağırarak yanaklarını mıncırmaya başladığımda, Mete de yerde sürünerek yanıma geldi. “Ben de minnoşum, beni de sevin,” dedi, başını kedi gibi elime sürterek.

Bir elimi Mete’nin saçlarına geçirip diğeriyle Alper’i mıncırmaya devam ediyordum. “Burada neyse de dışarıda falan yapmayın böyle hareketler. Bizim de kendimize göre şeklimiz var yani,” diyerek mızızlansa da Alper de kedi gibi mayışmıştı.

“Irmak biliyor musun, küçükken biz de evcilik oynardık. Erhan baba, Mete anne olurdu. Alper de çocuk,” dedi Onur. Biz üçlü koltukta oturuyorduk, o ikiliye tek başına uzanmıştı. Elektrikleri tamir edemediğimiz için çok sevdiği belgesel kanalından uzak kalmanın acısını yaşıyor, durmadan anılar anlatıp duruyordu.

“Sen ne oluyordun?” diye sordum sessizce. Çocuklar iyice mayıştıklarından sesli konuşmaya çekiniyordum. İyice bebeğini yeni uyutan anne moduna girmiştim.

“Buzdolabı,” dediğinde kendimi tutamayıp kahkaha attım. Evcilik oyununda buzdolabı diye bir rol duymamıştım bile! Mevzu bahis Onur olunca her şey mümkündü anlaşılan.

Her elektrikler gittiğinde yaptığım gibi, “Elektriksiz nasıl yaşadı acaba insanlar?” diye düşünüp Tesla ve Edison’un ruhlarına fatiha okudum. Aşırı derecede sıkılmamdan mütevellit, Onur’un çocukluk anılarıyla da yetinemez hale gelmiştim. Tam Erhan’ı arayıp nerede olduğunu soracaktım ki kapıda bir anahtar sesi duyuldu.

Çocukların dördünde de bu evin anahtarı olduğundan,

gelen kişinin Erhan olmasını umdum. En azından onunla birlikte kupon falan doldurur can sıkıntımı yenerdim. Veya dedikodu da yapabilirdik. Erhan, Deniz için okuldaki tüm kızlardan daha iyi gıybet yapar hale gelmişti. Herkesin her şeylerini biliyordu. Kara kutu gibiydi anlayacağınız.

“Tekerlekli sandalyeyle *drift* atabiliyoruuuum!”

Duyduğumuz bağırış sesiyle herkes olduğu yerde sıçramışken, salona halıyı toplaya toplaya giren tekerlekli sandalye yürekleri ağızlara getirmişti. Ne yalan söyleyeyim, beklediğim görüntü Ali Rıza Efendi pozisyonunda bir kızı odaya narince getiren Erhan’dı. Daha depresif bir giriş bekliyordum. En azından tekerlekli sandalyeyle *drift* atılmayandan bir tane.

Elimi göğsüme koyup sağlam bir besmele çekmiştim korkudan. Salonun ortasında; kahverengi, düz saçları tekerlekli sandalyesinin tekerleklerine dolanacak kadar uzun, alnına çiçek ve yıldızlar çizilmiş bir kız duruyordu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize baktığını görmek olayı bir miktar daha korkutucu yapıyordu elbette.

“Merhaba!” diye bağırdı neşeyle. “Benim hayalim ev hanımı olmak!”

Alper el kol işaretleri yaparak, “Ne ayak lan bu?” diye mırıldandı bana. Bir yandan da kıza yalandan gülümsüyordu. Küçük bir çocuğu kandırırımı gibi bir ses tonuyla, “Merhaba canım, merhaba!” deyip el salladı kıza. Kısık gözlerle kıızı süzmekten de vazgeçmiyordu.

“Erhan’ın kuzeni herhalde ama Erhan nerede?” dedim ben de onun gibi mırıldanarak.

“Bir insanı tanımanın en kolay yolu, ona en büyük hayalini sormakmış. Yani okuduğum bir kitapta öyle diyor-

du, ben de deneyeyim dedim,” diyerek açıkladı kız kendini. Alnına başarısız birkaç figür çizilmemiş olsa gayet tatlı bir kızdı aslında. Ama böyle fazlasıyla korkunç görünüyordu.

Onur koltuğundan kalkıp kıza doğru birkaç adım attığında, Alper bana iyice sokulmuş kendince korunuyordu. “İnşallah bu da manyağın teki değildir, inşallah akıllıdır,” diye fısıldadığını duyabiliyordum.

“*Youtube*’da görmüştüm. Tekerlekli sandalyeyle ön kaldırımlar vardı. Sen de yapabiliyor musun?” diye sordu Onur. Kızın tam önünde yere çömmüş, merakla bakıyordu ona. Kız başını aşağı yukarı sallayarak onaylarken, bakışlarına gurur hakimdi.

“Tekerlekli sandalyeyle basketbol bile oynayabiliyorum!” dedi kız elleriyle basket atar gibi yaparak. Onur inanamaz gibi bakakalmıştı. Fazlasıyla ilgili görünüyordu. “Nezaketten mi böyle yapıyor?” diye düşündüm ama pek olası durmuyordu. Onur rol yapan tiplerden değildi zaten. Her şeyi herkesin yüzüne söylüyordu. Nezaketten de olsa sözlerini yumuşatmaya çalıştığını görmemiştim.

“Erhan ben de istiyorum! Yürümek zaten çok yorucu, yıllardır üşeniyordum. Ben de tekerlekli sandalye alacağım.”

Onur kapıya dönüp seslenince, ancak fark edebilmişim kapıda dikilen Erhan’ı. Erhan’ın babasının ortopedik ürünlerin satıldığı bir dükkânı vardı. Tekerlekli sandalye de bunlardan biri miydi bilmiyordum ama Onur’a yardım edebilirdi herhalde. Gerçi Onur’un ciddiyetinden şüphem vardı. Yani bir insan yürümeye üşenip tekerlekli sandalye kullanmazdı herhalde, değil mi?

Erhan, Onur’a omuz silkip bize döndü. Yüz ifademizle eğlenir gibi bir hali vardı. “Lafımı kesmeseydiniz ‘Kuzenim

biraz çatlak,’ der ve bu şaşkınlığınızı yok edebilecek bilgiler verirdim. Oh olsun size,” dedi ikili koltuğa yayılırken.

“Biraz mı? Alnına güneş çizmiş lan kız! Ne birazından bahsediyorsun?” diye çıkıştı Alper. Sonunda arkama saklanmaktan vazgeçmiş gibi görünüyordu.

Erhan yastıkları eliyle kabartırken önemsiz bir şeymiş gibi, “Ya tamam, biraz fazla çatlak,” diyerek girdi söze. Sonra uzanıp devam etti. “Ailedeki en manyak insan olabilir. Kaldı ki bizim ailede beşinci yılında tıpı bırakıp konservatuvar okumaya geçen bile var! O derece manyaklar yani. Neyse işte. Aha bu gördüğünüz kuzenim Yağmur, ‘Herkes sivilcelerini kapatmaya çalışıyor. Ben daha da belirginleştireyim!’ deyip alnına çiçek böcek çiziyor. İnsanlara tanışırken asla adını söylemiyor, sevdiği şarkıları falan söylüyor. Geç uyanıp bol bol dizi izleyebilmek için de ev hanımı olmak istiyor. Buraya da annemin yanına staj yapmaya geldi. Liseyi açıktan bitirip ideal koca arayışına girecekmiş. Delinin teki işte.”

Yağmur kendisinden övgüyle söz ediliyormuş gibi bir tavırla, Erhan’ın her cümlesine başını sallayarak katıldı. Yüzünde, salona girdiğinden beri değişmeyen o büyük gülüşü vardı.

Alper ellerini havaya kaldırınca gözlerimi kızdan çekip Alper’e baktım.

“Neden?” dedi iç çekerek. “Küçükken camide *Smack Down* oynadım diye mi tüm bunlar? Neden benim karşıma Barbara Lima görünümlü, saf ve masum bir kız çıkmıyor? Neden Allah’ım? Çok şey mi istedim?” Ellerini indirip yüzünü bana çevirdi bu sefer. “Acılı geçmiş desen var, dövme desen gırla. Şarkı söyleyebiliyorum, gözüm de mavi! Benim

masum kızına keskin bakış atan kötü çocuklardan ne eksiğim var Irmak? Tek eksiğim var; kusur! Buna rağmen feminikler, deliler ve bol testosteronla çevriliyim.”

Başını umutsuzca iki yana sallayıp duvar saatine dikti gözlerini. Kolunda kol saati de vardı ama dışarı çıkmadığı zamanlarda pilini çıkarıyordu, çabuk bitmesin diye. O yüzden pek bir işe yaradığı söylenemezdi.

“Saat beş buçuk olmuş, okuldan çıkmıştır. Şu feminiği arayayım bakayım ne yapıyormuş. Bensiz ortalığı ayağa kaldırmıştır şimdi cadı,” dedi ve tarihe geçecek bir şey yaptı. Birimizin telefonunu almadan, çağrı atmadan, direkt aradı Öykü’yü. Evet, bildiğimiz aramadan bahsediyordum. Hani numara girilip para karşılığı konuşulandan.

Mete, ben, Erhan hatta Onur bile şok içinde ona bakıyorduk. Birbirimizi anın gerçekliğini sorgular gibi süzsek de bu tarihi ana ilk elden tanık olmak adına bu bakışmayı kısa tuttuk. Gözlerimiz Alper’in üstünde sabitlenmişti.

“Kız feminik, n’aber?” dedi Alper keyifle. Telefonun diğer ucundan cevap beklemeden, “Dosdoğru eve git bak, dışarılarda dolandığını görürsem kırarım bacaklarını. Kız kısmı dediğin kırar dizini, oturur evinde,” diye ekledi. Öykü telefonun diğer ucunda çıldırırken, Alper burada zevkten dört köşe oluyordu. Bilerek böyle konuştuğu, Öykü’yü deli ederek eğlendiği çok belliydi ama Öykü bu durumu fazlasıyla ciddiye alıyordu.

“Adam gibi yürü yolda tamam mı? Karı gibi kıvırtma bak!” diyerek gitgide şansını zorladı Alper. Cümlesini tamamlar tamamlamaz bastığı kahkahadan, Öykü’nün kapattığını anlamıştım. “Yüzüme kapattı! Kesin buraya geliyor!” deyip açıkladı da zaten Alper.

Bir süre keyifle güldükten sonra, bakışlarımızı fark edip “N’oldu be?” dedi çatık kaşlarla. Hiçbirimizden çıt çıkmıyordu. Tek yaptığımız bir Alper’e, bir elindeki telefona bakmaktı. Sonunda elindeki telefonu fark edip kocaman açtı gözlerini. Eli şokla ağzına giderken, boğuk çıkan sesiyle “B-ben n’aptım? Ben onu aradım değil mi? Dakikam gitti! Neden?” diye mırıldandı. Gözleri dolu doluydu, sesinin titremesine ramak vardı.

“Günlerden ne?” dedi acı içinde. Cevap vermek için telefonumu çıkarıyordum ki “İnanamıyorum!” diye bağırdığını duydum. “Kaç aydır sevgili de yapmadım ben! ‘Aşkım cüzdanımı evde unutmuşum,’ diyerek para da yemedim! Irmak bana ne oluyor? Lan yanlışlıkla âşık falan olmadım değil mi? Holding sahibi bir adamın kızına âşık olmayı planlıyordum! Bir feminiğin peşinde gençliğimi mi harcayacağım? Gençlik neyse de dakikalarım, paralarım da mı gidecek?”

Yutkunup ölümcül hastalığından sonra kaç ay ömrü kaldığını soran hastalar gibi baktı gözlerimin içine. Bir umut arıyordu gözlerimde. Bendeysse sadece koca bir *shipper* yüreği ve sonunda beklediği çift birleşen ergen mutluluğu vardı.

İki elimi de havaya kaldırarak omuz silktim. Benden beklediği cevabı alamayınca Onur’a döndü. Onur kızın yanından kalkıp yanımıza gelince yine doktorculuğa başladığını fark ettim gözlerinden.

Alper’in yanma poposunu zar zor sıkıştırıp oturdu üçlümüze. Onun oturmasıyla resmen iç içe geçmiştik. Biz oflar-ken elinin tersini dayadı Alper’in alnına.

“Hmm. Para harcamasına rağmen ateşinde bir yükseliş yok. Nefesi de düzenli. Sanırım Pinokyo’muz insan olmak üzere. Parayla çalışan bir makine taşıyordu kalp yerine, oto-

mat gibi yani. Şimdi o makine gerçek bir kalbe dönüşmek üze-”

Onur ciddi ciddi açıklamaya devam ederken Alper oturduğu yerden fırladı. “YETER! DİNLEMEK İSTEMİYORUM!” diye bağırdı bir elini beline koyup. “Bana nasıl tedavi olacağımı söyle doktor! Hastalığın tanımıyla ilgilenmiyorum!”

Alper’e dil çıkarıp dudaklarına görünmez bir fermuar çekti Onur. “Her hastalık gibi elbette bunun da bir tedavisi var. Ama ben tedavi olmanı istemiyorum,” dedi gülerek. Aşkın bir tedavisi olduğunu söylemesi, odadaki herkesin -sarımsı Yağmur hariç herkesin- dikkatini çekmişti. Hepimiz kırık kalp sendromundan muzdariptik çünkü.

“Bana boş yere satıcısına bakan bağımlı gibi bakmayın. Söylemeyeceğim. Ancak cidden ihtiyacı olanı gördüğümde söyleyeceğim, çok özel bir ilaç bu,” diye söylendi bakışlarımızı görünce. Elbette karşı çıkacak, ısrarcı olacaktık ama kapıyı yumruklayan biri buna engel oldu. Alper kocaman gülümseyerek kapıya doğru büyük bir adım attı. Sonra olduğu yerde donakalıp geri döndü. “Erhan’a dönüşüyorum! Ah!”

Kafasına sert bir yumruk atıp kendini yere fırlattı. Mete bir kolunu omzuma atıp beni kendine çekip gözlerimi kapadı. “Bu sahneyi görmeden de olur. Bir ergenin tiradı,” diye fısıldadı kulağıma. Ben de onun gibi fısıldayarak “Kendimize yeni çift bulma zamanı geldi,” dedim. Bir parmağımı Yağmur’a doğru uzatmıştım. Ne demeye çalıştığımı anlayan Mete, oyunbaz bir bakış attı bana. Bunu gizli anlaşmamız olarak kabul etmiştim.

Erhan kapıyı açıp “Deniz’im!” diye haykırınca Mete’nin

kolunun altından çıktım. Çünkü odaya Ece, Öykü ve Deniz girmişti. “Deniz! Sevgilim, ne olur geri dön! Sensiz olmuyor Deniz!” diye haykırmaya devam eden Erhan’ı saymıyordum.

Alper, bizim oturduğumuzun koltuğun arkasına saklanmış, sadece gözlerini çıkarmıştı koltuğun tepesinden. Bu haline gülümseyip gayet ciddi bir ifadeyle bizi süzen kızlara döndüm.

“Kız otursanıza, ne dikildiniz ayakta!” dedim neşeyle. Mete’yle konuşmamızın ardından Ece’ye onu sevdireceğime söz vermiştim kendi kendime. Fırsat resmen ayağıma gelmişti.

“Seni almaya geldik. Görünüşünle dalga geçen, kendini çirkin hissettiren insanlara ihtiyacın yok. Ne zaman ki tavırlarının yanlış olduğunu fark edip senden özür dilerler, ancak o zaman bizimle ve seninle yeniden görüşebilirler.”

Öykü çatık kaşlarla ve kısık gözlerle Alper’i arıyordu odada. Bu yüzden onun ağzıyla konuşan kişi Deniz olmuştu. Neler olduğunu anlamak için onları mutfığa sürükleyecektim, bu yüzden ayağa kalktım. O anda Alper ve Erhan her zamanki şakalarını yapıp oldukları yerlerde kendilerini yere attılar.

“N’oluyor lan? Deprem mi oluyor?” diye sordu Alper yalandan. Erhan da onun kadar ciddi bir tavırla cevapladı: “Yok ya, Irmak adım atmış!”

Tipik kilo esprilerini yaptıktan sonra çok komikmiş gibi katıla katıla güldüler birkaç dakika. İlk yaptıklarında üzül-düğüm espri, şimdi sadece saçma gelir olmuştu. Alışmıştım onlara.

“Saçmalığa bak ya! Hemen gidelim Irmak yoksa katil olacağım!”

Ece yanıma gelmiş, bileğime yapışmıştı. Ece'nin iki katı olduğundan elbette çekiştiremedi beni. Aksine ben onu olduğu yere sabitlemiştim.

“Ece, lütfen sakın olur musunuz? Neler oluyor? Çocuklarla her zamanki şakalaşmamız işte, önemli değil,” dedim. Ece kaşlarını çatmış, tartışmaya çoktan hazırды.

“Şakalaşma değil bu Irmak, aşağılama. Senin çok naziksin ve çevrenden kolayca etkileniyorsun. Sana olan tavırları yüzünden kendini çirkin hissetmeni istemiyorum ben,” diyerek bileğimden çekmeye devam etti Ece.

Olay büyümesin, ben evde Ece'ye açıklarım diye düşünerek itiraz etmeden beni çekiştirmesine izin verdim. Ama bu sefer de öbür bileğim kısıkaç altına girmişti. Başımı arkaya çevirince, diğer bileğimi tutanın Alper olduğunu gördüm.

“Biz mi çirkin hissettirmişiz ona? Her an ilgiyi üstünde toplayıp Irmak'ı görünmez kılan lafta en iyi arkadaşı Ece varken, bence bu ithamı biz hak etmiyoruz.”

Gözlerini bana dikmiş, beni süzüyordu. Şakasına kırılıp kırılmadığımı çözmeye çalışıyordu sanırım. Alper düşüncesiz bir çocuktı ama üzülüğümü bilse daha çok dikkat edecek kadar da iyiydi. O yüzden Ece'nin aksine ben burada kalmak istiyordum.

“Benimle ne ilgisi var? Irmak benimleyken gayet de iyi hissediyor. En azından ayağa kalktığında depresyon oluyor şakası yapmıyorum,” diye kendini savundu Ece. Alper'e zaten gıcıktı, iyice nefret etmeye başlamış gibi görünüyordu.

Alper bileğimi bırakıp eliyle saçlarını düzelitti. Bir elini de beline koymuş gülüyordu. Sonra ciddileşip beni kenarak iterek yaklaştı Ece'ye. Biraz eğilerek tam olarak karşı karşıya gelmelerini sağladı.

“Öyle mi dersin? Bence deprem şakası yapmak kendi çıkarım için en iyi arkadaşımı tanımadığım erkeklerin insafına bırakmaktan daha iyi bir davranış. Küçük sırrını yeterince iyi saklayamadığının farkında mısın acaba?” Kaşlarını çatıp düşünüyormuş gibi yaptı. “En azından ben her şeyin farkındayım.” Bir an duraksayıp Ece’nin yüzündeki şaşkın ifadeyi izledi. Bunu görmek onu keyiflendirmiş olmalı ki dudağının bir kenarı havalandı. Yüzünü biraz daha yaklaştırdı Ece’ye. Gözlerini öyle kısmıştı ki, bir an yırtıcı hayvanların gözbebekleri gibi çizgi halinde gelmişlerdi. “Söylesene,” dedi fısıltı gibi. O kadar sessizdi ki, yanı başlarında olmasam duyamazdım. “Irmak’ın yüzüne bakmak zor olmuyor mu Ece? Ah, Ece yerine... X mi demeliyim acaba?”

* * *

Ece’nin kaşları şaşkınlığını belli eder biçimde havalanırken, “Sen nereden biliyorsun?” diye sordu hayretle. Ardından fazla yüksek sesle konuştuğunu fark edip “Sen ne saçmalıyorsun?” diyerek düzeltti cümlesini. Yutkunup gülümseyerek yüz ifadesini değiştirdi hızla. Artık suçüstü yakalanmış gibi görünmüyordu.

Onlara yakın olan tek kişi ben olduğumdan diğerlerinin tüm konuşmayı duyduklarını sanmıyordum. Bu nedenle beynimdeki tek düşünce zaman kaybetmeden olanları Öykü’ye anlatmak, mantıklı bir sonuca ulaşabilmektir. Şimdi bir hamle yapmalı mıyım, konuşmaya dahil olmalı mıyım diye düşünürken, Ece ve Alper arasındaki alaycı bakışlar Öykü sayesinde bozuldu.

Birbirine neredeyse yapışık gibi duran Ece ve Alper’in ortasına sıkıştırmıştı Öykü. Onun gelmesini fırsat bilen Ece de anında uzaklaşmıştı Alper’den. Deniz’in arkasına sığınmıştı.

Belki onun yüzünde bir ipucu yakalarım diyerek Alper'e çevirdim bakışlarımı. Gözleri sert bir ifadeyle Ece'yi süzüyordu. Bu bakış demin geçen konuşmayı duymayanlar için fark edilemezdi belki ama ben görmüştüm işte. Yılan gibi süzüyordu kızı.

Sonunda önünde dikilen Öykü'ye döndü Alper. Bakışları Öykü'yü bulduğu anda yumuşacık oluvermişti. Öykü'nün çatık kaşları ve kısık gözlerini resmen hayranlıkla süzüyordu.

“İrmak'ın kilolu olması onunla dalga geçebileceğin anlamına gelmez! Güzel olmak için senin zihnindeki kalıplara ihtiyacı yok onun!” dedi Öykü. Başını kaldırmış, Alper'in gözlüklerinin ardından görünen bakışlarına sert cevaplar veriyordu. Eliyle Deniz'i işaret edip devam etti. “Bak Deniz'e; boyu 180 ve neredeyse hepinizden kaslı. Bu onu çirkin yapar mı? Hayır! Olduğu gibi çok güzel. Ece desen, sana göre fazla makyaj yapıyor ve plastik gibi görünüyor. Ama o bu şekilde mutlu, o yüzden olduğu gibi güzel. Biz olduğumuz gibi güzeliz.”

Alper'in bakışlarındaki yumuşaklık bir an bile değişmediğinden, şu an Öykü'yü dinleyip dinlemediğinden emin olmadım. Benim bildiğim Alper tartışmada geri kalmazdı çünkü. Her durumda kendini haklı çıkaracak laflar eder, bağırır çağırır çıkardı işin içinden.

“Sana çirkinsin diyen olmadı ki!” diye karşılık verdi Öykü'ye. Sesi melül melül geliyordu, hayal aleminde gibiydi. Yüzünde salak bir gülümseme asılıydı ve Öykü'ye baktığı sürece değişecek gibi durmuyordu.

Tam yanına gidip dürtecektim ki, bir anda tanıdığım Alper modu aktifleşti. Yüz ifadesinin buruşmasından anlamış-

rım bunu. Erhan ne zaman Deniz'e romantiklik yapsa, aynı buruşuk yüz ifadesiyle bakıyordu.

“Güzelsin diyen de olmadı! Çekil şuradan pis feminik!” diyerek Öykü'yü kenara itip koltuğa attı kendini. Bir yandan da söyleniyordu.

“Allah'ım deliriyorum! Beynimdeki seslerle daha fazla savaşıyorum! Bilincimi yitirmek üzereyim! Dağ gibi delikanlı Alper Kaçkın, hayatının baharında çöküyor! Allah'ını seven üstüme para atsın da kendime geleyim!”

Şaşkın bakışlarımız altında kendine okkalı bir tokat attı. Attığı tokadın etkisiyle başı sağa doğru savrulmuştu. Çene kemiğini eliyle yoklayıp bir süre değişik yüz ifadeleri yaparak kendinde olup olmadığını kontrol etti. Birkaç sessiz dakikanın ardından bize dönebilmişti.

“Görüşmek istemiyorsanız görüşmeyelim, Irmak'ı götürcekseniz de götürün. Ama bir benim anlamadığım, bir de sizin anlamadığınız birer nokta var,” dedi biz henüz onun tepkilerine alışmamışken. O kadar hızlı mod değiştiriyordu ki insan ne yapacağını bilemiyordu.

Sesi çok normal çıktığından olsa gerek, ortamdaki tuhaf hava yerini yavaşça gerginliğe bıraktı. Alper ağır ağır, normalin aksine acelesi yokmuş gibi konuştu.

“Anlamadığım nokta, neden birden böyle davranıyorsunuz? Irmak'ı değiştirme planımızı öğreneli bir aydan fazla oldu. Şimdi mi aklınız başınıza geldi?”

Öykü o konuşurken koluma girmiş, gitmeye hazırlanmıştı çoktan. Alper'in sorusuyla birlikte ona döndü kolumdan çıkmadan.

“Ben en başından beri karşıyım buna ama Irmak kendisi istediği için bir şey diyememiştim. Ece böyle bir şey yaptı-

ğınızı dün öğrendi. Irmak'ı benden daha iyi tanıdığı için de Irmak'ın böyle bir durumda üzgün olacağını söyledi. Benim aksime o Irmak'ın üç yıllık arkadaşı ve onu yeterince iyi tanıyor. Bu yüzden bugün Irmak'ı kurtarmaya geldik,” diye açıkladı Öykü. Alper duyduğu cevapla keyiflenmiş gibi duruyordu.

“Ya,” dedi gülerek. Ellerini kafasının arkasında birleştirmiş, koltukta geriye doğru yaslanmıştı. Başı bize değil, kapıya dönüktü. Baktığı yere baktığımda Ece'yi fark edebilmişim. “Öyle mi Ececiğim? Dün mü öğrendin Irmak'ı güzelleştirmeye çalıştığımızı?”Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bana döndü bu sefer. “Görüyor musun kız, ne iyi arkadaşın var! Çok düşünceli, çok iyi kalpli! Aman nazar değmesin!”

Alper'in bu tavırları artık şüphe uyandırma boyutunu geçmiş, meraktan çatlatma durumuna getirmişti beni. Neydi bu ikisi arasındaki husumet? X ne demekti, Ece'yle ilgisi neydi?

Bir cevap gelmeyeceğini gören Alper gevşek oturuşunu düzelterip ciddi bir hal aldı yeniden. Oturduğu yerde öne doğru eğilip ellerini birleştirdi.

“Sizin anlamadığınız noktaya gelirsek eğer... Dış görünüşü abartanın kendiniz olduğunu fark edemiyorsunuz bir türlü. Irmak bence güzel değil, çirkin. Güzellik her şey demekmiş gibi onu güzel bulmam konusunda neden baskı yapıyorsunuz? Çirkin güzel demek zorunda değil kimse. Ben de cömert değilim mesela. Ama kimse çıkıp da “Alper olduğu gibi cömert. Onu cömert bulmalıyız,” demiyor, dememeli de. Güzellik de alt tarafı bir özellik yani, bunu abartıp zorunluluk haline getiren sizsiniz.”

Cinsiyetle ilgili mi yoksa her insan mı böyle bilmiyordum

ama birinin yüzüme pat diye çirkin olduğumu söylemesi kalbimi kırıyordu. Sadece bir özellikti güzel olmak belki ama on yedi yaşında önemsenen özellikler arasında başı çekiyordu. Yokluğu büyük bir sorundu anlayacağınız, en azından benim için.

“Alper, birini güzel bulup bulmamak tamamen kişisel bir görüştür ve benim karıştığım şey bu değil. Irmak’ı çirkin buluyor olman kilosuyla dalga geçme hakkını vermez sana,” dedi Öykü. Bıkkınlıkla nefesini verip kapıya doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim.

Apartmandan çıkıp yolun karşısında oturan Ecelere gitmemiz iki dakikayı bulmamıştı. Herkes barut gibi olduğundan hızlı adımlar atıyordu. Eve girdiğimizde de sinir yok olmamıştı. Aksine somutlaşıp kurulmuştu sanki oturma odasına. Hayali öfkeyi koltukta yanıma oturtmuş, şişko ve kırmızı bir yumak olarak hayal etmiştim. Odadaki tek şişko olmak sinir bozucu olduğundan şişko bir sinir topu da iş görmüştü.

“İnanamıyorum ya! Delirtecek bu Erhan beni!” diye bağırdı Deniz. Kırmızı koltuk takımı, beyaz bir sehpa ve televizyon ünitesiyle döşenmiş, küçük oturma odasında bir o yana bir bu yana yürüyordu. “Irmak’a yaptıkları şakayı duydunuz değil mi? Kalkıp kızdan özür dilemesi gerekirken hâlâ ayrılmamam için dil döküyor. Ne düşüncesiz biri ya!”

Tekli koltuğun en ucuna oturup öne doğru eğilen Ece, telefonundan başını kaldırmadan “Her zamanki Erhan işte,” diye mırıldandı. “Benim korktuğum şey, sen ondan ayrıyken tekrar eski haline gelmesi. Affedersin ama itin kopuğun önde gideniydi hatırlarsan.”

Deniz ona hak verir biçimde başını salladı. Ellerini çıt-

latıyor, odayı adımlıyor ama bir türlü yerinde duramıyordu. “Siz bilmezsiniz belki,” dedi Öykü’yle bana bakarak. “Bu salakların arasında en manyağı Erhan’dır. Benden önce ser-serinin tekiydi. Her gün kavga çıkarırdı. Ama öyle lise kavgası gibi değil, bildiğimiz bıçaklı kavga. Kaç kez polis aldı götürdü de yaşı küçük diye çıktı.”

Ben bunların hepsini elbette biliyordum. Mete’yi izlerken çok denk gelmiştim Erhan’ın olaylarına. Elli altmış kişiyi, ellerinde döner bıçaklarıyla okul kapısına yığdığı bile olmuştu. Kız konuları yüzünden edilen, “Sen kimin bilmem nesine baktın?” ithamlarıyla başlayan kavgalar bana göre fazla ergence olduğundan pek bir sempati besleyememiştim Erhan’a o zamanlar. Neyse ki Deniz’le tanışması emekli etmişti onu kavgalardan.

“Ece, Alper ne zaman dövmeleri yaptırdı biliyor musun?”

Öykü alakasız bir soruyu telefonuyla uğraşan Ece’ye yönelttiğinde kaşlarımı çattım. Normalde “Anam, Öykü Alper’i merak ediyor!” diye mutlu olurdum ama şu an herkesten şüpheleniyordum. İşin kötüsü neyden şüphelendiğimi bilmiyor oluşumdu. Tek bildiğim bir şeyler olduğuydu ve içime hiç güzel hisler doğmuyordu.

Ece telefonunu koltuğa fırlatıp neşeyle döndü bize. Bu neşesinin gerçek olmadığını ne yazık ki biliyordum. Birileri ona hakaret edince, çıktığı çocuklar arkasından laf yapınca umursamıyor gibi görünmek için gülümserdi böyle.

“Lisenin ikinci döneminde falan başladı sanırım. Tüm vücudu kaplatmak için yaş gerektiğinden mahalle arası bir dövmecide kollarını kaplattı sadece,” dedi. Dudaklarını birbirine bastırıp “Alper’i merak etmeler de başlamış,” diyerek takıldı biraz Öykü’ye. Ama Öykü karşılık verecek gibi durmuyordu, donuk bakışlarla bakıyordu Ece’ye.

Tam ağzını açmış, bir şey söyleyecekti ki zil çaldı. Bu durum onu memnun etmiş gibi görünüyordu, tebessüm etti. Deniz kalkıp kapıya bakmaya gittiğinde, herkesten şüpheleme işinden bunaldığım için arkasından gittim. Aksi halde kafayı yiyecektim.

Herkeste olan bir şey mi bilmem, küçüklüğümden beri en büyük korkum çevremdeki insanların sahte olmasıydı. Aslında herkes beni öldürmek isteyen kötü yaratıklarmış, bir gün insan maskesini çıkarıp beni öldüreceklermiş gibi gelirdi. Bu düşünceye altı yaşında kapılmıştım. Düşüncemi anneme açtığımda, annem bunun aileme duyduğum güvenle ilgili olduğunu düşünüp derin düşüncelere dalmıştı. Ebeveynlik konusunda hata yaptığı konuyu analiz etmeye çalışıyordu. Babamsa “Yav imanım gevremiş tüm gün hayvan içinde! Kılık değiştirme gücüm olsa kasap olmayı mı seçerim?” diyerek sıyrılmıştı işin içinden. Bu küçük kaosa çözüm getiren, elbetteki pelerine ihtiyaç duymayan kahramanım Tin Tin’di. Kimsenin olmadığı, “daban oda” olarak anılan kilere sürüklemişti beni. Ben şaşkın şaşkın ona bakarken de yanaklarını lastik gibi bir o yana, bir bu yana çekmeye başlamıştı. Tuhaf bakışlarımı “Durma orada, sen de çek yanağımı! Yaratık-sam maskem düşer!” deyip savuşturmuş, çocuksu ama etkili bir biçimde yaratık olmadığını kanıtlamıştı.

Şu an da fobimin ilk başladığı gündeki gibi hissediyordum. Diken üstündeydim ve bu sefer yardım eli uzatacak bir Tin Tin yoktu. Birilerinin gerçeği sorgulamasına ve bir şekilde güvenimi kazanmasına ihtiyacım vardı.

Kapıyı açınca karşımızda Onur ve tekerlekli sandalyesinden bize gülümseyen Yağmur görmek, düşüncelerimi dağıttı.

“Şey,” dedi Yağmur ve duraksadı bir süre. “Belki tanışmı-

yoruz ama ileride sık sık bir arada olacağız gibi görünüyor. Müstakbel arkadaşlarımı haklı oldukları bir konuda yalnız bırakmamak için yanınıza geldim. Sorun olmazsa tabii?”

Yağmur’u potansiyel yaratık gözüyle süzerken, Deniz gülümseyerek içeri davet etti Yağmur’u. Yağmur yalnızca gülümseyen bir Deniz görüyordu ama Deniz’in gözlerinde kan vardı, savaş vardı, hırs vardı! Yağmur’a bakarken görümcelik savaşında kazandığı bir müttefik görüyordu. Erhan’la araları kötü olsa da tam olarak bitmiş sayılmazdı sonuçta, Deniz de bunun farkındaydı.

Yine de ben, onların ilişkisi için endişelenmiyorum değilim. Erhan’ın benimle dalga geçiyor olması kavganın kıvılcımıydı sadece. Uzun zamandır Erhan’ın fazla boş olmasından yakınıyordu Deniz. Ortak paydada buluşamadıklarını ve kafalarının uyuşmadığını anlatıp duruyordu. Birbirini seven ama anlaşılamayan iki insan genelde arkadaşça ayrılırdı, bunun olmasından korkuyordum.

Onur, Yağmur’un sandalyesini kapıdan sokup bir adım atmıştı ki Deniz kafasına vurarak durdurdu onu.

“Sen giremezsin!”

Onur oflayarak adımını geri aldı. “Bu yaptığına da cinsiyetçilik deniyor, Deniz. Sırf erkeğim diye sizi haklı bulamaz mıyım yani?” dedi ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Ayrıca ben hiçbir zaman Irmak’la dalga geçmedim. Ha bilmeden bir hata yaptıysam da özür dileyebilirim.”

Mavi gözleri bana döndüğünde tüm dünyaya yetecek kadar çok Onur olmasını istedim. Kibri beyninden büyük öyle çok insan vardı ki, aslında son derece normal bir tepki olan özür dilemek erdem gibi kalıyordu.

“Ya Deniz, gelsin! Onur cidden hiçbir şey yapmadı. Onu

da alalım,” deyip sırnaştım biraz Deniz’e. Yüzünde bir savaşçının güven veren ifadesini taşıyordu mübarek, zerre yumuşamamıştı.

“Cinsiyetçilik değil,” diye mırıldandı. Bana değil, Onur’a konuşuyordu direkt. “Sen bizim ajanımız olacaksın. O pisliklerin arasına gir ve her adımlarından bizi haberdar et.”

İçinde olduğumuz durumda Onur’la birbirimize *Matrix* bakışı atmamız gerekirdi ama Deniz buna müsaade etmedi elbette. Kapıyı Onur’un yüzüne kapayıp Yağmur’un sandalyesini 120 kilometre hızla sürdü salona. Salondaki kısa selamlaşma, tanışma faslından sonra Öykü ayağa kalktı bu sefer. Kızlara “Biz çay koyup geliyoruz,” dedi ve tuttu kolumdan. Beni mutfağa doğru peşinden sürüklerken başım Mehmet Ali Serpil’in işaret parmağı gibiydi, fırıl fırıl dönüyordu.

Mutfak kapısını kapatıp tezgaha dayadı kışını. “Ekmek yenen yere kışını dayarsan çıban çıkar,” diye mırıldanıyordum ki, yüzündeki ifadeyi görünce yuttum sözlerimi. Kaşları çatıktı ve bakışlarından “Sen salaksın,” cümlesi oluk oluk akıyordu.

“Ece’nin senin hislerini bilmediğine emin misin Irmak? Yani Mete’den hoşlandığını bilmediğine?”

Bu soru çok ani gelmişti. Ece’ye hiç söylememiş olmam, bilmediği anlamına gelirdi herhalde, değil mi? Öykü neden böyle bir soru sorma gereği duymuştu acaba?

Benim verecek cevabım yoktu, Öykü devam etti.

“Kızım hiç mi fark etmedin Ece’nin tavrını? Kız Erhan’ın her şeyini biliyor, Alper’in dövmesinin tarihini tutacak kadar yakından izliyor onları ve Onur’a gidip takılmak istediğini söylüyor. Yapışık kardeşler gibi gezmelerine rağmen, Me-

te'yi fark edemiyor mu yani? Ayrıca Ece senin aksine uyanık bir kız. Mete'nin kendisinden hoşlandığını da senin Mete'den hoşlandığını da biliyor bence. Bilerek uzak duruyor Mete'den."

Bahsettiği Ece, benim tanıdığım kız mıydı emin değildim. Ece böyle bir şeyi asla yapmazdı. O biraz bencildi, biraz da fevri. Öyle ince ince düşünüp Irmak üzülmessin diye hareket etmezdi, bir şeyi yaptıktan sonra üzülseysem özür dilerdi anca. Hem Mete ondan on yıldır hoşlanıyordu, ben alt tarafı üç yıldır vardım.

Bu düşüncelerimi dile getirdiğimde Öykü'nün bana bakışı değişmedi. Anlaşılan tatmin olmamıştı.

"Kanıtlayacağım sana," dedi somurtarak. "Ayrıca, bir şey daha var... Mete numaranı kaydedip sana mesaj attığında, onun numarası sende zaten kayıtlıydı. Yani profil resmini görebilirdi. Birileri bilinçli olarak senin telefonuna girip profil resmini ona gizlemiş olmalı."

Çaydanlık elimde, öylece kalakaldım. Ben bu şekilde düşünmemiştim hiç olanları. Sorgulamamıştım da. Öykü sadece zeki miydi, yoksa bir şeyler mi biliyordu emin olamadım o an. Bir anda hayatıma giren ve onu ilgilendirmeyen konular hakkında çok fazla bilgiye ulaşan biriydi. Şüphelenilecek insanlar listemde *Top 10*'da olmaması için bir neden görmiyordum. Bu yüzden düşüncelerimi kendime saklayıp çayı koydum ocağa. Alper ve X meselesini de o gün açmamak üzere sildim beynimden.

Savaşımızın başlangıcı, benim Metelerde takılma döngümün sonu olmuştu. Görkem'e gitmeye de son verdiğimden kendime kalan tüm zamanımı sınava çalışarak geçirmeye baş-

lamıştım. Demesi kolaydı tabii ama çalıştığım her anın hücrelerime kadar zonklattığını bir ben bilirdim, bir de hücrelerim.

Günlerim sınav ve gelmesine altı ay kadar bir zaman kalmış sınavın stresiyle geçiyordu anlayacağınız. Bu monotonluğun tek düşmanı, arada sırada beni arayan Alper'di. O da monotonluktan çıkarmak yerine, ruhuma darbe üstüne darbe yapıyordu yalnızca.

İlk arama, savaşın birinci haftasında, kendime tarhana pişirirken geldi.

“Ya ben Feminik olayını çözdüm, onu haber vermek için aradım,” dedi telefonu açar açmaz. Arama Mete'dendi ama arayan Alper'di, her zamanki gibi. “Yani geçen gün onu kendi telefonumdan arayınca bir yanlış anlaşılma oldu ya, onu çözdüm. Şimdi bak, araştırmalarım göre insanın bir böbreği 472.781 liraymış. Herhalde benim bilinçaltım bu gerçeği bildiğinden Öykü'ye yatırım yapma amacıyla aradı onu. Anlatabiliyor muyum? Âşık değilim yani. Kaz gelecek yerden tavuğu esirgemedim sadece.”

Bir süre karıştırmakta olduğum çorbayla oynamaya devam ettim. Hızlı hızlı karıştırdıktan sonra ters yönde bir atak yapıp kasırğa yarattım. Çorba bence şaşkına dönmüştü. İşte böyle feleğin şaşar çorba efendi, akıllı olacaksın, dedim içimden. Sonra Alper'i telefonda daha fazla bekletemeyeceğimi anlayıp “Kızın böbreğini mi satacaksın yani?” diye sordum.

“Yok satmam da gerekirse satabilirim. Yatırım yapmış oldum, anlamıyor musun?” dedi oflayarak. Salakmışım gibi bir ton takınmıştı sesine.

Son derece sakın sesimle, “İyi de bu çok saçma. Sadece böbrek içinse neden bana değil de Öykü'ye yatırım yaptın peki?” diye sorarak karşı çıktım ona.

Bir süre sessiz kaldı, sonra oflayarak “Haklısın,” deyip kapadı yüzüme. Bir sonraki aramaysa iki gün sonra, Öykü’yle test çözdüğümüz sırada geldi.

“Bu sefer kesin buldum! Kuaföre gidip sordum, öğrendiğime göre sağlıklı kadın saçına iki bin lira para sayıyorlarmış. Öykü’nün saçları için bilinçaltım-” diyordu ki, “Yağmur’un saçları daha uzun ve daha sağlıklı. Öykü düzleştirdiği için kırıkları var, ona iki bin lira vermezler,” diyerek lafını kestim. Hiçbir açıklama yapmadan telefonu kapattı yine yüzüme.

Zamanım işte böyle geçti a dostlar! Okul, derslane ve ev üçgeni arasında ruhumu teslim ettiğim, Alper’in boş bahanelerle Öykü’ye olan aşkını reddettiği bir aydı. Kimi zaman “Öykü’nün dişlerini satabilirim,” diyerek aradı, kimi zamansa Öykü’de zengin olma potansiyeli gördüğü iddia edip kendini avuttu. Böyle böyle geçen bir ayın sonunda, Alper’in doğum gününe iki gün kalmıştı. Kızlar gitmeme taraftarıydı ama ben çocukları çok özlemiştim. Mete’nin her güzel ışıktaki *selfie* yapması, Alper’in para uğruna yaptığı delilikler, Erhan’ın Deniz’e mesaj atarken bile şık giyinerek atması ve Onur’un acıkınca kurt adama dönüşmesi... Burnumda tütüyordu keratalar.

Çarşamba günü, üçüncü dersimiz İngilizce’ydi. İngilizce hocalarını bilirsiniz; uzun çizmeleri, kocaman güneş gözlükleri ve zengin kocaları vardır. Bizimki de ülkemizin güzide öğretmenlerinden biriydi işte. Derse on dakika geç gelir, beş dakika erken çıkar, giderdi.

Dersin başında öğretmenin gelmediğini gören çocuklar, “15 dakika olsun da müdür yardımcısına defteri imzalatalım,” diye heyecanla bekliyordu. O sırada kapı açıldı, şom ağızlılardan biri “Hoca geliyor!” diye bağırp kendince espi

yapmayı ihmal etmemişti. Ayağa kalkmaya hazırlanırken Mete'nin sınıfa girmesiyle şaştım, kaldım. Elinde bir kutu vardı ve kıpkırmızı olmuştu. Tüm sınıfın ona bakmasından da utanmış olacak ki yere baka baka yürüyordu.

Sıramın önüne geldiğinde gözlerimiz buluştu. Elindeki kutuyu sıraya bırakıp “Senin için. Yani şey, özür hediyesi,” diye mırıldandı. Yaşları 17-18 olsa da akılları üçüncü sınıfta kalan sınıf arkadaşlarım, “OOOO!” şeklinde tuhaf böğürmelerle Mete'yi iyice kızartırken kutuyu açtım. Ahşap kutunun içinde ne olduğunu bilmem için açmama gerek yoktu gerçi. Çünkü bu hediye, dokuzuncu sınıfın yılbaşı çekilişinde bana alman hediyeyle aynıydı, Mete'ye âşık olmamın nedeni olan hediyeyle.

Kutunun kapağına yerleştirilmiş aynada kafeinden morarmış gözlerimi gördüm. Birazdan mutluluktan dolacaklarına da şüphem yoktu elbette. Kutunun içine yerleştirilmiş notu dolu gözlerle okuyordum.

“Seni değiştirmeye çalışmak, ‘bu halinle sevmeye değmezsin,’ demekti bir bakıma. Kendi bencilliğim yüzünden mükemmelliğini gölgelediğim için özür dilerim. Senin yetersizliğinden değil, benim aptallığımdan oldu tüm bunlar. Kabarık saçlarınla, kendine has tuhaf giyim tarzınla ve saf sevgiyle bakan kahverengi gözlerinle çok güzelsin. Irmak şahin, sen benim tanıdığım en güzel kızsın.”

Gözyaşlarımdan biri şıp diye gözlüğüme düşünce, notu da ıslatırım korkusuyla hemen katlayıp koydum kutunun içine. İşaret parmağımla gözümü silmeye çalışırken bir yandan da burnumu çekiyordum gizli gizli. Sınıf, romantik bir ilan beklediğinden sessizliğe bürünmüştü. Ufacık bir hatamla, nefesi fazla çekmemle, burun çekme sesim yankılana yankılana koridora kadar çıkardı vallahi.

“Ya ama-” diyerek bir söze başlama girişiminde bulunsam da bunu başaramadan tekrar ağladım. Herkesin gözü önünde ağlamak rahatsız edici bir hal almıştı ki, sınıf kapısının hızla açılmasıyla gözler kapıya çevrildi. “Kurtarıcım, İngilizce Öğretmenim!” şeklinde yanlış bir tahminde bulunup kapıya döndüm ama dönmez olaydım. Kafasında kahverengi bir peruk, gözünde gözlüklerle içeri giren kişi Erhan’dan başkası değildi. Göğsüne bir şeyler koymuştu ve göbeği de vardı. Bu da demek oluyordu ki, düşük bütçeli bir Irmak Şahin *cosplay*’i yapmıştı. Yanında Onur da vardı ve Onur bugün ayrı bir yakışıklı olmuştu.

Onların arkasından elinde darbukayla Alper de sınıfa girince, “Buyurun cenaze namazına!” dedi Mete. Bir yandan da gülüyordu.

Alper öksürür gibi yapıp boğazını temizlediğinde, Erhan sırtını dikleştirerek sahte memelerini düzeltti. Ardından Alper herkesin bildiği ama bir türlü çıkaramadığı bir melodi çalmaya başladı. Saniyeler içinde sınıfa Ankara pavyonu havası hakim olmuştu, tek eksiğimiz tavanda dönen ışıklı bir toptu. Onur kaptığı tahta silgisini kendine mikrofon yapıp iğrenç sesiyle “Aaaaaa!” diye başladı şarkıya. Çocukluğun şarkısı, Onur’la yeniden can bulmuştu.

Sınıfta kıvrarak dolandı bir süre. Ben o sırada şarkıyı hatırlamaya çalışmakla meşguldüm. Neyse ki giriş kısmı kısa sürdü ve Onur kendince değiştirdiği sözlerle girdi.

“Görünce seni küçük dilim tutuldu, midemin gurultusu uzağa duyuldu! Hadi bana, hadi bana, hadi bana söyle; sarma sardım de acemi aşçı!”

Ben kahkaha atıp haykıra haykıra gülerken, saçlarını savurup öpücük attı Sahte Irmak’a. Sonra ani bir hamley-

le kıza, Sahte Irmak olan Erhan'a, yanaşıp yanağından bir öpücük aldı. "Aaaaaçlılık, hissetmeden yaşanmaz. Açlıkla oyun olmaaaz!" diye haykırdı poposunu bir sağa bir sola başarısız biçimde atarken. Erhan arkadan "dırırı" şeklinde ritim de verdiğinde nakarata gireceklerini anlamıştım.

Sahte Irmak öğretmen sandalyesine oturunca Onur da karşısına geçip şovuna başladı. "Buraları yıkılıyor, benden yıkılıyor. Her gün peşime GDO'lu takılıyor," Eliyle Sahte Irmak'ı işaret ederek devam etti. "Ben seni seçtim tahminin doğru. Yasla başını hadi popişime doğru!"

Sınıf zaten kahkahaya boğulmuştu ki, son cümlesiyle birlikte desibel rekoru kırılacak seviyeye gelmişti gürültü. Onlar nakaratı tekrar ediyor, Alper darbukasıyla metal konseri veriyormuş gibi şov yapıyordu ki müdür yardımcısı sınıfa girdi. Gürültü aniden kesildiğinde bizimkiler kıvıra kıvıra oynamaya devam ediyordu. Müdür yardımcısını fark eden ilk kişi Erhan oldu, müdür yardımcısının fark ettiği ilk kişiye Onur.

"Pavyon mu ulan burası, geri zekalılar!" diye bağırdı müdür yardımcısı. Onur'un ensesine bir şaplak atıp azarlama azarlama çıkarıyordu onları sınıftan. Çocukların pek umurunda gibi görünmese de benim kanka yüreğim yanıvermişti şuracıkta.

Mete sırama dayadığı poposunu çekip "Hocam ben de bu sınıfın öğrencisi değilim! Ben de onlardanım!" dedi ve sanki dayağa geç kalmaktan çekiniyor gibi koştı arkalarından. Sınıfın kapısından tam çıkmıştı ki kafasını uzatıp "Valahi çok güzelsin! Yalan söylüyorsam dilimi yılanlar yesin!" deyip gülümsedi. Ardından patır patır koşarak gözden kayboldu.

Doğum günü zamanı gelip çatığında, önceden sözleştiğimiz gibi Ecelerde toplandık. İçeri girdiğimde ajanımız Onur sayesinde öğrendiğimiz bilgilerin tartışıldığı bir dedikodu oturumu yapıldığını fark ettim. Erhan'ın, "Senin yüzünden Deniz'le aram bozuk," diyerek Alper'e yumruk atıp kayıplara karışması, oturumun başlıca konularındandı. Erhan ve Alper'i küs olarak hayal etmek çok zor geliyordu bana, bizim dörtlüyü üç kişi olarak düşünmek de. Yine de bugün onları barıştıırırım diye umutlanıp üstelemedim kötü hislerimi.

Dedikodu faslımız bitince Ece ayaklanıp "Savaş boyalarını sürelim! Afrika kabilelerinde savaştan önce sürüyorlar ya, bence *eyeliner* da bizim savaş boyamız!" diye bağırdı. Aynı coşkuyla ona karşılık verip evdeki her aynaya yapıştık. Bu arada, erkeklerin tarafında gibi davranan ama aslında bizim adamımız olan çift taraflı ajan Erdi de bizi izliyordu.

"Mete Abi yirmi lira verdi bu haftaki bilgiler için. Sizden bir ödeme göremedim," dedi ben kendimi un kurabiyesi gibi yaparken. Görkem'in öğrettiği makyaj tekniklerini pratik yapa yapa geliştirmiştım. Artık rimelle kaş maskarasını ayırt edebiliyordum mesela veya göz makyajıma uygun ruj seçebiliyordum, aşmıştım kendimi.

Çantamın ön gözünden bir yirmilik çıkarıp tutuşturdum Erdi'nin eline. Babama "Ece'nin dayısıgilin oğlu ölmüş, mevlidine Bursa'ya gideceğiz. Sınavdan önce Kur'an dinlemek iyi gelir hem, sevap," dediğimden harçlığını zamlı halde vermişti. Rahatça Alper'in istediklerini alabildiğim gibi, rahatça Erdi'ye ödeme de yapabiliyordum. Küs olduğumuz zaman diliminde Mete, Alper'e smokin aldığı için, benden son dakika saat istemişti Alper. Alacağım markayı ve adresi

de sağ olsun kendisi attığından pek sorun olmamıştı bir günde hediye almak.

Makyajım bitince üç yüz elli liraya aldığım, siyah dökümlü elbisemi giydim üstüme. Dökümlü şeyler giyince göbeğim möbeğim hiç belli olmuyordu. Hem fırıl fırıl, çok rahattı.

Ece'nin önerisiyle aldığım fileli çorapları da binbir uğraş sonucu giymeyi başardım. Ne yazık ki fileli çoraplar pek rahat değildi. Kendimize böyle bir eziyeti neden yapıyorduk bilmiyordum. Ağa takılmış balina gibi göründüğümü düşünüyordum ama Erdi'nin bir ıslık çalıp “Nur'a kuma alacağım seni,” demesi moralimi düzeltmişti. Alper'le takılmaya başladığından beri Erdi kimseyi beğenmez olmuştu. Ondan iltifat duymak hakiki bir ödöl sayılırdı yani.

Saat hemen hemen sekizi gösterdiğinde hepimiz hazır şekilde birbirimizi süzüyorduk. Bir süre kızlara özgü biçimde iltifata boğduk odayı. Bilirsiniz, bir erkek diğerine “Meme-lerin çok güzel görünüyor!” diyemezdi. Ama bu bizim için nefes kadar, su kadar doğaldı. Herkesin her bir yanına iltifat etme işlemini de hakkıyla tamamladıktan sonra indik aşağı. Mete'nin evinin önünde birbirinin tıpkısı iki araba duruyordu, başlarında da bizim çocuklar.

“O kadar beklettiniz, ola ola bu kadarcık mı güzel olabildiniz ya?” diye bağırdı Alper bizi görür görmez. Üstüne giydiği bordo takımla ve ne olursa olsun çıkarmadığı güneş gözlükleriyle bize çemkirmeye hakkı yoktu bence. Haspa, kendisi çok yakışıklıydı sanki!

Mete onu dirseğıyle dürtüp bana gülümsedi. “Bugün yanımdan ayrılayım deme sakın! Çok hoş olmuşsun,” dedi. Tebessüm edip sahte bir reverans yaptım. “Teveccühünüz efendim,” diye de ekledim.

“Herkes burada olduğuna göre, hadi gidelim!” diye söylenip arabaya bir hamle yaptığımızda, Alper bir kez daha çemkirdi.

“Ya 34BZ yolcusu gibi abanmayın şu arabaya! Önce *story* atacağım, çıkın içinden!”

Hepimiz oflayıp puflayarak tepki göstersek de doğum günü olduğu için laf edemiyorduk. Arabaya girdikten sonra yolcu koltuğunun camını indirip yanımda dikilen Öykü’ye seslendi Alper.

“Gel kız buraya, cımcime. Sen iyi becerirsin bu işi. Yan koltuktan beni çekeceksin. Böyle havalı havalı araba sürüyormuşum gibi.”

Hepimizin acelesi olduğundan, Öykü’yü ittire ittire soktuk arabaya. Pek niyeti yok gibiydi ama Alper açtığı müzikler ve bir yönetmen edasıyla verdiği komutlarla havaya sokmuştu onu. Bir yarım saat kadar, Alper’in fotoğraf çekirmesini bekledik. Kol saati taktı, tişörtünü değiştirip farklı kombinlerle fotoğraf çekildi. Her an havalı araba bulamayacağı için bulmuşken çok fotoğraf çekiliyordu ki ileride de farklı günlerde çekilmiş gibi fotoğraf atabilsin. Fotoğraf çekimi bitince keyifli keyifli çıktı arabadan.

“İki araba var. Birini Görkem sürecektir, diğeri ne olacak?” diye sordu gülümseyerek. Ayakta dikildiğimiz her an onu öldürme planı yaptığımızdan habersizdi herhalde.

“Ben sürerim,” dedim yorgunluğuma rağmen büyük bir hevesle ama sesimi bir başka ses bastırmıştı. Bizim dörtlüden araba sürmeyi bilen tek kişi Erhan olduğundan somurta somurta ona baktım. Bir araba sürme hevesim vardı, onu da çalışıyordu yelloz.

Biz birbirimize yolda karşılaşmış iki miyop kankaymı-

şız gibi kısık gözlerle bakarken Alper ondan beklenen cinsiyetçiliği yaparak, “Abi hiç alınganlık yapmayın, ben kadın sürücünün arabasına binmem! Kaldı ki Adanalı bir kadın şoför, asla!” dedi. Cinsiyetçiliği de geçmiş, bir de Adanalı olmaya karşı bir ırkçılık da yapmıştı lanet çocuk. Gözlerimle yerde taş aramaya başlamıştım. Çaktırmadan kafasına atar, gökten düştü falan derim diye düşünüyordum. Neyse ki canım Öykü’m vardı da, “Biz bineriz,” deyip Alper’in elinden aldığı anahtarı bana fırlattı. Tüm kızlar siyah arabaya doluşurken, Deniz arkada kalıp Yağmur’un sandalyesini bagaja yerleştirdi.

Erkeklerin de arkadaki arabaya bindiğini yan aynalardan gördüğümde, elimi dolmuşçu gibi çıkardım camdan. “Görkem ne yiyeceksin restoranda?” diye seslendim diğer arabanın şoför koltuğuna yerleşmekte olan Görkem’e.

“Bilmem? Yani menüden seçeriz, şimdi sormanın anlamı ne?” dedi benim gibi bağırarak. Camdan kafamla birlikte vücudumun yarısını da çıkardım yüzünü görebilmek için. “Biz sizden bir saat kadar önce falan varacağız ya restorana, siparişleri veririz önceden,” dedim sırtarak. Görkem’le uğraşmayalı bir ay kadar zaman geçtiğinden yüksek doz Görkem sinirlenmesine ihtiyaç duyuyordum. Biraz terslesin beni, biraz bıkkın bakış atsın.

Bana baygın baygın bakıp “Bu bir meydan okuma mıydı?” diye sordu. Başımı ‘hayır’ anlamında iki yana sallayıp sahte bir samimiyetle gülümsedim.

“Seni kendime rakip görsem meydan okurdum ama toz yutturacağım şimdiden belli.”

Cümlemi bitirir bitirirmez Görkem orantısız zeka kullanıp da beni susturacak şeyler söylemesin diye girdim içe-

ri. Ardından da tüm Adanalı ve kadın şoförlüğümle bastım gaza.

Geldiğimiz restoran şehrin göbeğinde, bir gökdelenin tepesindeydi. Beyaz duvarları tamamlayan siyah yuvarlak masalar seyrek biçimde dağılmıştı içeride. Her masada parıldayan zarif şamdanlara ve tavana gömülü loş ışıklara bakarak minimal bir tasarımın içindeyiz diyebilirdik sanırım. Bu geceye kadar gittiğim en lüks yer kişi başı iki yüz elli lira gibi zannımca fahiş bir fiyata sahip olan menüleriyle ünlü bir kebabçıydı. O nedenle binanın mimarisidir, dekorasyondaki renk uyumudur pek anlamıyordum.

Girişte hepimizin kabanını görevlilere aldıratan, diğerlerine göre daha havalı gözüken esmer adam, bizi cam kenarında bir masaya yönlendirdi. Hepimizin derken, Alper hariç hepimizin kabanını aldırarmıştı. Alper'in kabanını veya bir eşyasını kerpetenle sökseniz alamazdınız, kim olduğunuzun önemi yoktu. Alper'in kabani hâlâ ondaydı yani.

Cam kenarındaki masaya oturduğumuzda eşsiz bir Boğaz manzarası bizi karşıladı. Dikilen koca koca binalar biraz kirletse de görüntüyü, Kız Kulesi'ne komşu bir mekanda yemek yeme düşüncesi bile çok güzeldi.

İçimize işlemiş olan gençlik ve fakirlik nedeniyle bir süre elimizi kolumuzu nereye koyacağımızı bilemeden ebleh ebleh birbirimize baktık durduk. Çaktırmadan yan masadaki insanlar ne yiyor ne içiyor, mendilleri kucaklarına mı seriyor yoksa boynuna mı takıyor gibi şeylere bakıyordum. Diğerleri de hemen hemen benim gibiydi. Sadece Alper rahattı, fazla rahat. Bağıra bağıra konuşuyor, Öykü'nün eline zorla tutuşturduğu telefonuna haberi yokmuş gibi pozlar veriyor-

du. Başta rezil olduk diye rahatsız olsam da onun bu hali bizi de rahatlatmıştı. Ne olacaktı sanki rezil olsak? Her gün böyle yerlerde yemiyorduk sonuçta, etrafı rahatsız etmedikçe saçmalamamız gayet doğaldı.

Sipariş verme hakkımızı Görkem'e devredip başımızda dikilen garsondan kurtulduk. İçimizde böyle durumlara en alışık olan oydu. Rahat bir tavırla menüyü inceledi, garsona şefin önerisi sordu. İtalyanca olduğunu düşündüğüm dilde bir yemek adı söyleyip, terbiyesinin ne şekilde yapıldığını bile sordu. Sonunda bir karara varıp yolladı garsonu.

"Feminikçiğim bir şey söyleyeceğim ama kızma." Ortamdaki sessizliğı bozan elbette Alper'di. Karşısında oturan Öykü'ye sırnaşan bir sesle sataşmaya başladı. "Elbisenin dekoltesi perdesiz eve benziyor. Hani evlerde de perde yoksa iç boştur ya, senin de bingıllar olmadığı için-"

Öykü masadaki suyu kafasına dikip yine de hararetini alamamış gibi yelledi kendini. Gözlerini kırpıştırarak, "Bir kerecik olsun, burada olsun beni delirtmesen olmaz mı Alper? Sana ne benim dekoltemden? Bir kadın erkeklere güzel görünmek için değıl, kendini iyi hissetmek için giyinir," dedi. Ses tonu feminizm hakkında daha çok detay vereceğini, uzun uzun konuşacağını belli eder biçimdeydi. Alper de bunu fark etmiş olacak ki işaret parmağını "Bir dakika!" anlamında havaya kaldırıp sandalyesine astığı paltoyu aldı kucağına.

"Az kalsın unutuyordum!"

Öykü'nün önüne kırmızı, üstünde beyaz kalpler olan bir hediye kutusu koydu. Kaşlarımızı çatmış, masanın üstündeki kutuyu inceliyorduk. Normalde bir hediye kutusu pek tehlikeli görünmezdi ama hediye Alper'den olunca saatli bomba varmış gibi hissetmeden duramıyordunuz.

“Ne bu? İçine para falan mı atmamızı istiyorsun?” diyerek yapılabilecek en mantıklı tahmini yaptı y. Alper iç çekerek başını çevirdi Boğaz’a doğru.

“Yok. Yani mantıklı fikirmiş ama o yüzden değil. Sana.”

Kulaklarıma inanamıyordum. Alper, hiçbir tehdit ve baskı altında kalmadan y’ye hediye mi almıştı yani? Hem de kalpli malpli, romantikli? Masamızdan homurtular yükselirken y şansını zorlamayı seviyor olacak ki, “Ne bana?” dedi şaşkın şaşkın.

Alper sonunda patlayıp döndü y’ye. “Hediye işte! Bu yıla kadar bir sürü doğum gününde hediye almadım ya, onlardan birine say işte,” diye tersledi kızı. Hafiften kızarmış mıydı, ben loş ışıklandırmadan dolayı halüsinasyon mu görüyordum emin değildim. “Sakın sana para harcadığımı falan düşünme! Çöpe atmışlar ben de sana vereyim dedim,” diyerek tekrar döndü Boğaz’a. Kaşları çatıktı, kavga eder gibi bir ifadesi vardı. Sanki hediye vermiyordu da molotof atıyordu kıza, bu ne biçim tavırdı be? Tam davardı bu çocuk, net.

“Çöpe atmışlar? Kalpli hediye kutusu içinde?”

“Evet. Atamazlar mı? Şimdi de insanların çöp atma haklarına mı karışır oldun?”

y oflayarak aldı kutuyu. Alper romantiklik yaparken bile uyuz edebiliyordu kızı, tuhaf bir ilişkileri vardı. Kafamı kutuya doğru uzatıp ne çıkacağına baktım. Kalpli yastık bile beklemiştim ama kutunun içinde bir ta görmek beklentilerim arasında yoktu. Filmlerde gördüklerimiz gibi, tepesi taşlı bir tatı.

y gülümseyip aldı tacı eline. Zaman kaybetmeden kafasına geçirip camdaki yansımasına baktı gülümseyerek.

“Çöpe atan kişiyi görürsen benim yerime teşekkür et. Çok güzelmiş,” dedi Alper’e bakarak. Alper ona bakmıyordu. Sanırım bakamıyordu demek daha doğru olabilirdi. İyice kızarmış, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmış bir halde etrafı inceliyordu. Öykü’yü duyunca bir eliyle ensesini kaşıyıp gözlerini yere dikti.

“Hiç uğraşamam senin için teşekkür etmekle falan,” dedi ama sesi ters değil de sevimli geliyordu. Bu halini mıncırmak istesem de “Dışarıda şeklimi şıklumu çizecek şeyler yapma,” kuralı aklıma geldi. Bir de böyle bir mekanda mıncırırsam Boğaz’a atıverirdi beni.

“Öyküş, prenses gibi oldun kız!” dedim gülümseyerek. Sesim Alper’e enjekte edilen romantizm zehrinin panzehiri olacak ki anında bildiğimiz Alper ses tonuyla çığırdı. “Ne prensesi be! Oradan sünepe bir prens gibi mi duruyorum? Kralım ben, kral! Bu da onu kraliçe yapar!”

Haline gülümseyip itici bulacağını bildiğim bir öpücük attım ona. Saçını başını okşayıp sevmemek için zor duruyordum ki Öykü, “Hoşt ulan, nereden ben kraliçe oluyormuşum? Vallahi fırlatır atarım tacı, Allah yazdıysa bozsun,” diyerek bozdu ortamdaki tatlı havayı. Tekrar eski hallerine dönmüşlerdi.

“Aman, çok meraklıyım ben de sanki sana! Üç tip kadından nefret ederim Öykücüğüm. Bil bakalım kim üç tipi de taşıyor? Sen!”

Bir süre birbirlerine laf sokup somurtarak oturdular. Tartışmalarının hiç sonu yoktu. Bu sonlar daima bizim tarafımızdan, beşeri yollarla getiriliyordu.

“Acaba prenses olsak hangi prensesler olurduk?” diye bir konu attı ortaya Yağmur, bu seferki tartışmanın sonu buydu.

“Deniz, Mulan olurdu. Var ya hani asker prenses, ondan. Ece sarı saçlı falan Sindirella olurdu. Külkedisi olduğundan emin değilim aslında ama partiye gitmeye, prensle evlenmeye falan meraklı olduğundan öyle düşündüm. yk de herhalde Elsa olurdu. Onun lakabı Buzlar Kraliçesi ya, içlerinde tek kraliçe o var.”

Onur düz bir sesle mırıldandığında, acıktığı için mutsuz olduğunu anlamıştım. Saat başı yemek yemezse hemen modu düşüyordu, agresifleşiyordu.

“Ben tabii yokum yine, şişko prensesler yok çünkü,” dedim dikkatini dağıtmak için.

“Bacaksız prensesler de yok,” deyip güldü Yağmur.

Onur başını masaya dayayıp enerjisi emik bir biçimde cevapladı bizi. “Aslında var. Yani, Deniz Kızı’nın da bacakları yok. Deniz Kızı olabilirsin,” diye söylendi Yağmur’u süzerken. “Ama dikkat et de seni deniz köpüğüne dönüştürüp yok edecek kadar aptal bir prensin olmasın. Ve Irmak,” Başını çevirmeye şenip, çevirebildiği kadar çevirdi gözlerini bana. “Aslında tüm prensesler şişko. O dönemin güzellik anlayışına göre kırk beş kiloyu kızıdan saymıyorlardı, balık et modaydı.”

Onur çok müthiş bir insandı. Bu sıralarda en çok onu seviyordum. “Akıllı bıdık seni,” diyerek yanağını sıkıverdim. “Yemek,” demekle yetindi sadece. Sabretmesini kulağına fısıldayıp onu bekleme modunda bıraktım.

Aramızdaki sohbet sona erince Alper hayatın adil olmasından yakınmaya başladı. Amcaların durup durup eski zamanları özlemesi gibi, Alper de boş kaldıkça “Fakir olduğum için *badboy* olamıyorum,” derdi. Konuşurken hararetli hararetli konuşurdu hep, yani öykü’ye bakıp şapşallaşmadı-

ğı anlarda. Nitekim bugün de farksız değildi. Herkes Alper'i dinliyordu resmen restoranda.

Yemeklerimizi yedikten sonra sıra, Alper'in özene bezeneye seçtiği pastasındaydı. Üç katlı, çikolatalı ve dolarla aynı renk olduğu için çok sevdiği fıstıklı bir pastaydı. Görkem telefonundan bir mesaj attığında garsonların pastayı şaşıaalı bir biçimde getirmesi de Alper'in planı dahilindeydi.

Onur kutsal tabak sıyırma ritüelini de yaptıktan sonra, Görkem işareti almış olmalı ki mesajı attı. Çok geçmeden mutfak kapısından tekerlekli bir masa üzerinde geldi Alper'in değerlisi. Hep birlikte el çırpıp "Mutlu yıllar sanaaa!" şarkısını söylüyorduk. Kibar insanlar olacaklar ki, restoranda yemek yiyen insanlar da bize eşlik ediyordu. Çok hoş bir an olduğunu düşündüm. Ne yazık ki Alper benimle hemfikir değildi. "Kes! Kesin hepiniz! Size kaç defa söyledim abi ya, inanamıyorum! Birinin *story* çekmesi gerekiyordu!" diye bağırdı. Aynı zamanda elini kolunu havada sallayarak uzak masalardaki insanları da susturuyordu.

"Şunlara bak ya! Alkışlayın hepiniz, aferin! Bok var alkışlayacak! Saçma sapan iş yapıyorsunuz ya," dedi sonra ama Allah'tan bunu sessizce söylemişti. Duyan kişilerin yalnızca biz olmasını umuyordum.

Garsonlara bir şef edasıyla "Pastayı geri götürün, baştan alıyoruz," emri verdi. "Ayrıca gözümünden kaçmadı somurtarak geldiğiniz de. Kapıdan itibaren gülümseyerek giriyoruz abiciğim, anlaşıldı mı?"

Garsonlar kendi aralarında sinirle bakiştikten sonra "Müşteri her zaman haklıdır," ilkesine uyup ses çıkarmadılar bizim deliye. Herhalde ben olsam çenemi tutamaz laf ederdim ama işte, olgun insanın hali başka oluyordu.

Alper hızını alamayıp ayağa kalktı. “Evet değerli konuklarım,” dediğinde içimden ‘İyi de onlar senin konukların değil ki, yemek yemeye gelen insanlar,’ dedim. “Lütfen siz de daha coşkulu alkışlayın. Pastamı yedikten sonra tek tek bakacağım ellerinize, kızarık olmayanı kınıyorum şimdiden,” diye açıkladı sevecen bir sesle. Görkem rezil olmanın verdiği huzursuzlukla yerinde kıpırdanırken Alper’in hareketleri hepimizde yüzlerimizi gizleme isteği uyandırıyordu.

Derin derin nefesler alıp, “Bugün doğum günü. Bugün ona katlanmak zorundayız,” diye mırıldandık. Aynı cümleyi değil elbette ama hepimizin fısıltıları buna çıkıyordu.

Her şeyi gönlüce yapıp *story* atmak için kameralarımızı yüzüne çevirdiğimizde, her şeyi kendisi ayarlamamış gibi utangaç utangaç gülümsedi. Bir yandan da “Ya ne gerek vardı buna! Beni utandırıyor sunuz ama!” gibi sözler söylemeyi de ihmal etmiyordu. Neyse ki on dakika sonra sıkılmış ve “Aman! Şöhret insanı içten içe tüketiyor!” diye son vermişti buna.

Kazasız belasız pasta faslı da sona erdiğinde, garsonlar masamıza bir kutu getirdiler. Alper hemen atlayıp “Aaa! Hediye mi?” diyerek eline aldığı kutuyu, açtığı gibi ortaya atıvermişti. Elektrik çarpmış gibi bir tepki vermesinden anlaşıldığı üzere minik kutumuzun içinde hesap vardı. Kol gibi bir hesap.

“Kutumda büyük hissediyorum,” dedi Erhan ellerini havaya kaldırmış dua ederken. Alper, Erhan’la küs olmasına rağmen şovmen tavrına bürünmüştü hemen. Acun’u taklit ederek, “Açıyorum,” diye bağırdı. Sonra sesi iyice yükseldi, açıyorum kelimesi gitgide uzadı.

“Açıyorum, açıyooooouum, açıyooooooooouum....”

Onur ve Yağmur malum yarışmadaki yarışmacılar gibi masada ritim tutunca daha Alper iyice yükseldi ve sonunda “AÇTIM!” diye bağırdı. “Tamı tamına on dört bin üç yüz lira! Hamdi Bey hesabı elinize verdi arkadaşlar. Elinize diyorum çünkü hiçbir kuvvet bana kendi doğum günümde böyle bir hesabı kitleyemez.”

Haklıydı, ona normal bir günde bile hesap kitleyemezdik zaten. Kaldı ki doğum günü... Hiç umudum yoktu.

“Alman hesabı yapalım bari,” diyerek çantasından cüzdanını çıkardı Öykü. Alper kalp fışkırtan gözlerle ona bakıyordu.

“Hesabı erkekler öder falan demeyecek misin?” diye sordu merakla. Kıza yüzük gören Gollum gibi bakmasa gayet normaldi aslında.

Öykü cüzdanını karıştırmaya devam ederken “Feminizm kadın ve erkek eşitliğini savunur. Erkeklerle yüklenen toplumsal dayatmaları da yıkmayı hedefler. Hesap ödemek, ilk adımı atmak gibi yani,” dedi. Alper’in gözlerinin top top olup göz çukurlarından fırlamasına saniyeler kalmıştı ki, bana dönüp yapıştıverdi koluma.

“Irmak vallahi buldum! Bak işte, bu yüzden Öykü’ye yatırım yaptım ben! Hesap ödeme yükünü falan erkekten kaldırıyor, harika!”

Ben “Yine başlıyoruz,” diye düşünürken Öykü’ye döndü yeniden.

“Karar verdim, ben de feminik olacağım. Nasıl oluyoruz? Bir yemin falan mı ediyoruz? Kutsal Feminik’in ruhuna erkek mi kurban ediyoruz, n’apıyoruz?”

Öykü elindeki cüzdanı sinirle kafasına vurduğunda bile susmuyordu, inatla delirtiyordu kızı.

Neyse ki bu karmaşıa hesabı Görkem'e kitlememizle sonuçlanmıştı da gittiğim hayali mevlidin tüm parasını buraya bırakmak zorunda kalmamıştım.

Kapıda gvenliklerin beklediği, kırmızı neon ışıklarla adı yazılı kulübün önüne geldiğimizde havada alkole karışık aşk kokusu alıyordum resmen. Türk dizilerinin istisnasız her birinde, bir blmck de olsa gidilen ve esas oğlanın içmek suretiyle içindekileri kıza döktüğü yerlerdendi burası. İçerideki müziğin gürültüsü bulunduğumuz yere boğuk bir uğultu olarak geliyordu. Kapıdan sarmaş dolaş çıkan bir ifte çarpmamak için kendimi sağa doğru fırlatırken, "Acaba içindekileri dökmek sadece dizi karakterlerine özgü bir şey mi? Gerçek hayat o kadar masum değil mi?" diye düşünmeden edemedim.

Görkem birini arayıp konuştuktan sonra, kapıdaki gvenliklere selam verip bize döndü. "Girebiliriz. İçerisi çok gürültülü olduğundan birbirimizi bulamayabiliriz. O yüzden çok ayrılmadan yürüyün."

Sınıfını geziye getiren bir ğretmen edasıyla konuşup gözleriyle sayım yaptı. Sonunda tam olduğumuza kanaat getirmiş olacak ki gri metal kapıdan giriverdi. Gözlerinde güneş gözlüğü olan gvenliklerin yanından geçerken, "İyi bari, gece gündüz güneş gözlüğü takan tek manyak Alper değilmiş," diyerek güldüm kendi kendime. Gürültü seviyesi giderek arttığından bir başkasının duyması mümkün değildi zaten.

Siyah duvarları olan uzun bir koridordan geçtik. Attığımız her adımda yanımızda yeni bir çift belirliyordu. Ben de her yeni ifte aynı merakla bakıyor, "Keşke tek gecelik

ilişkilerinin sabahında işlerine gidip orada birbirlerini görse-ler. Sonra biraz atışsalar, biraz ‘Ben sana asla âşık olmam,’ diye saçmalayıp sonunda âşık olsalar... Belki de gerçek aşkı birbirlerinde bulup evlenirler? Ay çok tatlılar!” diye hevesleniyordum.

Yanımdan geçmekte olan bir diğer çifti süzmeye başlamıştım ki, omzuma atılan bir kol beni geldiği bedene doğru çekti. Ne olduğunu anlamak için kafamı kaldırdığımdaysa Mete’yle göz göze geldik. Göz kırıp başımı omzuna doğru bastırdı. Amacının kulağıma yaklaşmak olduğunu anlamıştım. “Etrafı incelemeye dalıp izbandut gibi bir herife çarpacaktın,” diye açıkladı bağırarak. Başımı arkaya çevirip baktığımda gerçekten kocaman, içimizdeki en iri kişi olan Erhan’ın bile iki katı olabilecek bir adamın yürüdüğünü gördüm. O adam beni dövmek istese bizimkilerin beşi bir olup yine kurtaramazdı herhalde.

“Bu herif bizi çiğnemedi tükürür be!” diye söylendim kendi kendime. Mete’nin kolu hâlâ omzumdayken koridorun sonuna nihayet gelebildik. Mavi ışıkla donatılmış, ortadaki sahnemsi yer ve bar kısmındaki tezgahlar hariç bir şey barındırmayan bir mekandı. Mavi ışık vardı, evet ama bunun aydınlatma amacı gütmediğine emindim. İnsanları göremiyordunuz, ışık yalnızca göz yoruyordu.

Görkem’i takip etmek için merdivenlerden inerken, şimdiden bu kulüp olayından yorulduğumu hissetmiştim. İnsanlar, en ortaya konumlandırılmış sahnenin etrafında hoplaya zıplaya dans ediyordu, bazıları hoplama seviyesini de aşmıştı. Bedenini su gibi dalgalandıran bir kızın yanından geçerken, insanlara çaktırmadan göbeğimi onunki gibi sallamayı denedim. İçtiğim suyun göbeğimde hareket ettiğini his-

setmiştim ama dışarıdan seksi bir dans figürü görünmemişti sanırım. Bugün de kendi kendime rezil olmuştum anlaşılan. Kimsenin görmediğini umarak adımlarımı hızlandırıp yetiştim bizimkilere.

Parlak siyah mermerden yapılmış, içki bardaklarıyla ve renkli şişelerde dolu tezgahın önündeki sandalyeleri zapt etmişlerdi. Malum on kişiydik, mekanı kapatmış gibi olmuştuk.

Kendimi Ece ve Alper arasındaki tabureye atıp “Ne yapıyoruz şimdi?” diye sordum bağıarak. Herkes, Alper’in tabiriyle ‘köylü köylü’ Görkem’i izliyordu. Bu bakış sadece Erhan’da yoktu. O son derece rahat biçimde taburesine yayılmış, barmenle konuşuyordu.

Barmen abi, çılgın dikik saçları ve boynundaki zincirle İsmail Yk modasının son temsilcisi gibi görünmesi dışında pek de tuhaf durmuyordu. Yani böyle biraz daha şey birini beklemiştim, anlarsınız ya. Uyuşturucuyu basıp basıp kız görünce “Oooo kız!” diyerek atlayacak birini. Arka Sokaklar’da hep öyle oluyordu, alışkanlık işte.

Barmen abi elindeki havluyla kuruladığı bardaklardan birine viski doldurup Erhan’ın önüne ittiğinde merakla ona bakıyordum. Bir yudum aldığı an kendinden geçecek gibi geliyordu. Ama hiç beklediğim gibi olmadı, Erhan lök diye içiverdi viskiyi. O içerken Alper küs olmalarından mütevellit, çaktırmadan Jack Daniel’s şişesinin fotoğrafını story atmaya çalışıyordu. Telefonu kolunun altından geçirmiş, yakınlaştırarak yakınlaştırarak çekiyordu garibim. Bu haline gülüp içimden içimden sevdim onu. Karşınızdaki Alper’se dostlarım, onu uzaktan sevmek, sevgilerin en güzeliydi. Sağı solu belli olmazdı çünkü.

“Sen ne içmek istersin diye soracağım ama içkilere dair tek bilgin isimleri gibi duruyor?”

Kulağımda hissettiğim nefesle bir besmele çekip Alper’i kesmeyi bıraktım. Barmen abi benimle konuşuyordu. Elinde iki tane şişe vardı ve herkesin önüne birer bardak bıraktığını o an fark etmiştim.

“İsimlerini de bilmiyorum ki! Sadece viski ve biranın adını biliyorum. Ha bir de şarap!” deyip güldüm. Altın renkli sebile benzeyen makinenin önüne kocaman bir bardağı dayayıp doldurdu. Sarı içecek bardağa dolarken bunu içince ne kadar çişim geleceğini düşünüp endişelendim. Ortak kullanılan tuvaletlerde hiç rahat edemiyordum zaten, kaldı ki kulüp tuvaleti... Dizilerde daima sevişilen lokasyonlardı bunlar, tehlikeliydi.

“Al gülüm, bira iç. Yavaş başlamak için iyi seçenektir,” dedi ve göz kırptı Barmen Abi. Elimi “Eyvallah abim,” diyerek böğrüne koyup tek dikişte içtim birayı. Leş gibiydi, hiç lezzetli değildi. Kokusu deseniz... Onur tuvaletten çıkınca bile daha az midem bulanıyordu. Hiç sevmemiştim. Yine de bu gece oturup etrafı incelemekle yetinmeyecektim. Amacım içmek konusunda Görkem’e meydan okumak ve onu sarhoş edip hakkımdaki gerçekleri öğrenmekti. Bunun için de içmekte iyiymişim gibi davranmam lazımdı.

“Abov! Gardaşım ba hele, yavaş git az! Harcarlar bacım seni burada!”

Barmen Abi elimdeki bardağı alıp kenara koyarken burada dahi çocuk gibi görünmenin verdiği öfkeyle Ece’nin önündeki votkabardağını alıp onu da diktim kafama. “Gıran giresice!” diye bağırان bir ses duyduğumda elimdeki bardağı tezgaha bırakıp kocaman olmuş gözlerle Barmen

Abi'ye baktım. Gıran giresice, bize özgü bir şeydi. Adana'ya özgü bir şey...

Abiye benim de Adanalı olduğumu söylemem, müthiş kulüp maceramı yine mevlit dinleme aşamasına çekeceğinden, hiç bulaşmayıp “Saygılar abim,” diyerek önüme döndüm.

Bu sırada bizimkiler tabureleri iyice yaklaştırmış, bir başka barmene sipariş veriyordu. Alper'e yanaşınca bana dönüp saçımı bozdu eliyle. Bu onun sevgi gösterme şekliydi. Bugün sevgiden dolup taşıyor olacak ki saçımı bir yolmadığı kalmıştı, bayağı karıştırmıştı eliyle.

“*Shot* atacağız. Sen şimdi biraz geride dur, Görkem çakırkeyif olunca ortaya atlar meydan okursun,” dedi kulağıma. Planımı konuşmadan bile anlamış olması gözlerimi yusuvarlak etmişti ama o Alper'di. Bazen düşüncelerimi ben düşünmeden anlıyor olduğundan falan şüphe ediyordum. Çok kurnazdı ve ben çözmesi karmaşık olmayan bir bulmacaydım.

Başımı uslu uslu sallayıp Alper'in arkasına sindim. Alper'i siper etmek, Görkem'i izlemek için iyi bir yöntemdi.

Üstünde beyaz, salaş bir tişört vardı. Köprücük kemikleri tişörtün yakasından rahatça seçiliyordu. Ayrıca bir kolye taktığını da fark edebilmiştim. Hep takıyor muydu diye merak etmeden duramadım.

Küçük bardaklardan birini aldığında bileğindeki siyah bileklik gözüme çarptı. Bugün ayrı bir yakışıklı mı olmuştu yoksa ben bir aydır onu görmediğim için bana mı öyle geliyordu, bilemiyordum. Küçük bardağı yudumlayıp gülerek tezgaha bıraktı. Güldüğünü görünce hafiften başım döndü. Başta gülüşü sarhoş etti sandım ama büyük olasılıkla nedeni

midemde karışan bira ve votkaydı. “Affet beni babam. Affet, kızın eskisi gibi masum değil,” dedim içimden.

Gözlerimi Görkem’den çekip biraz da kızlarla takılayım diye döndüğümde bir de ne göreyim?! Kızların yerinde yeller esiyordu! Çocuklar kendi aralarında gülüşüp eğlenirken kızların yokluğunu fark ettiklerini pek sanmıyordum. Ayrıca yok olanlar sadece kızlar değildi, Onur da ortalıkta yoktu. Sandalyede tam tur dönüp kalabalığı süzmeye başladım. Fazla süzmeme gerek kalmamıştı, bir kalabalığın ortasında dönüp duran Onur’u hemen görmüştüm.

Sandalyemden atlayıp Onur’a doğru birkaç adım attım. Düz taban giymiş olmama şükreliyordum çünkü alkol beklediğimden daha çok çarpmıştı beni. Zihnim yerindeydi ama görüşüm için aynı şeyi ne yazık ki söyleyemeyecektim. Sanki suda yürüyor gibi yavaş gidiyordu adımlarım. “Yüzüyorum lan havada! Çok havalı!” diye mırıldanıp güldüm halime. Sonra bunun sarhoşluğun bir sonucu olduğunu düşünüp daha çok güldüm.

Kalabalığı yarıp ortaya kadar gelince, üstünde Yağmur varken tekerlekli sandalyeyi deli gibi döndürüp dans eden Onur’u gördüm. Bunu öyle keskin hareketlerle yapıyordu ki, saf saf gülen Yağmur’un aksine Onur’un sarhoş olmadığını anladım. Zaten su almaya üşendiğinden, içerideki sehpanın üstünde duran kolonyayı içiyordu daima. Alkole bağışıklığı vardı yani.

“Kızlar nerede?” diye bağırdım Onur’a. Ama alkışlayan ve çığlık çığlığa zıplayan kalabalık içinde beni duymamıştı bile. O an aklıma, ne dersem diyeyim kimsenin duymayacağı fikri giriverdi. Bundan cesaret alıp “Ben galiba Görkem’e âşık oldum!” diye bağırdım bu sefer de. Zaten kimse duy-

muyordu, en azından rahatlardım. Bizim oturduğumuz yere doğru döndüm olduğum yerde. Görkemler de ayaklanmış, etrafa bakıyordu. Mete ve diğerleri sahneye yönelirken Görkem'in gözleri beni buldu. Aramızda çok fazla insan, çok fazla ses vardı. "Ben galiba sana âşık oldum!" diye bağırdım var gücümle. Kaşlarını çattığında ne dediğimi anlamaya çalışır gibi göründü gözüme. Anlamasına imkan olmadığını bildiğimden omuz silkip ben de güldüm. Ona yaklaşmak için bir adım attım. İkincisi için ayağımı kaldırmıştım ama etraftaki erkekleri savuşturmak için yumruğu havada bir Erhan görmem buna engel oldu. Şaşkınca neyi gizlemek istediğini anlamaya çalıştığım da, sahnede dans eden kızların benim tatlı arkadaşlarımın kayıp ikizleri olmasını falan diledim. En azından poposunu Tyla gibi sallayan kız Öykü olmasındı. Ya da Ece'yi üstündeki mini eteğe rağmen havaya kaldıran kız Deniz değil de başka bir güreşçi olsundu...

Sahneye iyice yanaşınca direğin diğer tarafındaki Alper'i seçti gözlerim. Öykü'yü belinden yakalamış, direğe tutunan ellerini çözmeye çalışıyordu. Ama Öykü direği bırakmama ya kararlı gibiydi.

Nereden bulduğu konusunda hiçbir fikir edinemediğim mikrofonu dudaklarına götürüp bir çığlık attı. Sonra attığı çığlığa güldü. İnsanlar bu durum tuhaf değilmiş gibi dans etmeye devam ederken Alper'in sesi de mikrofon sayesinde duyulur olmuştu.

"Ya gözünü seveyim iki yudum şeyle nasıl sarhoş oldun sen? Ne meraklıymışsın sarhoş olmaya yavrum ya... Bırak şu direği!"

O an yaptıkları o kadar eğlenceli gelmişti ki, sahneye nasıl çıkabileceğimi çözmek için iyice yanaştım. Birkaç metre

ötemde, siyah dört basamaklı merdiven bana gülümsüyordu.

“Geliyoruuuum!” diye bağırp kakhaha attım. Koşar adım merdivene giderken bir anda ayaklarım yerden kesilince, kakhaham şiddetlendi. Bir bardak votkayla uçan ikincisinde neler neler yapardı! Harikaydım resmen!

“Hiçbir yere gitmiyorsun, pis fare.”

Ses o kadar yakınımdaydı ki bağırmasına gerek kalmamıştı. Belim neredeyse Görkem’in göğsüne değerken başımı baykuş gibi 360 derece döndürebilmeyi diledim. Yüz yüze olmak istiyordum.

“Gitmek istiyorum!” dedim tatlı olmasını umduğum bir sesle. Kendimce fingirdiyordum işte, bizim iş atmamız da anca bu kadardı.

Beni dinlemeyip tekrar tezgahın önündeki taburelere getirdi. Sandalyelerden birine oturtup saçlarımı gözümün önünden çekti nazikçe. Eteğimi de düzelttikten sonra “Bir şey içmeden otur burada, geliyorum ben,” diye tembihleyip uzaklaştı.

“Seninki mi?” diye sordu tezgahın öbür tarafından bir ses, ben dalmış gitmişken. Sırtımı Görkem’in gittiği yöne dönüp tezgaha dayadım yüzümü. Bir kızdı benimle konuşan. Oldukça hoş bir kızdı. Bu yüzden düşünmeden “Benimki. Yaza düğün yapıp evleniyoruz, ciddiyyiz,” dedim. “Bacım ne olursun bari sen yapma! Başka erkek mi kalmadı sanki!” diyordum bakışlarımla ama o bunu anlamamış olacak ki Görkem’in arkasından bakmaya devam ediyordu.

“Düğün için biraz küçük değil misiniz?” diye sordu.

Sana ne haspam, sana ne oluyor yani?

“O ısrar ediyor. Beni elinden kaçırmak istemiyormuş,” dedim bir tebessüm eşliğinde. Gözlerini sonunda Gör-

kem'den çekip aşağılar gibi süzdü beni. Yakışıklı bir erkeğin yanına yakıştıramamıştı kendince ama umurumda değildi.

Bir süre tezgahta uyukladım. Yarım saat ya geçmişti ya geçmemişti, Görkem geldi.

“Kızları arkaya aldık, orası daha sakın,” deyip girdi koluma. Aslında yürüyemeyecek halde değildim ama bunu bilen tek kişi ben olduğum sürece sorun yoktu. Yalandan birkaç kez tökezleyip iyice garantiledim beni bırakmamasını. Kapıya yaklaştığımızda *barmaid* kıza sinsice dil çıkarıp döndüm önüme.

Renkli renkli şişelerle süslü dolapların önüne kurulmuş tezgaha geldiğimizde, gözlerimi bardaklarla şov yapan kızdan alamıyordum. Burası kulübün bistro kısmında yer alıyordu. Alkol satışı yapılan kafemsi bir yerdi yani. Kızlar ahşap masalara çökmüş, şeytan gibi tezgahdaki kızı süzüyordu. Ben de Ece'nin yanına oturup gözlerimi diktim kıza. Güzel olması yetmezmiş gibi olağanüstü bir fiziğe sahipti. Yani kilolu kızların memesi büyük olurdu, zayıflarınki biraz daha küçük. Bu kızın meme hariç her yanı inceydi ama maşallah, memeleri benimkinden halliceydi. Benim aksime onun beli incecikti ve yine benim aksime üstünde çok havalı bir büstiyer vardı. Karın kaslarını belli eden yarım büstiyerin altındaki jean hiç bende durduğu gibi değildi valla.

Ne derler bilirsiniz, beş kız yan yana oturmuş kem göz atıyorsa dağ bile devrilebilir. Nitekim biz de şansımızı deniyor, dağ gibi kızı eritmeyi hedefliyorduk sanırım. Ece'nin kolumu dürtmesiyle ona döndüm. Kulağıma eğilip “Memesi kesin silikon. Baksana top gibi duruyor, yusuvarlak. Öyle şekilli meme mi olurmuş?” dedi. Hak verir biçimde başımı sallayıp “Aynen ya. Kilosuyla da çok orantısız. Kesin *fake*

kanka. Yüzü de herhalde estetikdir. Böyle güzel doğsa haksızlık olmuş olurdu. Rabbim adildir, ben böyleyken bu kız doğuştan böyle olamaz,” diye fısıldadım. Sonra çarpılmaktan korktum. Sarhoş cesaretiyle günaha girip ayık kafayla çarpılacaktım bu gidişle.

Diğer tarafımdan da biri dürtünce, sorgulamadan yaklaştırdım Deniz’e kulağımı.

“Yaşı bizden büyük olduğu için yüzü de fiziği de oturmuş. Yaşlı yani. Ayrıca baksana ya boynu çok uzun, o kadar da güzel değil bence.”

Ona da başımı salladım. Sanki kendim çok güzeldim de elalemi ezikliyordum ama anca böyle atabiliyordum kıskançlığımı. Kızın yüzüne gidip tek kelime edemezdim de arkasından gıybet yapmak kolaydı tabii.

“Al benden de o kadar! Hem bacaklarından biri diğerinden kalın gibi sanki. Dudakları da çok dolgun. Yaşlanınca dudakları kesin sarkar.”

Kendimi kızların tespitleriyle azıcık da olsa teselli edebilmişim. Kusursuz görünen bir kızla karşı karşıya olduğumuzdan, ancak bu kadar dedikodu yapabiliştik. Ama olsundu, bu da yetmişti.

Tam o sırada, kendimi yeni yeni sakinleştirmişken, bardakları atıp tutmayı bıraktı kız. Kahverengi saçlarından elini geçirip flörtöz bir gülüşle bizimkilere döndü. Elim ayağım şimdiden titremişti, bu kız beşinden kime yürürse yürüsün kan çıkardı vallahi. Asıl sorun bizimkilerin de dünden razı gibi görünüyor olmasındaydı. Erhan bir yandan, Alper diğer yandan timsah gibi çevrelemişlerdi kızı.

Refleks olsa gerek, anlaşılmış gibi kalktık kızlarla. Çocuklar tezgahı çevrelemişken uzaktan izlemek pek mümkün değildi.

“Güzelim hiç öyle dudağını falan ısırma, sahipli bunlar

sahipli!” dedi Deniz öne atılarak. Öykü kafayı bayağı güzel bulduğundan, ne dediği anlaşılmıyordu ama yine feminist sloganlar attığına emindim.

“Erkekleri objeleştirmek-” diye başladı cümlesine ama bitiremeden kendi bitmişti. Kahkaha atıp Alper’in koluna giriverdi.

“Ben kraliçeyim! Emrediyorum, bana likör getirin!” dedi gülerek.

Alper onun bu haline öyle bir bakıyordu ki, sanki ruhu eriyecekti de akıverecekti gözlerinden. “Ah feminik ah! Büyü mü yaptırdın bana, okutup üflettin mi?” diye mırıldandı Öykü’ye bakarak. Sonra kıza döndü. “Bacım, yanlış yoldasın. Dudak ısırılmaz, bilerek eğilip içki doldurmalar.. Dükkan sahibi herhalde cinsiyetçi bir herif. Seni cinsel obje olarak sunuyor müşterilere. Doğru yolu bul, feminik ol. Bak ben doğru yolu buldum, kafam rahat,” dedi. Ardından Görkem’den arabanın anahtarlarını alıp Öykü’yü kucağına alıp götürdü.

“Evlenin de rahatlayalım ya,” dedim kendimi tutmaya gerek görmeden. Beni takan olmamıştı, aksine yeni bir sahne oynanıyordu mekanda. Erhan beklemediğimiz bir şey yapıp Deniz’i tersliyordu.

“Yo, benim sahibim falan yok. Gayet de boştayım,” diye çıkıştı Deniz’e.

“Öyle mi?” dedi Deniz inanamaz gibi. Erhan doğal bir tavırla omuz silkip “Öyle,” dedi.

Barmaid kız, içinde bulunduğumuz durumun eski sevgili vakası olduğunu hızlıca anlamıştı. Gülerek “Ben zaten beyaz tişörtlüyle ilgileniyorum,” dedi. Bana doğru baktığını görünce, “Teşekkür ederim ama homoseksüel değilim. Bir gün

kızlardan hoşlanırsam söz, ilk sana geleceğim. Hem senden iyisini mi bulacağım zaten? Kütür kütürsün, maşallah,” dedim. Azıcık şımarmışım da. Erkekleri geçtim, manken gibi kızlar bile cazibeme karşı koyamıyordu! Nazar değmemesi için çaktırmadan kıcımlı kaşıdım.

Kız yüzüme alık alık bakınca, içimden üzüldüm kıza. Yazık, reddedilmenin acısını ilk kez yaşıyordu anlaşılan. Ben bu konularda profesyonel olduğumdan, ayıldığımda buraya yeniden gelip kızın moralini düzeltmeyi beynime not etmiştim.

“Üzülme lütfen. Benden daha iyilerine layıksın zaten,” diyerek kızı teselli etmeye girişmişim ki, arkamdan birinin güldüğünü duydum. Tam arkamdan.

“Irmak, sanırım beyaz tişörtlü ben oluyorum,” diye fısıldadı Görkem omzumun üstünden başını eğip. Güldüğü sesinden de göz ucuyla gördüğüm yüzünden de belliydi. Birkaç saniye duraksayıp düşündüm. Saçma bir şekilde kızın Görkem’den hoşlanması mantıksız gelmişti, benden hoşlanması daha mantıklı gibiydi.

“Senden hoşlanamaz ki! Sen benim değil misin?” dedim. Ağlamak üzereydim, çok dengesiz bir ruh haline girmiştim bir viski ve bir birayla. Görkem “Ne?” diye sorarken beklemediği bir şey yapıp dövüşçü gibi yakaladım kafasını. Boyununu sağ omzumun üzerinden iyice aşağıya çekip kitledim. Bu numaraları babamla güreşirken öğrenmişim.

“Şimdi kaçıp koşacak bir yerin yok!” deyip öpüverdim yanağından Görkem’in. *Barmaid* kız, “Herkes cidden sahipliymiş anlaşılan,” dediğinde onu umursamak gelmemiştii içimden. Yanaktan öpmeye sahip mi olunurdu canım! Azıcık daha öpmem için neden kalmamıştı pis kız yüzünden.

Görkem'in kafasını bırakmadan, boynunu da kırmamaya özen göstererek yüzümü döndüm ona doğru.

"Şimdi sıra... Dudak!" diye bağırdım neşeyle. Dışarıdan sesim nasıl duyuluyor bilmiyordum ya da duyuluyor mu. Filmlerdeki sarhoşları düşündüm. Acaba tüm sarhoşlar anlaşılıp yalandan mı tuhaf konuşuyordu? Yoksa ciddi sarhoşken cümleler boğuk mu çıkıyordu ağızdan? Hayret, bana gayet normal gelmişti.

Görkem kırmızı kırmızı yanaklarla bana bakarken, ellerimle iki yandan sıkıştırdım yanaklarını.

"Elma! Elmayı seviyorum!"

Yanaklarındaki ellerimi iyice sıkıştırıp dudaklarının da büzüşmesini sağladım. Öylece bana bakıyordu. Kocaman olmuş gözler ve kırmızının en tonu koyunda bir tenle...

"Öpüyorum!" diye bağırdım son heceyi uzatarak. Yaklaştım, yaklaştım... Ama dudaklarım beklediğim gibi yumuşak dudaklarla değil, sert ve soğuk bir elle buluşmuştu.

"Öpmüyorsuuuun!" dedi biri. Sanırım Görkem'in dudaklarıyla aramda birkaç santim kalmışken elini araya sokan kişiydi bu sesin sahibi. "Görkem hadi çalıştır arabayı, ben Irmak'ı getiririm," diye de ekledi, Görkem'i kollarımın arasından serbest bırakırken.

"Sen kimsin be, tırşik! Bıraksana beni, öpeceğim dedim!" diyerek karşı çıksam da mutluluğumun katili beni sırtına halı gibi atıvermişti. Sarktığım omuzdan doğru görebildiğim tek şey yuvarlak bir popoydu. Ama bu suçlunun kimliğini bulmam için yeterliydi, bu popoyu nerede görsem tanırdım: Mete!

Adım sesleri uzaklaştıktan sonra, "Ayılınca bana teşekkür edeceksin Irmak. Manzaranın tadını çıkar ve ses yapma

şimdi,” dedi. Manipüle edilmeye çok uygun bir anda olduğumdan, “Tamam!” diye bağırdım. Yuvarlak popo manzarası son derece güzeldi.

Manzaram, arabaya bırakılmamla son bulduğunda gözlerimi yeni bir hedef için etrafa çevirdim. Arabadaki ışık dikkatimi dağıtsa da Alper’in yanında oturduğumu kısık gözlerle seçebilmişim. Onun omzuna yatmış uyuklayan Öykü’yü görünce kıskanıp ben de diğer omzuna koydum başımı. Alper beni fark etmiş gibi durmuyordu.

“Öykü... Seni aradığım günü hatırlıyor musun? İlk kez kendi hattımdan birini aradığım için ben çok net hatırlıyorum. Seni aradım ve tam kırk üç saniye konuştuk,” diye mırıldanıyordu Alper. Duraksayıp yutkundu. “Kırk üç saniyemi geri versene,” dedi hemen ardından. Neyden bahsettiklerini sormak için kolunu dürtüp kendimi fark ettirmeye çalışsam da trans halinde gibi, yalnızca omzundaki Öykü’ye bakıyordu. Muhabbete dahil olamamanın verdiği üzüntüyle iç çektim.

“Benim malım kıymetlidir. Harcadığın kırk üç saniyemi, kırk üç yılla ödeyebilirsin sadece. Anlatabiliyor muyum? Yani... Bilirsin işte. Kırk üç sene katlanmak zorundasın bana. Arkadaşım olarak mı katlanırsın, başka şey mi...”

Sesi gitgide kısıldığı için, duyabilmek adına kafamı iyice soktum Alper’in ağzına doğru. “Çek şu bitli saçlarını!” demek yerine saçlarımı itmekle yetindi sadece. Gitgide şaşıırıyordum. Acaba bunlar da hep votkanın oyunları mıydı?

Ayılınca ilk iş bunu düşünecektim.

Öykü bir kolunu Alper’in beline dolayıp kafasını iyice yerleştirdiğinde onu taklit edip aynısını yaptım. Ben de kankamı sevmek istiyordum! Hatta daha da sırnaştım Alper’e, sırf kıskançlığımdan.

“Arkadaş olarak katlanırım,” diye mırıldandı Öykü. Elimle kafasına yavaşça vurup “Alper benim arkadaşım! GİT!” dedim. Ama galiba görünmezdim. O da takmamıştı beni. Esneyip gözlerini belirli belirsiz aralarken devam etti cümlesine:

“Çünkü benim zaten sevgilim var.”

Daha önce hiç “akşamdan kalma” olmamıştım. Bu nedenle olsa gerek, başımda bir ağrı, bedenimde baş gösteren uyuşukluk ve ağızımdaki iğrenç tatla yaşadığım bu durumu neye benzeteceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu duruma en yakın his ağlayarak öğlen uykusuna yatmaktı sanırım. Ama onu düşünerek baş ağrımı daha da çekmeye hiç niyetim olmadığından, boş verip yattığım yerde dönmeyi denedim. Hoş, onun için bile fazla uyuşuktum.

Bir süre daha uyanmaya direndikten sonra, belimde hissettiğim kol uyanmak konusunda fazlasıyla teşvik etti beni.

Gözlerim anında fal taşı gibi açılırken beynim de ondan geri kalmamıştı. Bir dakika öncesinde sağa dönmeye üşenirken yanımda birinin yattığı bilgisi adrenalini bidon bidon boşaltmıştı damarlarıma.

“Evet Irmak, işte senin parlama zamanın!” diye gaza getirdim kendimi. Her dizide ve kitapta vardı bu sahne, yıllardır bu anı bekliyordum. Birbirine gıcık olan -dizilerde buna “uyuz olmak” diyorlardı- esas karakterler illa ki bir gece yanlışlıkla birlikte uyur ve sarmaş dolaş uyanırlardı. İşler bu aşamada değişir ve her şey pembeleşirdi. Eğer umduğum gibiyse, ben de artık esas kız olabilecektim!

Hevesli gözlerimi yavaşça yan tarafıma çevirdim. Belime dolanmış kolun sahibi olan Görkem’le romantik bir bakışma yaşayacak, sonra da utanmış gibi kolunu itip kalkacaktım.

Ancak dostlarım, yine ve yeniden hayal kırıklığı sol yanımda beni bekliyordu. Anam beni esas kız olarak doğurmamıştı, hamurumda yoktu. Yaşamım, yumurtaya koşma yarışında geride bıraktığım sperm kardeşlerime büyük bir haksızlıktı resmen. Hiçbir alanda başarılı olamadığım yetmezmiş gibi ergenliğimin baharında solup kalmıştım.

Elbette eli belimde ağzının sularını akıtarak uyuyan kişi Görkem değil, Yağmur'du. Omzunun üstünden ona sarılmış uyuyan Öykü'yü de görebiliyordum. Vagon gibi birbirimize girmiş, güzel bir tren yapmıştık.

Oflayarak Yağmur'un kolunu üstümden attım. Biz neredeydik, başka yatak mı yoktu da burayı üçlemiştik bilmiyordum. En son hatırladığım şey bir arabada gidiyor olmalı, içinde kusmuklar ve sarhoş kahkahaları içeren bir arabada.

“Hayal kırıklığına uğramış gibisin?”

Yatakta arayıp bulamadığım Görkem, bir boy aynasının karşısına geçmiş üstüne geçirdiği siyah boğazlı kazağı düzeltiyordu. Onu ve tamamen beyaz mobilyalarla dekore edilmiş odayı çatık kaşlarla süzdüğümü fark edince gözlerini aynadan ayırdı.

“Gece sizinle kalmadım. Giyinmek için on dakika önce girdim odaya. Kapıyı tıklamıştım da acelem olduğundan uyanmanızı bekleyemedim.”

Cevap vermek yerine ona ifadesizce bakmayı sürdürdüm. Alper'in doğum günü geçmişti, artık kırılgan tavrıma dönüş yapabilirdim. Gecenin bir yarısı yolun ortasında “Sen kimsin ki sana âşık olayım?” temalı konuşması, yeşil gözlü bir kızla olası flörtü bana kırılma hakkı tanıyordu ve bu hakkı sonuna kadar kullanacaktım.

“Onur'la kahvaltıya bir şeyler almaya gideceğiz. Biz ge-

lene kadar siz etrafı toplayın, olur mu?” dedi cevap vermeye yanaşmadığımı görünce. “Onur hayatta uyanmaz bu saatte,” diyerek doğrulduğum yatakta geri kaykıldım. Normal normal konuşması sinirimi bozuyordu, kırıldığımı fark etmeliydi.

“Onur uyumadı ki hiç. Sabah dörde doğru geldik.” Daha kısık bir sesle, “Yağmur tekerlekli sandalyesine kusmuş. Üç dört saattir Onur onu temizliyor,” dedi.

Eğlenceli bir çocukluk geçirdiyseniz eğer, Tutankamon’un çizgi filmini bilirsiniz. Her bölüm başında tabutundan doğruluşunu hatırlamak isterseniz dostlarım, o an bana bakmanız yeterli olurdu. Çünkü tam olarak o şekilde, bir mumya gibi doğruldum yerimden. Kat kat olmuş göbeğim bile buna engel olamadı.

“Oha! Bizim Onur mu uykusundan feragat etti? Haya-
lindeki tatil, ölüm uykusuna yatmak olan çocuktan mı bahsediyoruz? En sevdiğim içecek şehadet şerbeti falan diyen hani?”

“Ta kendisi. Hatta temizlik yaparken acıkmasına rağmen durmadı, Yağmur uyanana kadar bitsin diye.”

Şaşkınlığımı gizleme gereği görmeden, “Allah Allah! Hormonlarımız mı yükseldi noluyoruz ya! Herkes bir romantikleşmiş, karakterinden ödün verir olmuş,” diye sitem ettim. Yeni kavuştuğum tüm arkadaşlarım birer birer gelin olmuş gidiyordu. Yine yalnız kalacak gibiydim bu gidişle.

“Onur’u bilemem ama senin hormonlarının minimum düzeyde olmadığına eminim,” deyip göz kırparak çıktı odadan. Göz kırpsı birkaç saniyeliğine kalp atışımı yükseltse de yastığımı çıktığı kapıya fırlatmaktan geri kalmamıştım. Beni o kadar üzdükten sonra bir de anlamadığımı imalarda

bulunuyordu. Ne söylemeye çalıştığını anlamak için kızları uyandırmadan çıktım ben de kalktım yataktan.

Odanın açık kapısından gördüğüm kadarıyla aşağıya inen merdivenler vardı ki bu bir çeşit zengin evinde olduğumu hissettirmişti bana. Odanın içindeki banyoyu görünce düşünceme emin oldum çünkü ben buraya besinlerimin oksitlenmiş kalıntısını bıraksam, buraya hakaret olurdu. Bir tuvalet için bundan daha güzel iltifat olamazdı herhalde. O nedenle yüzümü yıkamakla yetinip alt kata indim.

Alt katta Amerikan tipi, salona açık mutfak ve yere atılmış birkaç renkli minder vardı. Üç tane kapının varlığı da gözüme çarpmıştı ama mutfakta dolabı kurcalayan Alper'i fark etmem odaları karıştırma isteğimi bastırdı.

"Alper? Sen niye uyandın? Sen de mi kustumuk temizledin?"

Mutfağa girip duvara dayanarak onu izlemeye başladım.

"Bir yerden kustumuk temizlemem için o yerin altından falan olması lazım Irmak," diye ruhsuzca cevaplayıp kapattı dolabı. Çok bitkin görünüyordu, omuzları düşmüştü.

"Pişt, bak bakayım bana? Alper'imın yüzü niye asılmış böyle?"

Alper başını kaldırıp yüzüme kırmızı gözlerle baktığında, birkaç kopuk hatıra zihnimde birleşmeye başladı. Öykü ve Alper'le ilgili hatıralar...

"Bir saniye... Rüya değil miydi? Sen Öykü'ye itiraf ettin, o da 'sevgilim var' mı dedi cidden?"

Elim zihnimden bağımsız bir biçimde şaşkınlıktan ağzıma kapanırken Alper gözlüklerini geçirdi gözlerine.

"Ya evet, öyle oldu. Sonra da uyudu hanımefendi, hiçbir teselli çabasına girmeden."

Ona sarılmak üzere yaptığım hamlemi savuştururken, “Ay kıyamam sana! Dert tasadan uyuyamadın, kalbin pıtı pıtı çarpıp göğüs kafesini zorladı, değil mi? Gece boyu düşünüp ondan vazgeçmeye yeminler ettin ama yapamadın...” gibi sözlerime de burun kıvırmıştı.

“Neden böyle bir şey yapayım ki?”

İtmeye çalıştığı elimi omzundan çekmemeye direndim. “Of Alper, sen de mi ya! Hepiniz reddedin duygularınızı falan. Niye üzüleyim zaten sevmiyordum mu diyeceksin şimdi de?” diye çıkışmayı da ihmal etmedim. Gına gelmişti artık bunların utangaçlığından da. Görkem’den yeterince çekmemişim gibi bir de Alper’le uğraşamayacaktım.

Yüzüme aptalmışım gibi bakan Alper sahte bir sevimlilikle açıklamaya koyuldu:

“İrmakcığım, güzelim azıcık susar mısın? Bak güzelim bile dedim çarpılmayı göze alarak, o yüzden lütfen sus bir dakika. Niye reddedecekmişim? Gayet de seviyorum Öykü’yü. Nedenini ve nasıl atlatacağımı bulamadım ama seviyorum. Ne diye vazgeçeyim ki?”

“E sevgilisi var?”

Güneş gözlüklerini bir kez daha indirip baygın baygın baktı yüzüme. Ardından kocaman gülümseyip kalktı yerinden.

“E ayırırım?” Mutfakta dolanmaya başlamıştı, bu planlarını gözden geçiriyor demekti. “Neden uyumadım sanıyorsun? Tüm gece çocuğu araştırdım. Aha bak, şu saçı mor olan, papağana benzeyen tip.”

Elindeki telefonu gözüme gözüme soktuğunda *Instagram*’da Berkecan isimli bir çocuğun hesabının açık olduğunu fark ettim. Alper’in dediği gibi papağana benzemiyor, renkli

saçlarıyla çok havalı görünüyordu bence. Elbette bu düşünceyi kendime sakladım. Onun yerine Alper'e akıl vermeyi denedim:

“Ne yani, çocuğu mu döveceksin? Alper, Öykü asla yüzüne bakmaz öyle bir şey yaparsan!”

“İrmak, kafanın içindekini kullanmıyorsun anladım ama o çipil çipil bakan, gözlüklerinin arkasından parlayan gözlerini niye hiç kullanmıyorsun? Allah aşkına oradan birini dövebilecek gibi mi duruyorum?” Kollarını spor sonrasını *Instagram*'a hikaye atan bol hormonlu ergen pozuyla sıkıp birkaç farklı açıdan kaslarını gösterdi. Ardından ellerini salladı yüzümün önünde. “Bu eller yumruk sıkmak için değil, piyano tuşlarında gezinmek için yaratılmış, belli olmuyor mu? Herhalde çocuğu dövmeyeceğim! Onunla arkadaş olup saf dışı bırakacağım.” Bir süre soluklanıp devam etti. “Çocuk Boğaziçi'nde Felsefe okuyor. Dün gece çocuğa ‘Ruh beden düalizminde; ruhun varlığı konusunda teolojik agnostik tavır takınılması hakkında ne düşünüyorsun?’ diye mesaj attım. Gece boyu tartıştıktan sonra, yarın bu konu hakkında birkaç tez üstünden çalışmaya devam edelim diyerek buluşmak istediğini söyledi. Ben de o gebeş için para harcamayı düşünmediğimden aşağı mahalledeki mevlide çağırdım. Buluşunca insan ilişkileri konusunda ufkunu genişletip Öykü'den ayrılmasını sağlayacağım.”

Kocaman olmuş gözlerimle ona bakmayı sürdürdüm. Alper seviyesi, insan zihninin sınırlarının zorlandığı bambaşka bir seviyeydi. Çocuğun kıskançlığı bile kaliteliydi. Şaşırmaktan kendimi alamıyordum.

Yapabileceğim herhangi bir yorum yoktu, zaten o da bir şey söylememi beklemiyordu. O nedenle sessiz sessiz masaya

tabak çatal koymakla yetindim. Görkemler geldiklerinde de herkesi uyandırmak adına merakta kaldığım üç odayı dolanmaya başladım. Kızları kaldırmayı sona bırakmıştım.

Açtığım ilk kapıyla bu kadar şok olacağımı bilsem, kapının koluna el sürmezdim herhalde. Kapıya yaklaşılmazdım bile.

Odada üçlü bir koltuk, ahşap bir kitaplık ve kocaman kocaman çiçekler vardı. Benim gözümse yalnızca koltukta oturur pozisyonda, başı Mete'nin omzunda uyuyan Ece'deydi. Üstünde kocaman kahverengi bir kazak, altında ona büyük gelen bir eşofmanla çok tatlı görünüyordu. Mete'nin yüzüyse üstüne başına bakmamı engelleyecek kadar ilgi çekiciydi. Uyurken bile gülümsüyordu. Bir kol başımın üstünden uzanıp kapıyı kapatırken Ece'nin kollarını Mete'nin beline doladığını da fark etmiştim.

Ne hissedeceğimi bilemez halde, öylece kalakalmıştım. Omuzlarımdan tutan bir çift el beni kendine döndürdü. Görkem çatık kaşlarla yüzüme bakıyordu.

“Kızların hepsinin elbisesini Ece çıkardı, makyajını falan sildi. Çok yorgundu. Mete'yle burada konuşurken uyuyakalmışlar. Zaten sen de gördün, oturur vaziyetlerdi. Bundan kendine üzülme payı çıkarma sakın,” dedi. Başlarımız aynı hizaya gelene kadar eğilip yüzüme bir beklenti içinde baktı. Onaylamamı istediğini anlayıp başımı salladım. Zaten hem Görkem hem Mete için ağlamaya hakkım olup olmadığını bilmiyordum. Kimin için ağlamam gerektiğini de...

* * *

Görkem'in müthiş menemeniyle yaşadığımız aşkın sonlarına yaklaşmışken, Alper sabahki halinden oldukça uzak bir neşeyle, “Maşallah sohbetinize de doyum olmuyor,” diye söylendi.

“Size diyorum, alo? Sahura kalkmış gibi durmasanıza lan!”

Alper’in konuşturma teşviğine cevap vermeyi çok istiyordum çünkü masadaki herkes çevrim dışıydı resmen. Mete yüzünde kocaman bir gülümsemeyle öylece oturuyordu. Yemek yemediği gibi herhangi bir yaşam faaliyeti de göstermiyordu. Onun aksine Ece gayet umursamaz görünüyordu. Yine de bana karşı suçluluk duyduğu hissine kapılmıştım. Göz göze gelmekten kaçınıyor, sessizce yemeğini yiyordu.

Öykü başını ellerinin arasına alıp “Of susun biraz ya. Başım çatlıyor,” diyerek tersledi Alper’i. Alper de altta kalmayacağından terslemesine umursamazca cevap verdi. “Direkten direğe Örümcek Adam gibi atlarken iyi görünüyorsunuz Feminik Hanım.”

Masadaki birkaç dakika daha sessiz geçmişti ki Alper konuşmaya değer bir şey bulmanın mutluluğuyla yeniden sohbet girişiminde bulundu.

“Gençler, söylemeyi az kalsın unutuyordum! Sömestr tatilinde YKS kampı olacakmış bir hafta. Uludağ’da yapmayı planlıyordu hocalar ama pahalı olmasın diye Kayseri’de yapmaya ikna ettim. Erciyes’e yakın bir otel de buldum. Sabah 9 akşam 5 test falan çözeceğiz, geri kalan zaman bizim olacakmış.”

Masadaki hemcinslerim Uludağ yerine Erciyes’te yapılacak kampa itiraz ederken, erkekler de kendilerini alakadar eden soruları sıralıyorlardı.

“Hangi otel?”

“Hangi hocalar gelecek?”

“Hangi derslere çalışacağız? TYT mi AYT mi?”

Alper sorularımızı savuşturabilir gibi ellerini havada

sallayıp yüzünü buruşturdu. “Abi ne biçim insansınız ya? Tuvalet kağıdı yerine para falan kullanıyor musunuz bari? Hepiniz mi zenginsiniz anlamadım ki! Hiçbiriniz asıl önemli soruyu sormadınız; kaç para?”

İçimden geçen soruyu sorduğu için memnun olmuşum, gülümseyerek cevabını beklemeye koyuldum.

“Tam kış tatili dönemi olduğundan ve hocalara bu süreçte devlet yerine biz ödeme yapacağımızdan, otel ve maaş çok pahalı oluyordu. Ben de beş yıldıza gerek yok hocam, beş basamaklı ücreti olmasın yeter dedim. Yemek falan dahil olmayan ufak bir pansiyonla anlaştık. Kişi başı 250 lira, günlüğü elliye geliyor.”

Herkes oflamaya başladığında Alper ortamı sakinleştirmeye çalışır gibi “Ya ama bir durun, vallahi çok eğleneceğiz,” dedi. Bu söylediğine tek inanan oydu sanırım. Bizi de kandırmak için yine ne planladığını anlatmaya koyuldu.

“Ya yemek işini de çözeceğiz, az sabır! Şimdi biz orada beş gün kalacağız ya, Yemekteyiz oynarız diye düşündüm. On kişiyiz, her gün iki kişi yemek yapar. En çok puan toplayanlara ödül falan koyarız?”

“Test mi çözeceğiz, gezecek miyiz, yemek mi yapacağız? Hem üç öğün kim uğraşacak ya!”

Alper baygınlık geçiriyor gibi olduğu yerde yellenip duruyordu itirazlar geldikçe. “Ocağıma incir ağacı mı dikeceksiniz siz benim? Üç öğün yemek yiyeceğimizi kim söylemiş? Kahvaltıyı simitle falan geçiririz, öğlen zaten test çözmekten yemeği düşünmeyiz. Akşama da gezeriz ama görevli olanlar odada kalıp yemek hazırlar işte!”

Bu fikre en çok sevinen, sanıyorum ki hobi olarak restoran işleten Görkem’di. “Bana uyar,” dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Ama ödülü büyük koyalım.”

Geri kalan herkes bir Görkem'e bir Alper'e bakıyor, "Görkem'le eş olursam olur," diyordu.

Alper, Görkem'e yüzünü ekşitip geri kalanlara "O iş ben- de," bakışı attı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana dönüp gizliden göz kırptı.

"Onu da düşündüm gençler, sakın olun. Görkem en yetenekli olduğundan, yanma en yeteneksizi, yani Irmak'ı vereceğiz. Bence böyle gayet adil oldu. Ben de Feminik'le olurum. Geri kalanlar kendi kendinize belirleyin, umurum- da değilsiniz. Ha bir de en iddialı menlerinizi yapın çünkü dl cidden büyük olacak."

"Tarhana! Yanına da sebzeli bulgur pilavı!" diye bağır- dım ellerimi çırparak. Görkem de benimle aynı anda "*Be- arnez, demi glace* ve hollandez sosla süslenmiş, *grand mar- nierle flambe* yapılarak sunulan *chateaubriand*. Yanına da *chateau lafitte* ve *opus one*," demişti. Birbirimize şok olmuş gözlerle bakarken Alper "O kadar da iddialı değil Görkem, sakınleş oğlum," diyerek zar zor ikna ettiği ekibin vazgeç- mesini engelledi kendince.

"Her neyse, menüyü yarışanlar değil, o günün jürileri be- lirler o zaman," diye de ekledi.

"Ben şimdi kalkıyorum, yetişmem gereken bir mevlit var. Görüşürüz sonra."

Beynimdeki anılar yavaş yavaş netleşirken, mevlit keli- mesi bu süreci hızlandıran anahtar olmuştu. Mevlit... Ece'nin dayısıgilin mevlidi! Annemlere yalan söylemiştim!

"LAN! BENİM ANNEM VE BABAM VAR! DN GE- CEDEN BERİ ARAYIP ILDIRMIşLARDIR!"

Elimdeki atalı da bağırışım kadar gürültülü biçimde masaya fırlatıp kalktım yerimden.

“Telefonum nerede? Allah’ını seven telefonumu bulsun! Arkadaşlar gerçekten bittim ben!”

“Irmak sakın ol, sakınleş. Telefonun bende ve babanlarla da konuştum dün gece.”

Sesin sahibi Görkem’di. Ece’nin dayısıgilin mevlidinde Görkem’in telefonumu açması imkansızdı. Bu durum beni sakinleştirmek yerine darağacında olduğumu kesinleştirmişti. Belki bir şekilde halletmiştir umuduyla, beklenti dolu gözlerle ona döndüm. Çok büyük bir başarıymış gibi açıklamaya koyuldu:

“Dün eve geldiğimizde babandan çok fazla cevapsız arama olduğunu görüp onu geri aradım. Bir arkadaşımızın doğum günü için yemek yediğimizi, ardından da kulübe eğlenmeye gittiğimizi ve senin sarhoş olup sızdığını söyledim. Biraz küfür ettikten sonra seni almak istedi ama şehre uzak olduğumuz için yarın getirmeyi teklif ettim.”

Duyduklarıma inanamıyordum, beynimden vurulmuşa dönmüştüm.

“N’aptım dedin? Şaka mı bu?”

Başını kendinden emin bir biçimde iki yana sallayıp görev bilinciyle “Hadi giyinin,” dedi. “Babası dün gece orada olan herkesi akşam yemeğine davet etti. Sizi eve bırakayım artık.”

İnanamayan bakışlarını Görkem’de sabitleyen tek kişi ben değildim. Herkes en az benim kadar şok olmuştu ve eminim hepimiz eşit derecede onu öldürmek istiyorduk. Görkem bakışlarımıza anlam veremiyor olacak ki, “Ne?” diye sordu şaşkın şaşkın.

“Biz her ne kadar Irmak’a zarar vermeyecek olsak da ailesinden gizli, yeni tanıştığı insanlarla sarhoş olması doğru

değil. Her gün çok kötü haberler duyuyoruz. Ben babası ol-
mamama rağmen her zaman başına bir şey gelir diye endişe-
liyim, bir de babasını düşünsenize?”

* * *

Görkem, her zamanki Görkem’di. Ailelerin dostu, ergen-
lerin düşmanı; isminin birincisi ve gönlümün efendisi.

Tamam, son kısımdan pek emin değildim.

Herkesi Metelere bıraktıktan sonra, acılı sonumla hemen
yüzleşmemek adına Görkem’e güzellik merkezinde unuttu-
ğum eşyalarımı almak istediğimi belirttim. O da korkumu
anlayıp kabul etti.

Güzellik Merkezinin önüne geldiğimizde Cem’in yine
üçüncü sınıf ünlülerden birkaçını kapıdan geçirdiğini görüp
hemen indim arabadan. Görkem’le çok fazla muhabbet ede-
miyorduk artık, aramızdaki sorunlar nedeniyle. O yüzden
yol eziyet gibiydi. Konuşacak birini görmek sevindirmişti.

Cem beni gördüğünde içten bir şekilde gülümsedi. “Ir-
mak, görüşmeyeli ne kadar oldu? Görkem için olmasa da
arada yanıma uğrasana!” Cevabımı ona sıkı sıkı sarılarak
verdim. Görkem’in cevabıysa yol boyunca yüzüne yansıt-
maktan çekinmediği somurtmasını derinleştirmek olmuştu.

“Siz yıllardır görüşmemiş gibi abartılı biçimde sarılarak
zaman harcarken gidip Irmak’ın kalan şeylerini getireyim.”
Bize son kez ters bir bakış atıp koşarak içeri gitti. Koşması-
nın nedeni hızlıca gidip gelerek bizi erkenden rahatsız ede-
bilmekti herhalde.

Cem’e bir sır verirmiş gibi sessiz sessiz söylendim.

“Sigara içmesine rağmen böyle koşabiliyor olması sinir
bozucu. Ben hayatımda değil sigara, kömür dumanı bile so-
lunmadım ama bir metreyi zor çıkıyorum.”

Cem'inse benim gibi Görkem hakkında konuşma yasağı olmadığından alay edercesine, "Sigara mı? Kim, Görkem mi? Sigara içtiğini de nereden çıkardın? O sigaradan nefret eder!" dedi. Söylediği şeye fazlasıyla şaşırmıştım çünkü tanıştığımız gece Görkem'in sigara içtiğine emindim. Bu konu hakkında daha fazla bilgiye asla hayır demezdim ama bunun da öykü'nn şüpheleriyle bağlantılı olduğunu hissettim nedense. O yüzden hamlemi yanlış yapmak yerine ertelemeye karar verdim. nce yk'yle konuşup sonra Cem'in üstüne gidecektim.

Biraz öylesine şeylerden konuştuktan sonra Görkem geldi. Kocaman bir çantayı elime tutuşturduktan sonra "Bu akşam gelemeyeceğim, babana özürlerimi ilet lütfen," dedi ve Cem'den söküp almış gibi fırlattı beni kapı dışarı.

Eve gelmek hiç bu kadar korkunç olmamıştı benim için. Özellikle arkadaşlarımı da babamın azarına ortak etme düşüncesi iyice moralimi bozuyordu. Saadet dolu yuvamızın önüne, dokuz kişi boncuk gibi dizilmiştik. Zili çalma cesareti hibirimizde yoktu.

"En fazla ne olabilir ki ya? Değil mi Irmak? Ben çalıyorum zili!"

Erhan bir hamlede bulunmak üzere ayağa fırladığında, Onur elini tutarak durdurdu onu.

"Oğlum Adanalı diyoruz ya! Kasap adam kasap! Ne demek en fazla ne olabilir?"

Onur'a katıldığımı belli etmek için başımı salladım aşağı yukarı. Erhan bir saattir yerleştiği merdiven basamağına başi nde geri döndü. Bir sonraki atak kimden gelecek diye beklemeye koyuldum çünkü bir saattir herkes ani bir cesaret patlamasıyla ne atılıyor, sonra gerisin geriye dönüyordu.

“Ya Feminik, sen çalsana zili! Babası kızarsa falan ‘Eril düzeniniz, ataerkil toplum’ falan dersin bir şeyler?”

Öykü kendisinden bir basamak aşağıda oturan Alper’in kafasına bir tane geçirip susturdu onu. Tam sinirini bozacak laflar etmeye hazırlanıyordu ki, basamakların dibinden bir öksürük sesi geldi. Bu ses...

“Babam!” diye bağırdım oturduğum merdivenden fırlarken. En alt basamakta oturan Onur basamakları çocukken yaptığımız gibi elleriyle şap şap çıkıp paçasını kurtarmaya çalışırken geri kalan herkes evin kapısına doğru yığılmıştı bile.

“Götünüzün izi çıktı mermere, saatlerdir oturuyorsunuz.”

Babam korkunç korkunç merdivenleri çıkarken Onur, Yağmur’u kendisine siper etmiş arkasına saklanmayı deniyordu. Erhan, Alper ve Mete evimizin kapısına sırtlarını dayamıştı ve Ece, Deniz, ben ve Öykü de onların önüne siper olmuştuk. Cidden çok cesur ve yiğit(!) erkeklerimiz vardı, sırtımız yere gelmezdi böyle.

“Helal lan Feminik, koru beni! Arkandayım daima!” dedi Alper. Ona ters ters bakma isteğimi bile köreltecek kadar iticiydi bu cümlesi.

Babam bize iyice yaklaşmıştı ki sırtımızı yasladığımız kapının açılması ve içeri yığılmamız bir olmuştu. Tepemde elinde bir bıçakla dikilen annemi görmem korkumu katlarken, babamın bize doğru gelmeye devam ediyor olması da durumu iyice kötüleştirmişti.

Annem başucumda eğilip “Salatayı yapmama yardımcı olur musun Irmakçığım?” diye mırıldandı. Elindeki bıçağı psikopat bir gülümsemeyle tutmaya devam ederken ona ha-

yır deme şansım yoktu. Başımı korkuyla aşağı yukarı sallayıp doğruldum yerimde.

“Geri kalanlar, siz de sofrayı kurun.”

* * *

Sofrayı kurup yemeğe oturana kadar bile babam çocuklara başarıyla işkence etmişti. Erhan'ın üstüne 'yanlışlıkla' sıcak su dökmüştü, Onur'u 'farkında olmadan' tuvalete kilitlemişti, Alper ve Mete'yiye “Kızıma ve karıma bir şey olursa diye daima hazırda beklettiğim tüfeğimi ve tabancamı temizler misiniz çocuklar?” diyerek cephane niyetine kullandığı dolabına yönlendirdi. İşin kötüsü de annemin “Benim kırk beşliği de temizleyiverin,” demesiydi. Mete yutkunup “Sizin de mi silahınız var?” dediğinde Öykü yine kendini tutamayıp “Neden cinsiyetçilik yapıyorsun? Kadınların silahı olamaz mı?” deyivermişti.

Sonunda tüm bu aksiyondan sıyrılıp yemeğe oturabildik. Babam durumdan fazlasıyla zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Hepsi korkudan bembeyaz olmuş çocuklara gülmemek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirdim. Yine de kendini tutmayı başarıp ciddi bir ifadeyle “Hadi başlayın. Afiyet olsun,” dedi.

Tam kaşığımyı annemin herkes kavurma yerken bana özel hazırladığı salatama daldıracaktım ki, Alper “Haşa!” diyerek durdurdu beni. “Irmak bacım, ne konuşmuştuk en son düzenlediğimiz Kur'an gecesinde? Yemek duası etmeden yemeğe başlamıyoruz!”

Kaşlarımı çatıp ne dediğini anlamaya çalıştım. “Oğlum ne saçmalıyorsun? Sen ateist değil miydin?” diye çıkıştım ona. Oturduğu sandalyede öksürük krizine girdiğinde babam sırtına birkaç kez vurup durdurdu onu. Alper yutkunup sevimli bir ifadeyle baktı babama.

“Zat-ı şahaneniz yanlış kanılara varmasın, Irmak bacım şaka yapıyor. Böyle şakalar yapar her zaman.”

Babam sahte bir anlayışla gülümseyip başını salladı.

“Bilmem mi oğlum, hep böyle bu kız. Tamam o zaman seni dinliyoruz, yap bakalım yemek duası.”

Alper işaret parmağını kendine çevirip “Ben mi?” dedi şaşkın şaşkın. Yanında oturan Onur’u dürttüğü de gözüm-den kaçmamıştı. “Onur kardeşimiz çok iyi dua eder aslında. O etse olmaz mı?”

Onur Kur’an okuyordu, babası da imamdı zaten. Ama babamın bu şerefi ona vermeye hiç niyeti yoktu, “Sen et Alper evladım. Ben senin duana amin demek istiyorum,” dedi.

Alper hepimizin gözüne tek tek baktı vedalaşır gibi, sonra da “Edelim bakalım,” deyip açtı ellerini.

“Favori Rabbim,”

Daha başlangıcında herkesin öksürük krizine girmesine neden olmuştu, sofraya dua etmek bu sığırın nesineydi acaba?

Herkesin öksürüp kocaman gözlerle ona baktığını fark edince, “Sizi denedim mümin kardeşlerim. Aferin, geçtiniz,” deyip gülümsedi.

“Canım Allah’ım, soframızda kilosu üç yüz lira civarında dolaşan kavurmadan iki üç kilo var. Kolalar desen altmış lira olmuş zaten. Bu bolluk için cidden sağ ol. Söylemem gereken birkaç şükür, sıkıntı falan daha var ama sen zaten mevzuyu biliyorsun. Amin.”

Bu duaya amin dersem çarpılır mıyım diye içimde biraz tartıp “Allah’ım lütfen affet. Arkadaş işte atsan atılmıyor, satsan...” Zihnim yine saçma reklam diyaloglarından birine giriyordu ki kendimi durdurup amin dedim.

Yemeğimizi sessiz sakın yiyorduk ki babam kurban olarak kendine yine Alper'i seçmişti.

“Alper evladım, maşallah dinine canıgönülden bağlı olduğun çok belli. Ama merak ettiğim bir şey var, o dövmelerle abdest tutuyor mu?”

Alper birkaç saniye yine gözleriyle yardım dilense de bunu hak ettiği için kimseden ses çıkmıyordu.

“Geçirmez olur mu efendim! Bunlar hep kına!” diyerek bir yalan daha söyledi. Hızını alamamış olacak ki, “Ben bunları neden yaptırım, biliyor musunuz? Dedim ki:

‘Bre Alper, sen daha dövmenin acısına katlanamıyorsun. Cehennem azabına nasıl dayanacaksın?’ Yani amacım daima cehennem azabını aklımda tutmaktı,” diye devam etti. Erhan öksürüğünün arasında “Yavaş!” diye uyarsa da işe yaramamıştı. Alper'i tutabilene aşk oldu.

“Efendim, dün gece de benim doğum günüm için buluştuk benim ahlaklı, canım bacılarım ve güzel ahlaklı yüzüne vurmuş kardeşlerimle. Önce hepsi bana dualar edip ‘Ölüme, yani sonsuz huzura kavuşmaya biraz daha yaklaştın canım kardeşim,’ diyerek tebriklerini iletiler. Ardından bir yandan pilav yiyip bir yandan yaklaşan sınavımız için seri okunmuş su ürettiyorduk.” Mazlum ve dindar tavrından bir an sıyrılıp “Çok zekice lan! Onur aklında tut, sınavdan önce okunmuş su ticaretine gireyim!” diye neşeyle söylendi. Sonra saniyesinde kendini toparlayıp babama döndü yeniden. “Ne diyordum? Hah, huzur dolu manevi bir gece geçirirken dedim ki, ‘Ya müminler! Kendimiz için ahiret hayatımızı güzelleştiriyoruz lakin bu gece kulüplerde akan gençler ne olacak? Dans edip içkinin dibine vurup, deli gibi eğleniyorlar! Onları da uyarmalıyız!’

İşte böyle oldu, Irmak'ın babası bey amca. Tek amacımız o gençleri uyarmaktı.”

Babam “Anlat anlat, sen seversin yalanı,” bakışıyla onu dinlerken, biz sustu diye şükür ediyorduk.

Annem olaya el atması gerektiğini hissetmiş olacak ki, “Ee Onur, biraz da sen anlat,” dedi. “Amacımız bu gece sizi tanıyıp Irmak'ın cezasına ona göre karar vermek.”

Eğer başından beri bunun için çabalıyorlarsa, ben kesin bitmiştim. Arkadaşlarımdan normal olan olmadığı gibi, örnek bir özelliği olan da ne yazık ki yoktu.

Onur tabağını büyük bir iştahla yaladıktan sonra, zaten sabahtan beri kendinde olmayan Mete'nin tabağını aldı önüne. Bir yandan kavurmaları ağzına atarken bir yandan da anneme cevap veriyordu.

“En büyük korkum çayıma batırdığım bisküvimin ben geri çekemediğim çayın içine düşmesi. En sevdiğim şeyler yemek yemek ve hiçbir şey yapmamak. Eğer kişiliğimin arkadaşlarımdan ailesini ilgilendirecek kısmına gelirsek de okulda sayısal birincisiyim. Doktor olmak istiyorum.”

Tüm bunları saygılı ama umursamaz bir tavırla söylemişti. Annem yorum yapamadan Yağmur lafa girdi.

“Eğer tıp kazanırsan nişanlanalım mı? Zaten buraya gelme amacım çalışmamı gerektirmeyecek bir eş bulup evlenmekti ya, sen iyi bir aday gibisin.”

Yağmur'un tüm bunları son derece normal bir şeyden bahseder gibi söylemesi bir yanda dursun, Onur da başını sallayıp gülümseyerek cevaplandırmıştı. Anneme dönüp “Sadece ikisi böyle tuhaf, cidden öbürleri çok iyiler,” diye açıklama gereği duymuştum.

Yemeğini bitirmiş ve benim gibi olayları izleyen Öykü de yardımına yetişti.

“Efendim ben de başında sizin gibi şaşırmış ve Yağmur’un ev hanımı olma hayaline karşı çıkmıştım ama zamanla alıştım. Benim kadınları temsil eden bir vekil hatta başkan olmayı istemem gibi o da ev hanımı olmayı isteyebilir. Hayaller, yargıya ve eleştiriye kapalı olan şeylerdir.”

Annem de kadın erkek eşitliğini savunan biri olduğundan, Öykü’yü sevmiştir. Bir süre sonra muhabbetlerine Deniz de katıldı ve genel anlamda kız arkadaşlarım konusunda artı puan toplamayı başardım. Problem erkeklerdeydi.

Kızlar kendi aralarında sohbet ederken, masanın öbür yanında babam çocuklara ecel terleri döktürüyordu.

“Şimdi,” dedi gözlerini kısıp, “Yağmur ve Onur, Alper ve her cümlesinde bakıp tepkisini ölçtüğü Öykü, Erhan ve çaktırmadan kendi tabağından onun tabağına et koyduğu Deniz... Buraya kadar anladım. Peki Mete, sen kiminle ilişsin? Benim kızım Irmak mı, yoksa yine benim kızım olan Ece mi?”

Eğer bir zurna varsa, burası zırt dediği yer oluyordu işte. Mete far görmüş tavşan gibi kalakalmış, “B-b-ben...” diye kekeliyordu. Babam bu tepkiyi görünce mutlu olmuştu, uğraşabileceği bir nokta bulmak sevindirmişti onu.

“İkisinden de hoşlanmıyor musun?” dedi Mete’yi süzerek. Mete başını sallayarak onayladığında, “Ha yani benim kızlarım çirkin, senin beğenine layık değiller?” diyerek üsteledi.

Mete ellerini iki yana sallayıp “Hayır, çok güzeller!” diye bağırdığında babam istediğini elde ettiğini biliyordu.

“Mete yani sen ikisini de güzel buluyorsun, ikisinden de hoşlanıp ikisini de tek parmağında oynatıyorsun, öyle mi?”

Mete bir eliyle terini silip suyunu dikti kafasına. Sonra

bir bardak yetmemiş olacak ki birkaç bardak daha içip zaman kazanmayı denedi. Söyleyecek mantıklı bir şey aradığı belliydi ama ne derse desin babamın ona takmış olduğu gerçeğini değiştiremeyecekti.

Gecenin on birine kadar, babam çocuklara askerlik anılarını anlatıp durdu. Bir ara Mete'yi mutfığa çekip ona öğüt verirken en korkunç haliyle et doğradı, ardından sabıka kaydını rekor tutar gibi tuttuğu albümü gösterdi. Gecemiz sicili ni daha da kabartacak bir olay olmadan son buldu neyse ki.

Herkes gittiğinde, hem beni annemlerin gazabından korusun diye hem de durum değerlendirmesi yapalım diye Öykü'nün bizde kalmasını istedim. Görkem'in sigara içmemesine nasıl bir yorumda bulunacak çok merak ediyordum.

“Irmak siz odana geçin. Biz ceza değerlendirmesi yapınca çağırırız seni.”

Odaya girer girmez, Öykü'yü karşıma alıp “Görkem sigara içmiyormuş!” dedim. Bir süre sigara içtiği olayı hatırlamaya çalıştıktan sonra şaşkınlığını belli etmekten hiç çekinmedi.

“Oha! O zaman durum sandığımızdan basit veya sandığımızdan çok daha zor olabilir!”

Benim sadece şaşırdığım olayın onda fikirler doğurmasına çok sevinmiştim. İyi ki Öykü vardı, yoksa ben bu salaklıkla asla neler olduğunu anlayamazdım!

“Görkem sana karşı hem tuhaftı. Yani bazen çok iyiydi, bazen daha soğuktu. Belki bilmediğimiz bir ikizi falan vardır? Bir yerde okumuştum, ikizi olan ailelerin öbür çocuklarının da ikiz olma olasılığı daha yüksekmiş.”

Bu düşünce mantıklı gelse de tam olarak içime sinmemiş-

ti. İki farklı kişiyle bu kadar zaman geçirseydim herhalde fark ederdim. O yüzden reddettim.

“Sanmıyorum. Öyle olsa zaten Cem kesin söylerdi.”

Bir süre düşündükten sonra, “Umarım haklısındır çünkü bu durumu zorlaştıracak olan şeydi. Kolaylaştıracak olan fikirse... Görkem’e o gece sigara içmesini biri önerdi. O gün Görkem ilk ve son kez sigara içiyordu. Planda olmasından şüphelendiğimiz kişileri gözden geçirirsek, kim sigara içiyor veya kim sigaranın havalı olduğunu düşünür gibi, Görkem’in ortağını buluruz!” diye açıkladı. Ben düşünceye tam adapte olamamışken de devam etti. “Ya birisi sigaranın havalı olduğunu düşündü ya da Görkem mutsuzdu ve birisi ‘Sigara iyi gider,’ önerisinde bulundu. Bence bu kişi kesinlikle Alper. İşin içinde bir plan olduğunu biliyoruz ve plan denilince akla ilk Alper gelir. Ayrıca sigaranın çok havalı olduğunu öne sürmüş ve ‘Irmak’la öyle tanış,’ demiş olabilir. Tabii asıl önemli şey neden? Yani neden böyle bir şey yapsın?”

Beynimde kartlar yeniden karılırken, Öykü’ye Ece ve Alper arasında geçen X mevzusunu da söylemeye karar verdim. Bir yandan da zihnimde “Neden?” sorusu dönüp duruyordu. Tam o sırada cevap “Ben buradayım!” dedi lakin biz bunu çok sonradan fark edecektik.

Annem elinde bir kağıtla odaya girdi. “Irmak ceza olayını sonra konuşuruz, arkadaşını şimdi bunaltmayalım,” dedi imalı imalı. Cezadan kaçışım olmadığını anlayınca ümitsizce başımı salladım. Odadan çıkmadan evvel “Bir de bu sana,” diye ekledi, elindeki kağıdı bana uzatıp. “Muhittin sana mektup yazmış.”

* * *

Evde ders çalışarak geçirdiğim bir yeni yıl kutlaması ve yeni yıla girer girmez öğretmenlerin bize reva gördüğü sınav haftasının ardından nihayet okulun ilk döneminin sonlan-

masına iki gün kalmıştı. Okula hiçbir öğrencinin yoklama alınmıyor diye gitmediği, gidenlerin de bol bol Aamir Khan filmine maruz kaldığı zamanlardaydık.

Bu durum, normal öğrencilerden öte Sherlock edasıyla yaşadığımız olayların sorumlusunu arayan benle Öykü'yü heyecanlandırmıştı. Alper'in doğum gününden sonra kendi aramızda "X Meselesi" adını verdiğimiz olaylar bütünü çözmeyi sömestr tatiline ertelemiştik. Bu erteleme kararımızda annemle babamın üstümde OHAL ilan etmesinin payı da büyüktü tabii.

"Avro 35, dolar 32 ama sen hâlâ 1.55 yazıp yollayayım mı?"

Okulu ekip Görkem'in lokantasında buluşmaya karar vermiştik. Henüz kızlar gelmemişti ve Alper çeşitli yollarla Öykü'ye yürümeyi planlıyordu. Söylediğine göre aralarında ki sevgili engelinden kurtulmuştu ama henüz detayları öğrenememişim.

"O çok sert olmaz mı ya? Kızlar ters yapılmasını severler de hakareti seveceklerini sanmıyorum," dedi Onur. "Sen ulaşılmazı oyna biraz. Dolar karşısında değer kaybeden Türk Lirası ve gözümde değer kaybeden sen... falan yaz?" Dalga geçtiği son derece açıktı ama Alper ciddiye alıp yazmaya başlamıştı bile. Herkes için dahiyane planlar yapan çocuk, iş kendisine gelince saçmalamaktan öteye gidemiyordu.

"Oğlum saçmalamayın! Kızlar sahiplenilen erkeklerden hoşlanır. 'Bırak herkes delirsin, sen benimsin,' falan yaz."

Kendi aralarında seviyeyi en dibe çekerlerken gelen Öykü: "Sahiplenen erkeklerden neden hoşlanalım? Evcil hayvan mıyız biz?" diyerek dahil oldu olaya.

"Yok yenge, aman Öykü, yanlış anladın. Hani biraz böy-

le kıskanacak, kolunu atınca böyle güvende hissettirecek falan? Böyle herkes ‘Öykü bilmem kimin sevgilisiymiş, aman laf etmeyelim’ diyerek birkaç adım geri çıkacak, anlatabiliyor muyum?”

“Kimsenin bana sahip çıkmasına ihtiyacım yok şahsen benim. Kendi aklım ve iradem var,” dedikten sonra Alper’le benim arama bir sandalye sokup çöreklandı Öykü. Alper’in biraz utandığını fark etmiş ve bu durumu ayrıca sevimli bulmuştum.

“Her neyse. Kime mesaj atıyordunuz?”

Cevap vermeye herkes yeltense de Deniz konusunda hâlâ intikama aç olan Erhan atladı hemen: “Alper birine âşık olmuş da ne yazacağını bilemedi.”

“Alper mi âşık olmuş? Aşk sana nasıl bir kazanç sağlar ki?”

Anlamlandırmaya çalışan ciddi bir ifadeyle hepimizi süzdükten sonra Alper’e döndü yeniden Öykü. “Kazançsız bir şekilde kendini bir durumun içine sokmak... Beni her geçen gün şaşırtıyorsun.”

“Daha ne sürprizlerim var bilsen şaşarsın be Feminik.”

Bu ‘Feminik’ lakabına Öykü artık çok kızmıyordu. Ne yapalım, beyni bu kadarına yetiyor deyip salmıştı Alper’i bu konuda.

“Eğer cidden âşıksan bence ilgini belli etmelisin. Yani mesaj atmaya çalışmak yerine değerli hissettirecek bir şeyler yapmalısın. Bizim neslin kaybı bence bir şeyler için çabalamıyor oluşumuz. Önceki nesillerde birbirlerini etkilemeyi geçtim, görüşmek için bile neler yapıyorlarmış.”

Alper, Öykü’nün söylediklerini masadaki peçetelerden birine yanından ayırmadığı kurşun kalemle not aldı. Tükenmez kalemle çabuk tükeniyor diye asla kullanmıyordu.

“Fedakarlık diyorsun yani...” deyip duraksadı. “Öykü?”

“Hı?”

“Al.”

Alper gözlüğünü çıkarıp Öykü’ye verdiğiğinde Öykü hariç hepimiz şok olmuştuk. Öykü gayet normal şekilde gözlüğü alıp tişörtünün eteğine sildikten sonra Alper’e geri vermeye çalıştı. Alper’in kızgın bakışı karşısında da, “Ne? Temizleyeyim diye vermedin mi?” dedi aynı saflıkla.

“Hay.. Allah peygamber aşkına daha zeki birine uzat şu gözlüğü!”

Hallerine gülmeden edemedim. İkisi de zekiydi ama konu birbirleri olunca aptallaşıyorlardı.

Ben menüyü kurcalarken tekerlekli sandalyesiyle Yağmur ve onu kıskanıp tekerlekli sandalye elde edemeyince, alışveriş arabasıyla idare eden Onur giriş yaptılar mekana. Mete Onur’u sürüyordu ve bu onları tanıyan insanlar için bile fazla tuhaftı.

“Alışveriş arabasına para vermediniz değil mi? BİM’e kimliği emanet bırakınca veriyorlar alışveriş arabasını, oradan alsaydınız.” Alper kendince bir yere takılmıştı, umutsuzca elimi yüzüme yapıştırdım. Vallahi başlarda bu tuhaflikları eğlenceliydi ama artık utanır olmuştum birlikte dışarıya çıkmaya. Çaktırmadan çevrede bir tanıdık olmadığına emin oldum. Onur bu halimi fark etmiş olacak ki minik bir leblebiyi fırlattı bana. Ben de gözlüğümü orta parmağımla düzelterek karşılık verdim ona.

Yağmur tekerlekli sandalyesini tam yanıma park edip “Hadi falcıya gidelim! Onur’la evlenmemin kaderimde olup olmadığını merak ediyorum,” dedi. Ani bir şaşkınlık dalgası hepimizi sarmıştı. Erhan durduğu yerde öksürük krizine

girerken biz yüzünde mimik bile oynamamış olan Onur'a bakıyorduk. "Sizin aranızda bir şey mi var? Ö-öpüştünüz mü?" diye sordu Erhan korka korka. Ne yazık ki masada ona cevap vermeye yeltenen kimse yoktu.

Hiçbirimizden ses seda çıkmayınca Yağmur bir kez daha ısrar etti.

"Maçtan önce geliriz hemen ya, lütfen!"

Bugün şehrimizdeki liseler arasında olacak bir futbol turnuvasının elemeleri başlıyordu. Görkem takım kaptanı olduğundan takımla birlikteydi şimdiden. Mete yedeklerde olduğundan maçtan bir saat önce sahada olmamız yeterli olurdu. Bir yanım şimdiden oraya gitmek için can atıyordu, öbür yanımsa Görkem'in kırıcı sözlerini anımsayıp belki akşam bile gitmem diyerek kendini kandırıyordu.

"Siz gidin," deyip ayağa kalktı Erhan. Onur'un alışveriş arabasını süren Mete'yi itip onun yerini aldı. "Bizim Onur'la konuşmamız gereken konular var."

Erhan'ın yüzündeki kocaman korkunç gülüşe rağmen Onur cebindeki leblebileri yemeye devam ediyordu. "Yağmur falcının dediklerini ses kaydına al olur mu? Ben de merak ediyorum!" diye bağıırıyordu, Erhan onu restorandan 180 kilometre hızla çıkarırken. Neyse ki Erhan'ın sadece göz korkutmaya çalıştığına emin gibiydim, Onur'a kıyamazdı. Zaten Yağmur'la Onur tam sevgili gibi de değildi sanki. En azından öpüşseler Yağmur alnına yazar da gezerdi, haberi-miz olurdu.

İkizlerle hesabı ödeyip ödememek konusunda verdiğimiz savaşın sonunda, Alper'in de ısrarlarıyla hesabı ödemedен çıktık. Mete en önde mutlu mutlu yürüyordu. Kızlar da kol kolaydılar, biz Alper'le arkadaydık. Kolumu itmeye çalışmasına aldırmadan beline doladım.

“Falcıya cidden para verecek misin? Önce gözlük, şimdi falcı... İyice aştın kendini, tosbağa.”

İki elini birden kafamı göğsünden uzaklaştırmak için kullanırken, “Falcıya para vermem için o falcının bana piyango vuracak bilet numarasını söylemesi lazım,” diye mırıldandı.

“E o zaman neden geliyorsun?”

“Çünkü Öykü’ye neler söyleyecek merak ediyorum. Belki teyzeye para falan verir, adımı söylemesini sağlarım.”

Yol boyu itişip kakıştık. Gittiğimiz falcı Flash TV’ye cin çarpması nedeniyle haber olan, ünlü bir falcıydı. Mekanına yaklaştığımızda Alper beni bırakıp önden önden yardırdı. Bizden önce varıp teyzeyle anlaşması için karşı çıkmadım. Nitekim geldiğimizde Alper mutlu, kaç para aldıysa artık, teyze daha da mutlu görünüyordu. Bir apartman dairesiydi bu teyzenin mekanı. İçeride mistik görünen ama aslında birbiriyle hiçbir bağlantısı olmayan, sayısız zırva vardı. Yine de etkilendiğimi söylemeliydim. Minik şişelerde renkli renkli sıvılar raflarda duruyordu. Kahvelerimizi içtiğimiz masada da ufak kemikler falan vardı ama ne alakası vardı fallla, anlamamıştım.

Fincanlarımızın soğuduğunu içeriye haber verdiğimizde, anneanne tipli falcımız geri geldi. İçinde şiş ve iplerin olduğu eczane çantasını sandalyeye asıp açtı Öykü’nün fincanını.

“Hoş geldin güzel kızım. Falında renkli saçlı, papağan gibi bir çocuk var. Bu çocuk hayırsızın biriymiş ama geride kalmış artık. Yani bitti, değil mi?”

“Öyle oldu maalesef. Bir anda hayata farklı pencerelerden baktığımızı, felsefeyi öğrenmek için Yunanistan’a gitmesi gerektiğini söyleyip bitirdi.”

“Maalesef deme kızım. Ondan kurtulman iyi olmuş. Se-

nin gerçek aşkınla olmana engel oluyormuş o. Senin kaderindeki adam çok yakınında. Çevrende dolanıyor. Çok yakışıklı, uzun, siyah gözlüklü, zeki-”

“Teyzeciğim bir soru sorabilir miyim?” diyerek böldü Öykü, rap yaparcasına hızlı hızlı konuşan teyzeyi.

Kadın ve Alper, Öykü’yü soru sorduracak kadar meraklandırdıkları için memnun olmuşa benziyorlardı. Anlık bir bakışma geçti aralarında. Kadın sor anlamında başını salladığında, “Türk siyasetine yön verebilecek miyim acaba?” diye sordu Öykü. “Ataerkil bir toplumda kadın bir lider olarak nasıl karşılanacağım? İnanın bu soru uzun zamandır zihnimi meşgul ediyor. Bu konuda neler gördüğünüzü paylaşırsanız çok memnun olurum.”

Teyze mavi ekran vermişti. Bir Öykü’ye bir Alper’e bakıyordu. Oyunu devam ettirebilmek adına, “Kaderindeki adam-” diyecek gibi oldu ama Öykü, “Şu an kaderimdeki adam falan ilgimi çekmiyor efendim. Siz lütfen kariyerimden bahsedin,” dedi bu sefer de.

Alper’e baktığımda yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle Öykü’yü izlediğini fark ettim. Ben para saçtığı planı suya düştüğü için sinirli olmasını beklemiştim.

“Bu kadar mükemmel olmayı nasıl başarıyor bilmiyorum ama sence de ışıldamıyor mu?” dedi kendisine baktığını fark edince.

Çevremdeki herkes bir bir âşık oluyordu, bir de üstüne romantik cümleler kuruyordu. Bu durum canıma tak etmişti. Teyze, Öykü’nün falını bitirince, dayandım önüne kendi fincanımı. Beni de Öykü gibi sanıp kariyer falan anlatmaya başladı ama “Kariyeri sal teyze, kocadan haber ver,” diyerek onu bildiği sulara çektim. Teyze klişe bir kıza rastladığı için

mutluydu. Öyle siyaset falan sarmamıştı kadını. Bir süre fincanımı gözlerini kısa kısa inceledi.

“Kız hiç mi koca yok? Bir tane bile mi?” dedim heyecanlı heyecanlı. Teyze kendi kendine cık cıklayıp kaldırdı kafasını fincanımdan.

“Kızım ben sana ne diyeyim şimdi? Senin aklın öyle karışık ki koca var mı, yok mu anlayamıyorum. Bir yol ağzında duruyorsun. Yol ikiye ayrılmış. Sen bir o yola giriyorsun, bir buna! Birinden birinde yol alsan sonu açık mı değil mi görürdüm ama böyle bir şey diyemem.”

Faldan çok anlarmışım gibi fincanda gösterdiği yollara tek tek baktım. Teyze bilmediğim bir şey söylememişti o yüzden biraz tadım kaçıktı. Serçe parmağımla falımdaki bir şekli gösterip “Teyzeciğim baksana şuna, kalbe benzemiyor mu? Sanki altında da yakışıklı bir çocuk var?” diye sordum bir umutla. Teyze salakmışım gibi yüzüme bakınca “Bu da gol değil yani? Olsun, denedim,” diyerek çektim sandalyemi yerine. Grup falı gibi bir şey aldığımızdan öbürlerinin süresinden yemek istememiştim. Benden sonra fincan açtıran Yağmur da istediği bilgiye sahip olamamıştı çünkü 17 yaşında bir kızın evlilik hayaline teyze pek sıcak bakmamıştı. Ona güzel güzel öğütler verip başından salmaya çalışsa da Yağmur ısrarcı olunca Onur’un iyi bir çocuk olduğunu müjdeledi.

Birkaç gün içinde Onur’a göz koyup bir de cidden kendine bağladığı için Yağmur’a biraz kıskanç bakışlar attım o yerine geçerken. Onur, aralarında ne olduğunu sorduğumda “Yağmur sevgilisi olmamı rica etti, ben de oldum,” demişti. İşlerin bu kadar kolay olması canımı sıkılmıştı. Ben kaç takla atıyordum burada be!

Sonuncu falın Mete'nin falı olduğunu fark ettiğimde dikkatimi yeniden teyzeye yönlendirdim. Teyze Mete'nin simpatikliğinden hoşlanmış olacak ki onun fincanına gözlüklerini takıp bakıyordu. “Evladım,” dedi sakın sakın. Benimle konuşurken takındığı ses tonundan metrelerce uzaktaydık şimdi. “Falında bir şırfıntı var. Arkandan büyük işler çeviriyor.”

Oturduğum sandalyede derin bir öksürük krizine girince Alper sırtıma vurarak sakinleştirmek zorunda kaldı. Mete'nin falındaki şırfıntı galiba bendim. Resmen oyunum falları ortaya çıkacaktı!

“Teyzeciğim o biraz sert olmadı mı?” dedim ve suyum yudumladım. Teyze “Az bile dedim! Kız iblis gibi iblis!” dediğinde bir kez de suyla krize girmiştım.

“Bu kız gölge gibi hep senin peşinde. Aman oğlum dikkat et, yılan bu yılan! Neler neler planlamış arkandan, bak anlatıyorum.”

“TEYZE!” diyerek böldüm onu. “Aman güzel teyzem, yaptığın ayıp olmuyor mu? Çocuğa *spoiler* vermesene! Bırak hayatın sürprizleriyle eğlensin!”

Masadaki herkes aptalmışım gibi baksa da gerçeklerin böyle dandik bir yöntemle ortaya dökülmesine içim el vermezdi. O yüzden geleceği azıcık öğrenmek için geldiğimiz burada, ‘geleceği öğrenmek saçma’ manifestosu atmaya devam ettim.

“Fala kim inanır ki ya zaten? Çağ dışı resmen! Neymiş kahveden iz kalıyormuş da onun anlamı varmış! Bırakın bunları Allah aşkına!”

Bu da kimsede etki uyandırmayınca, “Bu günah!” diye çıkıştım. “Gece üç harfliler yanımıza gelirse ne yapacağız?”

Üç harfli dediğimde Mete'nin yüzünde birkaç ifade geçişi olmuştu. Doğru noktaya parmak basmış gibiydim. Ta ki "Ece de üç harfli. Keşke o yanıma gelse!" diyerek iç çekene kadar.

Masadaki suyu kafasına boşaltmak istedim ama öfke-mi içime içime akıtmakla yetindim sadece. Son kozum olan Ece'yi oynama vaktiydi galiba.

"Mete," dedim sesimi oldukça sakın tutmaya çalışarak. "Ece şu an maç için tribünde. Ve falcıya giden erkeklerden hiç hoşlanmaz."

Gerisini herhalde tahmin edersiniz.

* * *

Halı sahaya geldiğimizde, bizimkiler tribüne geçerken ben kimselere çaktırmadan dalıverdim soyunma odasına. Amacım bir iki meme görmek değildi elbette, Görkem'le maçıdan önce baş başa konuşmak istemiştim. Soyunma odasına girdiğimde onu elbiselerini katlarken görünce amacıma ulaştığımı anlamıştım. Eh tabii birkaç dakika daha erken gelseydim amacım olmayan ama olsa fena da olmayacak meme görme eylemini de gerçekleştirirdim ya, neyse.

"Sana çok kızgıyım. Tüm o 'Senden ne diye hoşlanayım?' cümlelerin ve aşağılayan tavırlarından nefret ediyorum."

Odaya dalar dalmaz söze girmem onu şaşırtsa da kendini hemencecik toparladı. Elindeki tişörtü çantasına koyarken "Maçımdan önce bunu hatırlatarak intikam mı alıyorsun?" dedi. Sesi kırgın geliyordu. Aramızdaki bu saçma gerginlik demek ki onun da canını sıkıyordu. Zaten bir süredir görüşmüyorduk bile, belki beni özlemiştir diyerek mutlu olmuşum.

"Hayır tabii ki! Bu maçın senin için çok önemli olduğunu

biliyorum. O yüzden söylediğim kırınlılığımı bu günlük yok saymayı deneyeceğim. Buraya bunu söylemeye geldim.”

“Teşekk rl r.”

Kapıyı açıp çıktığında ben de arkasından fırladım. Onu neşelendirip çok  nemsediğı bu maçta eğlenmesini istemiştim ama pek işe yaramamıştı. O yüzden azıcık şebeklik yaptım.

“Tüm ma  boyunca tribünde olacağım. Birileri sert oynarsa bir bakış atman yeter.” Hızlanıp önüne geçtim ve havaya hayali yumruklar savurmaya başladım. “Trib nden zıplarım ve bam bam bam! Hepsini döverim.” Yumruklarımı indirip havalı bir biçimde göz kırptığında gözleri yok olana kadar güldü. Onu uzun zamandır böyle g rmediğimden ben de gülümsedim.

Elinde spor çantasıyla Mete geçti yanımızdan. Başıyla selam vermişti sadece ama ben bakışlarından “Kapmışssın  ocuğ ,” cümlesini anlamıştım. Mete’nin beni Görkem’e  şık sanması bir süredir rahatsız etmiyordu beni. Bunun nedenini düşünmeyi kendimce erteleyip duruyordum. Böylesi daha kolay gibiydi.

Görkem, “Bu maçta da Mete var. İkimize birden  arparlarsa bu sefer de bana mı koşacaksın?” dedi Mete gidince. İlk ma larındaki olayı hatırlatarak utandırmaya çalıştığını anlamıştım. O yüzden zaman kaybetmeden “Evet,” dedim. “Tüm insanlık koca bir maç yapsa ve herkes herkese çarpsa, yine de ilk sana koşarım.”

Kalkık kaşlarını, kocaman olmuş gözlerini ve aralık dudaklarını görünce, neredeyse kahkaha atarak tribüne yürüdüm. Utandığında çok komik oluyordu ve ne zaman utansa ben tuhaf şekilde engellenemez bir mutluluğ a sahip oluyordum.

Tribüne vardığımda Ece'nin benim için ayırdığı, sahadan sadece bir fileyle ayrılan boş yere ilerliyordum ki demin söylediğim cümle bir kez daha yankılandı beynimde. Olduğum yerde birkaç saniye duraksadım. Ben ne bok yemiştım ya demin?

Sahaya salak bir sırtışıla giren Görkem'i görünce hızlı hızlı Ece'nin yanına gittim. Çocuk beni aşağılamış ve özür de dilememiştı henüz ama ben salak gibi yine yelkenleri indirip gelmiştım. Vallahi yatacak yerim yoktu öbür tarafta. Öykü öğrendiğinde öldürecekti beni, kendime saygım yok diye. Ece'nin yanında Alper, onun yanında Öykü oturuyordu. Oradan beni öldüremez diye birazcık rahatlamıştım.

Sahadakiler ısınma hareketleri yaparken, karşı takımdan bir çocuk bize doğru yaklaştı. Gözleri Ece'de kilitlenmiş gibiydi. Tam önümüze gelene kadar onun Ece'ye açılmak üzere olan biri olduğunu düşündüm ama yüzündeki alaycı ifadeyi görmek bu düşüncemi uzaklaştırdı. Ece'nin de gerildiğini fark edince ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştım.

“Ooo Ece Hanım sahalara dönmüş! Gerçi ne zaman çekildin ki?” dedi çocuk. Uzun boylu, kalıplı biriydi. Ece cevap vermeyince aynı kabalıkla devam etti.

“Tüm takımla çıktın diye yollu diyorduk ya, o yüzden özür dilemeye geldim.” Duraksayıp Ece'nin ifadesini tarttı biraz. “Yedeklerle daha çıkmamışsın, hakkını yemişiz.”

Olayın şokuyla bir an duraksasam da birkaç saniye içinde çocuktan tamamiyle nefret etmiştim. Alper “Ne diyorsun lan sen? Sen kimsin de benim yanımdaki kıza küfrediyorsun?” diye horozlandığında, bir arka sırada oturan Deniz'i gösteriyordu Öykü'nün görmediği eliyle.

Çocuğun aptal yüzü bizden başka tarafa çevrilince, Gör-

kem'in de önümüze geldiğini fark edebildim. Direkt Ece'yle göz teması kuruyor, "Bir sorun mu var?" diye soruyordu. Ece bir cevap bile veremedi çocuk, "Senin sevgilin falan mı?" diye sordu Görkem'e. "Boş yere kavga etmeyelim, sevgilinse eğer özür dilerim."

Görkem'in kaşları çatılırken döndü çocuğa. Gergindi ve yutkunup derin bir nefes aldı.

"Bir kıza saygı göstermen için o kızın illa korktuğun birinin sevgilisi mi olması lazım? Ece kimsenin kardeşi veya sevgilisi olmak zorunda değil. Sen ona saygı göstermek zorundasın. Biriyle sevgili olması da onun tercihi, ayrılması da. Bunu sindirememekse senin problemin. Özrünü de alıp uzaklaş buradan. Kavga çıkarıp iki takımın da elenmesini istemiyorum."

Çocuk sımsıkı kapattığı dudakları ve kasılı çenesiyle koşarak takımına katılmaya gitti. Görkem bırakın kaba kuvveti, küfür bile etmeden çözmüştü çocuğu. Yine de elinden geleni yapamamış gibi, üzgün bir ifadeyle döndü Ece'ye.

"İyi misin?"

İyi olmadığını adım gibi biliyordum ama Ece başını onaylar biçimde salladı. Ardından kalkıp koşarak çıktı sahadan. Burada rahatça ağlanabilecek tek yer soyunma odası olduğundan, oraya gittiğine emin biçimde ben de peşinden koştum.

Soyunma odasının kapısını kırarcasına açıp daldı içeri. Çoktan ağlamaya başlamış, kıpkırmızı olmuştu. Yapabildiğim kadar sıkı sarılıp biraz olsun sakinleşmesine yardımcı oldum.

"İrmak ben... Ben eğlenmeyi, mutlu olmayı seviyorum," dedi hıçkırarak. "Kimseyi bir şeye zorlamadım. Kimseyi kır-

madım. Birileriyle birlikte eğlendiğimde neden hep kötü-müşüm gibi davranıyorlar?”

Gözyaşlarını baş parmağımla silip dinlemeye devam et-tim sessizce.

“O pisliğin ismi Tolga. Bu senenin başında tanıştık. Bir-kaç tane konsere birlikte gittik sadece. Sonra çok da uyuş-madığımızı fark edip görüşmek istemedim. Gerçekten sade-ce bu!”

Ece’ye sadece bu olmasa, daha uzun veya daha derin bir ilişki yaşasalar da çocuğun ona hakaret etmeye hakkı olmadığını söylemek istedim. Ama giyinme kabinlerinden birinden şimşek gibi fırlayan Mete tüm cümlelerime engel oldu. Üstüne yarım yamalak giydiği tişörtüyle çıkıp gitmişti soyunma odasından. Ece anın şokuyla sadece bana bakar-ken, ikimiz de ne olacağını tahmin edip koşarak takip ettik Mete’yi. Maçın iptal olmasına, daha kötüsü elenmemize ne-den olabilirdi.

Sahaya geldiğimizde Tolga’nın üstüne doğru koşan Me-te’yi görüyordum. Bir anda havalanıp sert bir yumruk geçir-di. İnsanlar bir an için şaşkınlıkla yerlerinde kalsalar da bol testosteron barındıran bu ortamda bir kargaşa çıkması uzun sürmedi. Takımlar birbirine girdi, tribünden bizimkiler hat-ta Onur bile inip birilerine vurmaya başladı. Benim gözüm bu kocaman kaosta yalnızca Görkem’i arıyordu. Bu maçın onun için çok önemli olduğunu biliyordum.

Onu sıktığı çenesiyle kalenin önünde gördüm. Kolundaki kaptanlık pazubandını çıkarıp attı yere. Ardından koşarak çıktı sahadan. Ben de kargaşayı yara yara peşinden gittim.

Utandığında koşmasına alışmıştım ama sinirliyken de böylesine çok koştuğunu bu akşam öğreniyordum. Nere-

deyse on beş dakika kadar koştu. Tanıştığımız geceki deniz kenarına geldiğinde durmuştu. Durmasını fırsat bilip son gücümle vardım yanına.

“Savaş çıksa sana koşacağım demiştim ya, ondan geldim,” dedim. Belki sempatik gelir de düzelir diye ummuştum ama yememişti.

“Hayatımda önem verdiğim her şeye hak etmeyen insanlar engel oluyor,” diye mırıldandı. Sahadaki öfkesi ve üzüntüsü yoğunluğunu koşmanın ardından azaltmıştı. Şimdi sesinde ve bakışlarında yalnızca hayal kırıklığı vardı.

“Kaç haftadır o maçı hayal ederek uyuyordum ben. Ama şimdi bitti. Hükmen mağlup olacağız.”

Bu kadar sakin olması beni rahatsız etmişti. O yüzden onun yerine ben ergence tepkiler vermeye karar verdim ve bağırmaya başladım.

“Beynine tükürdüğümün malı! Sanki biz bilmiyoruz çocuğu dövmeyi! Tek akıllı sensin a-”

Görkem telaşla ağızımı kapatıp etrafta duyan var mı diye kontrol etmeye girişti.

“N’apıyorsun Irmak?! Ayıp!”

Avucunu yaladığımda aynı telaşla elini çekivermişti.

“Ben buna dejavu derim işte!” deyip gülümsedim. Elini denize sokmaya çalıştığını gördüğümde gerçekten geçmişte tekrar ettiğimizi düşünmeye başlamıştım.

“Rol mü değişsek? Şu an problemli olan sensin ya, o bakımdan,” dedim. Ardından cevap vermeye isteksiz olduğu için kendi kendimi onayladım.

“Görkem, kızı kırık bir futbol turnuvası bile senin için böylesine önemliyse neden gerçekten bir kariyer için uğraşmıyorsun?”

Denize elini değdirerek biraz daha oyalandı. Konuşmaya hazır olana kadar bekledim. Sonunda gelip oturdu dibime.

“Çünkü birine söz verdim. Yemek yapmak, saç taramak ve temizlik gibi bir sürü konuda iyi olmamı istedi. Futbolla birlikte onları yapamam.”

Bir süre hayalinden bile çok önem verdiği insanın kim olabileceğini düşündüm. Annesi falan mıydı? Yoksa sevgilisi gibi bir şey miydi? Belki minik bir kız kardeşi vardı?

Görkem’in cevap beklediğini fark edince bu konuyu erteledim kendimce. Şimdi morale ihtiyacı varken kendi moralimin bozulmasına izin veremezdim.

“Görkem bu sözü senden isteyen kişi ‘Git profesyonel ol!’ mu dedi? Çünkü kuaförlüğü veya yemeği zaten iyi yapıyorsun. Profesyonelleşmek istersen eğer futbol oynamaya vaktin kalmaz sadece.”

Başını ‘hayır’ anlamında salladı hızlı hızlı.

“Aslında ikimiz de küçüktük. Annesi saçlarını taramıyor, odası hep dağınık falan diye çok kızıyordu ona. Bir gün yine kızmış, ‘İleride de ben tarayamam saçını başını, hep peşinde dolaşamam. Elin oğlu alttan almaz böyle peçüklü gibi gezersen!’ demiş. O da bana gelip ‘Çok güzel saçlar yapan, temizlik yapmayı çok seven ve çok güzel yemekler pişiren bir erkeğe âşık olacağım büyüyünce,’ dedi.”

Çatık kaşlarımla onu dinliyordum. Anlatacağı şeyin bitiğini fark edince ensesine bir şaplak atıverdim.

“Ya sen salak mısın? Buna söz mü diyorsun sen? Söz olsa bile bu sözün neresinde ‘Hayallerini gerçekleştirme. Git gastronomi oku, git kuaför dükkanı aç,’ cümleleri geçiyor?” diye bağırdım. Çevremdeki en akıllı çocuk bile salaktı. Ben Kur’an’a el basıp annemin babamın üstüne ettiğim yemin-

leri bile yeri gelince tutmuyordum, ocukdaki azim takdire şayandı! Ayarını tutturup birazcık yemek pişirmeyi kap, birazcık saç videosu izle işte *Youtube*’dan! Ama yok, herkes şov peşindeydi!

“Öyle mi cidden? Şu an sence o sözü karşılıyor muyum?” dedi heyecanlı heyecanlı. Ona baygın gözlerle baktım. Sonra aklıma bahsettiğı kız geldi. Ciddi ciddi ilk aşkı için bunları yaptığına göre, kızla hâlâ görüşüyor olmalılardı. Herhalde odasında gördüğüm yeşil gözlü ylandı bu bahsettiğı kişi. Bencil velet, pis cadı! Ne kötü çocuklar vardı dünyada böyle. Sinirim iyice bozulmuştu.

“İrmak takım seçmelerine girmeli miyim? Sence gerçekten o kişiyi bu halimle mutlu edebilir miyim?” diye sordu. Birinin onayı ihtiyaç duyduğu tek şey olmalıydı. Aksi halde bir insan yıllarca bağı kaldığı bir sözden bir anda vazgeçmezdi.

“Görkem gerçekten bahsettiğın kişinin senin için en iyisini istediğine eminim. Bence hayallerini kovalaman için en ideal yaştasın. Salak romantizmlerle zaman kaybetme.” Biraz duraksayıp irkefleşerek devam ettim. “O kişi deyip duruyoruz, ismi yok mu bu kızın? Hem siz hâlâ görüşüyor musunuz ya, gelmişsiniz kaç yaşıınıza!”

Üzüntüsünden ve burukluğundan eser kalmamıştı beyimizin. Keyifli keyifli “Evet, neden ki? Rahatsız mı oldun biriyle görüşmemden?” diyerek yaslandı taşā.

“Ne rahatsız olacağım be! Zaten ben de çocukluk arkadaşlarımla görüşüyorum. Hatta geçen gün Tin-Tin’imle sabahladık bile!”

arpılacaktım, püsküllü bir yalandı. Tin-Tin’le üçtür sadece mektuplaşıyorduk. ocuk mesajlaşmanın sığ olduğu-

nu düşünüyor, mektuplaşmakta ısrarcı oluyordu. Buluşmak konusundaysa ben kaçan taraftım. Bu tipimle onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyor ve buluşma konusunu açmıyordum.

“Sabahladınız demek? Nasıl biri? Yakışıklı mı?”

Bilmiyordum ki! En son on yaşında gördüğüm bir çocuğun tipini hatırlamıyordum bile neredeyse. Tek hatırladığım solgun, cılız oluşuydu.

“Hem de nasıl. Çok yakışıklı, çok tatlı ve çok kibar. Ayrıca beni çok seviyor.”

Onun gibi arkama yaslanıp kıskanmış mı diye ifadelerini ölçmeye çalıştım. Ama gayet de keyifli gibiydi, kıskançlıktan eser yoktu.

“Senin adına çok sevindim o zaman. Neden Mete’yle uğraşıyorsun peki hala? Muhittin’e âşık olsana?”

Yine ukalaca bir cevap verecektim ki, beynim Öykü gibi düşündü aniden. Yani mantıklı düşünmeyi başarmıştım! “İsminin Muhittin olduğunu söylememiştim ki, nereden bildin?” dedim gözlerimi kısarak. Yüzünden ani bir telaş geçti. Ama sesi bu telaştan nasibini almamıştı, hızlı toparladı.

“Tahmin ettim! Tin-Tin olarak kısaltılabilecek pek fazla isim yok sonuçta.”

Yemiş miydim? Hayır. Yemiş gibi yapacak mıydım? Belki. Ona sorgulayan bakışlarla bakmayı sürdürdüğümü fark edince, beklemediğim bir şey yaparak kapüşonlumun şapkasından kendine doğru çekti beni.

“Üstümde formayla çok üşüdüm. Hırkanı versene,” diye mırıldandı. Ona aniden yaklaşınca bir aptallık çökmüştü üstüme, ciddi ciddi fermuarı açıyordum. Hırkamı gerçekten çıkaracağımı anlayınca bu sefer de “Bana olmaz zaten, boş

ver,” deyip durdurdu beni. Dengesizdi ve benim dengemi de bozuyordu. Manyetik akıma giren mıknatıs gibiydim, yönüm şaşıyordu. Yerimde doğrulup yükseldim. Yapacağım şey manyetik akımdan, diyerek rahatlattım kendimi. Suç benim değildi, yönümü şaşırtanındı.

Ahtapot gibi sardım kollarımı omuzlarına. Sonra nedensiz yere sesimi yükseltip bağırdım:

“Hasta olursan futbol oynayamazsın! O yüzden üşümemen lazım!”

Kulağının dibinde bağırمامdan mıydı yoksa o da salaklaşmıştı bilmesem de o da bağırdı:

“Evet! Üşümemem için sarılmamız gerekiyor!”

Sonra sarıldık. Dışarıdan bizi gören herkes kesinlikle aptal olduğumuzu düşünürdü. Onlara tüm kalbimle katılıyordum.

“Irmak, deniz bu gece çok güzel görünmüyor mu?” diye sordu sakın bir sesle. Üstünü yosun kaplamış, poşet ve pet şişelerin yüzdüğü denize baktım. Pet şişeler elmas gibi parlıyordu sanki. Yosunlar da zümrüt gibiydi o gece.

“Evet. Deniz bu gece gerçekten çok güzel görünüyor,” dedim.

* * *

“Kız battaniyeyi çekiştirip durmasana, zilli!”

Öykü çırpı gibi incecik bir şeydi, bingıldak kollarımla sarıldığı battaniyeyi üstüme çekmem hiç zor olmamıştı. Sert ve keskin soğğun etkisi biraz olsun azalırken Öykü bana ters bir bakış atıp bir arka koltukta uyuyakalan Alper’in battaniyesini çekiverdi. Uyurken insanların daha çok üşüdüğünü bildiğimden başta üzülsem de sonra hak ettiğini hatırladım. Oh olsundu haspaya, cimriliği yüzünden YKS kampını mül-

teci kampına çevirmişti. Otel yerine pansiyon konusunda ısrarcı olması yetmezmiş gibi, kalkacak servislere de müdahale edip yarı fiyatına biriyle anlaşılmıştı. Kendini zor taşıyan bir otobüsün içinde, donarak gidiyorduk. Otobüs yarım saatte bir duruyor, bizimkiler inip itmek durumunda kalıyordu.

“İrmak, bunu al,” dedi sağ tarafımdan bir ses. Omzunda uyuyakalmış Mete’yi uyandırmayacak bir sesle konuşan Görkem’di bu. Bana bir kırmızı bir battaniye uzatıyordu. “Ben üşümüyorum,” diye açıkladı almadığımı görünce. İtiraz etmeden aldım. Sahilde sarılarak bilmem kaç saat geçirmemizin ardından hâlâ ondan bir özür duyamamıştım. İhtiyacı olduğunda yanında olmuştum sonuçta, sarf ettiği kaba sözlere ithafen bir özrü hak ediyordum herhalde. Yine de aramızdaki buzlar biraz çözölmüş gibiydi. Yani bana “Senden neden hoşlanayım?” gibi cümleler etmesinin hemen ardından geçirdiğimiz o konuşmadığımız haftadan kilometrelerce uzaktık. Bir yandan da birlikte spor yapıp gülüştüğümüz günler de geride kalmıştı. Ne olduğunu inanın anlayamıyordum.

“Dayı! Dayı Allah’ına kurban! Klimayı bir açiver be!”

Alper acı dolu bir iniltiyle dişlerini abartılı biçimde birbirine çarpıtiyordu. Bu arabada klima olacağını düşünmesine imkan yoktu, bizimle dalga mı geçiyordu bu? Kızgın bakışlarla ona döndüğümüzde ellerini teslim olmuş biçimde havaya kaldırdı.

“Tamam gençler, sakın. Biriniz acırsınız da battaniye atarsınız diye dediydim.”

“Acımak mı? Alperciğim, şöyle söyleyeyim: Ben yabancı diziye aç bir genç, sense *Teen Wolf*. Yani acımam, bitiririm.”

Öykü sömestrın ilk haftasını dizi bitirmeye adadığından,

artık feminizmden çok dizilerden üstünden laf sokuyordu. Anlamasak da başımızı sallıyorduk, önceden de anlamadığımızdan bir değişim olmamıştı.

Alper'in titreme sesi haricinde -bir de kimden geldiği belli olmayan bir gaz çıkarma vakası vardı ki bu konuda da ısınma amaçlı yaptığını düşündüğümüzden Alper'i suçluyorduk- sessiz bir şekilde bitirdik yolculuğumuzu.

Araba sonunda durduğunda ilk inen Mete oldu. Elinde bir poşet, öğürerek çıkmak durumunda kalmıştı. Yol onu kötü etkiliyordu. Ondandır birkaç saniye sonraysa kapıya yığılma pahasına attık kendimizi dışarı. Özgürlüğe, sıcak bir odaya ve yemeğe ihtiyacımız vardı. Ama bilin bakalım ne eksikti: Üçü de.

“Alper, burada kalmayacağımızı söyle,” dedik hep bir ağızdan. Güneş gözlüğünü takarak otobüsten iniyordu. Baktığımız tarafa dönüp omuz silkti:

“Fotoğraflarda böyle görünmüyordu. Aman, ne kadar kötü olabilir ki?”

“Öykü tut! Lan bu fare değil, bu başka bir şey!”

Deniz bir sırtlan edasıyla hepimizin valizlerini tekte odaya fırlattığı an, sanırım korkudan olacak, güzide odamızın dört bir yanından küçük canlılar ortaya saçılmıştı. Hayvan öldürmeye karşı olduğumuzdan da Öykü hepsini bulduğumuz çalı süpürgeyle odadan defetmeye uğraşıyordu.

“Fare giiiiit!”

Bayram ziyaretlerinde gidilen köy evi minvalinde bir odaydı kaldığımız yer. Odadan ziyade ev gibiydi. İki odası, bir tuvalet banyosu vardı. Deniz, Ece, ben ve Öykü dördümüz bu odada kalacaktık. Bizim şapşal dörtlü de bu evimsi

odalardan birine kapak atmıştı. Görkem'inse tek başına bir oda kiraladığını duymuştum.

“Ya Allah aşkına... Biz hangi akla hizmet Alper'e uyup geldik buraya?” diye sordu Deniz. Ben omuz silerken tüylü beyaz eldivenlerini deneyen Ece cevapladı.

“Bir liselinin hormonlarını en rahat bırakabileceği yerdeyiz kızlar. Tabii ki tatile gelecektik! Gelmediğimizi düşünsenize... Erciyes'e macera aramaya gelmiş turist kızlar ve bizimkiler... Unutulmaz bir lise macerası...”

İster istemez hayal ettiğim görüntü bir anda yumruklarımı sıkıkmama sebep olmuştu. Öbürleri de benden farksızdı, fare avını bırakıp cadı avına geçiyorduk.

Üstümüze bir şeyler geçirip koştur koştur çıktık odadan. Çocukların odasına varmamız beş saniyeyi bulmuştu çünkü zaten pansiyon tek bir bloktan ibaretti. Şafak operasyonu yaparcasına sinsice ittirdik kapıyı. Elinde sıcak içeceklerle güzel kızlar, arka planda hoş bir müzik ve loş bir ortam bekliyorduk. Beklediğimiz gibi de oldu. Bir dakikalığına olayın absürtlüğüne bırakıp beklediğimizin olmasına şaşırdım. Biz hep bir şeyler beklerdik, bizimkilerse bizi şaşırtırdı. Ne bileyim içten içe kendi hallerinde iğrençlikler falan yapmalarını bekliyorduk galiba, yüzümüzdeki bu şaşkınlığın başka açıklaması olabilir gibi gelmemiştir.

“Aa bacılarım gelmiş. Hoş geldiniz canım bacılarım.” Alper samimiyetsiz bir gülüşle bizi selamladıktan sonra eline sıcak çikolata tutuşturduğu kıza döndü, yarım yamalak bir İngilizce'yle. “*These girls,*” deyip Görkem'e döndü. “*Bro,* baci ne demekti ya?”

Görkem uğraştığı işten başını kaldırmış, Mete sınav çekerken pozisyonunu düzeltiyordu, tam cevap verecekti ki Öykü araya girdi.

“*Sister* Alper'cim, *sister* ama yavaş gel. Bacım yani, öyle

mi?” Birkaç adım atıp kızların yanına geldi. “*This* şerefsiz, ilan-ı aşk *to me. We are not* bacı *anymore.*”

Benim biricik arkadaşım, sular seller gibi İngilizce konuşup Boğaziçi Üniversitesi’nin düzenlediği İngilizce sınavını A vererek geçen arkadaşım bir anda saçma komedi dizilerindeki Yunan kadınlara dönmüştü. Çatık kaşlarla kızlara bakmayı sürdürüp Alper’i tuttu kolundan. “*You*, benimle gel.”

“Sen beni böyle kıskan, emrin başım üstüne Feminik.”

Öykü bir elini de benim koluma atıp bizi çıkardı odadan. Odada kalanlar arkamızdan garip bakışlar atmakla yetinmişti ama lütfen, bu ekibi şaşırtacak kadar büyük bir gariplik değildi bile bu. O nedenle biz çıkar çıkmaz herkesin kendi moduna döneceğine emindim.

Öykü ikimizi de peşinde sürüklerken hedefinin Görkem’in odası olduğunu fark ettim. Görkem çocukların odasında olduğuna göre odası boş olmalıydı. O an beynimde şimşekler çaktı. Çakal Öykü, kıskançlıktan eli ayağı birbirine dolanmış taklidi yaparak Alper’i yalnız konuşabileceğimiz bir yere çekiyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde bu düşüncemin doğruluğuna emin oldum. En iyi arkadaş olmanın müthiş yanı da sözcüklere ihtiyaç duymamaktı sanırım.

Odaya girer girmez Alper kolunu kurtarıp açıklamaya koyuldu.

“Görkem’e espresso, sıcak çikolata makinesi falan aldurdım da satışa sundum. Vallahi başka bir şey yoktu kız. Tamamen ticaret yapıyorum. Tabii sen de haklısın kıskanmakta. Şu endamı, şu kaşı gözü ne zaman görsem ben bile düşünüyorum kendime. Gariban kızlar ne yapsın, değil mi?”

“Aman, ne kıskanacağım seni be! Sana dair kıskandığım tek konu-” Öykü açıklayacaktı ki duraksadı. Bir süre düşündü ve sonra “Kıskandığım hiçbir şey yokmuş. Niyeyse

hiç şaşırmadım,” diyerek devam etti. Alper düşük yüzüyle atıverdi kendini köşedeki divana.

“O zaman beni buraya getirme amacını söyleyebilir misin Öykü? Hava eksi kırk derece ve sen kanımın kaynamasına hiç yardımcı olmuyorsun. Bir an önce canım turist müşterilerimin yanına dönmek istiyorum. İçimi sıcak para kadar hiçbir şey ısıtamaz.”

Onun gevşek tavrına karşılık Öykü yay gibi gergindi. Kollarını birbirine kenetleyip dikildi Alper’in karşısına.

“Her şeyi biliyoruz.”

Alper inanamazmış gibi bir bana bir de Öykü’ye baktı.

“Her şeyi derken? Kızım böyle belirsiz konuşmayın. Tüm kötülüklerim aklıma geliyor,” dedi hafifçe kekeleyerek. Suçlu olduğu o kadar belliydi ki, yapacağı açıklamayı ipe çekiyordum.

“Yoksa,” dedi ve duraksadı. Sonra sıkça yaptığı gibi kendini tartışmaya girdi. “Hayır ya, olamaz. Bunu öğrenmiş olmanız imkansız.” Gözlerini ikimizin üstünde gezdirdikten sonra divanda öne doğru eğilip kısık sesle sordu:

“Burnumun estetik olduğunu mu öğrendiğiniz?”

Gözlerim bir karış açılırken Alper’in divandaki pozisyonunun iyice gerilediğini fark etmiştim.

“Yok, onu öğrenmemişsiniz. Eee.. Yoksa şeyi mi öğrendiniz, lise birde altına kaçırıp çişli donumu sınıf kaloriferinde kuruttuğumu?” Yüz ifademizi bir kez daha süzüp yanılmanın verdiği hüznle devam etti. Bizse giderek şaşıрманın tadını çıkarıyorduk.

“Lan yoksa... Papağan tipli eski sevgiline Yunanistan vizesi aldığımı mı öğrendin?”

“N’aptım dedin?” diye haykırdı Öykü. Oysa Alper onu duymamış gibiydi.

“E bu da değilmiş! Kızım ne öğrendiniz söyleseñize! Gü-nah defterimin kaydını tutan meleklerin bilmediği şeyleri söyledim, hiçbirisi de değil. Ne öğrenmiş olabilirsiniz ciddiñ merak ediyorum.”

Öykü’nün bir önceki sırda takılı kalmış olabileceğini dü-şündüğümden öñe çıktım.

“X desem hatırlamana yardımını olur mu Alper? Her şeyi biliyoruz.”

Alper bir süre kirpiklerini kırpıştırarak bize baktı. Sonra yüzündeki ifade değişti ve “Ha o mesele!” dedi son harfi gereksiz uzatarak. “Ben de Öykü’nün babasını sarhoş edip hakkında bir şeyler sorduğumu öğrendin sandım.”

“NE?”

Alper salaklığını fark edip kendi ağzına bir tane geçirir-ken sabrım tükenmek üzere olduğundan olaya yine ve yeni-den dahil oldum.

“Konuya odaklanabilir miyiz lütfen? Sonra halledersiniz kendi konunuzu,” diyerek çıkıştım. Merak damarlarımda zirveye oynuyordu.

Öykü ateş saçan gözlerini Alper’den çekmese de Alper’in ilgisini kendi üstümde toplamayı başarmıştım. Kollarını bir-leştirip oturduğu divanda arkaya yaslandı.

“Cidden benden mi şüpheleniyorsunuz? Ya gerçekten kı-rıldım şu an!” Gözlüğünü çıkarıp devam etti. “Sence ben ciddiñ gizli bir plan yapmak istesem sizin bile anlayacağınız kadar hatalı mı olurdu bu plan?”

“Pardon? Sizin bile derken? Farkındaysan bu aşamaya kadar gayet de çözdüm her şeyi!”

“Alınma Femo ama gözünün önündeki şeyleri bile zar-zor görüyorsun, pek de kurnaz değilsin yani. Eğer bu planda

benim parmağım olsaydı çözmeniz imkansız olurdu,” dedi Alper. Ona kalkık kaşlarla baktığımızı görünce de devam etti. “Ben planlamış olsaydım Whatsapp’tan çağırmazdım kızı. Ayrıca plandaki Görkem çok sırtıyor abi! Yani düşün-senize, çocuk çok yakışıklı ve zengin... Durup dururken birilerine beleş yardım yapıyor? Çok mantıksız.” Tam devam edecekti ki fikir değiştirmiş gibi omuz silkti.

“Gerçi Irmak saf ya, çok düşünmeleri gerekmemiştir.”

Ben ayağını tekmelerken Öykü devreye girdi. “Boş yapma, açıklama yap Alper. İnandır bu olaya dahil olmadığına bizi.”

“Bildiklerimi anlatayım da kanıt olayı yaş, inanmak size kalmış. Her zamanki gibi Erhan’dan Irmak’ı aradığım bir gün *Whatsapp*’tan mesaj gelmişti. Ben de Erhan’ın tek sırrı Deniz’e göğüs kıllarını D şeklinde aldığını göstermektir diye çat diye açtım. X diye biri Y’ye sövüyordu. Başta anlamadım tabii, fantezi matematik gibi bir şey sandım. Hani var ya, rol yapmalı şeyler. Hemşiredir, polistir, ne bileyim öğretmen fantezisidir. Dedim herhalde matematik sembolü gibi davranarak coşan bir grup in-”

“Alper, lütfen konuya odaklanabilir miyiz? Cidden fantezi dünyanın rengarenk ama zamanımız yok.”

“Ha, tamam o zaman. Şey işte, meraklandım bir içim kıpırdadı. Hormonlar yani fantezi mantezi düşününce coştı benim bir. Okuyayım mesajları derken bir baktım grubun profilinde Irmak var.”

Bugün duyduklarım içinde en garibi işte buydu. Elimden gelse kimliğime kendi fotoğrafımı koymazdım, kim benim fotoğrafımı grup fotoğrafı yapardı ki?

“Ben mi varım? Ya hangi fotoğrafım?! Kesin çirkin çıkmışımıdır. Elin değmişken değiştirseydin.”

“Alper, Irmak... Ya yalvarırım odaklanabilir miyiz? Burada bir sırrı çözeceğiz!”

Öykü’nün isyanına hak versem de fotoğraf konusunu beynimin arka planında düşünmeden edemedim. Kim bilir kimler “Tipe bak fok balığı gibi!” diye kendi aralarında dalga geçmişti...

“Ya işte Irmak’ı oyalayın, yok efendim Irmak’ı Mete’ye yamayın falan yazmışlar. Öyle şeyler.”

“Kaç kişi vardı grupta?”

“3.”

“Biri Erhan’dı. Ama neden? Erhan neden buna dahil olsun ki?”

“Sorduğum zaman dövüp küstü kızım işte, bu kavgamızın nedeni sadece Deniz değildi yani.”

Bir süre iki kurnaz yılan kendi aralarında fikir alışverişi yapmaya devam ettiler. Ben tabii yine tipime takmış, içimde buhran yaşıyordum. Alper bana dönüp meraklı bir ifadeyle sordu:

“Anlamadığım bir şey var Irmak. Seni en iyi arkadaşın olarak Mete’ye mi yamayacağım ben şimdi, Görkem’e mi?”

“Ya sen yapıştır gelsin! Ben kendim bilmiyorum cevabı daha. O yüzden ikisini de sal üstüme.”

“Ben seçilmem seçerim diyorsun yani, yakışır! İyi madem ama Mete’de tık yok. Zaten Görkem daha zengin. O yüzden kazanan ata oyna derim ben.”

Başımı ‘fark etmez’ anlamında sallarken aklıma Görkem’in ettiği kaba saba sözler geliyordu. Tamam Mete’de tık yoktu ama Görkem de açık kollarla beni beklemiyordu yani.

“Kazanan at ne ya? Çocuğu nesneleştirme. Ama ben de Görkem’le olmanı desteklerim çünkü birlikte olmayı hayal

ettiğim türden biri. Kendim gibi senin için de en iyisini isterim Irmak,” dedi Öykü. Olayları bilmesine rağmen Görkem’i sevmesine pek anlam veremesem de sesimi çıkarmadım.

“Ne? Görkem mi birlikte hayal ettiğin türden biri? Her konuda en iyisini hak ediyorsun Öykü. Erkek konusunda en iyisi benim,” diyen Alper zaten konuyu üstümden çekmiş, ikisinin ilişkisine getirmişti. Bu ikisi de sevgili olsalardı da kendi olayıma odaklanabilseydim keşke. Yarım ağız fingirdeyip duruyorlardı, lüzumsuz zaman kaybı.

“Buna kendin cidden inanıyor musun sen acaba?”

“Neden inanmayayım? Pardon ama Görkem mevzusu ne iş Öykü Hanım?” Gün içinde ne mevzular dönmüştü ama Alper beyimiz anca ciddileşiyordu. “Gerçi fark etmeliydim,” dedi düşmancıl bir sesle. “Sahada Ece’ye laf atan ite ben çıkışınca yüzüme bakmadın, Görkem çıkışınca yüzünde güller açtı!”

“Neden acaba? Sen ‘Kimin yanındaki kıza laf atıyorsun?’ diye çıktın çocuğa. Bu ne demek biliyor musun Alper? Ece sırf senin yanındaki kız olduğu için laf atılamaz demek. Bir birey olduğu için değil, senin yanında olduğu için kimse laf atamaz. Bu zihniyetten nefret ediyorum Alper. Bir kadının göreceği saygı yanındaki erkekle ölçülemez.”

Alper haksız olduğunu fark edip düşünmeye koyulmuştu. Bazen Alper’e cidden üzüliyordum. Çünkü o da benim gibiydi. Benim aşkla aramda fiziksel çirkinliğim duruyordu, Alper’inse zihinsel çirkinliği. Hangisi daha kötüydü bilmiyordum ama ikimiz de çabalayan, sonuç alamayan taraftık sonuçta.

Öykü odadan çıkmak için hamle yaparken kolumdan tu-

tup beni de hareketlendirdi. Alper'e minik bir öpücük atıp döndüm önüme. X mevzusunu araştırma ekibine onu da dahil edecektim artık. Belki bu konu onları yakınlaştırırdı. Kapıdan çıkmak üzereydik ki Öykü duraksadı. Bu yapacağı şeyin sonuçlarını tartma duraksamasıydı. Sonunda yutkunduğunda bir karara vardığını anladım. Başını çevirmeden "Şu zihniyetten kurtulduğunda... İşte o zaman bir kez daha ilişki konusunu konuşalım Alper. İçimde elini tutmaya hazır bir yan olduğunu inkar etmeyeceğim," dedi. Ve ardında şaşkın bir Alper bırakarak çıktı.

Öykü'yle pansiyonun bahçesine çıkmış, yalnız konuşabileceğimiz tek yer burasıydı, donarak oturuyorduk. "Sence Alper'e güvenmeli miyiz? Her şeyin Erhan'ın başının altından çıkması ne kadar mantıklı?" diye sordum. Bana Erhan hiçbir zaman çok zeki gelmediğinden ve Alper üst düzey kurnaz olduğundan nedense gruptaki üye Alper'miş gibi geliyordu.

"Her şey Erhan'ın başının altından çıkmış olmuyor ki, Ece de X'ti, unuttun mu?" dedi Öykü de doğru noktaya parmak basarak. Erhan'ın aşırı zeki olması da gerekmezdi zaten, planı yapan gayet Ece de olabilirdi. Gerçi Erhan neden Ece'nin planını uygulandı ki? Aklımda sorular vardı ama Öykü'nün konuşmaya çok da istekli olmadığı her halden belliydi. O nedenle çok da zorlamadan ben de kendi kendime düşünmeye çekildim. Çekildim çekilmesinc ama... Düşüncelerim bu mevzuya bir türlü ulaşamıyordu. Tamam en yakın arkadaşım olarak yıllardır güvendiğim insan, Ece, arkamdan iş çevirmişti. Neler olduğuna dair pek fikrim de yoktu ama niyeyse bunu düşünmek yerine inatla Görkem'i, Görkem'le aramda geçenleri düşünüyordum. Bana söylediği

kaba cümleleri haklı çıkaracak bir yan arıyordum durmadan. Bu yine biz kızlara has olduğunu düşündüğüm aptallıklardandı. Karşımızdaki bir adım atmadan kafamızdaki senaryolarla hareket ediyorduk. Pek de mantıklı sayılmazdı çünkü bu durum özür dilenmeden affetmekle, itiraf gelmeden gelin güvey olmakla sonuçlanıyordu. Karşımızdakini yeterince seviyorsak onun bizi kandırmasına gerek yoktu, biz kendi kendimizi kandırıyorduk zaten.

“Buldum sanırım! Son zamanlarda Erhan hep ablasının spor salonunda zaman geçiriyormuş, Deniz öyle diyordu. Döndüğümüzde oraya kaydolalım,” diye bir fikir attı ortaya Öykü.

“Bu bize tam olarak ne kazandıracak ki?”

“Irmak, Erhan’ın bir gününde ne kadar boş zamanı olduğunu bir düşünür müsün? Okuldan arta kalan tüm zamanlarında ya çocuklarla birlikte ya Deniz’le. Bireysel zaman aralığının tümüne müdahale edersek suçüstü yapabiliriz! Hem böylece Y veya Z, artık hangisi Erhan’sa, gizemli diğer kişiyi de bulma şansımız artar.”

“Direkt sorsak peki? Erhan’ı ve Ece’yi karşıma alıp her şeyi sorsam nasıl olur?”

“Mete’ye de bir itiraf yapman gerekir. Buna hazır mısın?”

Bir süre düşündükten sonra başımı olumsuz anlamda salladım. “Değilim. Kendimden emin değilken Mete’ye hislerimi anlatamam.”

Öykü anlayışla başını sallarken “Ben de öyle düşünmüştüm,” deyip kalktı. Mete’nin her şeyi öğrenme ihtimali beni korkuturken ben de ardından ayaklandım. O sırada Onur’un neşeli sesini ve bir kızın kıkırdamalarını duyduk.

“Yağmur geldi!”

Bizim okuldan olmadığı için ve tekerlekli sandalyeyle bir de Alper'in ayarladığı serviste eziyet gibi bir yolculuk geçirmesin diye Yağmur'u Erhan'ın babası bey amca kendi arabasıyla getirmişti. Yağmur'un okul ortamına girmesini belki okula karşı ilgisini uyandırır diye düşündüklerinden dışarıdan para vererek dahil olmuşlardı sınav kampına.

Yağmur'un gelmesine sevinmiştim çünkü kendisi ekipteki joker elemandı. Her ortama uyum sağlıyor ve durumu hep mizahi yönle çekiyordu. Nitekim başına toplandığımızda yine aynısı yaptı.

“Bugün hangi ekibin yemek yapacağına dair kura çekelim ve geri kalanlar olarak hemen gezelim! Yarından itibaren dersler başladığından ormanda kaybolup terk edilmiş bir kulübede romantizm yaşamak için zaman bulamayabiliriz!”

“Ne?” dedik hep bir ağızdan.

Çok normal bir şey söylemiş de biz anlamamışız gibi bir ifadeyle açıklamaya koyuldu:

“Ya hani olur ya, esas kızla esas oğlan ormanda kaybolunca tatlı bir kulübe görür; içeri girdiklerinde ne hikmetse şömine falan bulup o romantik ortamda sabahlara kadar çatır çutur-”

Ben şaşkınca onu dinlerken Erhan ağzını tutarak öne atıldı. Tam zamanında yetişmişti çünkü hikayemize +18 ibaresi gelmek üzereydi neredeyse.

“Tamam Yağmur, tamam abicim. Eminim herkes anlamıştır neyden bahsettiğini.”

“Erhan n'oluyor ya! Çatır çutur ısınırlar diyecektim. Şöminede çırılar çatır çutur yanar ya hani, o anlamda.”

Derin bir nefes verip rahatlarırken “Ha ben de sandım ki...” diyecek gibi oldu Erhan. Ama yavuklusu Deniz yine, yeni ve yeniden kıstırmıştı onu köşeye.

“Ne sandın Erhan? Çatır çutur ne yapılır başka da o güzel zihninde canlandı?”

“Hiçbir şey canım, ne canlanabilir ki sanki!” deyip duraksadı. Deniz’in ona attığı imalı bakışların değişmediğini görünce de omuzlarını düşürerek “Ben en iyisi kura için kağıt kalem getireyim,” diyerek gitti.

Erhan’ın yamuk yumuk yazısıyla günleri yazdığı kura beş dakika içinde hazırды. Her ekipten bir kişi Erhan’ın elindeki küçük kağıtlardan çekip kenara geçti.

“Feminik, kız bize cuma geldi!” dedi sevinçle Alper. Öykü kollarını önünde birleştirerek “Ay yürü git be, seninle ekip olan kim?” dese de hepimiz gerçeği biliyorduk sonuçta. Alper asla Öykü’nün peşini bırakmazdı.

Görkem elindeki küçük kağıdı avucuma bırakırken “Çarşamba,” dedi. İçimdeki “Çarşamba çarşafa dolanır,” tipindeki minik esprimi yutarak “İyi,” diye mırıldandım. Duyamadığım özrün hakkını vermenin zamanı gelmişti.

Bu akşam yemek yapanın Erhan ve Deniz olduğu netleşince ve menüyü de kararlaştırdınca hazırlanıp çıktık yola. Görkem, Kayseri’den bir araba kiralamış, bu gezme olayını eziyet olmaktan çıkarmıştı.

“Afedersiniz ama Kayseri’de gezilecek neresi var ki?” diye bir soru attı ortaya Ece. Ben ona güzel cevaplar vermek için *Google* amcaya danışacakken Alper gülerek, “Hişt, duymamış olayım. Benim kütük de Kayseri’de Ece Hanım. Böyle şaheserler ortaya çıkaran bir şehirde kim bilir daha neler vardır?” deyiverdi. Ve bu cümleyle, Kayseri gözümüzde bir şehir olmaktan öteye geçmişti.

* * *

Kayseri, sevgili dostlarım, hayatımdaki en büyük kabusumdu. Hayır hayır, dağından taşından ve hoş kalelerinden bahsetmiyorum, olay şehrin binlerce Alper’le dolu olmasıydı. Anneme hediyelik almak için girdiğim dükkandaki amcadan tutun da öğle yemeği için girdiğimiz lokantaya kadar her yerde Alper zekasına ve kurnazlığına sahip insanlar vardı.

Her birimiz pazarlık yetenekleri üst düzey olan bu insanlara korku dolu gözlerle bakarken Alper yanıma oturup gülerek kolunu omzuma attı. Dondurma yeme amaçlı bir kafede oturuyorduk ve daha ilk on dakikada çiçekçiler, mendilciler tarafından 1300 liradan fazla dolandırılmıştık. Korku dolu bakışlarımızın nedeni buydu.

“Irmak sana bir Kayserili fıkrası anlatayım mı?” dedi Alper ve cevap beklemeden devam etti. “Bir dilek cininin canı günlerden bir gün iyilik yapmak istemiş. Dünyada dolaşırken Kayserili bir gence denk gelmiş. Bu gencin çocuğu olmuyormuş, körmüş ve çok fakirmiş. ‘Dile benden ne dilersen!’ demiş Cin. ‘Sana bir evlat mı vereyim, gözlerini mi açayım yoksa para mı istersin?’ Genç hiç duraksamadan cevaplamış, ‘Çocuğumu altınlarımı sayarken görmek istiyorum.’”

Ben bunun nesinin komik olduğunu düşünürken Alper kahkahalar atıyordu. O sırada bugün masaya uğrayan dördüncü çiçekçi çıkageldi. Onur hemen “Abla vallahi aldık gül! Yemin ederiz aldık ya! Bak, gül bahçesine döndü ortam!” diyerek atıldı.

Kadın kontrol etmek ister gibi masadaki tüm kızların önünde gezdirdi gözlerini. Ben benimkini çantama attığımdan çıkarıp göstermek zorunda kaldım. Hepimizin güle doyduğunu görünce memnuniyetsiz bir ifadeyle iç çekti.

“Siz şimdi bu gülleri kaç a aldınız?” dedi yarım bir Roman ağzıyla. “Madem istemiyorsunuz bana geri verin!”

“On dakika önce 150’ydi ablacım, artık tanesi 200 lira oldu.”

Alper her yerde, her zaman Alper’di. Öykü’ye aldığı gülü kâr ederek satacak kadar Alper’di hem de. Ama burası onun memleketiydi, çiçekçisine kadar herkes en az Alper kadar uyanıktı.

“Öyle demek?” dedi kadın. “O zaman size ederinden ucuza vermişim, paranın üstünü verin! Tamamlayın bakayım!”

Her birimiz mavi ekran verirken Alper aşk dolu gözlerle kadına bakıyordu.

“Ah... Hayallerimin kadını! Al,” dedi cebinden 50 lira çıkarıp uzatırken. “Al, sana feda olsun para pul!”

Olanları gülerek izlerken Alper elli lirayı ablanın cebine sıkıştırmak için ayağa kalktı. Bu sırada kucağıma düşen kağıdı önce ona uzatacak gibi olsam da sonra bunu bilinçli yaptığını fark edip kucağımdan kaldırmadan okudum kağıdı. Alper bilerek çiçekçiyle şakalaşıyor ve dikkat dağıtıyordu kendince.

Kağıtta özensiz bir yazıyla şunlar yazıyordu:

“Hislerinden emin olabilmen için bir fırsat yarattım. Me-te’ye senin Görkem için hazır olduğunu söyleyip pratik yapma zamanının geldiğini söyledim. Sen de bunu Görkem’e söyleyeceksin. Yani ikisi de seni bir diğerine hazırladığını düşünerek randevuya çıkaracak. Romantik bir randevu hislerini anlaman için yeterli olur.”

Okuduğum nota gülümserken küçük dedektiflik ekibimin büyüdüğünü hissettim ve içimdeki heyecanla Alper’i şüpheli listemden çıkardım.

Tüm o gezi macerasından sıyrılıp pansiyona döndüğümüzde Deniz ve Erhan'ın yemekleri hazırды. Bizi son derece misafirperver bir tavırla karşıladılar ve hepimiz soluksuz yedik. Öyle ki tencereleri ortaya çekip ekmekle dibini sıyırmıştık, öyle açtık. Sonunda oylama zamanı gelmişti. Alper başladı:

“Çorba müthiş olmuş, mantıya bayıldım, tatlı için kurşun döker kurşun yerim; efsane tadı. O yüzden puanım 1.”

“Ben çorbayı çok basit buldum, mantı zaten çocuk oyuncacı. Tatlı deseniz eh işte. O yüzden 3.”

“Ya şimdi şöyle ki, Kayseri'deyiz ve yaptığınız mantıdan bir kaşığa yalnızca üç dört tane sığıyor. Orijinal Kayseri mantısından kırk tane sığması lazımdı. Böyle bir ahlaksızlığı kabul edemem, o nedenle 1.”

“Sen olayı yanlış anlamışsın Ece. O kaşık şimdiki kaşıklardan değil ve zaten sayı da kırk değil. Eski zamanlarda gelinin el beceresini ölçmek için ve mantının küçüğü lezzetli olduğundan ortalama kırk demişler, bir kaşıktaki mantı için. Gelinler çokça mantıyı, önceleri Kayseri'de kullanılan büyükçe kaşığa sığdırıyorlarmış, işin özü bu,” diyerek açıkladı Görkem. Ardından kendi yorumu için ağzını açmıştı ki Alper işaret parmağını dudaklarına dayayarak susturdu onu. “Dinlemek istemiyorum! Mantıklı yorumlar yapma! Yemeği beğenmediğini çünkü masadaki çiçeğin oksijen saçarak seni rahatsız ettiğini söyle!”

“İyi de neden?” dedi Görkem, yüzündeki anlamlandırılmaz ifadeyle.

“Söyle işte!”

Görkem bir bana, bir Alper'e bakınca vardır bir bildiği diye düşünerek omuz silktim. Görkem de Alper'in dediklerini birebir tekrar etti.

“Masadaki çiçek oksijen saçarak beni rahatız etti. Bu yüzden puanım 1.”

Erhan ve Deniz somurtarak bize bakarken Alper “İşte ‘Yemekte Miyiz’ böyle oynanır şekerlerim. Yarın da aynı performansı bekliyorum,” dedi ve kalktı sofradan. Gülerек ona bakarken önce kokusu, sonra sesi geldi Görkem’in çok yakınımından.

“Biraz konuşabilir miyiz Irmak?”

İrkilsem de günlerdir bu anı beklediğimden duraksamadan başımı salladım. Ardından kapıya doğru giden Görkem’in peşine takılıverdim. Onun odasına gelene kadar konuşmadık. Kapıyı açıp bana yol açtı ve içeri geçtik, sonunda yalnızdık.

“Seni dinliyorum,” dedim ve kollarımı göğsümde bağladım. Ama sonra, nedense bu çok sert bir tepkiymiş gibi geldi ve kollarımı çözüp saçlarımla oynayarak beklemeye koyuldum. Elimi kolumu nereye koyacağımı pek kestiremiyordum. Bu da karşımdakini üzme korkmaktan ve özgüvensizliğimden kaynaklanıyordu işte.

“Aptalca ve dengesizce davrandığım için özür dilerim Irmak. Seni kaybetmek istemediğim için endişeden söylediğim sözlerdi.”

“Anlamadım? Beni kaybetmek istemediğin için ‘Senin nereden hoşlanayım? Hoşlanacak olsam sana mı bakardım?’ tarzında laflar mı ettin?”

“Öyle deme lütfen, hatırlamak çok utandırıyor beni. Ben sadece... Seni ve Mete’yi öyle görünce... Ne bileyim işte. Benimle bu plan için arkadaşlık kurduğunu biliyorum. Mete’ye ulaştıktan sonra benimle arkadaş olman için bir neden kalmayacak. Sizi öyle görünce planın sonunun geldiğini düşün-

düm ve seni kaybettiğimi sandım. Bunları sana böyle söylemek yerine aptalca sana çıkıştım. Korkumu öfkeye çevirip üstüne saldı. Çok üzgünüm.”

Görkem cümlesini bitirir bitirmez, “Bu kadar mı?” dedim. Çünkü bu kadar olmasını istemiyordum. Görkem’in bir açıklama yapması sevindirir de açıklamasının bu olması beni o kadar üzmüştü ki... Sanıyorum tarifi yoktu. Beni bir arkadaş olarak istiyordu hayatına, hepsi buydu.

“Bu kadar,” diye onayladığında kendimi zorlayarak gülümsedim.

“Sorun yok öyleyse. Beni arkadaşın olarak hayatında istemene çok sevindim. Ben de o gece saçma sapan şeylerle benden hoşlandığını ileri sürüp neredeyse suçladım seni. Ben de özür dilerim. Sen hayatımdan çıkarmak istemeyeceğim kadar değerli bir arkadaşsın. Bu plan bitse de bitmese de bu değişmeyecek.”

Gamzelerini çıkaracak kadar çok değil ama sert ifadesini yumuşatacak kadar gülümsedi. Kaçamak gözlerle onu izliyordum. Bir adım atarak aramızdaki mesafeyi yarıya indirdi. Ardından beni kollarının içine çekti. Çenesini başıma dayadığını hissediyordum. Gözlerimden bir damla akmasına engel olamadım.

“Plan-” diye söze başladığında “Mete’ye açılacağım,” diye kestim lafını. “Mete’ye açılacağım, bu yüzden tek ihtiyacım olan bir kez pratik yapmak. Benimle sahte bir randevuya çıkar mısın Görkem?”

Bir an duraksadıktan sonra “Peki,” diye mırıldandı. “Unutma Irmak, ben bu masalın prensi değil, dilek perisiyim. Senin dilek perin... Ne zaman istersen, ne şekilde istersen yanında olacağım.”

“Irmak, Mete’ye açılmak için doğru zaman olduğuna inanıyor musun cidden?”

Bu soruyu, son konuşmamızın üstünden 2 gün geçen Görkem soruyordu. Köşe kapmaca oynarcasına benden kaçtığı kanısına varmıştım ki, “Yemekte Miyiz?” oyununun üçüncü gününde mecburen iletişim kurmak zorunda kaldı benimle.

“Yo,” dedim içimden. “Ne inanması, ne açılması! Hanginizden hoşlandığımı bulmak için oynadığım bir oyun bu. Oyun içinde oyun oynuyorum kuş kadar aklımla.”

Elbette bunları dillendiremedim. Dışından sakın sakın “Tabii canım, en doğru zamandayız,” deyiverdim. Görkem düşünceli görünüyordu ve sanki söylemediği bir şeyler de var gibiydi ama bana belli etmemeye kararlı olsa gerek ki gülümseyip “Sevindim,” dedi. “Umarım her şey hayal ettiğin gibi olur.”

Aramızdaki gerginlik son bulsa ya da en azından bir krizi geride bırakmış olsak da bir şeyleri çözememiş olmalıydık ki güler yüzlü bir duvar gibi davranıyordu. Somurtsam da nedenini sormaya niyetlenmedim. Benim cevabını asıl merak ettiğim soru, içimde bir yerlerdeydi. Önce onun cevabı gerekti bana.

“Görkem, Alper’in bu akşam için yapmamı istediği yemeğin adı neydi?”

Alper domuzu, yememiş içmemiş Görkem’le birlikte birinci olmama engel olacak bir yemek bulmuştu sonunda. Menüü öyle bir hazırlamıştı ki... Kuralına göre çorba ve tatlı Görkem’deydi -bu arada Görkem Bey ara sıcak yapmak konusunda gereksiz bir ısrar sürdürmüştü- ana yemeği ise ben yapıyordum. Alper’in bana razı gördüğü ana yemekse...

“Enginar yatağında trüf mantarlı kremalı yengeç şeridi, Irmak. Çok abartmıyor musun sence de? İnan basit bir tarif. Ben ana yemekte *chateaubriand* görmek isterdim. *Flambe yaparak* sunduğumuzu düşünsene! Kesin biz birinci olurduk!”

Elimle kendimi yellerken tepeden tırnağa süzdüm Görkem’i. “Bebeğim,” dedim düz bir sesle. “Sen böyle her haltı abartacak mısın?”

Kayseri’de yengeç bulmaya yönelik üst düzey çabam sonuçsuz kaldığından, ana yemek olarak mantar soslu makarnada karar kılmıştım. Görkem resmen tüm kinini üstüme akıtmış, adının geçtiği bir menüde makarna olacaksa en azından *tagliatelle* olsun diye saatlerce dil dökmüştü. Sonunda onu “Burası Kayseri! Kay-se-ri!” diye bağırarak vazgeçirmiştim. Tabii o süreç de çok uzun sürememiş ve “O zaman yöresel yemekler yapalım! Kurşun Aşı yap Irmak!” şeklinde söylemlerle üstüme yürümüştü. Yaklaşık 30 dakikalık bir tartışmanın ardından mantarlı makarnayı onaylatmayı başarmıştım.

Yemekler hazır olup da bizimkiler geldiğinde, kendimi gerçek bir yarışmada gibi stresli hissediyordum.

“Irmak Hanım bizi özensiz kıyafetlerle karşıladı. Sanki evde misafir istemiyor gibi, puanım 1.”

“Alper daha puanlamaya geçmedik bile!”

“Olsun, yine de puanım 1.”

Alper’e ters ters baksam da çorbaları koymaya devam ettim. Maşallah nasıl açlarsa ben kendime çorba koyamadan onlar ana yemek beklemeye geçmişlerdi bile. Suratım asık asık yemek koymaya geçecektim ki omzumda bir el hisse-

derek sağ tarafıma döndüm. Görkem “Sen yemeğini ye, ben koyarım,” diyerek oturttu beni. Ona yalnızca minnettar bakışlarla bakmakla yetinmiştim çünkü bizimkiler ana yemeği görünce konuşmama fırsat kalmamıştı.

“Aaa! Bu ne rezalet! Puanım 1! Nerede bizim yengeç şeridimiz?”

“Kayseri’de yengeç bulamadığımız için teknik bir aksaklık oldu,” diyerek açıkladı Görkem. Yemeğini çoktan bitirmiş olan ve boş tabağı Görkem’e geri uzatan Onur sakin bir sesle dahil oldu konuşmaya:

“Görkem cidden yemeği beğendim ve puan kırmaya çalışmıyorum ama sırf merakımdan soracağım. Enginar yatağında trüf mantarlı kremalı yengeç şeridinin alternatifi mantarlı makarna mı abiciğim? Ne alaka oğlum yengeçle makarna? İnsan kırmızı et falan koyar şuraya da azıcık protein alır, niyetleniriz biz de.”

Öbürleri de ona katıldıklarını belirten homurtularla eşlik ederken Görkem onlara bir kırmızı et sözü verip konuyu kapattı. Çeşitli nedenlerle 1, bolca 1 aldığım güzel bir geceyi kocaman göbekler ve gürültüyle kapatıyorduk. Hemen yanımda oturan Erhan beni dürtükleyip telefonunu önüme uzatınca bir an elimde olmadan heyecanlandım. Acaba benimle ilgili bir şey mi, diye düşünmeden edememiştim. Gözlerimi kısa kısa ekrana odaklandığımda gördüğüm yalnızca birkaç güzel kız *Instagram* hesabıydı.

“Oğlum eceline mi susadın? Niye güzel kız takibe alıyorsun?” diye fısıldadım kulağına. Kolunu sandalyesinin sırt kısmına dayayarak gevşek bir şekilde konuşmaya başladı.

“Kardeşim bak, yılların tecrübesi konuşuyor. Takipçi sayısını sabit tuttuğun sürece sıkıntı olmaz. Takip edeceğin her

yeni güzel kız için bir arkadaşını takipten çıkarak ilerliyorsun, böylece takip ettiğin insan sayısı değişmiyor ve dikkat çekmiyorsun. Bu güzellik için seni takipten çıktım da ondan gösteriyordum. Değerdi Irmak... Güzel bir amaç uğruna gittin.”

Onun bu şapşal haline gülmeden edemedim. Kızı bir kez daha süzüp “Bunun için ben anamı babamı bile takipten çıkarım,” diyerek katıldım ona.

“Onları çıkaralı yıl oluyor kızım. Anam Barbara Lima için gitti, babam Kylie Hadid için.”

Biz kendi aramızda gülüşürken burnuma odunumsu bir parfüm kokusu geldi.

“Erhan,” dedim endişeli bir sesle. “Oğlum ne kokuyorsan burası?”

Arkamı döndüğümde cevap kanlı canlı karşımda duruyordu; boynunu kütleten bir adet Deniz...

“Ha ölüm kokuyormuş. Erhan kaç!”

Erhan kolunu yasladığı sandalyesinde geriye doğru düşüp zaman kaydetmeden kaçarken Deniz arkasından fırlayıvermişti. Duyduğum son sesse Deniz’in bağırışıydı:

“Bu numarayı sadece amatörler yutar Erhancığım. Hesap hareketlerini kontrol eden bana işlemez yani. Kim ulan bu kızlar?”

YKS kampını büyük ölçüde olaysız tamamlamamızın ardından şehrimize, İstanbul’a nihayet dönmüştük. Dönüşte Görkem özel araç ayarladığı için yolculuk problem olmaktan çıkmıştı ve takım olarak birinci olan Onur ve Yağmur’a verdiğimiz kişi başı yüzer liralar hariç masraf çıkarmamayı başarmıştık.

Aklımda tek bir tarih, içimde yalnız bir heyecan vardı: Sahte randevularım. Mete, Görkem’le buluşmadan evvel onunla bir provasını yapacağımı düşünüyordu. Görkem ise, Mete’nin onunla buluşmadan evvelki provasını yapacağımızı düşündüğünü biliyor ve Mete’ye açılmadan önce Görkem’le provasını yapacağımı sanıyordu. Aslında olay bambaşkaydı. İkisi de kendini ötekinin provasını sanırken ben ikisiyle geçirdiğim randevuyu değerlendirecek ve birine açılacaktım.

Bence gayet basitti.

Buluşmanın bir lunaparkta olmasına karar vermiştim. Yani çocukluğumdan beri ilk aşkımla ilk buluşmamı hep bir lunaparkta hayal ettiğimden, üstüne düşünmeden çıkmıştı bu fikir ağzımdan.

Tüm detayları konuşmuştum ikisiyle de. İkisi de randevu günü 9’da beni evden alacaklarını biliyor, o gün tamamen flört ediyormuşuz gibi davranacağımızı kabul ediyordu. Bu ikinci madde işimi oldukça kolaylaştıracaktı çünkü rol yaptığımı sanmaları gerçek hislerimi bir an olsun özgür bırakabilirim demekti.

İlk sahte randevum doğal olarak Görkem’leydi. Gece son bir kez aramış ve “Yarın senden hoşlanıyormuş gibi davranacağım, değil mi?” diye teyit etmişti. Biraz titrek, biraz da tedirgin bir sesle onaylamıştım. Sonrasındaysa saatlerce süren yatakta dönme maceram başlayıvermişti.

Kışa ait olmayan sabahlardan birine uyanmıştım o gün. Saat altı olmak üzereydi ve oldukça dinç bir şekilde yataktan fırlayıvermiştim. Bir gün evvel Alper ve Öykü’nün özenerek hazırladıkları kıyafetleri astığım dolabımdan alıp üstüme geçirdim hızla. Pıtı pıtı adımlarla lavaboya gidip el yüz yıkamaktan oluşan müthiş etkili rutinimi de yerine getirmemin ardından, artık makyaj için hazırdım.

Üstümde sonbaharın her tonunu taşıyordum. Saçlarım ve gözlerim -ve tabii ki müthiş fiziğim- nedeniyle fazlasıyla ayıcığa benzediğim için olsa gerek, Alper kahve tonlarında ısrarcı olmuştu. Gözlerimi ince bir eyeliner ve turuncumsu bir kahverengi farla süslerken, yanaklarımı Görkem'in öğretmeyi reddetmesi nedeniyle Ece'den öğrenmek zorunda kaldığım kontür tekniklerine mahkum ettim. Rujumu da sürdükten sonra aynaya utangaç gözlerle baktım. Bu görüntü de bendim, evet. Makyajsız, pijamalarla dolaşan Irmak kadar en az, bu makyajlı yüz ve uzun çizmeler de benimdi. İsteddiğimde makyaj yapar istediğimde havalı kıyafetlere bürünürdüm, istediğimde yüzümü bile yıkamaz ve her yere pijamalarla giderdim. Irmak Şahin o ya da bu değildi, kendime yakıştırdığım her şeydim.

Elim istemsizce saçlarıma gitti. Kabarık, kocaman ve dalgaları şekilsiz saçlarım bu sabah hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu gözüme. Her ne kadar Alper'e düzleştireceğime dair söz versem de dokunmadım o nedenle saçlarıma. Hatta ellerimle iyice hacimlendirip kabarttım. Düzensiz olmaları beni daha fazla yansıtır gibi gelmişti.

Aynaya karşı saçma pozlar vererek eğlendiğim sırada kendime hayret edemeden duramadım. O kadar mutlu ve neşeliydim ki... Saat yedi buçuğa gelirken ben uyanık ve mutluydum. Hayatta başıma çok sık gelmiyordu bu durum. Birkaç ay öncesinde hatta, imkan vermezdim bunun olacağına. O kadar laf etmeme ve memnuniyetsiz tavırlarıma rağmen, bu birkaç ay bana neler katmıştı böyle! Kendimi seviyordum. Başta itiraf etmek garip gelse de vardığım farkındalığı bir kez de sesli tekrar ettim.

“Kendimi seviyorum!”

Elim şaşkınlıkla dudaklarıma örtüldü. Ben kendimi seviyordum. Olduğum gibi, olabileceğim her şekilde seviyordum. 2 kilo vermek miydi bunu sağlayan? Gözümün üstündeki boyalar mı? Saçlarımin daha az kabarık olması veya... Azalan birkaç sivilce?

Hayır, hiçbirisi değildi. Göbeğim yumuşak diye telefonuna beni Pamuk Prenses diye kaydeden Onur'du belki nedeni. "Çirkinlik veya güzellik çok da önemli değil, senin bendeki puanın hep yüz," diyen Alper'di. Veya Erhan... Kiloluyum diye yakındığımda "Ben seninle *bench press* basarım be!" diye çıkışıp inatlaşınca, bilmem kaç kilo oluşum nedeniyle bel fıtığı olan Erhan da olabilirdi. Mete'nin verdiği aynaydı sanırım. "Gördüğüm en güzel kız sensin. Dünyadaki en güzel kız sensin," deyip utanınca kaçmasıydı. Ya da... O'ydu; Görkem. Bana kendimi hem güzel hem de fazlasıyla özel hissettiren Görkem...

Saatlerini benimle harcamamış mıydı? Hep yanımda olacağına dair büyük büyük sözler vermemiş, sevdiğim yemekleri "kendi canı çektiği" gerekçesiyle her defasında yapmamış mıydı? Yapmıştı, hatta fazlasını yapmıştı. Saçlarımin her defasında yumuşacık taramıştı mesela. Duymadığımı sandığı zamanlarda şarkılar söylemiş, yüzümden makyajı canım acır diye hep parmak uçlarıyla silmişti. Güzellik merkezindeki bakımlı kadınlardan pijamaları yüzünden utandığımda, tüm gün pijamalarıyla çalışmıştı.

Hatırladığım anılar sevildiğimi o kadar yoğun hissettirmişti ki gözlerimin yaşardığını hissettim. Yukarı bakarak birazcık da olsa engellediğim gözyaşları akıp da yüzümü mahvetmesin diye hava alayım istedim. Pencereyi açıp yüzüme serin hava çarpınca biraz olsun rahatlamıştım. Apart-

manın karşısındaki kaldırımda dimdik, asker gibi hazırola bekleyen biri çekti dikkatimi. Üstündeki gri trençkotu gördüğümde ve o tanıdık saçlar aklıma düşünce, içimden bir “Acaba?” dedim. Hemen yatağıma koşup telefonumu yastığın altından aldım ve saati kontrol ettim. 07.39’dı. Görkem’le buluşmamıza neredeyse bir buçuk saat vardı, o olamazdı.

Yeniden pencere camına yapışmam uzun sürmedi. Çok mantıksızdı ama oydu işte! Artık ezberimde olan numarasını tuşlayıp telefonu açmasını beklemeye başladım. İlk çalıştı, aşağıdaki erkek aceleyle elini trençkotunun cebine atmış ve telefonu bir hamlede açmıştı.

“Irmak? Niye bu kadar erken uyandın? Bir problem mi var?” dedi. Cümleler arasında nefes almadan, duraksamadan konuşmuştu. Bu haline gülümserken, “Görkem? 9’da buluşmayacak mıydık?” diye cevapladım. Birkaç saniye duraksadıktan sonra kafasını bir anda yukarı kaldırdı. Onun da yüzüne bir gülümseme yayılmıştı ve o kadar güzeldi ki...

“Belki yolda bir kaza olur veya trafik falan tıkanır, ne bileyim işte. Geç kalmak istemediğimden birazcık erken geldim.”

“Birazcık? Şanslıyız ki ben de bu sabah birazcık erken kalkıp hazırlanmıştım. Hemen geliyorum.”

Annemlere dün gereken açıklamayı yaptığımdan yalnızca sessiz adımlarla aşağı süzölmekti sorumluluğum. Bunu da başarıyla yapmış ve apartman kapısına ulaşmıştım. Ama o gereken adımı atmak ve apartmandan çıkmak fazlasıyla zordu. Birkaç dakika kendi kendimi gaza getirdikten sonra ne olarsa olsun dedim ve fırlayıverdim.

Görkem yüzünde kocaman bir gülümseme, gözlerinde

utangaç bakışlar ve elinde bir paketle beni bekliyordu. Yanına vardığımda “Rimeli, fondöteni ve *primer* bazı unutmuşsun,” dedi. Kaşlarım anında çatılırken koluna sahte bir yumruk salladım.

“Bunun gerçeğe yakın bir randevu deneyimi olması gerekiyor mankafa! Laf etme makyajıma!”

“Ama tamamlamama izin vermiyorsun ki!” diyerek susurdu beni. “Yarım yamalak makyajınla bile çok güzelsin diyecektim.”

Her cümleye karşılık verebilirdim belki ama iltifat bunlardan biri değildi. İltifat alınca ne denir, ne yapılır bilmiyordum. Nitekim öylece kalakalmıştım yine.

Sessizliğimden istifade Görkem elindeki paketi bana doğru uzattı.

“Bu sana. İlk randevu hediyesi olarak uygun olur diye düşündüm.”

İlk randevu hediyesi diye bir şey mi vardı? Hiç sevgilim olmadığı için ben mi bilmiyordum yoksa Görkem’in uydurduğu bir şey miydi acaba bu?

Kekeleyerek teşekkür edebildim. “İlk randevuda hediye alındığını bilmiyordum, o yüzden şey... Ben eli boş geldim böyle.”

Görkem gülerken elimdeki kese kağıdıyla çevrenmiş paketi açmaya başladım. İçinde gül olan, camdan bir fanustu bu. Gül minik ışıklarla çevrenmişti ve çok güzeldi. *Instagram*’da fazlasıyla gördüğüm için aşınaydım bu görüntüye ama birinin bana alacağını hiç düşünmemiştim.

“Bu gülün bir anlamı var, biliyor musun?”

“Benim için *Instagram* butiklerine mesaj attığın anlamına mı geliyor?” diye saçma bir tahmin yürüttüm. Yüzünü

buruşturup “Satın almadım, kendim uğraşıp yaptım,” diye tersledi beni. Ardından salaklığını boşverip anlatmaya koyuldu.

“Güzel ve Çirkin masalını biliyor musun? Dışarıdan çok güzel görünse de içi çirkin olan bir adamı lanetleyen bir cadı hakkında. Cadı adama duyulan sevgiyi ve aşkı bir güle hapsediyor. Adam çirkin bir canavara dönüştüğündeyse bu gülün yaprakları birer birer dökölmeye, gül yok olmaya başlıyor. Tam gülün son yaprağı da düşmek üzereyken Güzel, yani masalımızın prensesi gelip âşık oluyor Çirkin’e. Gülün yaprakları cadının büyüşüyle yeniden birleşiyor. Ve aralarındaki aşk sürdükçe tek yaprak dahi düşmüyor.” Cümleleri tamamlayıp hediyesini biraz daha kaldırdı havaya, daha rahat görebilmem adına. “Yapraklara o kadar çok yapıştırıcı sürdüm ki, inan düşmelerine imkan yok.”

Son sözüne kıkırdarken bir kez daha düştükledim kolunu.

“Bir yaprak olsun düşerse asıl çirkin canavarla siz yüzleşirsiniz Görkem Bey.”

“Bir yaprak olsun düşmeyecek Irmak Hanım, söz.”

Parkın açılmasına henüz 2 saat vardı ki biz çoktan kapısında ydık. Fazlasıyla utangaç, fazlasıyla amatördük bu randevu işinde. Birbirimize bakamıyor, yabancı gibi dikiliyorduk. Kahvaltı yapmayı önerdiğinde bir simitçiye geçip sessizce ediverdik kahvaltımızı.

“Simitler de çok güzelmiş,” dedim sessizlikten rahatsız olup. Bunu bekliyormuş gibi “Aynen ya gevrek gevrek,” diyerek onayladı beni.

Sonrası... Sonrası yine sessizlikti. İki saatimizi doldurmak üzere bolca çay tüketiyorduk ki sonunda pes etti.

“İrmak, yok ben beceremiyorum bu işi. Telefon jokerimi kullanabilir miyim?”

“Oh be! Ben de aynısından istiyorum. İkimiz de birer telefon jokeri kullanalım?”

“Anlaştık.”

Telefonumu çantamdan bile çıkarmadan evvel arayacağım kişinin Öykü olacağı netleşmişti kafamda. Bir yandan Görkem kimi arayacak acaba diye düşünsem de Öykü’nün açmasına odaklanıp onu boşverdim.

“Öykü acil yardım lazım! Nasıl flört edilir bilmiyorum, sanırım o da bilmiyor. Konu bulamıyoruz kaldık öyle!”

“Şşt, sakın ol. Siz 9’da buluşmayacak mıydınız?”

“Öyküş sonra anlatırım çok zamanım yok kız!”

“İyi be, tamam,” dedi kestirip atarak. “Şeyden konuşabilirsiniz... Amerika ve İran arasındaki gerginliğin Doğu Akdeniz’de oluşturduğu tehlike üzerine ülkemizin alacağı tavır konusunda ne düşünüyormuş mesela?”

Bu konu üzerine ben bir şey düşünmüyordum ki! Birkaç saniye kalakaldıktan sonra “Emin miyiz bu taktiğin işleyeceğinden?” diye sordum. Karşı taraftaki kendinden emin ses beni ikna etmeye yetmişti.

“Tabii! Bu soruyla seviye atlamayan ilişki de ne bileyim yani...”

Cevabı alır almaz telefonu yüzüne kapatıverdim. Öykü çıldırırdı muhtemelen ama o an için çok da önemli değildi. Masaya geri döndüğümde Görkem alelacele kapatıverdi telefonu. Ve ikimiz de aşırı acelemiz varmış gibi aynı anda öğrendiklerimizi birbirimizde denedik:

“Amerika ve İran arasındaki gerginliğin Doğu Akdeniz’de oluşturduğu tehlike konusunda sence ülkemiz nasıl bir tavır göstermeli?”

“Dünya devleri arasında gelişen gerginlik ekonomiyi 2001 krizine götürür mü?”

Sorusunu duyduğumda durakladım, o da benimkinde aynı tepkiyi vermişti. Bir süre, hiç sonlanmayacakmış gibi bir süre, sessizlik uzadı durdu. Sonunda sessizliği yok eden Görkem oldu.

“Bence Türkiye şimdilik sessizliğini korumalı ama Kıbrıs’a yapılacak bir saldırı durumu için yaptırımlarda bulunmalı.”

Cevabına homurtularla eşlik ederken cevap sırasının bana geçtiğini fark edip sırayı devraldım.

“Bence 2001 krizinden öte ekonomideki devler arasındaki denge bozulur yalnızca. Amerika ekonomisi beraberinde bizi de kötüye götürür ama geçici bir durum olacağını düşünüyorum.”

Onaylar biçimde başını sallarken tahmini aldığım kişiye yönelik bir kaşını kaldırarak tahminde bulundu:

“Öykü?”

Gülerek “Maalesef,” dedim. “Aramızdaki romantizm dozunu pek yükseltemedi sanırım.”

“Bence gayet romantikti. Trump’ın saldırgan politikasını konuşmak ilk randevumda yapmayı hayal ettiğim türden bir şeydi hep. En azından Alper gibi bu durumun ekonomideki etkilerini sordurmamış.”

Joker hakkını Alper’de kullanacağını az çok tahmin edebildiğimden şaşırmamıştım. Şaşırdığım nokta “ilk randevum” tabiri olmuştu. Bu yüzden teyitlemek için sordum. Elini havada “boş ver” dercesine sallayıp saati kontrol etti.

“Yavaştan kalksak mı? Park çok dolmadan yerimizi alalım.”

Park tıka basa doluydu, insan kaynıyordu ve kocaman korkunç aletler her yerdeydi. İşin kötüsü Görkem'in gördüğümüz her korkunç alete taparcasına bakan güzel gözleriydi. Binmeyi teklif ettiğinde reddetmek için neler yapabileceğimi düşünüyorken buluyordum kendimi ister istemez.

Avrupa'nın en büyük hız trenlerinden biri olarak geçen trenin önüne geldiğimizde bileğimden tutarak beni peşinden sürüklemeye başladı.

“Görkem! Asla o şeye binmem!”

Köşedeki görevlinin sıradaki insanları “Kalp ve tansiyon hastaları, yükseklik korkusu veya hamile olanlar binmesin,” diyerek uyardığını görünce Görkem'in eline iyice yapışıp durdurdum onu.

“Duymuyor musun adamı, resmen beni tarif ediyor! Kalp çarpıntım var, yükseklik korkum var, ha-”

Bir an duraksadığımda tek kaşını kaldırarak “Ee Irmak? Hamileyim de mi diyeceksin şuncacık alete binmemek için?” deyip kışkırttı beni. “Hani nerede benim korkusuz kızım?”

“Nerede senin korkusuz kızın? Kim o kız Görkem? Ben olmadığım kesin! Çünkü ben karanlıktan, yükseklikten, denizden ve bilimum şeyden korkarım. Hiç korkusuz bir kız olamadım.”

Gülerek saçlarımı düzeltti. Sonra kulağıma eğildi. Tutmadığım hormonlarım etkisini kalp çarpıntısı olarak gösterdi bu hareketinden sonra.

“Peki hiç bu korkularını yok saydığın olmadı mı? Biri için hepsini göze almadın mı hiç?”

Sorusu beni afallatmıştı. Ne diye böyle bir şey sorduğuna anlam verememiştim lakin insan beyni garip bir meka-

nizmaydı. Bilinçli yanımla sorunun garipliğine kafa yorarken bilinçsiz yanımla cevabı gün yüzüne çıkarmıştı bile.

“Aldım. Biri için çoğu korkumu göze aldım,” dedim fısıltılar gibi.

Tin-Tin ufak bir çocuktur. Fiziksel olarak neredeyse her konuda berbattı ve en az benim kadar korkaktı da. Adana’da baraja yüzmeye gittiğimizde boğulduğunu düşünüp yüzmeye bilmememe rağmen atlamıştım peşinden. Durumları kötü olduğu için sık sık elektrikleri kesilirdi ve karanlıkta yalnız korkmasın diye onunla birlikte kalır, birlikte korkardım. Çıkıp da inmeye korktuğu ağaç dallarına tırmanır, yüksekten başım da dönse önce onu indirirdim. Kendime Tin-Tin’i korumayı ve mutlu etmeyi görev edinmiştim.

“Şimdi de benim için göze al. Söz veriyorum sana bir şey olmayacak.”

Ve peşinden gittim. Önce o hız trenine, sonra yerden bilmem kaç metre yüksekte 360 derece dönen şeye, korku tüneline ve lunaparktaki her yere...

Gün batımında öbür aletlerden öte bana gerçekten huzurlu gelen salıncaklara geçmiştik. Ayaklarımı sallaya sallaya uçuyor gibi hissediyordum ve bu his paha biçilmezdi.

“Görkem?” diye bağırdım çünkü sesim başka türlü ona ulaşamaz gibi gelmişti.

“Efendim?”

“Manzara çok güzel değil mi?” dedim gökyüzünü kast ederek.

“Gerçekten çok güzel,” dedi gözlerini yüzümden çekmeden.

Ne demeye çalıştığını anlamıştım ve bunu ona da belli etmek için imalı bir bakış attım ona. Dudak büzüp “Her şeyi

sorup utandırma beni!” diyerek indi salıncağından. Birkaç saniye içinde benim başıma dikilmişti.

“Hadi gidiyoruz. Seni götürmek istediğim son bir yer var. Sonrasında evine bırakacağım. Adanalı ve kasap olan babanı kızdırmak istemeyiz.”

Randevu için lunaparktan fazlasını planlamadığımdan şaşırmıştım. Ama Görkem beni şaşırtmayı hep başardığından pek üstünde durmadım.

Yaklaşık yarım saatlik yolculuğun ardından ormanlık bir alanda durduk. Daha onlara tepki fırsatı vermeden, “Hormonlarım,” dedim içimden. “Sakin olun. O Görkem Üstün. Ormana ağaç dikmeye falan getirmiştir, eminim umduğumuz şey değildir.”

Arabadan inip bir de benim kapımı açtı. Tüm gün bileğimi tutan elleri bu sefer elimi bulmuştu. Elimi eline camdan bir şeyi tutmanın verdiği tedirginlikte aldı. Karanlıkta gözlerini görmeyi beceremesem de heyecanını hissedebiliyordum.

Yürümeye başladığımız zaman aklımda elimin terleyip terlemeyeceğine dair düşünceler dönüyordu. Terlerse de bırakırsa elimi, yeniden tutar mıydı?

Kulağıma belirli belirsiz müzik sesi çalınmaya başladığında gittiğimiz yere dair heyecanım artıyordu. “Sanırım beni buraya fidan dikmeye getirmedi? Yani ince düşünceli davranıp ikimiz için fidan diktirirsin falan diye düşünmüştüm. Müziği duyunca emin olamadım.”

Bir an durup döndü bana.

“Fidan diktirmek mi? Saçmalama istersen Irmak. Bu ormanı ikimiz adına diktirdim zaten. Girişte dikkat etmedin mi?”

“Ormanı mı diktirdin?!”

“Biraz anlatım bozukluğu gibi oluyor sanırım ama evet, öyle oldu. İkimiz de mutlu oluyorsak dünyaya bir fayda sağlayarak ödemeliyiz bedelini diye düşündüm ve işte hatıra ormanımızdayız!”

Cevap vermek yerine içimden yüce Rabb’ime seslendim. Bu çocuğu yaratırken içine azıcık, birazcık dahi mi kötülük bulaşmamıştı da böylesine saf kalabilmişti? Her yaptığını ince ince düşünerek yapmak zorunda mıydı daima?

Sonunda beni getirmek istediği yere gelmiştik, elimi bırakıp karşıma geçmesinden anlamıştım. Tabii ağaçlarda asılı olan yüzlerce minik ışık, dallardaki kağıttan kuşlar da yardımcı olmuştu anlamamda. Ağaçların arasındaki ufak açıklıkta, karşımda tüm bunlardan daha güzel görünen Görkem duruyordu.

“Her şeyin provası olmalı diye düşündüm. Mezuniyette Mete’yle dans edeceksiniz,” duraksayıp yutkunduktan sonra devam etti. “Dans etmeyi bilmezsen çok hoş olmayabilir.”

Ona kötülük ediyor gibi hissettiğim anlardan birindeydik. Kendimi çok acımasız hissetmişim, vicdan dediğimiz şeyi hissedebiliyordum.

Bana doğru bir adım atıp elimi omzuna koydu nazikçe. Diğer elimi de eline hapsederken, belimde de tüy gibi dokunuşunu hisseder olmuştum. Çenesindeki kasların kasıldığını net bir şekilde gördüğüm, gözlerinin kıpkırmızı kesildiğine yemin edebileceğim bir danstı. Ama bir yandan da o kadar rahattı ki kendim mi uyduruyordum bu gördüklerimi, seçmiyordum.

“Ağaçlardaki minik kağıttan kuşları da sen mi yaptın?”

“Turna onlar. Senden çaldığım dilek hakkı için.”

Kaşlarımı çatarken gözlerimi devam etmesi için gözlerine diktim. Gülümseyerek anlatmaya koyuldu.

“Anlaşmamızın başından senden bir dilek hakkı istemiştim, sen de kabul ettin. Henüz bir şey istemesem bile kendimi senin zor anından yararlanmış gibi hissediyorum, bu yüzden dilek hakkını iade etmek için yollar arıyordum. Bir Japon efsanesine göre kağıttan bin tane turna kuşun olursa bir dilek hakkı elde edermişsin. Aylardır bunun için uğraşıyordum, binincisini bu sabah tamamlayabildim.”

Duyduklarımın bir kez daha Görkem’e karşı duyduğum hisler, düşüncelerim birbirine girmişti. Bu kadar çok değer görmeye o kadar alışık değildim ki bugün ikinci kez mutluluktan ve yoğun hislerden ağlamaya başladım. Müzik devam ediyordu, ellerimiz pozisyonlarını koruyordu. Yanığımdaki gözyaşını kondurduğu minik öpücükle durdurdu. Nefesimi tutmuştum, onun da soluğunu hissedemiyordum. Dudağı olduğu yerde bir süre duraksadı. Yutkunduğunu net bir şekilde görebilmiştim. Başını başıma dayayıp öylece gözlerime baktı.

“İşte bu kısım Irmak, sevdiğin kişiyi tereddüt etmeden öpme zamanının geldiğini anlatır sana. Yarın... Veya mezu niyette... Artık ne zaman kendini hazır hissedersen açılmak için, sakın korkma. Kendine güven, hislerine güven ve korkma. Dilek hakkı konusunda da ödeştimize göre, bunu isteyebilirim sanırım. Senden tek isteğim bu.”

Ben olan biteni idrak edemedim, duygu yoğunluğundan sıyrılama dan başıma ufacık bir öpücük kondurup gülümseyerek ayırdı ellerimizi.

“Saat on iki prenses, masal bitti. Artık dönmeliyiz.”

Sabah camıma ardı ardına vuran taşlarla açtım gözümü. Bir tanesi az kalsın pencereyi indiriyordu da ama son saniye de olsa yetişebilmişim.

“N’oluyor be?” diye çemkirerek fırladım cama. Aşağıda saçları jöleli bir Mete görmem beni şoka sokarak yardımcı olmuştu cevap bulma konusuna.

“Kız bugün fingirdeme provası yapacaktık ya! Tamam kızlar bekletir falan ama parkta yer bulamayacağız.”

Mete’yle randevu.. Dün gecenin şokuyla sabahın altısına kadar uyuyamamış, altıda anca uykuya dalmıştım. O kafayla alarm falan da hiç aklıma gelmemişti. Hemen içeri koşup saati kontrol ettim: 13.20.

Koşarak dünden makyajlı yüzümü yıkadım, altıma bir pantolon geçirdim ve dışarı fırladım. Mete’yi yaklaşık dört saattir bekletiyorum demekti bu, vereceği tepkiyi tahmin edemiyordum.

“Çok özür dilerim! Azad edin beni Mete Bey Hazretleri!” diyerek minik bir yılışıklıkla koştum yanına.

“Ah, seni beklemek bir şereftir benim güzel yarım.”

“Yar mı?” diyerek bir an geri çekildim.

“Olmuyor, değil mi?” dedi Mete de tepkime katılarak. “Ben dedim Erhan’a ama inatla romantizmin böyle yaşanacağını savundu.”

Gülerek sarıldım ona. Kızmaması ve doğal tavırları rahatlatmıştı beni. Jölelediği saçları ve jilet gibi takım elbise çekmesiyle ona karşı hissettiğim sempatiyi kelimelere dökemezdim. Saf çocuk, aşkı filmlerden ibaret sanıyordu.

“Mete planı değiştirsek nasıl olur? Lunaparka gitmek istemiyorum.”

Görkem’le yaşananlardan sonra aynı yerde Mete’yle kendimi hayal edemiyordum. Beynim allak bullak olmuşken bunu da yapamazdım. Kolunu omzuma atarak, “Hay yaşa kız! Ben de istemiyordum. Yükseklik korkum var ve

oradaki her şey çok yüksekte,” diye söylendi keyifle. “Gel dürümcüye gidelim, sonra da oyun salonuna gidip akşama kadar takılırız. Romantik romantik dürümler yeriz, seni tam kalbinden lazer dabancasıynan vururum.”

Bir elimi beline dolayıp başımı da omzuna yasladım ve kahkahalarla güldüm. Evet, bugün ihtiyacım olan buydu. Neşem yerine gelmiş, beynimdeki stres bir anlığına yok olmuştu.

Söylediği gibi elleriyle bana dürümler yedirdi, oldukça romantikti. Sonrasında saatlerce oyunlar oynadık. Sevdiğimiz oyunlar, güldüğümüz espriler veya korkularımız o kadar benzerdi ki birlikteyken eğlenmemek elde değildi.

Dönüş yolumuzda bir çocuk parkına oturduk muhabbet etmek için.

“Çocuklara çok iyi flört ettiğimizi söylesen olur mu? O kadar romantikti ki az kalsın gerçekten âşık oluyordum de,” diye ricada bulundu. Farkında olmadan kafamdaki kaosu geri getirmişti. Daha fazla oyalanamazdım. Daha fazla zaman kaybedemezdim. Kendimden emin olmayı Mete’ye de Görkem’e de borçluydum ve kararımı sonunda fark etmiştim. Bu yeni verdiğim bir karar değildi. Başından beri bariz olan şeyi yeni fark ediyordum.

“Mete sana bir şey itiraf etmem lazım.”

“Hı?”

Başını bana çevirip tatlı tatlı gülümsedi. Bir parmağını sabahdan beri almaya uğraşıp alamadığı çapağımı almak için yine gözüme götürdü. Bu sefer başarmıştı. Bir şampiyon edasıyla fırlattı çapağı.

“Anlat bakalım çekirge, seni dinliyorum.”

“Mete ben seni çok seviyorum.”

Söyledikten sonra çok da korkunç gelmemeye başlamıştı.

“Ben de seni seviyorum canım benim. Sen var ya bir tanesin! Sen olma-”

“Öyle değil Mete. Romantik anlamda çok seviyorum.”

“Ha demin dediğim şeye gönderme yapıyorsun! İyi espri ama çocuklara söyleyeceksin bunu, bana değil. Sen de amma safsın Irmak.”

Elimi sinirle saçlarımdan geçirip en ciddi ifademle döndüm Mete’ye yeniden. Yüz ifademi görünce onun da ifadesi değişmiş, kaşları çatılmıştı.

“Sen ciddisin?”

“Çok ciddiym. Okula nakil olduğumda bana hediye aldığı o yılbaşı... O günden beri seni seviyorum. Yaptığın, yapamadığın her şeyi o kadar çok seviyorum ki! Bu takıntı boyutundaki büyük sevgi bir şeyi gözden kaçırmama neden oldu.”

Devam etmeye niyetlensem de Mete daha önce onda hiç görmediğim bir ifadeyle ayağa kalkarak durdurdu beni.

“Devam etme Irmak. Tek kelime daha edersen bir daha sana aynı Irmak olarak bakamam. Sana güvendiğimi bile bile bana yalan söyledin!”

“Mete lütfen dinle! Lütfen sözümü bitirmeme izin ver, yalvarırım.”

Oturması için elinden çekmeye çalışsam da elimi itti. Başımda dikilerek de olsa beni dinleyecek olması içimdeki kara bulutları az da olsa dağıtmıştı.

“Sana aşıkken bana Ece’yi sevdiğini söyledin. Ne yapacağımı bile bilemezken sana yardım etmeye, yemin ederim kendi çıkarım için değil, sadece sana yardım etmeye, karar vermiştim zaten. Ama o gece Görkem karşıma çıktı. Bana sana yaklaşmak için bir plan önerdi ve kabul ettim.

Lütfen bana öyle bakma, başka çarem yoktu. Görkem bu süreç boyunca hep yanımda oldu. Benim için daima oradaydı. Ve onun sayesinde fark ettim ki... Mete ben seni üç yıldır hayali bir karakter gibi sevdim. Aklımda canlandırdığım, seyrine daldığım bir karakterden ibarettin. Tüm bu saçmalıklar için özür dilerim ama kendi çıkarım için Ece'yle arana bir adım daha atmadığımı bilmeni isterim. Tüm bu olaylar için o kadar pişmanım ki... Bir yandan da bu olaylar olmasa onu asla kazanamayacağımı fark ediyorum: Görkem'i. Mete yalan gerçek oldu, ben Görkem'e âşık oldum."

Banktan fırlarcasına kalktım. Mete biraz olsun anlayışlı gözlerle bana baksa da konuşmaya meyilli olmadığı belliydi. Zaten benim de anlatacaklarım bitmiş, asıl cümlelerimi sahibine saklamıştım.

"Halletmem gereken o kadar şey var ki! Her şey için hem özür diler hem teşekkür ederim Mete!" deyip koşarak çıktım parktan. Rotam belliydi; önce Erhan'ı bulup tüm olanları öğrenecek ve sonra Görkem'e gidecektim. Hızlıca Deniz'den Erhan'ın spor salonunda olduğunu öğrenip kan ter içinde oraya gittim. Ablasının spor salonu parka on beş dakika kadar koşma mesafesiydi ama zaman acelemiz varken yavaş geçtiğinden, bana bir ömür gibi gelmişti.

Salona vardığımda Erhan'ı ağırlık kaldırırken bulmam kolay olmuştu. Oysa onun beni fark etmesi nedense zaman alıyordu, o nedenle kaslı büyük adamları ite yara vardım yanına.

"Erhan konuşmamız lazım," diyerek direkt girdim lafa.

"Aa sen mi geldin Irmak? Geç, anlat bakalım randevunuz nasıldı?"

Elindeki halteri yere bırakıp boynundaki havluya terini sildi.

“Niye öyle bakıyorsun? Çok mu kötüydü Mete? Takım elbise konusunda uyarmı-” Oralı olmadığımı görünce bir anda sustu. “Irmak neler oluyor?” diye devam etti.

“X; Ece, Y ise sensin. Z kim Erhan?”

Yüzü birkaç saniye ifadesizliğini korusa da sonrasında çapkın bir şekilde gülümsedi.

“Ne dediğini anlamıyorum Irmak. Matematik çalışmaktan beynin yanmış senin. X’i, Y’yi arayacağın yerin spor salonu olduğunu sanmıyorum.”

Hâlâ inkar etmeye çalışması beni iyice gererken öne atılarak yapıştım koluna.

“Erhan sinirden çıldırmadan önce söyle şunu! Neyden bahsettiğimi ikimiz de gayet iyi bilmiyor muyuz?”

Kolumu itip soyunma odasına doğru kocaman adımlarla ilerlerken peşinden koşturuyordum. Soyunma odasına gitmesi demek plan grubunda karar almaları demekti ki bunu hiç istemiyordum. O sırada görmeyi hiç beklemediğim, aklıma dahi gelmeyecek birini bize doğru yürürken gördüm. Yanımıza geldiğinde Erhan bir açıklama yapmaktan kurtulmuş gibi atladı hemen:

“Abla, bu Irmak. Liseden arkadaşım.”

Güzellik merkezinde Görkem’in odasından çıkan yeşil gözlü kızdı Erhan’ın ‘abla’ dediği kız. Şaşkınlıkla hem Erhan’ı hem de x’ini y’sini unutmuştum. Bu kızın Görkem’le nasıl bir tanışıklığı olabilirdi ki?

Kız gülümseyerek Erhan’ın omzuna dokundu ve yarım saat önce Mete ne hissettiyse hissetmeme neden olacak o cümleyi söyledi:

“Geç kaldın Erhancığım, Muhittin senden önce tanıştırdı zaten Irmak’la beni.”

Fazlasıyla tanıdık olduğum bir isim, yabancı dudaklardan böylesine özensiz dökülünce söyleyecek bir cümle bulamadım. Erhan'ın bana dönen başını hissediyor ama ona bakamıyordum. Yeşil gözlü kız, Erhan'ın ablası, devam etti:

“Gerçi beni sana düzgünce tanıtamamıştı. Sibel ben, Erhan'ın ablası, Muhittin'in kuzeniyim.”

Başım bir refleks hızıyla Erhan'a dönerken her şeyi mahvetmenin verdiği o hüznü görebilmiştım bakışlarında. Kızın bana uzatılan elini sıkma nezaketini şu noktada gösteremeyecektim. İkisini de arkamda bırakıp koşarcasına çıktım spor salonundan. İçimdeki öfke soğuyana kadar koşmak istiyordum ama bu tam olarak kaç kilometreye tekabül ederdi, inanmıyordum.

Öğrenmenin tek bir yolu vardı, ben de koştum. Saatlerce mi bilmem ama ayaklarımın beni taşıyabileceği yere kadar koştum. Sonunda bilmediğim bir yerde, etrafa serpiştirilmiş birkaç ağacın ortasındaki bankta oturuyordum. Kafamdaki düşünceler tek başıma uğraşamayacağım kadar kalabalıklardı. Öykü'yü aramak için telefonuma el atmıştım ki, bir taksi ani frenle durdu önümde.

Alper taksici abiye ödemesini yapıp indiğinde, tüm üzüntüme rağmen merak edip “Hayatında ilk kez mi taksiye binyorsun?” diye sordum.

“Çok üzgünmüşsün diye duydum. Benim için uğruna taksiye binmeye değer birisin, Irmak.”

Gülümsemeye çalışıp beceremedim. Alper beni yeterince iyi tanıdığından nezaketen gülmeye de gerek yoktu zaten.

“Beni nasıl buldun?” diye sordum. Kendinden emin bir tavırla, “Burada olacağını tahmin ettim,” dedi. Etrafa şöyle bir bakındım, daha önce hiç gelmediğim bir yerdi. Nasıl tahmin etmişti ki?

“Kız ne salaksın bir şeysin sen! Dizileri izleyip izleyip kuruyorsun kafanda, bazlamaç seni! Nasıl tahmin edeyim Allah’ın unuttuğu bir yere gelmeni acaba? *Snap’ten* takip ettim.”

İstemeden kıkırdarken “Ha şöyle ya! Ağlamak sana pek yakışmıyor,” dedi. Ardından yanıma oturup sıkıca sarıldı bana.

“Erhan ve Onur yoldalar. Erhan her şeyi anlatacakmış. Onur da... Çok acıkmış da yemek almaya çıkmaya üşenmiş. Erhan babasının arabasını alınca o da atlamış. Bir vasfı yok yani o detaya takılma çok.”

Alper beni güldürmeye çalışsa da olan biteni yarım saat içinde öğreneceğim gerçeği stresimi yine yükseltmişti. O yüzden Alper’in omzuna gözyaşlarımı akıtarak sessizce beklemeye devam ettim.

Erhan ve Onur’dan evvel Onur’un paketlettiği bol soğanlı Adana dürümün kokusu ulaşmıştı burnuma. Onur mutsuzum diye yaklaşık on tane dürümü çiçek buketi gibi buket yaptırmış, bana getirmişti. Normalde olsa çok duygulanırdım ama aklımda yalnızca Erhan’ın anlatacakları vardı. O da bunu fark etmiş olacak ki çocukların ortamdaki gerginliği yok etme çabalarını sonuçsuz bırakarak anlatmaya başladı.

“Olayı en başından anlatmam gerek sanırım. Bu da yıllar öncesine, Adana’ya gitmek demek.

Teyzem, Muhittin’in annesi olur kendisi, bekar bir anneydi. Yani sevgilisiyle bir şeyler yaşamışlar ve dedem bunu öğrenince onu evden atmış. Annem o zamanlar İstanbul’da olduğundan tek çare olarak sevgilisine gitmiş. Sevgilisi de hamile olduğunu öğrenince onu terk etmiş ve teyzem ken-

dini karnında Muhittin, en yakın arkadaşı olan annenin yanında bulmuş. O sırada annen de sana hamileymiş. Evinizi teyzeme açmışsınız ve doğuma kadar bu böyle gitmiş. Ne zaman ki doğumlar gerçekleşmiş, teyzem size daha fazla yük olmamak için kuaför olarak çalışmaya başlamış. Gel zaman git zaman böyle çalışırken, ikizlerin babası olan Talat Üstün baraj hakkında bir ihale için Adana'ya gelmiş. Her nasılsa bir şekilde karşılaşmışlar teyzemle ve birbirlerine âşık olmuşlar. Bu süreçte Talat eniştem teyzeme de Muhittin'e de maddi olarak destek olmuş. Adam yakışıklı, teyzem güzel, para da olunca... Kısa süreli bir peri masalı işte. Kısa süreli diyorum çünkü Talat eniştemin annesi ilişkiye karşı çıkmış. Çocuklu kadın, çocuğun babası kim belli değil ve kadının ailesi bile kabul etmiyorken o mu kabul edecekmiş?

İlişkileri bitmiş ama olan olmuş, bu sefer de teyzem ikizlere hamileymiş. Muhittin'de yaşadığı zorluğu yaşamamak için çocukları doğar doğmaz kabul edilmediği aileye, Üstün ailesine vermiş. Talat'tan gelen paralar da suyunu çekince kalmışlar yine Muhittin'le baş başa. Sizinkinin yanında tek oda gecekondur, merkezde bir kuaförde ağdacılık... Buraları az çok bilirsin. Annesi gece gündüz çalıştığından Muhittin de hep sizdeymiş. Sana küçük gelen şeyleri giyerek büyümüş, senden okuma yazma öğrenmiş ve senin sayende okulda itilip kakılmaktan kurtulmuş. Bu sefalet dolu günler Muhittin dokuz yaşına gelinceye kadar sürmüş. Dokuz yaşındayken bir gün Talat eniştem çıkıp gelmiş. Annesi hakkın rahmetine kavuşur kavuşmaz âşık olduğu kadın için düşmüş yine yollara. Bu sefer hiç teferruat yok, direkt yıldırım nikahı! Teyzemle Muhittin'i tutmuş İstanbul'a getirmiş. Oradan da Londra, Milano; bildiğin lüks hayat...

Ama tabii Muhittin'in aklı sende nereye giderse gitsin. Başta minnet duygusu sandığı şeyi düşünüp durdukça, kitaplar okuyup aklı erdikçe aşk olarak sınıflandırmış. Bir gözü senin hep üstünde, bu defa da ben onun karşısına güçlü çıkayım diye çalışıp didinirken aklında planlar kurup duruyor. Lise zamanı artık birlikte lise okuruz diye düşünerek gelecekken de babası gibi saydığı eniştem onu lise için Amerika'ya yollamak istiyor. Hayır da diyemiyor evet de çünkü adama borçlu olduğunu biliyor. Ve Muhittin'i bilirsin, hayır onun lügatında yok zaten. Kimseyi kırmamak için her şeyi onaylar.

Neyse işte... Gidiyor Amerika'ya. Orada senin babanın işleri büyötmek için İstanbul'a taşınacağını öğreniyor. Talat'ın bağlantılarını kullanarak babana bir et markası için bayilik verdiriyor." Bu noktayı söylemekten emin olamazmış gibi duraksadı, sonra kopsun inceldiğı yerden bakışıyla devam etti. "Bizim mahallede bir bayilik verdiriyor. İstanbul'da da sana ulaşabilsin diye, arada beni kullanmak istiyor. Yediğın yemekten içtiğın suya raporluyorum o sıralarda ona.

Lise üçü bitirmeye yakın babasını ikna ediyor, bizim liseye nakil aldırıyor. Aklında da değişik değişik planlar, sana açılacak işte... Fikir almak için de Ece'ye danışmamı istiyor. Başta çok hevesli olmasam da gittim Ece'ye, senin hakkında bir şey danışacağımı söyledim. Daha ağzımı açmaya kalmadan Ece demesin mi 'Irmak Mete'den hoşlanıyor, lise bitmeden mutlu olmasını sağlayalım,' diye?

Ne denir ne yapılır bilemedim, kalakaldım. Telefonda kardeşim bildiğım çocuk, Muhittin yıl saymış ay saymış dönmenin mutluluğunu yaşıyor, karşımda yine kardeşim dediğım birinin, Mete'nin âşık olduğı kız, ona arkadaşını

ayarlamayı düşünüyor... İki ucu boklu değnek anlayacağını. Ece'ye gidip halimi anlatamayacağım için mecbur Muhittin'e anlattım."

"Ne dedi anlatınca?"

"Ne desin, bir şey diyemedi. Başkasına mı âşık olmuş bile demedi veya bağırıp çağırmadı. Mete nasıl biri dedi, anlattım. Sonra kapadı telefonu. Birkaç güne de zaten İstanbul'a gelmiş, plan falan yapmıştı. Yaptığı planın elimizde patlayacağı belliydi. Bu plan yüzünden Mete'yle aramın kötü olacağını da biliyordum ama Muhittin için kabul ettim. Zeki çocuk Muhittin ama sana olan hassasiyetinden dolayı planda açık verdi. Ufak tefek bir sürü şey, planın mahvolacağı aşikardı. Ama böyle mahvolmasını beklemezdim, ablam yüzünden yani."

Bana ne söylenirse söylensin, kafamda dönen "aptal yerine konuldum" fikrinden uzaklaşamıyordum. Nitekim Erhan anlattıkça bu kadar yakınima aldığım birinin bana bunları yapması, insanlara olan güvenimi derinden sarsıyordu.

"Benimle konuşabilirdi," dedim oturduğum yerden kalkarken. "Birlikte büyüdü. Bana gelip söyleyebileceği hiçbir şey beni ondan soğutmazdı. Ama o arkamdan iş çevirmeyi, beni aptal yerine koymayı tercih etti."

Geldiğim yere doğru yürümeye başladığımda Erhan arkamdan bir şey diyecek gibi oldu ama onu "Düşünmeye ihtiyacım var," diyerek susturdum. Ve onları arkamda bırakarak eve ilerledim.

* * *

Eve geldiğimde onu annemle muhabbet ederken görmek içimde uykuya dalan öfkeyi uyandırdı. Yüzüne birkaç yumruk sallamak, belki bacak arasına sağlam tekmeler indirmek

falan istiyordum. Ama yapamadım. Annem bana gülümseyerek bakarken olmazdı.

“Irmak nihayet gelebildin! Bak kim burada!”

Annem sevinçli ve heyecanlı ses tonuna rağmen boş boş bakmaya devam ettiğimi görünce oflayarak devam etti.

“Kız Muhittin işte, tanıyamadın mı? Serpilmiş, çok yakışıklı bir delikanlı olmuş!”

Karşımdaki binlerce soru soracak olan annem bile olsa daha fazla burada, onun karşısında olmaya tahammül edemezdim. Çantamı yere fırlatıp odama doğru koştum. Arkamdan anneme “Ben hallederim,” diyen sesini ve peşimden gelen adımlarını duyabiliyordum.

“Neyi hallediyorsun ya, söylesene?!” diye bağırdım. Siniirden delirmek üzereyken her şeyi batırmış olan kişinin halledeceğini söylemesi, beni daha da kudurtuyordu.

“Irmak sakin ol, lütfen.”

“Sakin olayım? Tabii olayım, Gö-” Yapmacık bir sakinlik yerleştiğim yüzümle yaklaştım ona. “Sakin olayım. Peki, hadi baştan alalım her şeyi. Ben Irmak Şahin. Yakında 19 olack, liseli bir kıyım. Sen kimsin? Görkem Üstün mü? Muhittin mi? Nasıl hissediyorsun bugün kendini? Bana âşık mı? Kardeş gibi birlikte büyüdüğün kız mıyım yoksa bugünlük? Söylesene Görkem, uyandığında kim olacağına nasıl karar veriyorsun? Yazı tura atarak falan mı?”

“Bu kadar kırıcı olmak zorunda mısın Irmak? Neden benim de sadece bir genç olduğumu göremiyorsun? Ben de hata yapamaz mıyım? Senin iyiliğini isteyerek yaptım bu planı.Elime yüzüme bulaştırdığım oldu, evet. Kendimi Mete gibi giyinirken de buldum, onunla ortak özelliklerinizi taklit ederken de. Ama her birini yapışımda kendimden soğudum,

senin mutluluğunu kendiminkiyle bağdaştırmaya çalıştığım için. Sonunda... Açıldın sonuçta Mete'ye. İstedğin gibi oldu her şey. Neden öfken soğumuyor bana karşı?"

"Açıldım Görkem! Mete'ye öyle çok açıldım ki senin kıyılarından çıktım sonunda!"

"Ne demek şimdi bu?" diye sordu. Sinirden mi yoksa hayal kırıklığından mı bilmem, ağlamaya başladığımda arkamı döndüm ona. Yatağımın tam üstüne, tavana asılmış kağıttan turnaları görmem de böyle gerçekleşmişti. Hıçkırmamak için dudaklarımı ısırırken "Sen mi getirdin bunları?" dedim. Sesim öylesine gömülmüştü ki gözyaşlarıma, sorumu duyması için tekrarlamam gerekmişti.

"Irmak ne demek istedin demin? Mete'yle aranda ne oldu?"

"Görkem bunları sen mi getirdin?"

Neyi kast ettiğimi anlamak için bir adım daha yaklaşip baktı tavana. Ona döndüğümde başını salladığını görebiliyordum.

"Bin turna kuşu... Efsanedeki gibi."

"Bir dilek hakkım var," dedim bastırdığım dudaklarımın arasından. Elimin tersiyle gözyaşımı silerken yapmayı düşündüğüm şeyden pişmanlık duyup duymayacağımı bilmiyordum.

"Muhittin'i de Görkem'i de hayatımda istemiyorum. İkisini de yanında götür, git. Bir dilek hakkım vardı, bunu diliyorum."

Yüzünde acınası, çaresiz bir ifade gördüğümde bakışlarımı hemen yere indirdim. Görmek istemiyordum. Onu o ifadeyle bir kez daha göremezdim.

"Irmak bunu yapamam... Denerim ama yapamam ki..."

Ben hayatımın hiçbir döneminde sensiz olmadım ki! Uzakta kal dersin kalayım, konuşma dersin susayım ama tamamen sensiz olmaz. Yapamam.”

“Söz vermiştin,” diye hatırlattım. “Sen nasıl istersen öyle olur demiştin, ben bu masalın peri annesiyim demiştin.” Yüzüne bakamıyordum çünkü onu gördüğümde kendime olan saygımı bir kenara bırakacağımı biliyordum. Elini tutacak, üzgün görünmemesi için çabalayacaktım. Bu, güvenimi yerle bir eden birinin hak ettiği türden bir davranış değildi.

“Bana ihtiyacın olursa...”

“Olmaz.”

“Peki.”

Önce odamdan, sonra de evden çıkıp gitmesini dinledim. Sonrası turnaları bir bir yırttığım ve ağladığım birkaç saat-ten ibaretti.

Görkem’i son görüşümün üstünden yaklaşık iki ay geçmişti. Bu aynı zamanda Ece’yi, Mete’yi ve Erhan’ı da iki aydır görmüyorum demekti. Yani aynı okuldaydık, illa denk geliyorduk ama birbirimizi tanımıyormuşcasına uzaklaşıyorduk hemen. Ve bu durum kendimi haklı görüyor olsam bile kötü hissetmeme neden oluyordu.

İki ayımı Yağmur’la Onur, Alper’le Öykü ve arada sırada bana uğrayıp Erhan adına özür dileyen Deniz’le geçirmiştım. Ah, bir de çok az zamanımın kaldığı sınav vardı tabii! Bir an önce sınavı vereyim ve çok uzak bir yerde üniversiteye başlayayım istiyordum. Güven olgumun yerle bir oluşu bu şehri benim için bir hapis haneye çevirmişti çoktan. Belki X, Y veya Z ile karşılaşırım diye evden mümkün merteye çıkmıyordum.

Evden çıkma mecburiyetlerimden olan dershaneden yeni gelmiş, kendime kavurmak için buzlukta et çıkarıyordum ki kapı çaldı. Bu öylesine bir kapı çalışı değildi. Sanki bir töre dizisinde ben esas kızdım ve kapıya göğsünden vurulmuş yiğidim gelmişti. Son gücüyle kapıya vuruyordu, esas kızı kurtarabilsin diye...

Hayal gücüm kapıdakine karşın merakımı arttırırken eti falan bırakıp koştum kapıya. Gelen elbette kanlı bir yiğido değil, Erdi'ydi. Yanında küçük, sümüklü bir sarışın kız duruyordu ve el elelerdi.

“Erdi, napıyorsun evladım burada?” diye sordum, onlar beni kenara itip içeri kurulurken.

“Durum ciddi Irmak Abla lo!” diyerek cevap verdi. Kaşlarım istemsizce çatılmıştı. “Lo” mu demişti bu çocuk?

Elimi alnına dayarken “Erdi ateşin falan yok. Bilmediğin bir şey yiyip içmedin değil mi?” dedim endişeyle. O ise elimi alnından itip bir koltuğa, üstünde eğreti duran bir özgüvenle oturarak karşılık verdi. Yanındaki boşluğa eliyle vurup küçük kıza da işaret verdi oturması için. Merakım iyice kabarmıştı. Acaba Ece'ye bir şey olmuştu da şoka falan girip bana mı gelmişti?

“Irmak Abla, beni bir dinle hele. Ben Taşöğütenlerin kızı Nur'u kaçırdım. Bu ne demek biliyorsun. Ya öleceğim ya berdel yapacağız! Sekiz yaşında ölemeyeceğim için tek seçenek berdel! Törelerimiz bunu uygun görmüştür. Görkem Abi'yle evleneceksin!”

Karşısındaki koltuğa oturup düşündüm söyledikleri üzerine. Bu çocuğa okulda hiç mi kitap okutmuyorlardı, hiç mi mantık kuramıyordu?

“Erdi, yavrucuğum manyak mısın sen? Nur, Onur'un

kardeşi; sen de Ece'nin. Berdel durumunda ikisinin evlenmesi lazım.”

Erdi düşünceli düşünceli çenesini kaırken Nur “Ciddi ciddi buraya mı takıldın? Abim çok zeki değil, derken haklıymış,” deyiverdi. Onur’a bir yumruk borçlandığını aklıma not ederken istemedenden de olsa hak verdim Nur’a. Takıla takıla buraya takılmış olmam üç ders ardı ardına geometri görmemdendi sanırım.

Erdi arkasında geriye yaslanıp söylenmeye başladı ben ağzımı açamadan:

“Hayda! Şimdi bir de Görkem Abi'nin annesine çocuk doğursun diye yalvaracağım da büyümesini bekleyeceğim de kaçıracağım öyle mi? Durduk yere başımıza iş aldık! Neyse ama onların genleri de fena, afet gibi kız olur kardeşi.”

Nur omzunu dürtüp onu susturduğunda bu iki deliyle tek başıma uğraşamayacağımı fark edip Onur’u aradım. Onur’u çağırarak deli sayısında artışa mı neden olur diye düşünmedim değildi ama tersini umuyorum.

Yaklaşık on dakika içinde yanımızda bitmişti. Tembeldi falan ama kardeşine düşküdü anlaşılan.

“Nur, abiciğim ben demedim mi sana söylemeden evden çıkmak yok, diye? Sabahtan beri biri erik getirsin diye sesleniyorum evde, sonunda kalkıp almak zorunda kaldım!”

“İkimizde de eşit bacak olduğunu hatırlamışsın sonunda abiş, tebrik ederim. Odandan mutfığa atılacak on beş adım insanlık için küçük ama senin için eminim büyük bir anlamı olmuştur.”

Onur kardeşine dil çıkarıp saçlarını karıştırdı hızlıca.”Siz burada uslu uslu oturun, ben Irmak ablanızla konuşup geliyorum,” diye de çocukları tembihleyip benim odama doğru

yol aldı. Buraya gelme amacının Nur'dan öte ben olduğumu fark etmiştim. İçten içe Nur kadar sevildiğime sevinmiştim, ona biraz şımarık bir bakış atıp takip ettim Onur'u. Saçma olaylar silsilesinden beri ilk kez yalnız kalıyorduk onunla. Bana söylemek istediği şeyler için fırsat kovalıyordu anlaşıl-
lan.

Yatağıma boylu boyunca uzanıp çalışma masamın sandalyesini işaret etti eliyle. Sandalyeyi başucuna çekip oturdum. Romantik konularda genelde Onur'dan tavsiye almıyordum, bu nedenle söyleyebileceği şeyi merak ediyordum.

“Sana bir olay anlatacağım. Bundan günler, günler önceydi. Işıl ısl bir sabaha mükemmel bir kokuyla uyanmıştım. Kokuyu o kadar net hatırlıyorum ki... Midye kokusu! Bir hafta önce beş kilosu elli liraya sipariş ettiğim midyem gelmişti sonunda. O gün ilk defa üşenmeden koştum mutfağa. Mutluluk akıyordu gözlerimden. Her bir midye tanesini özenle açarak başladım işe. Sevgilisiyle ilk kez eve gelmiş ergen heyecanı vardı üstümde. Ellerim titriyordu, ağzım sulanıyordu ve yaşanacak aksiyonu düşündükçe kalbim çıkacak gibi atıyordu. Dakikalarca, hatta saatlerce midye yedim. Kabın dibini görmem uzun sürmemişti ama canım daha fazlasını istiyordu. Buzluğu falan kontrol ettim ama başka yoktu. Midyeye en yakın seçenek sarmaydı ve ben sarmaları boş midye kabuklarını burnuma tutup koklarken ağzıma tıkiyordum. Belki bilmezsin ama yemeğin lezzetini almandaki en önemli etken burundur. Burnu aldatınca istediğin lezzeti hayal etmek çok daha kolay olur.

Sarmalarla aşk yaşarken annem ve bizimkiler geldi. Beş kiloluk midyeyi devirdiğimi görünce cıva zehirlenmesi geçirdiğimi fark edip apar topar hastaneye götürdüler. Peki

ambulanstayken ne yapıyordum, biliyor musun?” Yatakta doğruldu ve gözlerini gözlerime dikti. Çok gizemli bir sır verirmişcesine net bir sesle konuştu: “Anneme fark ettirmeden ceplerime doldurduğum sarmaları yiyordum Irmak.”

Romantizm dünyam hakkında tavsiye beklediğimden yemeklerle ilgili bir anısını anlatması beni bir tık şaşırtmıştı. Yine de harcadığı çabayı takdir edip “İyiymiş,” diyerek başımı onaylarcasına sallamaya devam ettim. Gözlerini devirerek yatağa bıraktı kendini yine.

“Anlamadın değil mi ana metni?”

“Sarmalar da midyelere alternatif olabilirler?” diye sordum sevimli bir sesle. Bana salakmışım gibi bakmaya devam ediyordu.

“Hayır Irmak. Bu anektotta sen bensin, Görkem midye ve Mete sarma. Sen Görkem’de gördüğün incelikleri Mete’ye yorup onu da sevdiğini düşündün ama aslında sevdiğin kişi, midyeydi. Ay Görkem’di! Senin alman gereken dersse... Zehirlensen bile sevdiğin şeyden vazgeçmemelisin.”

“Ne kadar aptalım ya! Yemeklerle olan anından bunu nasıl çıkaramadım ben?”

“Dalga geçme zilli!” deyip arkasındaki yastıkla vurdu kafama. “Her insanın olayları yorumlama şekli yaşam stilini yansıtır. Alper’e sorsan Görkem’i avro, Mete’yi dolarla anlatırdı mesela. Mete desen Kore dizilerinden örnek verirdi. Aman neyse, sana ne desem boş. Kendi kendine anlamayı bekleyeceğiz anlaşılın.” Yastığımı eliyle kabartıp alışık olduğum bıkkın bakışlarını yolladı bana. “Hadi git kavurma yap da ben uyuyayım biraz.”

Son zamanlarda yanımda kalan nadir arkadaşlarımdan olduğu için dediğini ikiletmeden çıktım odadan. Söyledikle-

ri üstüne düşünmek istemiyordum. Onların anlamakta zorlandıkları şey çocukluk arkadaşımın ihanetini kaldıramıyor oluşumdu. Yoksa yakışıklı bir erkeğin benim iyiliğimi düşünerek hareket etmesini çok da kötü karşılamazdım.

Güzel bir akşam yemeğinin ardından, Onur'un yalvarıp yakarmasıyla babamdan parka yürüyüşe çıkmak için izin alabilmiştik. Onur okulun onur listesinde olduğu için babam bayağı seviyordu onu. Bu durum da akşamları çıkma izinlerimi etkiliyordu haliyle.

Parka yaklaştığımız sırada Onur birden durarak beni şaşırttı. "Özür dilerim Irmak ama o rica etti, kıramadım," dedi ben kocaman açtığım gözlerimi ona dikmişken. Cevap vermeden olayı kavramaya çalışıyordum ki bir el arkamdan omzuma dokundu. Bir dakika içindeyse tanıdık kahverengi gözler karşımdaydı.

Onur saçlarıma hızlı bir öpücük kondurup yürüdüğümüz yolu gerisin geri giderken ben Mete'ye karşı takınmam gereken tavrı düşünüyordum. Neden benimle konuşmak istemişti ki şimdi? Çok kırgın olduğunu aynı durumda olduğum için adım gibi biliyordum. Buna rağmen ilk adımı atması şaşırtıcıydı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Gitmiyor sanırım. Sende durumlar nasıl?"

"Sabit," dedi umursamaz bir tavırla. Elleri ceplerindeydi ve kafasında mavi renkli beresi vardı. "Şey diyecektim... Benden hoşlandığını söylediğinde verdiğim tepkiyi yanlış yorumlamış olabilirsin diye düşündüğümünden konuşmak istedim seninle. Senin benden hoşlanman, beni sevmeye değer görmen gurur verici bir şey. İnan çok değerli benim için bu durum. Sadece arkadaşım olarak güvendiğim ve kendimi aç-

tığım birinin beni kullanmasına anlam veremiyorum. Belki yanlış anlarsın ve kendini kötü hissedersin diye açıklamak istedim. Senin üzülmemen için bunun gibi yüz açıklama daha yapabilirim, benim için çok değerlisin.”

Hayatıma bu kadar nazik ve iyi niyetli birini aldığım için kendimi bir kez daha şanslı hissettim o an. Kendisi üzgün olsa bile önceliğini bana veriyordu. Bana verdiği değer haklılığından önce geliyordu.

“Haklısın Mete ve sana karşı cidden bir kırgınlığım yok,” diyerek başladım söze. “Çok mahcubum böyle hissetmene yol açtığım için. Bilmiyorum benimle arkadaş kalmak hoşuna gider mi ama bir şans verirsen söz seni de Onur’u, Alper’i gördüğüm gibi göreceğim.”

“Seksi, ateşli ve tapılası mı?”

Bir kol omzuma inerken Alper’in gevrek gülüşünü görmek için başımı kaldırmam yetmişti.

“Hayır, baş belası olsalar da kardeşlerim gibi,” dedim onun gibi gülerek. Varlığı ortamdaki gerginliği söküp atmıştı.

“Mete,” dedi sakın sakın. “Liseye ilk geçtiğimizde sana âşık olduğumu düşünüyordum bir ara hatırlıyor musun? Beni hep besleyip yanımda olduğun için en çok seni seviyordum ve bir ara ciddi ciddi şüphelenmiştim. Sonradan seni düşünerek-”

Mete bir öksürük kriziyle Alper’in lafını böldüğünde ben kahkahalarla gülüyordum.

“Alper o konuyu zaten aştık ya! Ne diye açıyorsun yeniden mevzuyu! Demedin mi ben karı seviyorum, kız seviyorum, dolgun memeler görüyorum rüyamda diye?”

“Oğlum ben de onu diyorum işte! Irmak da aynı durumda!”

“Dolgun memeler mi görüyor rüyasında?” diye sordu Mete saf saf. Ellerimi iki yana sallayarak tüm gücümle reddettim.

“Vallahi tombul meme falan görmüyorum! Yani birkaç kez gördük tabii bir şeyler ama...”

Alper bir eliyle kendi kafasına vururken “Yalvarırım susun,” dedi sitemkar sitemkar. Mete’yle aynı anda ağızlarımıza birer fermuar çekmiştik.

“Sana biri ancak yanlışlıkla âşık olur zaten Meteciğim. Irmak da yapmış bir hata, âşık olduğunu sanmış. Affet, geç işte bana yaptığın gibi.”

Mete başını sallayarak Alper’e hak veriyordu. Sonra gözleri beni buldu.

“Zaten sana nasıl hayır diyebilirim ki Irmak! Hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibisin benim için.”

İçimde uzun zamandır hissetmediğim bir rahatlık hissediyordum. Mete’yle bir süre sarılıp birbirimizin sırtına pat pat diye vurduk. İzlediğimiz çizgi filmdeki kardeşlerin sarılma şekliydi bu.

“Ece meselesi sonuçlandı mı peki?” dedim ortamdaki Türk filmi finali havası dağılırken. İki yanımda sevdiğim dostlarım, Neşeli Günler tadında birkaç dakika yaşamıştık sonuçta.

“Hayır. Telefonlarıma bile çıkmadı, hiç konuşmadık.”

Aldığım cevap kaşlarımın çatılmasıyla sonuçlanırken omzumdaki kolları bir o yana bir bu yana itip yürümeye başladım. Ne yaptığımı anlam veremedikleri için başta sessiz kalsalar da aramızda elli metre kadar açıklık oluşunca Mete arkamdan sordu:

“Bekle, ne yapmayı düşünüyorsun?”

“En başında yapmam gerekeni!” diye cevap verdim.

Kapı üçüncü çalışmada oflamalar eşliğinde açılmıştı. Üstünde beyaz atleti, altında toz pembe pijamasıyla Ece karşımdaydı.

“Irmak?”

“Yalancı, oyunbaz ve ikiyüzlü en yakın arkadaşım?”

Birkaç saniye gözlerine inanamaz gibi bana baktıktan sonra birbirimize sarıldık. Kaç yılım ve kaç anımdı bu huy-suz kız, inanın saymayı bırakmıştım. Belki sahip olunabilecek en iyi arkadaş değildi ama benim için hep buradaydı.

“Irmak gerçekten senin iyiliğini istediğim-”

“Ece o konunun şu an benim için ne önemi ne de önceliği var” diyerek bölüverdim lafını. “Sana tek bir şeyi sormak istiyorum sadece. Mete hakkında hislerin neler?”

“Irmak...”

“Yalan istemiyorum Ece, lütfen.”

“Mete benim kırmaktan korktuğum için uzak durduğum ilk aşkım. Sonrasında da en yakın arkadaşımın iyiliği için uzak durmayı sürdürdüm ve bana olan ilgisini kaybetmesi için de elimden geleni yaptım. Bunun böyle devam edeceğini de bilmeni isterim. Hiçbir şart altında senin kalbini kıracak bir karar vermem,” şeklinde açıkladı uzun uzun. Bunları duymak beni düşündürmüştü.

“Sence bu bulaşıcı olabilir mi?”

“Ne?”

“Geri zekalılık. Hepimiz birilerinden hoşlanıp hoşlanıp içimize atmışız. Ne bileyim oyunlar, bilmem neler yapmışız! İnsan gibi konuşsak hiçbir sorun kalmayacakmış.”

“Nasıl yani?”

“Mate’yle birlikte olmanızda bir engel görmüyorum Ece. Mete benim uzaktan uzağa âşık olduğumu sandığım ama birlikteyken sadece arkadaş olabileceğimizi net bir şekilde anladığım biri. Arkadaştan da öte kardeş belki... Ama asla sevgili değil.”

Kollarını göğsünde bağlayıp çok bilmiş bakışlarından atarken sordu:

“Kaç yıllık takıntını bu kadar kolay sildiğini mi söylüyorsun bana?”

“Bak işte, sen de farkındasın! Takıntıydı sadece. Onu tanıdıkça Mete’yi değil de onu sevmeyi sevdiğimi anladım. Birine âşık olma fikrini seviyordum, konunun Mete’yle ilgisi yoktu.”

“Yani diyorsun ki Mete’ye hislerini itiraf et?” Başımı sallayarak onayladım. Endişeli bir sesle konuşmayı sürdürdü: “Kız ama ben o benden soğusun diye tüm arkadaşlarına yürüdüm zamanında! Evinin önünde kaç kez sevgililerimi öptüm falan. Bir ara lezbiyen gibi davranırsam aramızda bir şey olamayacağını anlar diye kızın biri-”

“Maşallah Ece, maşallah! Mete’yi kendimden soğutmak için iki çocuk doğurdum attım evlerinin önüne de bir de, tam olsun.”

“Yok canım, onu düşündüm de biraz abartı olur diye şey etmedim. İşe yararmış ama mantıklı.”

Kafasını dürtükleyip güldükten sonra, “Mantıklı falan değil,” dedim. “Kundaklı bebeğinle de Mete’nin önünde dolaşsan durum değişmezdi. Mete sana gelip çocuklarını büyütürken yardım edebilir mi, diye sorardı. Çünkü sana âşık! Flörtöz oluşun veya çapkınlıkların, bunların hepsini biliyor. Ve seni bu şekilde seviyor. Mete mükemmel bir insan. Nazik,

ince düşünceli ve çok iyi kalpli. Onu kırmadan yanında tutmanın bir yolunu bulmalısın.”

“Haklısın. O zaman gidiyorum ben şimdi. Gidip ilan-ı aşk edeyim. Çiçek seviyor mu? Çiçek almak istiyorum ona.”

Kapının yanındaki aynalı dolaptan cüzdanını alıp hemen çıktı evden. Kapının önünde tüm bu konuşmayı yaptığımız için beni de evin içine itekleyiverdi. Ayakkabılarımı bir kenara fırlatırken, “Bilemiyorum ama bana çok benziyor. Neredeyse ikiz gibiyiz. Bana ilan-ı aşk edermiş gibi düşünerek cümleler kur ve ona göre bir çiçek al,” diye açıkladım.

“Işıklı güller ve kulağına fısıldamalı bir ilan-ı aşk... Tamamdır!”

Kapıyı çekip çıktığında aklıma Görkem’le geçirdiğimiz sahte randevuyu getirmiş olmasına sövüyordum. İtiraf etmek istemesem de onu çok özlemiştim. Ben farkına bile varmadan ona alışmamı sağlamıştı. Şimdiyse yokluğu göğsümdeki koca bir boşluğa eşdeğerdi.

“Aa, Irmak Abla lo gelmiş!”

Ece’nin beni eve sokma nedeni karşımdaydı işte, pijama altını düşmesin diye eliyle sıkıca tutan Erdi! Kim bilir kaç saat boyunca ne işkencelere maruz kalacaktım.

* * *

Ece’nin ailesi o gece yoktu ve Ece de saat on bir olmasına rağmen gelmemişti. Mecburen ailemi arayıp Erdi’ye göz kulak olacağımı söylemem gerekmişti. Evlerimiz yakın olduğu için pek sorun çıkarmayan ailem, birkaç ay önceki Alper’in doğum günü kaçamağını hatırlatıp tekrarlanırsa beni sağlıklı beslemekle tehdit ettiler.

“Irmak Abla, *Spotify*’da arkadaşlarının ne dinlediğini görebiliyorsun biliyor muydun?”

“Sekiz yaşında *Spotify* üyeliğin mi var?” dedim şaşkın şaşkın. Ece’nin pijama altı popomu o kadar sıkmişti ki oylanmak için açtığım diziye odaklanamaz olmuştum. Erdi’yle muhabbet etmek bile ilginç gelmişti.

“Bu evrende istediğim her şeye sahip olabilirim. Nur’a, paraya ve müthiş bir geleceğe!”

“İnsanlara sahip olamazsın. Eşya değiliz hiçbirimiz. Hem o nasıl oluyormuş bakayım?”

“Güçlü biriyle iyi bir anlaşma yaptım diyelim. Onu boş ver de, Görkem Abi’nin ne dinlediğini bilmek ister misin?”

“Hayır, neden bilmek isteyeyim?”

“El Gibi diye bir şarkı dinliyor. Nasıl da aşk acısı çekiyor kim bilir...”

“Hiç sanmıyorum Komutan,” diye tersledim onu.

“Değmesin Ellerimiz dinleyerek yağmurlu havada *story* atması mı lazım aşk acısı çektiğini anlaman için?”

Erdi’nin Görkem yönündeki baskılarından kurtulmak için çareyi kendimi odaya kapatmakta bulmuştum. Her şeyin başladığı odadaki yatağa uzun zaman sonra ilk kez yatıyordum. Erdi kapının dibinden El Gibi şarkısını açıp bir şeyler söylerken her şeyi boş verdim ve uyuyakaldım.

Saat on iki civarı uyandığımda Ece’yi yanıma kıvrılmış halde buldum. Kaçta gelmişti bilmiyordum ama telefonumdaki cevapsız çağrılar hemen çıkmam gerektiğini belli ediyordu. Dershaneyi ekmiştim ki bu, sınava birkaç ay kala yapmamanız gereken bir şeydi dostlarım.

“Ece tüm detayları anlatırsın ama acilen çıkmam gerek,” dedim onu uyandırıp. Birkaç dakika kısık gözlerle etrafı süzüp sonra gerisin geri yattı. Ben de alelacele eve koşup ha-

zırlandım ve son dersleri yakalarım umuduyla dershanenin yolunu tuttum.

Akşam, evde görmeyi beklediğim son kişiler Üstün ailesiydi. İnternette gördüğüm fotoğraflarını hatırladığım Ceyda Teyze, kapıdan girip çantamı fırlattığım an ayağa kalktı.

“İrmak! Güzel kızım benim, çok özlemişim seni. Nasılsın tatlım?” diyerek beni sarmaladığında günümün daha ne kadar fantastikleşebileceğini düşünüyordum.

“İyiyim sanırım.”

Annem ve babam arasında gözlerim mekik dokuyordu. Babam ikizlerin ortasına oturmuş, annemse Görkem’in omzuna başını koymuştu. Olanların anlamsızlığı beynimi bulandırmıştı.

“Bir diğer suçlu da geldiğine göre sorguya başlayabilirsin kocacığım,” dedi annem gülerek. Babam oturduğu yerde doğrulurken benim de oturmam gerektiğini fark ettim. Boş olan tek yer Ceyda Teyze’nin oturduğu ikili koltuktu.

“Aklıma takılan bir şey var,” diyerek söze girdi babam. Bakışları Görkem’in üstündeydi. Hâlâ durumu çözememiş olsam da birkaç dakika içinde her şeyin açıklık kazanacağına emindim. “O kadar zaman yanımda çalıştın, neden önceden tanıştığımızı söylemedin?”

Annem, Görkem’in omzundan başını kaldırırken söyledi: “Aman Tamer, sıkmasana çocuğu! Tanıyamamış demek ki! Sen tanıyabildin sanki onu!”

Babam şaşkınlık içindeydi, “Bu çocuğu son gördüğümde boyu 1.30’du, 33 kiloydu. Bir anda yaklaşık 60 santim uzayıp 50 kilo alan ben miyim de tanıyamasın beni?” dedi dalga geçerek. Ona destek de Ceyda Teyze’den gelmişti.

“Çok haklısın Tamerciğim. Ben de bu akşam biraz da bu konuyu konuşmak için gelmiştim.”

Bacak bacak üstüne attı ve abartılı mimiklerle devam etti.

“Bir güzellik merkezi işletiyoruz Görkem’le, buraya yarım saat mesafede. Bir süredir arkamdan bir şeyler çeviriyor, ne bileyim birkaç departmanı kapatıyor, odasının kapısını kilitliyordu.”

Babam konuyla alakasını çözemese de bıyık altından gülerek yorum yaptı Ceyda Teyze’ye: “Ceyda böyle de söylenmez biliyorum ama sen bacımsın benim, söylüyorum o yüzden. Ergen bu çocuk! Tabii odasının kapısını kilitler!”

“Evet ama odasının kapısını ben içeride bir kızın varlığından şüphelenirken kilitliyordu.”

“Yani erkek adam sonuçta... Kamışa su yürüdüyse n’olmuş?”

Annem ve Ceyda Teyze babama bıkkın, yorgun ve küçümser gözlerle bakıyordu. Sonunda Ceyda Teyze keyifli keyifli tamamladı sözlerini:

“Odadaki kızın kim olduğunu çözdüm sonunda: İrmak’mış.”

“Ne? Benim kızımla? Kilitli kapılar ardında?” diye hidetlenen babam, iki yanındaki ikizleri tek hamlede aşmıştı.

“N’oldu Tamer? Kız bizim olunca Görkem’in erkek adamlığı yok mu oluyor?” diyerek çıkıştı annem karşılık olarak. Babamın siniri birkaç kat daha artmıştı bu çıkışla.

“Senin için çok normal yani kızımızın kilitli odalarda erkeklerle ne yaptığını bilmemek?”

“Ben normal demedim Tamer ama Görkem için de normal değil. Erkek olması kızımızdan daha rahat davranmasına olanak sağlamaz. Yaşları bazı şeyler için küçük olduğundan düşündüğün sulu kamış olayı için öfkelenebiliriz. Ama ikisine de güvenim tam, önce çocuklara neler olduğunu soralım.”

Annemin kızı olduğum için bir kez daha gurur duymuş-
tum. Öğrendiğinde kendimi değiştirmeye çalıştığım için kı-
zacaktı elbette ama asla beni sorgulamayacak, yapmadım
dediğim şeyleri yaptığımı düşünmeyecekti.

Babam gözlerini Görkem'den ayırmadan yerine oturdu-
ğunda söz hakkını sahipleniverdi Görkem.

“Çocukken ne yapıyorsak yine aynısını yapıyorduk.”

“Birlikte uyuyup birlikte çiş mi yapıyordunuz?” diye sor-
du babam şokla.

“Ne? Biz çocukken birlikte çiş mi yapıyorduk?” diye de
ben dahil oluverdim. Ben niye bunu daha yeni öğreniyor-
dum?

“Evet. Muhittin işemeye üşeniyorsun diye sana da er-
kekler gibi işemen için şişeden bir aparat yapmıştı. Beraber
serptirirken yakalamıştım sizi. Muhittin gittikten sonra da
kaç sene uğraştık bu alışkanlığından vazgeçirmek için seni.”

Babamın kurduğu her cümleyle birkaç şey hatırlar gibi
olmuştum. Utançtan yerin dibine giriyordum ve Görkem
birbirine bastırmaya çalıştığı dudaklarına rağmen gülüyor-
du. Annem ortalığı toplamak için, “Konuyu dağıtmasak na-
sıl olur? Görkem cümlesini biraz daha açsa mesela?” diye
atıldı ortaya. Birkaç saniye daha kıkırdayan Görkem sonun-
da gülmeyi bırakıp devam etti:

“Çocukken de birlikte kitap okuyorduk, makyaj yapma-
yı deniyorduk ve ben Irmak'ın saçlarını tarıyordum. Bu sene
de aynısını yaptık işte.”

Teyze demeye dilimin varmadığı Ceyda Teyze lafa girdi.

“Irmak kendini çok sevmiyor ve beğenmiyor diye Gör-
kem ona yardımcı olmak istemiş. Kaç aydır birlikte spordur,
makyajdır uğraşıyorlarmış. Bugün buraya hem Görkem'in

emeğinin karşılığını istemeye geldim, hem de bu süre içinde niye bize görüştüğünüzü söylemediğinizi sormak için.”

“Karşılık mı?” diye sordum hayret içinde. Görkem bana bir ücret ödemeyeceğimiz konusunda kesin konuşuyordu halbuki. Kendi keyfim için ailemi maddi bir zorluğa sokacağım fikri içime bir korku düşürmüştü.

“Biliyorsun, ülkenin en pahalı merkezini işletiyoruz. Ve sen kaç aydır her şeyden yararlanıyorsun. Aileni uzun zamandır tanıyorum Irmak, sen de zaten elime doğdun. Tabii ki sizden hizmetlerimizin karşılığına tekabül eden üç yüz bin lirayı istemeyeceğim! Aksine aklımda Görkem için de senin için de çok yararlı olabilecek bir fikirle geldim!”

“Üç yüz bin lira mı? Dön bakayım bana,” diyerek döndürdü babam beni kendisine. Sesindeki şaşkınlık tınısı ve titremeler umuyordum ki bana patlamazdı. “Üç yüz bin liralık bakımla bile anca bu kadar mı oluyor yani? Tövbe estağfurullah ya! Allah’ın gücüne gitmesin biz ne çirkin çocuk yapmışız hanım ya! Baksana ev dikilecek paraya bile kurtaramıyoruz tipini!”

Babamın şakalaşacak kadar iyi olması beni de rahatlatmıştı. Ceyda Teyze’nin bizi zor duruma sokmayacağına emin olmalıydı. Görkem oturduğu koltukta öne doğru eğilerek “Tamer Amca saygısızlık etmek istemiyorum ama Irmak’la böyle konuşamazsınız,” dedi. “Ay sana ne oluyor be? Babamla bizim iletişimimiz böyle,” gibisinden bir çıkış yapmayı umuyordum ama babam benden önce davranmıştı.

“Birinin onu güzelleştirmek için üç yüz bin liralık işlem yapması mı onu üzer sence, yoksa babasının takılması mı? Hiç öyle ince düşünceli gibi davranma Muhittin Efendi, erkek erkeğe de görüşeceğiz bu konuyu seninle.”

Babamın ciddi olduğunu tek fark eden ben değildim, annem de ortamdaki gerginliği fazlasıyla sezmişti. Yine ve yeniden konu dağıtma işini üstlenerek dahil oldu olaya.

“Ee Ceydacığım, ne diyordun?”

“Aklımda bir reklam kampanyası var. Bu değişim olayları çok tutuluyor zaten medyada, biliyorsunuz. Üstüne bu değişimi yapan kişi Görkem gibi yakışıklı bir genç... Ve pek tabii değişim olayının nedeni de çocukluk aşkı! Bu hikayeyi güzelce pazarlarsak nasıl patlar gider, düşünsenize! Hem Irmak para kazanmış olur, hem bizim reklam olayı aradan çıkar.”

Ben söylenenlerin çocukluk aşkı kısmına takılmış oturduğum yerde renk değiştirirken, babam ve annemden iyi yönde homurtular yükselmeye başlamıştı.

“Başlangıç için bir fotoğraf çekimi düşündüm. En fazla 5-6 saat sürer zaten. Karşılığında da Irmak markamızın reklam yüzü olarak güzel paralar kazanabilir.”

Ben Görkem’i hayatımdan çıkarmaya çalıştıkça, hayat onu önüme getiriyordu. Fotoğraf çekimiyle başlayan bu süreç kim bilir nereye varacaktı? Yanında o kadar uzun süre, o kadar samimi kaldıktan sonraysa kim bilir ben hangi düşünceye varacaktım.

* * *

7 kişilik küçük bir orduyu andıran kuaför ekibi, 4 kişilik makyaj takımı ve stilistler etrafımda dönüyordu. Yan taraftaki kuaför koltuğunda Görkem oturuyor ve o da en az benim kadar eziyet çekiyordu. Tek fark onun pek de halinden rahatsız olmamasıydı.

“Göz altlarıma biraz daha kırmızımsı bir far uygular mısınız? Hani çocukluk arkadaşımın uzun zaman sonra karşı-

laşmışım ya, o nedenle hisli olmalıyım diye düşünüyorum,” dedi üstüne eğilmiş olan makyöz kıza. Kız lafını dinleyip göz altlarına farı dağıtırken oldukça rahat görünüyordu.

Oflayarak saçlarıma kaynak takan birkaç kuaför asistanının işine engel oldum. Daha fazla bu bunaltıcı ortamda kalmak istemiyordum ama kaçabileceğim bir delik de yoktu ne yazık ki. Annem de babam da Ceyda Teyze’nin önerisine sıcak bakmıştı. Onlara sormadan yaptığım bir şeyin sorumluluğu kendim almalı ve cezamı çekmeliydim onlara göre. Yine de bu cezanın güzel olmak adına duyduğum isteğe biraz fazla geldiğini düşünüyordum.

Bugün bir fotoğraf çekimi olacaktı. Fotoğraflar Görkem’le tanıştığımdaki beni ve şimdiki beni içerdüğinden, tanıştığımız güne bizi geri döndürecek makyajlar yapıyordu insanlar. Yüzüme abartı sivilceler çizilmiş, saçlarım Allah katına ulaşacak kadar kabartılmıştı. Üstümde dikine çizgili Gaffur pijamalarım, elimde de sevimli olduğunu düşündükleri için tutturdukları bir ayıcık vardı. Şişe dibi gözlüklerimi yeniden takmıştım. Tanıştığımızda şimdiki halimden yalnızca 3 kilo fazla olmama rağmen Ceyda Teyze göbeğime ve popoma ufak yastıklar bağlamak konusunda ısrarcı olmuştu. Kısaca medyada çirkinliği temsil eden ne varsa her birini vücudumda taşıyordum.

Görkem’sen... Eh, o her zamanki Görkem’di. Saçlarını doğal dursun diye dağıtmışlar, yüzüne parlamasın diye pudra sürmüşlerdi yalnızca. Bir de ek olarak onun ricasıyla kırmızı far sürüyorlardı işte.

“Nasıl olmuş?” diye sordu bana dönüp. Onunla konuşmayı düşünmüyordum. Bu nedenle kızarmış gibi görünen mavi gözlerinin nasıl da muhteşem olduğunu söylemeden

önüme döndüm. Saçlarıma atılan ara makaslar nedeniyle eskisi kadar korkunç olmadığımdan kaynak takılıyordu. Biter bitmez fotoğraf çekimi başlayacaktı.

“Patron geldi! Açılın! Açıl kız, çekil kenara!”

Duyduğum ses çölde su bulmak gibi gelmişti kulağıma. Bu cazgır ses, bu itici cümleler... Alper'im!

Arkama heyecanla döndüğümde gelenin yalnızca Alper olmadığını, tüm ekibin sanki burada yeterince insan yokmuş gibi akın ettiğini gördüm. Her biri en güzel kıyafetlerini giymiş, takmış takıştırmış gelmişlerdi.

“Ünlü olma fırsatını kaçırmak istemedik!” dedi Mete utangaç utangaç. Koluna girmiş olan Ece ona dönmemle bir an geri çekilir gibi olduysa da bıkkın bakışlarımı görünce gülümseyerek iyice yerleşti. Mete'ye aşkını ilan etmesinin ardından, “Bekleyelim,” demişti Mete. “Cidden seni mi seviyorum, yoksa Irmak gibi ben de kafamda mı büyüttüm aşkımı emin olmak istiyorum.”

Böylece birlikte zaman geçirmeye başlamışlar, ikisi de birbirlerine tanıma fırsatına sahip olmuşlardı.

“Gelmenize çok sevindim!” diyerek fırladım ayağa. Sonra daha sessiz bir şekilde devam ettim, “Ama fotoğraf çekimine sizi dahil edemeyebilirim. Ceyda Teyze ayarladı her şeyi.”

Alper üstündeki leopar desenli ceketin kollarını kıvrırırken istifini bozmadan, “Hallettim,” dedi. “Fakir ve çirkin kız ile zengin, yakışıklı çocuğun aşkı tabii iyi bir reklam olur. Ama klişe. Birkaç reklam panosunda kocaman bir aile fotoğrafı görmek eminim daha olumlu bir etki doğuracaktır. Sonuçta hepimiz kusurlu güzelliklere sahibiz. Beden olumlama hareketi falan gibi algılar insanlar.”

Alper'in isteyip yapamayacağı bir şey olduğunu düşünmemeye başlamıştım. Daima bir yolunu buluyordu.

“Hem biz para da alacağız modellik yaptığımız için, hayat!” diye de ekleyerek havasını atıverdi bana.

Onlar da makyaj ekibi tarafından karantinaya alındığında, çok geçmeden yanındaki fotoğrafçılarla Ceyda Teyze geldi.

“Öncelikle her birinizin bireysel karakter çekimini yapacağız. Bu fotoğraflarda sizi en iyi yansıtan şekilde olmalısınız. Böylece insanlar güzellik merkezimizin herkese uygun ve açık olduğu mesajını alacaklar. Ardından Görkem ve Irmak’ın baş başa fotoğrafları çekilecek. Sonra ekip fotoğrafı ve... Irmak’ın medyatik bir güzel olduğu fotoğraflarla sonlandıracağız günü. Eğer bu reklamlar tutarsa çocuklar, bir *reality show* bile yapabiliriz! Çok deli paralar kazanırsınız!”

Para denildiğinde kendinden geçen Alper, hipnotize olmuş gibi koltuğundan kalkmış ve Ceyda Teyze’nin dibine kadar gelmişti. Onu, kokusunu ciğerlerine derince çekerek koklarken “*Chanel Grand Extrait...* Dört bin iki yüz dolar kokuyorsunuz misler gibi!” dedi. Ceyda Teyze haliyle şok olurken Erhan hızlıca kalkıp alıverdi Alper’i kadının karşısından.

“Kusura bakma teyzeciğim, paraya birazcık düşkündür de kendisi. Beş kilometre civarında para eden her şeyin kokusunu alır.”

Alper onu haklı çıkarmak ister gibi kapalı gözlerle söylendi:

“Örneğin en üst katta bir kasa olduğuna kalıbımı basarım. Çek ve doların o kirli buruk kokusu bahçeye attığım adımdan beri burnumun direğini sızlatıyor.”

Alper kendi sınırlarını bile aşmışken fotoğrafçı heyecanla “Bu çocukla başlayalım!” diye haykırdı. “O kadar yoğun d... lar yaşıyor ki yakalamam lazım.”

Böylece başladık çekime. Neredeyse her konuda yetenekli olan Alper, modelliği hiçbir çaba harcamadan kapmıştı. Dekor olarak her parmağına kocaman taşlı yüzükler ve boynuna elmas kolyeler takılmış, Görkem dolar saçarken tutulan vantilatörle uçuşan dolarların arasında mükemmel görünüyordu. Kastığı çenesiyle belirginleşen yüz hatları, donuk gözleri ve yüzündeki kendinden geçmiş ifadeyle tam bir katalog modeli gibi duruyordu. Fotoğrafçı da fazlasıyla memnun olacak ki bir kez bile vermesi gereken pozu belirtme gereği duymadı.

Yüzlerce pozun ardından nihayet Alper sırasını salmıştı. Ondan aldığı cesaretle Deniz beyaz perdenin önündeki yerini almış ve kaslarını gösterdiği, bağırıp çağırdığı ve yanaklarına çektiği savaşı boyalarıyla içindeki kaplanı ortaya çıkardığı pozlar vermeye başladı.

Durumdan oldukça memnun görünen Ceyda Teyze “Güçlü kadınlara bayılırım! Feministlerin genelde arkasındaki mesaj nedeniyle çok hoş karşılamadıkları güzellik merkezleri için müthiş bir yüz!” dedi. Ona hak vermeden edemedim. Deniz dekor olarak konulan cansız mankeni havaya fırlatırken birkaç pozu daha çekildi ve iyi iş çıkardın sözleri arasında rahatlamış biçimde geldi yanımıza.

Fotoğrafçı ara vermek istese de bizimkiler başlasın ve bitsin düşüncesinde olduğundan beyaz perde boş kalmamıştı. Tekerlekli sandalyesinde, uzun saçları yine tekerleklerle kadar uzanmış biçimde Yağmur vardı şimdi. Saçlarına bir sürü renkli çiçekler takılmıştı. Yüzünde sivilcelerin üstüne hep çizdiği gibi yıldızlar ve çiçekler vardı. Yalnızca bu sefer çizenler makyöz olduğundan daha özenliydi. Mitolojik bir varlık gibi görünüyor, o çocuksu gülüşüyle melek gibi pozlar veriyordu.

Ardından çekim boyunca yemekler yiyen Onur'u aldılar. Her pozuna çeşitli yemekler eşlik ediyor, şişik yanaklarıyla yemek yedikçe kendinden geçiyordu. En sempatik çekim onunki olmuştu sanırım.

Öykü dekor olarak kitapları kullanmayı seçmişti. Feminist Manifesto okurken, eşitlik pankartlarını açarken çekildi fotoğrafları. Tam olarak onu yansıtan ve oldukça da güzel görüldüğü fotoğraflar edinmişti.

Ece makyaj yaparken, Mete ayıcıkların ortasında kamera raya gül uzatırken, Erhan elinde dambıllarla da pozlar verdikten sonra, sıra bize gelmişti. Önce Görkem çıktı. Bir elinde makas ve tarakla ayağında futbol topu sektirdiği sahneler çekildi. O sırada benim karakterimi ne yansıtır, ne yapabiliyim diye düşünüyordum. Fazlasıyla gerilmiştim ve bizimkilerin “Çok kolay,” demeleri yalnızca daha da geriyordu beni.

Beyaz perdenin önüne geldiğimde kamera hariç her yere bakıyor, insanların yüzlerini gelecek bir yardım için süzüyordum. Fotoğrafçı gülümsememi ve rahatlamamı söylese de kitlenmiş kalmıştım bir kez.

Sonunda yardımına Görkem koştu. Tam fotoğrafçının yanında yerini almıştı.

“Sana bir teklif sunacağım,” dedi. Etraf bir anda sessizleşmişti. Ne demeye çalıştığını anlayamamıştım.

“Ben seni istediğin görüntüye kavuşturacağım, sense zamanı geldiğinde senden istediğim bir dileği gerçekleştireceksin.”

İlk tanıştığımız, daha doğrusu yıllar sonra yeniden tanıştığımız, geceyi canlandırdığını anladım. Elimde olmadan gülümsemiştim. Ardı ardına birkaç flaş patladı ve yanlılıkla kendim gibi poz vermiş oldum. Görkem fotoğrafçının ya-

nından çıkıp yanıma geldi. Kamera açısında yer almıyordu ve bana poz verdirtme görevine devam edeceğini fark ettim.

“İtiraf etmem gereken bir şey var,” dedi ve gözleri Mete’yi buldu. “İrmak başından beri biliyordu ama artık senin de öğrenmen gerek.”

Şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerimle, aklımdaki fesat düşüncelerle Görkem’e bakıyordum. Birkaç flaş daha patlamıştı ama odağım Görkem olduğundan fotoğrafı unuttum bir an. Yoksa... Yoksa başından beri şüphelendiğim gibi Mete’ye mi aşıktı?!

Alper de benimle hemfikir olacak ki “Neden Mete? Neden ben değil? Ben de zengin koca istiyorum!” diyerek atıldı ortaya. Ama Görkem’in gözleri onu görmüyordu. Mete’yle birbirlerine kenetlenmişti bakışları.

“Mete ben...” dedi Görkem. “Mete ben senin iskenderine *wasabi* atmıştım!”

Ben derin bir oh çekerken Mete saf saf “Neden ki?” diye sordu. “Ben pek sevmem *wasabi* ama sen zahmet edip iskender yapmışken yerim, sorun yok.”

Görkem nihayet bu duyguyla tanışmıştı: Mete söz konusu olunca hepimizde oluşan o çocuksu, masum sevgi.

“Çünkü âşık olduğum kız, sana âşık olduğunu düşünüyordu ve aşağılık bir kıskançlık duygusuna kapılmıştım. Hatta bir kez sana beddua bile ettim.”

Beynimde ‘âşık olduğum kız’ tamlaması dönüp dururken Alper’in “Oha! Ne kadar da ayıp, beddua etmişmiş!” dediğini duymuştum. “Ya biraz kötü çocuk ol ya! Âşık olduğun kadın için savaş! Ne bileyim Mete’yi bir depoya hapsedip dövdür, beddua etmek ne!”

Gözlerimle görmesem de kulağıma ulaşan şaplak sesinin

Öykü'nün elleri ve Alper'in kafası işbirliğinde oluştuğunu tahmin etmiştim. Görkem'in açık seçik benden âşık olduğu kişi olarak bahsetmesi beni o kadar utandırmıştı ki bakışlarımı yerden kaldıramıyordum. Sonra birden aklıma, Ece'nin de Mete'ye âşık olduğu gerçeği geldi. Bir an için aptallığıma gülmek istedim. Ciddi ciddi Görkem'in benden bahsettiği fikrine falan kapılmıştım, elbette Ece'den bahsediyor olmalıydı.

“Yeterince çektiniz mi?” diye sordum fotoğrafçıya alık alık bakışlarla.

“Pek karakteristik çekimler elde ettiğimi söyleyemem ama birkaç poz aldık. Zaten öncesi sonrası fotoğrafları yapacağımızdan yeterli,” dedi.

Beyaz perdenin önünden çekilmeye hazırlanıyordum ki Görkem'le de fotoğraf çekileceğimiz aklıma geldi. Bir dakika içinde Görkem yanıma varmış, saçlarımı elleriyle düzelterip fotoğrafçıya hazır olduğumuzu söylemişti.

Elindeki tarağı saçıma takıp çatık kaşlarla bana baktığı bir poz çektik önce. Benim de sevimli bir şekilde gülümsememi istemişti ve moralim çokça düşük olsa da o yanımdayken gülümsemeyi başarabilmiştim. Ardından bana ruj sürdüğü, yanaklarımı avuç içlerinde sıkıştırdığı, kabarık saçlarımdan kendine bıyık yaptığı bir sürü fotoğraflar çekildik. Henüz fotoğrafçı bitti bile demeden beklemekten sıkılmış bizimkiler atlayıverdiler ortaya. Alper elindeki mezurayla boyumun ölçüsünü alıyor, Mete saçlarıma kurutma makinesi tutuyor, Onur ayak ucumda bağdaş kurmuş elma yiyordu. Arkamızda Deniz, Erhan'a bağıırıyordu. Öykü elinde bir mikrofon tutuyordu ve mikrofonun kablosunu Alper'in boynuna dolamıştı. Ece kendine kötü kız rolü üstlenmişti ve birbirine ge-

çirdiği kollarını göğsünde tutmuş, kötücül gülüşler atıyordu. Yağmur'sa fotoğraf çekiminde olduğumuzu unutmuş gibi tekerlekli sandalyesiyle bir uçtan bir uca drift atıp duruyordu. En ortada ben vardım. Bir yanımda elindeki kurutma makinesiyle Mete vardı, öbür tarafımdaysa tıraşıyla Görkem. Şaşkın bakışlarla kameraya bakıyordum. Bu şekilde onlarca fotoğraf çekildik. İtiraf etmeliyim ki bir cezaya göre oldukça eğlenceliydi.

Toplu çekimin ardından fazlasıyla yorulmuş fotoğrafçı bize sövercesine bakıp “Ara verelim,” dedi. “Hem de İrmak'ın sonrası fotoğrafları için yeni makyaja ihtiyacı var.”

Evren beni sevmiyordu. Tam eğlendiğimi düşünürken yine saatler sürecektir makyaj ve saç maratonuna başlamak zorunda kalmıştım. Ayrıca bu sefer makyajımı da saçımı da Görkem yapacak, birkaç ayımızın sonucunu ortaya dökenecekti.

Zaman kaybetmeden oturdum kuaför koltuğuna yeniden. Görkem, asistan kızlara kaynaklarımı çıkarmalarını söylerken bir yandan yüzümdeki sahte sivilceleri siliyordu. Yarım saat boyunca beni eski halimden şimdiki halime dönüştürmeyi başardılar. Ama fazlası gerekiyordu, işin zor kısmı şimdi gelmişti. Görkem şaheseri üstünde yalnız çalışmak istediğini söyleyip annesinin ısrarlarına rağmen yardım kabul etmeden çıkardı asistanları. Koca odada yalnız kalmıştık. Saçlarımı fönlemiş, makyajımı yapmak için üstüme doğru eğilmişti. Bir süre sessizce sürdürdü makyajımı yapmayı. Sonra *eyeliner*'imin kurummasını beklerken “Senden bahsediyordum,” dedi birden. Neyi kast ettiğini çok düşünmeme gerek yoktu çünkü zaten durmadan cümlesini düşünüp duruyordum. Heyecanlanmama rağmen kendimden beklemediğim bir soğukkanlılıkla ona inanmadığımı söyledim.

“Ece varken ne diye bana âşık olacaktıydın?”

“Ece bir seçenek bile olmadığı için bu soruya cevap veremem.”

Makyaj masasına dayanıp bir süre süzdü kızgın bakışlarımı.

“Beni daha fazla kandırmana izin vermeyeceğim.”

“Irmak içten içe gerçeği bildiğini gözlerinde görebiliyorum. Seni yıllardır tanıdığımı unutuyorsun bazen.”

“Ama ben seni yıllardır tanımıyorum Görkem. Belki inanmamayı seçmem bundandır.”

Dişlerini birkaç kez sıkıp çene kasıyla oynadı birkaç saniyeliğine. Konuşmaktan ve çabalamaktan vazgeçmiş gibiydi. Kirpiklerimi kıvrıp boyadıktan sonra, gözlerini dudaklarıma dikti. Bir fırçayı daldırdığı vişnemsî boyayı dudaklarıma yaydı tüy gibi. Boyamayı bitirse de mesafemizi değiştirmemiş, alınlarımız arasında en fazla on santimlik mesafe varken durdu öylece.

“Lise biter bitmez yeniden Amerika’ya gideceğim. Oradaki işin başına geçeceğim gibi görünüyor. Bir daha beni göreceğini de sanmıyorum. O nedenle seninle geçirdiğim son günleri vicdan azabından uzak, mutlu geçirmeme izin verirmisin?”

Üniversite için farklı bir şehre gidip ondan uzaklaşmayı planlıyor olsam da onun gideceğini duymak sebepsizce korkutmuştu beni. Gidecekti ve çok büyük bir olasılıkla onu bir daha göremeyecektim. Belki Ceyda Teyze’yle annemin *Whatsapp* konuşmalarında birkaç kez fotoğrafını falan görebilirdim yalnızca.

“Eğer başka bir planın yoksa...” Kendini düzeltmek ister gibi durup geri çekildi. “Planın olsa da olmasa da istemeye-

bilirsin pek tabii. Şeyi soracaktım, baloda sana eşlik etme-me izin verir misin? Mezuniyete katılmayı düşünmüyordum ama gitmeden evvel bu yıla dair güzel bir anım olsun istedim. Bencilce bir istek daha sanırım.”

Cevap vermeden ona bakmayı sürdürdüm. Geçirdiğimiz günler, yaptığı her şey beynimden film şeridi gibi geçmeye başlamıştı. Bu film şeridi olayını insanlar hep ölmeden önce yaşadıklarından, belki bu da bir ölüm sahnesidir diye düşünmeden edemedim. Bedenim değil belki ama hayatımda fazlasıyla yer kaplayan bir kişi ölüyordu. Hayatına hayal ettiği futbola kavuşmadan devam edecekti. Bu kararı vermesinde etkili olan şey neydi acaba? Hem... Onu bir daha göremeyecektim. Görmedikten sonra ölümle yaşam arasında ne fark vardı ki? Beynimde nefes aldığı bilgisine sahip olacaktım yalnızca.

Sessizliğimi yanlış yorumlayıp “Giyinip gelirsin. Son çekimi de yapar vedalaşırız,” deyip çıktı kapıdan. Boş bir beyinle ve Görkem’e karşı hissettiğim derin üzüntüyle benim için bırakılan siyah elbiseyi giydim. Kim olursa olsun hayallerine ulaşamayan birini görmek üzerdi beni. Kaldı ki bu ‘biri’ o olunca... Boğazımda bir şey düğümlenip kalmıştı.

Ana salona dönüp kamera önüne geçmiş olan Görkem’e eşlik ettim. Bir şeyleri başarmışcasına mutlu olduğumuz, başıma taçlar yerleştirdiği fotoğraflar çekiliyordu ama bugün kameranın gördüğü samimiyetten en uzak anlardı yaşadığımız. Onun üzüntüsünü de kendiminki kadar net şekilde hissedebiliyor, samimiyetsiz gülüşünü gördükçe iyice kederleniyordum. Sonunda fotoğrafçının alkışına eşlik eden onlarca insanla bitti çekim. Sabahtan beri uğraşan tüm çalışanlar sonuçtan memnun kalmış, bizi iltifatlara boğmuşlardı. Oda-

sına çekilmek için izin isteyip uzaklaşan Görkem'i son anda görmüş, ayağımdaki topuklularla ona doğru sendeleyerek koluna yapışmıştım.

“Milli Takım’a yeniden girersen seninle baloya gelirim,” dedim tek nefeste. Yüzünde yalancı bir şaşkınlık ve inkar vardı.

“Ama giremem ki!” dedi aksini istiyor gibi. “Amerika’ya gidemem takımda olursam.”

“O zaman Amerika’ya gitmezsin? Burada kalır, takımda olursun.”

“Öyle olursa karşılaşmamız kaçınılmaz olur. Çünkü sen ulaşabileceğim bir mesafedeyken sana gelmeden duramam.”

Omuz silktim, söyledikleri beni çok da etkilememiş gibi. Oysa içten içe öfkem kendini anlayışa bırakıyor, her lafımı delice bir ciddiyetle uygulayan bu çocuğun masumluluğuna inanıyordum. Ufacıkken ettiğim lafların peşinden koşup yıllarını disiplinli şekilde çalışarak harcamıştı. Şimdi de onu görmek istemiyorum diye kalkıp gitmeyi, hayallerini terk etmeyi düşünüyordu.

“Milli takımımız için istiyorum kalmanı. Ülkenin iyiliği için arada sırada karşıma çıkmana katlanabilirim diye düşünüyorum,” dedim. Tek kaşını kaldırıp ukala bir gülüş attı bana. İçten gülüşünü görmek tutmaya çalıştığım mutluluğumu ortaya çıkarmıştı.

“Şanslıyım ki âşık olduğum kız, milli başarılarla değer veriyor,” diye söylendi.

“Şanslısın ki âşık olduğun kız baloda sana eşlik ediyor,” diye karşılık verdim. Bazı şeyleri kabullenmekten ve şanslı hissetmekten zarar gelmezdi sanırım.

“Masal!”

“Uyku!”

“Ma-sal!”

İç çekerek pes etmiş bir şekilde koltuğuma sindim. Erdi asla vazgeçmiyordu, istediği daima olmak zorundaydı. Zamanı çocukları çok şımarık yetiştiriyordu, ya da yalnızca Ece'nin kardeşi olmanın yan etkisiydi bu.

“Sen kaşındın velet. Başlıyorum,” dedim sinsice gülümseyerek. Kimsesi olmayan altmış yaşındaki yaşlı kadın ruhu taşıyordum. Bu da demek oluyordu ki biri bana bir şey anlatma fırsatı verince, susmak bilmezdim.

Yatağında yorganına sarılmış bir şekilde beni dinlediğini görünce Erdi'nin, başladım masal olmaya asla yaklaşamayacak, olsa olsa hiçbir işe yaramadığı için yıllarca raflarda bekleyen kişisel gelişim kitaplarından olabilecek hayatımı anlatmaya.

“Bir varmış bir yokmuş... Develerin *twerk*, pirelerin *slime* yaptığı zamanın birinde, mutlu bir çiftin küçük bir kızları olmuş. Çift, kızlarının şerefine *baby shower* düzenlemiş ve-”

Erdi yatağında doğrularak, “Ne saçmalıyorsun Irmak Ablam?! Develer tellal, pireler berber olacak! Ve kızlarının şerefine balo düzenlemek zorundalar!” diye karşı çıktı bana.

“Çok biliyorsun sen, sünepe. Günümüzde geçen bir masal bu! Dinle yoksa Kur'an'ı yırtan kızın hikayesini anlatırım, öyle uyursun!”

Tehditim işe yaramış olacak ki, Erdi hemen yorganı boynuna kadar çekip kocaman olmuş mavi gözlerini dikti üzerime. Tekrar arkama yaslanıp, bir daha bölünmemeyi umarak devam ettim masalıma(!).

“Çift bebekleri için bir *baby shower* düzenlemiş. Ve tüm Olimposluları da davet etmişler partiye. Eros’tan kızları için aşk, Athena’dan zeka, kimde ne varsa ondan onu isteyeceklermiş. Ancak annenin içine bir kurt düşmüş. “Afrodit yollusu ya kocamı elimden alırsa?” diye düşünmüş. Bunun önüne geçmenin tek yolu Afrodit’i partiye hiç davet etmemekmiş. Hem Eros kızları için aşk verdiğinde, güzelliğe ne gerek kalırmış ki? Bu plan kafasına yattığında, Afrodit’e yollanacak davetiyeyi yırtmış ve atmış.

Bir iki gün geçip *baby shower* günü geldiğinde, tüm Olimposlular bebeğe teker teker ellerinde ne varsa vermişler. Eros aşkı üflerken minik bebeğe, Afrodit tüm güzelliğiyle eve teşrif etmiş. ‘Zeus yer bildirimi attı! Bensiz parti mi yapıyorsunuz?’ diye haykırmış. E, bu dönemde kimin nerede olduğunu bilmek sadece tanrılara özgü bir şey değilmiş.

Herkes korkuyla sinerken oldukları yere, bebek beşiğinde gülümseyerek Afrodit’e bakıyormuş. Afrodit kendinden emin adımlarla beşiğin önüne geldiğinde, anne hemen önüne geçmiş ve ‘Bebeğimden uzak dur, güzel yüzlü şeytan!’ demiş. Oldukça cesur bir anneymiş, eh biraz da cazgır. Afrodit partiye davet edilmediği yetmezmiş gibi bir de saygısızlık görünce iyice çıldırmış.

‘Madem bu bebek için yapılan partiye davet edilmedim, o zaman bu bebeği lanetliyorum!’ diye bağırarak intikam duygusuyla. ‘Yakın zamanda doğan bir kız çocuğu daha var. Bu kızın güzelliğini alıp ona vereceğim! O bebek büyüyünce bir sürü erkeği kendine âşık edecek, bu bebekse evde kalacak!’

Herkesin ağzı açık kalmış, bu çok acımasızca bir cezaymış. Fısıltıların dolduğu odada, Tanrıların Tanrısı Zeus ayağa kalkıp, ‘Her lanet bir şekilde bozulabilmelidir!’ diye

kükremiş. Afrodit düşünmüş, Zeus haklıymış. Bir çeşit kanunmuş bu onlar için. İyice düşünüp taşındıktan sonra, lanetin tek çaresini açıklamak üzere-

“Aşk!” diye bağırarak heyecanla ellerini çırpıttı Erdi. “Laneti aşk bozabilir!” Aklınca bu masalda, gerçek masallara en yakın şeyi yakalamış ve sonuca ulaşmıştı. Bilmiyordu ki bu masalda o tatlı klişelere hiç yer yoktu.

“Ne aşkı be? Bölme masalımı vallahi sünnetinde pipili pilav yaptırır, yediririm sana!”

Erdi yorganı tamamen başına çekerek sessizliğe büründüğünde bu defa cidden korktuğunu anladım. Zafer kazanmanın sevinciyle gülümseyerek devam ettim.

“Afrodit düşünmüş ve ‘Bu lanetten kurtulmanın tek yolu... estetik cerrahi!’ diye bağırmış. Anne, Afrodit’i kenara çekerek, ‘İtiraz ediyorum. Aşk olmalıydı kurtuluş! Her lanette öyle olur! Hem Eros aşk büyüsünü yaptı bile kızıma!’ demiş. Afrodit gülmüş. Bu aptal kadın güzelliğin olmadığı yerde aşkın olabileceğini mi sanıyormuş? ‘Güzel olamadığı için kızın yalnızca platonik âşık olabilecek! Bu dünyada çirkin bir kıza aşk besleyecek tek bir kalp dahi yok!’ demiş ve ortadan kaybolmuş. Herkesin gözleri, Afrodit’in sözlerini yalanlaması için Eros’a döndüğünde, Eros üzüntüyle başını sallamış. ‘Aşk, güzelliğe beslenen hayranlığa verilen isim oldu çıktı. Ok falan hikaye. Karşıdaki güzel değilse attığın ok geri sekiyor vallahi, demiş.

“Çünkü ne Eros ne de Afrodit Muhittin Görkem Üstün’ü ve onun kocaman kalbini tanıyormuş.”

Duyduğum sesle arkamı döndüğümde Ece’yi, kollarını göğsünde bağlamış biçimde kapıya yaslanırken gördüm. Yüzünde bilmiş bir bakış ve bariz bir mutluluk vardı. Yanıma oturup masal anlatma işini devraldı.

“Zaman geçmiş ve kız büyümüş. Saçları kabarık, gözle-ri bozuk, dişleri yamuk bir kız oluvermiş. İki adımında bir düşer, tekte yetmiş midye yer ve okul yoluna çıkarken bile yanına yolluk alırmış.” Öksrerek ona ufak bir uyarı verdim. Kendi kendimi ezmek konusunda sıkıntım yoktu ama en yakın arkadaşım bari alttan alsaydı. Bana dil çıkarıp tekrar Erdi’ye döndü:

“Tüm bunlar, ne kadar kusur gibi dursalar dahi, kızı daha az güzel veya daha az değerli yapmazlarmış. Çünkü kızın altın gibi bir kalbi, utanınca titreyen elleri ve onu çok seven arkadaşları varmış. Daima içten güler, ağlayan birini görünce bile ağlarmış. Tek bir kusuru varmış bu kızın, herkesi çok severmiş de kendisini sevmeyi bilmezmiş. Kendisini sevmeye bir neden bulmak için uzun bir yolculuğa çıkmaya karar vermiş. Bu uğurda dağları tepeleri, kocaman engelleri aşmış.

Zamanla karşısına dört beceriksiz şövalye çıkagelmiş. Bunlardan biri sonsuz açlık, biri sonsuz cimrilik, biri sonsuz esaret ve biri de sonsuz aşkla lanetlenmiş; kendilerine bile faydaları dokunmayan kişilermiş. Bizim kıza rastlamaları en büyük şansları olmuş, kız sihirli dokunuşları ve kocaman sevgisiyle her birini iyileştirmiş.

Ardından yola koyulmuşlar ve güçlü m güçlü dört kızla karşılaşmışlar. Bunlardan biri ilgiye, biri sevgiye, biri bilgiye ve bir diğeriyse güce doyumsuzmuş. Bunların da en büyük şansları bizim kız olmuş yine. Her birini sevgiyle ve dostlukla iyileştirmiş.

Dört dengesiz şövalye, dört güçlü m güçlü kız ve bizimki, yollara düşmüşler yine. Bu defa buldukları kusursuz diye anılan, camdan bir prensmiş. Herkes ne kadar parlak olduğunu anlatır durur da kimse ardını gremezmiş. Bizimki

yapmış yine yapacağını, tutmuş çok sevmiş bu camdan prensi de. Ardını görür olmuş. Görmüş görmesine de... Bulduğu şeye en çok kendi şaşırmış.”

“Ne bulmuş?” diye sorduk Erdi’yle aynı anda. Kendimi bir çocuk gibi kaptırdığımın farkında bile değildim.

“Kendini. Camdan prensin içinde gördüğü ta kendisiymiş. Çokça sevdiği camdan prens aslında onun bir yansımasıymış, onu severken kendini de sevdiğinin farkına işte o an varmış.

Dönüp yol boyu yanında taşıdıklarına bakmış. Her birini severken kendisini sevmeye de adım adım yaklaştığını anlamış.”

Ece bana dönüp gözlerini gözlerime dikerek devam etti:

“Aylardır seni değiştiren, seni iyileştiren biz değildik Irmak; bizi değiştirip iyileştiren sendin. Seni iyi ki tanımışım, iyi ki en iyi arkadaşım olmuşsun.”

Birbirimize sarıldığımızda makyajlarımızın mahvolacağını bile bile ağlıyorduk. Duygularımızın damla damla gözlerimizden dökülmesi, bana daima büyüleyici gelmiştir. Sanki soyut kavramlar olan duygular o kadar güçlenmiş de bu dünyada hacme sahip olmak istemiş gibi...

“Ay ben dayanamıyorum!”

Hıçkırığımı tutmaya çalışırken duyduğum boğuk sese bakmak için kafamı kaldıracaktım ki bir sürü burun çekme sesi bana yaklaştı ve birkaç saniye içinde boynuma sarılan bir sürü kola dönüştü.

“Ya çekin sümüklü burunlarınızı Irmak’ın üstünden!” diye haykıran kız seslerine, benim dört beceriksiz şövalyemin burun çekme sesi eşlik ediyordu. Boynumdaki baskıdan eziliyordum ama uydurma bir masala hüngür hüngür

ağlayacak kadar duygulanan arkadaşlarımın olması bunun önemini sıfırlıyordu gözümde. Kollarımı açabileceğim kadar açıp sarmaladım onları. Bu sevgi yumağımızı bozan elbette yürüyen testosteron, erkekler erkeği Alper oldu.

Burnunu çekip kırmızı gözlerini kurularken ağladığını kesinlikle kabul etmiyor, “Bir anda öküz gibi koştukları için ben de arada sürüklendim,” diyerek hür iradesiyle bana sarıldığı gerçeğinin üstünü örtüyordu.

Haline gülüp saçlarını karıştırmak için bir hamle yaptım ama elimi iterek durdurdu beni.

“Kızım mezuniyette bari bir elin ayağın rahat dursun be! Biliyorum karşı konulamaz erkeksiliğim sende bana dokunma arzusu uyandırıyor ama maalesef Irmak, balo fotoğrafları çekilene kadar kimse dokunamaz bana.”

Henüz kapıdan bir iki adım atmış olan Öykü sadece son cümlesini yakalayabilmiş, olduğu yerde zıplayarak ulaştığı Alper’in saçlarını darmaduman etmişti. Alper intikam için ona saldırırken ben de Öykü’den taraf tutup Alper’i yakalamaya uğraşıyordum. O esnada Erdi’nin kükremesiyle yerlerimize pustuk.

“Yeter be! Yeşilçam filmi kapanış sahnesi gibi bu ne böyle! Anladık çok mutlusunuz, anladık arkadaşsınız! Bir defolun gidin de uyuyayım!”

Ece onu susturmaya çalışsa da çocuğa hak verdim. Uyumak için masal dinlemek istiyordu, hormon dolu ergenler tarafından odasında baskın yemek değil. Elbisemin eteğini tuta tuta odadan çıktım. Balo için kırmızı, eteği kabarık bir elbise almıştım. Boyu 1.75 olan kadınlar için yapılan bu zarif elbise, ben giyince yerlerde sürünüyordu. Ama yine de halimden memnundum çünkü kısa etek giyip ağda derdiyle

uğraşmaktan kurtulmuştum. Evet, mezuniyet balomda bile ağdadan kaçmış ve bir taytı andıran bacak tüylerimden arınmamıştım.

“İrmak!” diye neşeyle seslendi bana Yağmur. “Görkem aşağıda seni bekliyor!”

“Hemen göz makyajını tazeleyelim de git.”

Başımı iki yana sallayarak reddettim.

“Mutluluktan ağladım. Bu mutluluğun yüzüme bıraktığı iz kaybolsun istemiyorum.”

Öykü gülümseyerek beni onaylarken Erhan “Her şeyin felsefesini yapma be kızım! Tembelliğimden üşeniyorum demiyor da mutluluk falan fistan sıkıyor anca,” diye çıkıştı. Ona orta parmağımı sallayıp çıkmak için hamle yapmıştım ki Alper beni çekerek durdurdu.

“Yok öyle ana karakter gibi yaşamak İrmak Hanım, hop hop hop!”

Kaşlarımı çatarak ona bakmayı sürdürdüm. Anlamadığımı görünce açıklamaya koyuldu.

“Esas kız merdivenlerden yavaş yavaş iner, esas oğlan onu görünce şaşırıp gülümser falan? Bunu bizim gibi bir çift varken size yaşatır mıyım ulan ben?”

Öykü “Biz bir çift değiliz Alper. Ayrıca beni ve elbisemi çoktan gördün, o dediğini yapmamız imkansız değil mi sen-ce de?” diye çıkıştı. Alper için elbette bu detay önemsizdi. Konuşmaya gerek görmeden koşar adım çıktı evden. Aşağıda Öykü’yü beklediği bal gibi de açıktı.

Söylene söylene ayakkabılarını giyip inmeye başladı Öykü. Üstüne beyaz bir takım elbise giymişti. Pantolonu yüksek beldi, üstüne aldığı ceket de oldukça şıktı. İçine siyah, saten bir askılı giymiş, çok güzel görünüyordu. Düz

taban siyah ayakkabılarına Alper uzun süre söylenmiş, “Baldada köseli kundura giymenin mantığı ne? Memati Baş gibi yürüyeceksin yanımda,” deyip durmuştu.

Görkem’i fazla bekletmemek için Öykü’yü takip ederek indim merdivenleri. Apartman kapısını açıp dışarı çıkarken Alper’in cidden söylediği gibi şaşkın bir yüz ifadesiyle hayran hayran Öykü’yü süzdüğünü görebiliyordum. Baştan aşağı onu süzerken gördüğü ayakkabılarla yine yüzünü ekşitti.

“Külkedisi ardında böyle bir ayakkabı bıraksaydı, inan Prens onu aramaya kıraathaneden başlardı,” dedi. Öykü’nün ayakkabısı elinde Alper’i kovalamasına saniyeler olduğunu hissediyordum. Gülerek onları izlerken üstümde hissettiğim bakışla Görkem’e döndüm. Yüzümü huzurlu bir gülümsemeyle izliyordu. Utanarak başımı çevirmek istesem de yapamadım. Siyah smokinin içinde her zamankinden çok daha iyi görünüyor ama öldürücü vuruşu yüzüne takındığı o çocuksu ifadeyle yapıyordu. Çok güzeldi ve ona bakmadan zamanımı harcamayı istemiyordum.

Konuşmadan birbirimize baktık bir süre. Söylenebilecek her şeyi birbirimize bakarak söylüyorduk, seslerin bunu bölmesine gerek yoktu.

“Cillop gibi olmuşsun Görkem aşkım,” dedi arkamdan biri. İnceltmeye çalıştığı sesiyle konuşan Erhan’dı bu. Ona cevabı, Görkem’in arkasına geçmiş konuşan Onur verdi:

“Sen de bir içim susun Irmak! Erik gibi kütür kütürsün, ilik gibisin, mum gibisin!”

“Teşekkürler erkeğim.”

“Erkeğin seni ham yapsın mı?”

Onur şehvetli büyük adımlarla Erhan’ın üstüne yürüyünce Erhan’ın rolden çıkması birkaç saniyeyi bulmamıştı.

“Hoşt ulan, it! Temas yok, temas yok!”

Onların ortamda olması utangaçlığımı yok ettiği gibi rahatlatmıştı da beni. Birkaç adımda Görkem’in yanında bitip “İyi ki varlar,” dedim, bizimkileri kast ederek.

“İyi ki varsın,” dedi aynı şekilde onları izlerken. Ardından utandığımı fark etmiş olacak ki konuyu değiştirerek reverans yaparak elini uzattı bana.

“Baloda bana eşlik eder misiniz, leydim?”

“Elbette mösyö,” diye karşılık verdim. Bir iki adım geri çekilip sepeti çiçeklerle dolu bir bisikleti görüş açma soktu. Bisikletin gövdesine sarılı beyaz ledler bir yanıp bir sönüyor, siyah bisiklete bakarken yıldızlı bir gökyüzünü izler gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Görkem bu çok güzel!” diye haykırdım. “Harika bir şey bu!”

“Benim çocukken bisikletim yoktu, hatırlıyor musun? Seninkine binerdim hep. Sürmeye üşendiğin için arkama atlardın ve tüm gün öyle dolanırdık. Gerçi güçsüz olduğumdan hep düşerdik. Sen bisikleti bir elinle taşıırken, sırtına da beni alır halterci gibi dönerdin eve.”

Bu anıyı pek hatırladığım söylenemezdi ama bende de ne güç varmış diye düşünmeden edemedim. Babam bana “tosunum” değil, “aygırım” dese hakkı vardı adamcağızın.

“Artık seni hiç düşürmeyeceğimi, yolda bırakmayacağımı görmen için bisiklet aldım bu akşam. Gidelim mi?”

İçimde susturamadığım babaanne iç sesim “Bu çocuk da otun bokun romantizmini yapıyor ama neyse,” demeyi ihmal etmemişti. Kendi kendime minik bir vicdan azabı yaşıyıp döndüm gerçekliğe.

Sorusuna cevap vermek yerine arkasına atladım hemen.

Eteğim yüzünden yan oturmuş, iki kolumu da Görkem'in beline sarmıştım.

“Bundan sonra ne olacak Görkem?” dedim o yavaş yavaş sürmeye başlamışken.

“Üniversiteye gideceğiz. Büyük olasılıkla farklı okullarda oluruz. Çok az görüşebileceğiz ve günümüzün çok az bir kısmını birlikte geçirebileceğiz.”

Onun belini farkında olmadan daha çok sıkmaya başlamıştım. Anlattıkları beni huzursuz etmişti. Arkadaşlarımdan, ondan kopmak istemiyordum.

“Ya sonra? Zamanla bitecek mi her şey?” diye sordum cevabından korkarak.

“Sonra... Bana ihtiyacın olduğunu hissettiğim an her şeyi bırakıp sana geleceğim. Bazen beklemediğin anlarda sürprizler yapacağım, değişik değişik şeyler deneyip eğleneceğiz. Saatlerce muhabbet edeceğiz çünkü birbirimize anlatacak çok fazla şeyimiz olacak. Birkaç sene içinde sana birlikte yaşamayı teklif edeceğim, babanın Adanalı olduğunu önererek reddedeceksin. Hak verip şansımı çok zorlamayacağım ama arada sırada birlikte uyumak için kaçıracağım seni. Zor zor sınavları da geçip okulu bitireceğiz. Belki yurt dışında gezerken, belki de kasap dükkanında babana yardım ederken sana evle-”

“Şşşt,” diyerek kestim sözünü. “Devamını getirme. Hem çok utanıyorum hem de hayatım hakkında bu kadar büyük *spoiler* yemek istemiyorum.”

Sesli bir şekilde güldü. Arkama dönüp gözden kaybolmak üzere olan bizimkilere baktım. Tekerlekli sandalyesindeki Yağmur'un yanı başındaki Onur'a, kol kola olan Mete ve Ece'ye, taksiciyle pazarlığa girmiş Alper'e ve ondan gözle-

rini ayırmayan Öykü'ye, birbirlerine kaçamak bakışlar atsa-
lar da âşık oldukları her hallerinden belli Erhan ve Deniz'e...
Lisenin bitişini simgeleyen bir baloya gittiğimden midir bi-
linmez, sanki onları son görüşümmüş gibi duygulandım. Kö-
şeyi dönmeden evvel “Sizi çok seviyorum!” diye bağırdım
son gücümle. Bir saniyeye mahsus da olsa bakışların bize
çevrildiğini gördüğümünden duyduklarını anlamıştım.

Görkem bana yandan bir bakış atarak gamzelerini çıkara-
ra çıkara gülümsediğinde başımı sırtına koyarak vücudumu
ona yasladım.

“Seni de çok seviyorum Görkem,” dedim yumuşak bir
sesle. Beni duyamamış olacak ki “Bir şey mi dedin Irmak?”
diye sordu. “Seni diyorum,” dedim. “Çok seviyorum.” Ve
ardından az önce yaptığım gibi başımı sırtına yasladım.

Düzenleme
Ny.ozlem

